

BRENDAN DUFFY

REGELE FURTUNII

BRENDAN DUFFY

REGELE FURTUNII

Original: *The Storm King* (2018)

Traducere din limba engleză:
MONICA-LAURA CIBORATIU
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2019

PARTEA I

DE-A LUNGUL ȚĂRMULUI

BĂIATUL-CARE-A-CĂZUT

I

Pentru Nate, primăvara, zilele de sâmbătă înseamnă baseball.

Colegii lui de echipă consideră că a juca pe câmp este înjositor, dar lui îi place. O dimineață petrecută urmărind lovirea puternică a mingilor cu bâta de baseball are pentru el un farmec ce izvorăște din contemplarea rotirilor acestora în aer și a felului în care acestea încetinesc după ce ating punctul maxim al parabolilor descrise de traiectoria lor. Nate nu este cel mai atent dintre jucători, dar se descurcă bine la bază, ca „hitter”. Este al treilea jucător RBI¹ din echipa de juniori Greystone Lake a universității, iar când face mișcări de încălzire cu bâta, ovațiile galeriei sunt sincere.

Mama, tatăl și fratele lui se află printre cei care ovaționează în această ultimă sâmbătă din aprilie. Este doar un meci amical cu North Hampstead, așa că prezența mamei lui în tribună e neobișnuită. Vine la meciurile oficiale, dar, în cele mai multe weekenduri, poate fi găsită afară, la soare, lucrând în grădina ei de legume. Fratele mai mic al lui Nate, Gabe, obișnuiește să se joace în iarbă în timp ce mama lui își bate capul cu plantele. Niciunul dintre ei nu se află astăzi în grădină, pentru că mama are o durere de spate, iar răsadurile ei pot supraviețui câteva zile și fără plivire. Pe Gabe nu-l deranjează acest lucru, pentru că lui îi place baseballul.

¹ *Run Batted In* - număr de puncte marcate în urma loviturilor sale (în limba engleză în original, n.tr.).

El numără de ceva vreme zilele până la ultimul meci din T-ball² Nici tatăl nu poate ajunge la toate meciurile lui Nate, dar acesta este genul de zi care îți face fiecare celulă a trupului să cânte, iar el poate citi *Times* la fel de bine în răstimpurile când nu se întâmplă nimic interesant în joc, ca la masa din bucătărie.

Echipa lui Nate câștigă datorită unei triple pe care el o reușește în ultima rundă. Deși confruntarea nu este una importantă, sunt exclamații admirative și zâmbete peste tot. Antrenorul îi dă lui Nate mingea victoriei, iar el se simte mândru că familia lui a fost acolo ca să-l poată vedea jucând atât de bine și câștigând.

Mama îl numește eroul ei baseballist. Ce fel de plăcintă și-ar dori eroul ei la desert în seara aceea? La Wharf³, pe chei, este o piață cu produse organice, așa că ea îi va prepara orice își dorește. Mama vrea să vadă mingea victoriei câștigată de Nate, iar acest lucru îl face să se simtă, de asemenea, mândru.

Echipa lui joacă pe unul dintre terenurile liceului, în apropiere de centrul orașului Greystone Lake, iar de acolo până pe chei au de mers doar câteva minute cu vechiul Passat negru al tatălui său. De asemenea, Wharf se află la numai câteva minute distanță de casa familiei McHale de pe Great Heron Drive. Orașul, situat de-a lungul țărmului, nu e unul mare.

E încă devreme pentru turiști în această lună a anului, și totuși piața este aglomerată. Clienții caută miere de albine, gemuri și produse de patiserie, în timp ce localnicii din zona Lake și din orașele învecinate cumpără mărfuri aduse de departe și pește proaspăt, pescuit din apele lor. Cerul e limpede precum cristalul și vântul cald adie plăcut, așa că tata sugerează să meargă cu toții la picnic pe un promontoriu. Familia nu face frecvent acest lucru, dar ziua aceasta e amețitor de frumoasă. Lacul sclipește în soare, iar de pe acea înălțime, orașul arată ca o nestemată montată în coroana munților.

Cumpără baghete, carne conservată, brânzeturi și ceaiuri reci din frunze fermentate și uscate la soare. Gabe se delectează cu o sticlă de *root beer*⁴. Vânzătorii au expuse pe tarabe cireșe din California și căpșuni din Arizona, dar Nate e atras de piersicile din Florida – primele din acest

² *Tee Ball* - Versiune modificată a baseballului. Mingea nu mai e lansată de un aruncător, ci este așezată pe un suport (n.tr.).

³ Debarcader (n.tr.).

sezon. Le atinge cu aceeași grijă cu care ar atinge capul unui bebeluș. Mama cumpără un coș întreg cu piersici. Portbagajul Passatului e plin cu echipament de baseball și cu un teanc de teste necorectate de la cursul de istorie avansată predat de tata, așa că tata pune punga cu mâncare pe bancheta din spate, lângă Nate și de Gabe, în timp ce mama se urcă în față, ținând coșul cu piersici în poală. Mingea lui Nate e tot acolo unde a lăsat-o ea, pe scaunul din față. Pentru a evita să se așeze pe ea, mama pune cu delicatețe mingea pătată de iarbă în coșul cu piersici.

Acest lucru e important.

Nate realizează doar mai târziu că toate acestea fuseseră importante.

Promontoriile se înalță de-a lungul țărmului vestic al lacului Greystone. Cărări pentru drumeții sunt săpate în piatră pe tot cuprinsul pădurilor protejate, parcările marcând punctele de plecare ale principalelor trasee turistice. Dintre numeroasele puncte de interes presărate de-a lungul promontoriilor, părinții lui Nate preferă o anumită pajiște. În adâncul pădurii seculare, un luminiș vast se povârnește către apă, oferind o priveliște asupra lacului și întregului oraș.

Pentru a ajunge acolo, ei trec cu mașina pe lângă casele impunătoare ce mărginesc Strandul⁵, unde bulevardul se ramifică dinspre țărm spre promontorii. Acolo, drumul urcă dealurile în serpentine deasupra lacului, fiind închis în timpul lunilor de iarnă, când curbele oarbe sunt prea înșelătoare pentru a fi practicabile.

Dar în această sâmbătă de aprilie, iarna e doar o amintire îndepărtată. Vântul aduce în mașină miresmele proaspete ale pădurii, iar păsările acvatice cercetează țărmul, mai jos de ei.

Nate tocmai privește un stol de păsări acvatice când Passatul virează brusc, iar el este izbit violent de geamul mașinii. Ridică privirea și vede un Jeep verde cu farurile aprinse ivindu-se dincolo de parbriz. Mama lui icnește, iar coșul cu piersici se răstoarnă în poala ei. Apare încă o mașină, un SUV sclipitor, care rulează pe linia continuă de pe mijlocul drumului ca un elefant care face echilibristică pe o sârmă. Tata accelerează pentru a evita SUV-ul. O curbă e chiar în față.

⁴ *Root beer* este o băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri și scoarță de copac ale mai multor plante care au fost fermentate cu zahăr și drojdie (n.red.).

⁵ Fâșie costieră (n.tr.).

Nate îl vede pe tatăl său călcând frâna, dar viteza mașinii nu se schimbă. O aude pe mama strigându-l pe tata în timp ce se apleacă pentru a ridica un obiect căzut la picioarele acestuia. *Piersicile*, realizează Nate. Nu, își spune el o secundă mai târziu. *Mingea de baseball* Tata nu poate reduce viteza pentru că mingea s-a înțepenit sub pedala frânei. Mama încearcă să o tragă de sub pedală, dar aceasta nu are cum să se clintească atâta timp cât tata apasă frâna cu toată puterea.

Gabe întinde brațul spre Nate, ca să-l apuce de mână. În agitația momentului, acest gest îl surprinde pe Nate la fel de mult ca șocul impactului cu geamul, pentru că Gabe le-a atras atenția în mod special la ultima lui aniversare, atunci când a împlinit șase ani, că nu mai vrea să fie tratat ca un bebeluș. Nate se uită la fratele său și vede că gura acestuia e larg deschisă, deși nu scoate niciun sunet.

Vrea să-i spună lui Gabe să nu-și facă griji, dar în acel moment mașina intră în parapetul de pe marginea drumului. Cerul senin care umpluse parbrizul mașinii se întunecă, devenind albastru-cenușiu – culoarea lacului. Nu au trecut mai mult de câteva secunde de când Nate s-a izbit cu capul de geam, dar viața aceea s-a sfârșit deja. El realizează acest lucru atunci când mama sa se întoarce să-l privească.

Încearcă adesea să-și amintească privirea aceea, expresia ochilor ei. Ce încearcă o mamă să-i transmită copilului ei atunci când mai au de trăit doar câteva momente? Teamă sau regret? Tristețe sau milă? Când Nate îi surprinde expresia în acel moment, încearcă să găsească în ea dragoste. Dar pe fața ei nu distinge decât groază. Cad cu toții prea repede ca să simtă altceva în afară de groază.

În filmele pe care Nate le-a văzut, evenimentele de acest gen erau reproduse cu încetinitorul. Efectul evidențiază importanța acelei scene. În aceste secunde încărcate de tensiune, până și cel mai mic gest, ori cea mai vagă privire capătă o importanță capitală. Conștiința se amplifică atunci când cineva simte iminența sfârșitului.

Dar aceste momente nu par să se prelungească și pentru Nate. Passatul se prăbușește în gol așa cum cade orice obiect de o tonă și jumătate. Preț de o clipă, ei par să fie în imponderabilitate, iar mama lui îl privește, apoi parbrizul mașinii explodează și lacul îi înghite.

Nate își revine încet pe pietrele de pe mal. Aude un geamăt. Apoi un urlet de durere, întretăiat, ca al unei persoane atacate de un animal. Țipătul răsună peste lac până în depărtare, pe stânci, de parcă nu ar putea găsi un loc în care să se odihnească. Are senzația că pieptul i-a fost strivit în pumnul unui uriaș. E o adevărată agonie să respire. Nu-și poate simți brațul, iar tricoul lui de baseball este acum mai mult roșu decât alb. Primul lui gând este că suprafața scânteietoare a lacului este un miraj, pentru că îi e frig până în măduva oaselor. Are o amintire vagă – apa rece ca gheața și senzația de sufocare, când își simțise gâtul strâns ca într-o menghină.

Trupul lui e răvășit de durere și scuturat de frisoane. Își șterge sângele din ochi și cercetează cu privirea țărnul bolovănos al apei, sperând să-i zărească pe membrii familiei, dar nu-i vede nicăieri.

Abia atunci își dă seama că urletul pe care-l aude este al lui.

Unu

Nate pierduse sărbători, nunți și mai multe aniversări decât ar fi putut număra. A fost nevoie de o înmormântare ca să se întoarcă acasă.

Un autobuz Greyhound l-a dus până la Syracuse, de unde a luat un tren local ce parcurge acel traseu până în North Country. La opt ore după ce părăsise ceața fluorescentă din Port Authority, se afla din nou la poalele dealurilor din Adirondack.

O revistă medicală era încă deschisă pe genunchii lui, cu toate că nu citise nici măcar un cuvânt kilometri întregi. În schimb, stătea cu telefonul la ureche, ascultând informațiile transmise de unul dintre medicii rezidenți din secția lui, care îi dădea detalii despre luptele purtate în dimineața aceea. Numărul de celule albe, date despre biopsii și investigații imagistice. Cifre în scădere, în creștere și constante. Astăzi, mai multe victorii decât înfrângeri fuseseră înregistrate, iar asta era aproape un triumf – cel mai important lucru la care pot spera cei care luptă împotriva cancerului. Dar eșecurile dor.

Nate telefonase pentru a afla rezultatele rezecției secvențiale a unui ganglion limfatic voluminos – rezecție pe care o practicasese în cazul lui

Nia Kapur, o fetiță zburdalnică de nouă ani, cu niște ochi enormi de culoarea chihlimbarului și cu cel mai frumos și mai zgomotos râs pe care-l auzise vreodată Nate. Lucrase cu Nia și cu părinții ei încă de la început, de când îi fusese oferită bursa pentru cercetare în chirurgie și oncologie pediatrică. Dar rezultatele rezecției ganglionului ei limfatic nu erau deloc bune. Informațiile primite de la medicul lui rezident îi sugerau că timpul petrecut cu familia Kapur se apropia de sfârșit.

– Doctore McHale?

– Scuze, Gina, semnalul e foarte slab aici. Nate își drese glasul, apoi adăugă: Poți repeta ultima parte?

Nate ascultă ceea ce nu auzise prima oară, îi mulțumi Ginei pentru informații, urându-i apoi succes pentru a trece cu bine furtuna iminentă.

Dar, undeva mai aproape, nori amenințători se îngrămădeau deja de-a lungul coastei, prevestind un uragan de proporții.

Medeea.

Cineva de la Serviciul Național de Meteorologie schimbase în mod constant numele retrase ale uraganelor cu unele de inspirație clasică – Antiona, Brutus, Circe –, denumiri care dădeau fiecărei furtuni o notă de solemnitate, sugerând un anumit grad de ostilitate. Nate considera că, în scurt timp, furtunile aveau să fie numite după zei de mult uitați, energiile lor fiind alimentate de milenii întregi de neglijență umană. Momentul în care începu furtuna se dovedi a fi teribil. Deși, într-un mod paradoxal, era, de asemenea, perfect.

Autobuzul se zdruncină la intrarea într-o curbă, însă Nate era atent la linia dintre pământ și cer, care începea să traseze contururile familiare. Era septembrie, dar fereastra era rece ca gheața sub vârfurile degetelor sale, iar strălucirea munților Summer se fragmenta deja într-o mulțime de culori. Pădurea sălbatică începea să piardă teren în fața reședințelor coloniale cu peluze îngrijite și straturi de flori ornamentale. Printre copaci, Nate zări prima licărire de lumină reflectată de suprafața întunecată a lacului.

Fusese o călătorie lungă, dar Nate era în sfârșit acolo.

Se număra printre ultimii călători rămași în autobuz și era singurul care cobora în zona verde a orașului.

La început, lacul Greystone i se păru așa cum îl lăsase. Domul în stil

neoclastic al primăriei încă se profila maiestuos pe fundalul roșu al arțarilor tomnatici. Fațada din calcar a hotelului Empire încă strălucea ca o perlă uriașă printre arbuștii ornamentali care mărgineau pajiștea. Înspre nord erau promontoriile, în est, debarcaderul, iar spre sud se profilau dealurile submontane. Acesta era Greystone Lake. Aici era acasă. Iar Nate cunoștea fiecare colțișor al acestui loc, de parcă ar fi făcut parte din propria sa ființă.

Extinse mânerul geamantanului și porni spre debarcader. Trecuseră paisprezece ani de când cutreierase aceste străzi, iar acum era nevoit să-și spună, cu fiecare pas pe care-l făcea, că acesta nu era un vis. Conturul fiecărei clădiri, fiecare curbă a drumului și fiecare stâlp de iluminat – toate îi erau familiare, deși toate se schimbaseră. Și Nate se schimbase.

În timp ce înainta pe bulevardul Kingfisher privind curios în jur, înțelese de ce erau atât de multe proverbe legate de acest tip de întoarcere acasă. Fiecare pas era o nouă rundă a jocului „Găsește diferența”. Deasupra vitrinelor familiare erau firme noi, telefoanele publice învechite fiind înlocuite acum cu suporturi moderne pentru biciclete. Reîntoarcerea acasă după o absență îndelungată era o combinație unică de recunoaștere și explorare.

Mai mulți copii, prea mici ca să fie la școală, erau conduși cu blândețe de către însoțitorii lor pe marginea pajiștii. O rafală de vânt purtă spre ei un noian de frunze uscate, făcându-i să scoată țipete exagerate de spaimă. Erau cam de vârsta lui Livvy, dar, în clipa aceea, Nia Kapur era copilul cel mai important din mintea lui Nate. Trebuia să-i sune pe părinții ei. Era genul de veste pe care ar fi preferat să le-o dea față în față, dar avea să treacă zile întregi până să se întoarcă în oraș și era posibil ca micuței Nia să nu-i mai fi rămas prea multe zile.

Încercă să se gândească la ce anume ar fi putut spune, mai exact, dar încă nu se inventaseră cuvintele potrivite pentru o astfel de veste.

Nate reuși în sfârșit să cuprindă cu privirea tot lacul, odată ce se apropie de baza dealului. Scânteia în lumina soarelui, deși liniștea lui nu-l păcălea deloc pe Nate. Exista un proverb cunoscut în orașelul situat de-a lungul țărmului: „Lacul dă înapoi ceea ce ia”. Iar acest proverb se referea atât la plasele de pescuit, cât și la trupurile celor înecați; atât la bunuri materiale, cât și la secrete. În timp ce era acolo, Nate plănuia să-și

testeze cunoștințele despre toate legendele urbane ale orașului.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar, anunțând primirea unui mesaj. O mulțime de adjective ar fi putut descrie orașul aflat de-a lungul țărmului, dar „plăcut” nu se găsea printre ele.

„Abia am ajuns aici”, răspunse Nate printr-un mesaj. „Ai ajuns deja în NJ?”

Autobuzul era un mijloc de transport oribil pentru a ajunge în acest oraș, dar când un uragan de categoria a treia amenința coastele Carolinei de Nord și de Sud, să o lase pe Meg fără mașină nu fusese o opțiune. Cu două zile în urmă se anunțase că uraganul avea să se formeze în Atlantic, dar presiunea ridicată deviasse curenții de aer de la direcția lor normală. Medeea urma să lovească uscatul, iar când avea să se întâmple acest lucru, se va fi dovedit cea mai puternică furtună care cuprinsese vreodată zona de nord-est.

Nate o ținuse la curent pe Meg cu notificări regulate – pe care le primea, la rândul lui, prin intermediul aplicațiilor meteo instalate pe telefonul său: date privitoare la viteza vântului, poze ale orașelor de pe coastă distruse de uragan, comparații inevitabile cu Sandy și Katrina. Când ajungea la astfel de lucruri, o bombarda pe soția lui cu o mulțime de avertismente, pe care ea le lua în seamă foarte rar. Nate credea că reușise să o convingă pe Meg să o ducă pe Livvy pe durata uraganului Medeea în afara orașului, la casa părinților ei din suburbii, dar nu avea să se relaxeze până ce nu primea din partea ei confirmarea că ajunseseră în siguranță acolo. Conform programului Google Earth, casa socrilor să i se afla la patruzeci de metri deasupra nivelului mării și la peste trei kilometri distanță de orice râu care ar fi putut ieși din matcă.

Dar și fără Medeea, această călătorie în interiorul țării era făcută într-un moment neprielnic. Meg simțea că era pe punctul de a deveni partener la firma ei de avocatură. Livvy făcuse din nou o infecție la ureche. Iar la spital totul se complicase, el fiind mult mai ocupat decât de obicei. Programul vieților lor era ca o partidă de șah în trei dimensiuni, dar, în acel moment, Greystone Lake era locul în care trebuia să se afle Nate. Ar fi putut închiria o mașină pentru călătoria spre nord, dar monotonia deplasării cu autobuzul avea ceva care-l atrăgea. Hurducăturile simțite ori de câte ori autobuzul accelera, frânările bruște și opririle periodice la

fiecare punct intermediar de pe ruta sa întortocheată. Să meargă cu autobuzul era ca și cum ar fi plecat într-un voiaj – mai mult decât o simplă călătorie cu mașina. Era un tranzit necesar între lumea pe care și-o crease și lumea care îl crease pe el. Lucrase mai mult decât își propusese în timpul călătoriei, dar Nate știa că acele ore îndelungate îl ajutaseră să se acomodeze cu ideea întoarcerii acasă. Chiar și în cele mai bune circumstanțe, ar fi fost la fel de traumatizant pentru el să vadă pânda argintie a lacului unduindu-se la mal, să audă zgomotul traficului ce se desfășură pe asfaltul ud al bulevardului Strand și să simtă aroma proaspătă a pădurii, purtată de vânt.

Bunica lui îl sunase cu trei săptămâni în urmă, imediat ce fusese găsit cadavrul pe unul dintre promontorii. Îl sunase înainte să fie făcută vreă identificare oficială, dar Nate nu mai așteptase amprente dentare sau probe ADN.

Pubul bunicii lui, Union Point, era peste drum de debarcader, de cealaltă parte a străzii pietruite. Atât localul, cât și clădirea îngrijită din cărămidă care îl adăpostea aparțineau familiei lui Nate de mai bine de un secol. Generații întregi de McHale dăduseră cep la butoaie acolo și măturaseră podelele aceluia local. Nate nu mai știa care ar fi fost locul lui în acest oraș, ca moștenitor al familiei sale, dar încă mai simțea o anumită emoție la vederea localului.

Cu excepția unei prelate impermeabile din plastic, fixată acolo unde ar fi trebuit să fie un geam de sticlă, vechiul pub arăta destul de bine. În interior, toate suprafețele din lemn negru fuseseră lustruite, iar pe pereții lui din cărămidă erau atârinate fotografiile spectaculoase cu orașul și cu lacul. În local se aflau doar trei tineri studenți care stăteau la bar și membrii unui echipaj, care ocupau un separeu din spatele incintei. O fată cu părul negru, lung până la umeri, înregistra ceva la casa de marcat cu touch screen din spatele barului.

Barmanița avea un zâmbet pe față, dar când se întoarse spre Nate, acesta îngheță. Expresia ei senină se schimbă brusc, ca o floare care se închide la lăsarea serii.

– Este în spate, zise în cele din urmă barmanița, după o pauză stingheră. Părea mult prea tânără pentru a servi la bar. Vreți să o aduc aici?

– Desigur, spuse Nate.

În acest oraș nu avea niciun rost să se mire că o fată atât de tânără îl cunoștea din vedere.

Studentii nu păreau să se sinchisească de prezența lui Nate atunci când acesta se așează la bar, la numai câteva scaune distanță de ei, însă localnicii din interior deveniră tăcuți. Curiozitatea lor apăsa deranjant pe umerii lui – o povară care-i era familiară.

Auzi pasul sigur al bunicii sale înainte ca aceasta să deschidă nerăbdătoare ușile bucătăriei. El vorbea cu ea pe Skype în fiecare duminică, dar nu o mai văzuse în persoană din iulie, de la ultima ei vizită în oraș. Cu părul grizonant și foarte înaltă, așa cum o știuse dintotdeauna, bunica lui era puțin mai gârbovită decât în amintirile lui.

– Frumosul meu băiat, îl întâmpină ea.

Nate se aplecă puțin ca să o sărute pe obraz, iar femeia îl îmbrățișă strâns.

– Aș fi venit să te aștept în stația de autobuz, zise ea.

– Și să abandonezi acest loc când ai atât de mulți clienți? El făcu un semn larg cu mâna către mesele goale și spre cei șase clienți. Nu vreau să declanșez o revoltă chiar în primele zece minute după ce am ajuns acasă. Trebuie să o iau încet.

Ea îl lovi ușurel cu palma peste umăr.

– Nu fi rău, drăcușor ce ești!

– Ce s-a întâmplat cu fereastra? întrebă el.

– Oh! Bătrâna aruncă o privire în partea din față a localului. Prelata de plastic se umfla din cauza vântului ca un plămân plin cu aer. E de la ultima furtună, zise ea. Cel care se ocupă de asta îmi tot aduce geamuri de altă mărime. Va trebui să acoperim fereastra cu scânduri, ca să reziste la uragan. Ești atât de slab, băiete, zise ea, împungându-l cu degetul în coaste. O să-ți aduc ceva de mâncare.

Când bunica lui dispăru în bucătărie, telefonul lui Nate începu să bâzâie, anunțând un nou mesaj. Era o poză – Livvy, cu zâmbetul ei de păpușă chinezească, stând în poala bunicii. Ea și Meg reușiseră să ajungă la adăpostul dealurilor din New Jersey. Erau în siguranță. Nate își vârî telefonul înapoi în buzunar, iar fata din spatele barului împinse spre el, pe tejghea, o halbă cu bere.

– Se pare că ți-ar prinde bine ceva de băut. Probabil că era un soi de scuză pentru reacția ei inițială. Nu cred că îți este ușor să te întorci în acest loc.

Era frumoasă, cu pomeții ei înalți, cu ochii verzi și cu pielea ca porțelanul.

El încuviință din cap. Ceea ce-i plăcea în mod deosebit la acest oraș era faptul că puțini locuitori aveau habar sau erau interesați de treburile lui. Berea îi oferi o scuză ca să nu se uite le ea.

– Eu sunt TJ, îi spuse tânăra. Își mușcă puțin buzele roșii, iar Nate nu reuși să-și dea seama dacă licărirea din ochii ei era ospitalitate, curiozitate ori cu totul altceva. Nu voia să afle.

– Încântat de cunoștință, TJ, răspunse el, apoi se frecă la ochi ca și cum ar fi fost foarte obosit, expunându-și verigheta sclipitoare de pe deget. Concentrându-se asupra interiorului pleoapelor sale, își dori ca fata să se lichefieze și să se prelingă printre scândurile din dușumea.

Însă ea rămase acolo unde era, iar bunica lui se întoarse din bucătărie cu un sandviș cald cu cașcaval și un bol cu supă de roșii.

– Tommy știe că vii astăzi? îl întrebă bunica, așezându-se lângă el.

TJ se duse spre tinerii studenți, care păreau foarte fericiți de prezența ei.

– Le-am trimis câte un e-mail lui și lui Johnny. Cred că mă voi întâlni cu ei mai târziu.

– Tommy a venit aici pentru masa de prânz împreună cu șeful. Cei de la postul de poliție îți vor spune unde îl poți găsi. Ai vrea să te mai vezi cu cineva?

– Poate. Erau, de fapt, mai mulți oameni pe care aș fi vrut să-i întâlnesc și cu care mi-ar fi plăcut să vorbesc. Cred că îi voi întâlni la... știi tu, la înmormântare.

Luă o înghițitură zdravănă din halba lui cu bere. Lagerul era fabricat la o microberărie locală. Avea gust de pajiști văratice și de tinerețe, iar în momentul de față, acestea erau niște amintiri nespuse de dureroase pentru el. Amintirile trezite îi îndepărtară gândurile de la Meg și de la Livvy, de la Nia Kapur, de la spital și de la toate celelalte lucruri legate de viața lui din oraș. Dar asta era necesar. Tocmai de aceea venise aici, pentru a face acest lucru.

Simți privirea bunicii.

– Știi că nu te-a adus aici nimic bun, îi șopti ea, mângâindu-i umărul cu mâna ei subțire și uscată ca hârtia. Dar mă bucur atât de mult să te văd.

Nate lăsă fruntea pe umărul ei uscat și se înfioră – așa cum se înfiora când avea pielea udă, într-o noapte răcoroasă de vară. Ea puse o mână pe părul lui des și își ascunse fața la pieptul lui, de parcă ar fi fost din nou singurii oameni de pe pământ.

Nate se văzu nevoit să-și reamintească faptul că acesta era Greystone Lake. Aici se aflau moartea și durerea pierderii, aici erau secretele, minciunile și furia. Dar, în același timp, era acasă. Pentru următoarele câteva zile, știa că trebuia să-și impună să simtă din nou că aparținea aceluși loc. Aceasta era minima lui datorie.

Când Nate se ridică în picioare, ochii bunicii sale erau plini de lacrimi.

– Cine te iubește mai mult decât oricine pe lumea asta, băiete?

* * *

După ce mâncă, Nate plecă de la Union pentru a arunca o privire spre țârm, în drum către casa bunicii sale de pe strada Bonaparte. Bunica se oferise să-l ducă până acolo cu mașina, dar localul începea să se aglomereze, iar pe Nate nu-l deranja să facă pe jos câțiva pași.

În ciuda faptului că uraganul era din ce în ce mai aproape, o mică ambarcațiune încă străbătea suprafața unduioasă a lacului. Câțiva înotători tăiau valurile de-a lungul malului opus. Nate știa foarte bine că pasionații de înot încercau apele lacului indiferent de vreme sau de anotimp.

„Matinalii”, o confederație excentrică, își făceau antrenamentele înotând de-a lungul malului sudic al lacului ori de câte ori acesta nu era acoperit de gheață. În fiecare zi, adesea la ivirea zorilor, ei se lăsau în voia apelor înghețate. Chiar și după atâția ani, gândul la aceste lucruri îi provoca lui Nate confuzie și stupoare.

Văzu că fațada unui magazin turistic se extinsese între pub și parcare din spate a acestuia. Inscricțiunea GREYSTONE LAKE apărea pe bluze de golf și parasolare, pe obiecte din ceramică făcute pe plan local și pe diverse sculpturi în lemn. Nate cercetă cu privirea produsele expuse în vitrina magazinului, căutând o jucărie de plus pe care ar fi putut să i-o

ducă acasă, lui Livvy, sau un ornament pentru părinții lui Meg. Își spuse că făcea cumpărături, dar, în realitate, încerca doar să-și distragă atenția.

Îi făcuse bine să o vadă pe bunica lui. Livvy o adora pe străbunica ei, iar lui Nate îi plăcea foarte mult să le privească atunci când erau împreună, însă de această dată preferase să se bucure singur de compania bunicii. Pentru un timp, i se păruse că totul era la fel ca pe vremuri. Dar să-și petreacă timpul cu bunica lui era singurul lucru ușor la care trebuia să se aștepte în timpul acestei întoarceri acasă. Trebuia să se întâlnească apoi cu Tommy și Jimmy. La fel ca Nate, ei fuseseră acolo încă de la început, când lucrurile începuseră să meargă rău.

Magazinul oferea o mulțime de cărți poștale aranjate sub formă de turn: imagini ale lacului în fiecare anotimp, fotografiile secvențiale ale cerului și ale țărmului. Unele înfățișau produsele pline de culoare expuse la târgurile organizate la sfârșit de săptămână și pădurile în nuanțele toamnei, dar altele erau fotografiile alb-negru din vremuri de mult apuse. În timpul prohibiției, unele orașe turistice se ofileau, în timp ce altele înflorau. Mulțumită apropierii sale de St. Lawrence, Greystone Lake înflorise ca un centru de contrabandă la frontiera de nord. Acestea fuseseră vremurile legendare ale orașului Greystone Lake, când bogăția, infraționalitatea și personalitățile gigantice ale epocii inspiraseră o mulțime de povești – mit și realitate istorică în egală măsură.

Nate se simți atras de o astfel de carte poștală. O fotografie „pusă în scenă”, reprezentând niște bărbați, îmbrăcați în salopete, care stăteau călare pe niște bușteni ce se ridicaseră deasupra liniei de plutire. Neinițiatii ar fi putut crede că era un instantaneu de la construcția debarcaderului, dar Nate știa adevărul. Bărbatul îndesat din centrul fotografiei, spilcuit ca un actor de vodevil, cu un sacou în dungi și o pălărie de paie, era tânărul Morton Strong. Pe spatele cărții poștale era tipărit anul „1919”, chiar sub o scurtă descriere: „Construcția Debarcaderului Greystone Lake Entertainments, cunoscut publicului drept Night Ship⁶”.

Night Ship.

Până la dezvoltarea zonei cheiului, în anii '50, Night Ship fusese centrul industriei turistice a lacului Greystone. Inițial, debarcaderul găzduia

⁶ Corabia Noptii (n.tr.).

restaurante, magazine și săli de jocuri. Mai avea, de asemenea, un club de noapte, Night Ship, de la care debarcaderul preluase în cele din urmă denumirea. În timpul anilor '60, zona turistică se consolidase în jurul cheiului, iar clubul Night Ship rămăsese izolat în partea rezidențială a lacului Greystone. La scurt timp după aceea, ajunsese la faliment, pradă ruinei, și fusese închis și baricadat. Primăria încercase să-l demoleze, dar militanții pentru protecția mediului fuseseră împotriva acelor planuri.

Copil fiind, Nate se bucurase că nu fusese demolat. Era o ruină, dar una spectaculoasă. În timp ce podețele din scânduri erau deformate și umflate din cauza umezelii, acoperișurile elegante și turnurile de basm nu păreau din această lume. Era o relicvă a unor epoci mult mai optimiste – și, la fel ca oricare lucru atât de vechi, avea o poveste a lui.

Nate se concentrează pe trăsăturile feței lui Morton Strong.

Încercă să găsească vreun înțeles în grâmezile de bușteni ce se înălțau din apa argintie, să deslușească un scop în arcele de oțel din fundal. Cerceta acest moment al nașterii clădirii Night Ship, căutând un indiciu cât de mic care să-l facă să înțeleagă cum ajunsese debarcaderul să-i umbrească viața așa cum o făcuse.

– Ia uite ce-a scos lacul la suprafață.

Nate se întoarce și-l zări pe Tom în pragul magazinului.

– Domnule șerif!

– Doctore!

Tom, cel mai vechi prieten al lui Nate, îi întinse acestuia mâna, dar Nate îl trase spre el într-o îmbrățișare zdravănă.

– Arăți bine!

Era ciudat să-l vadă pe Tom într-o uniformă, dar i se potrivea.

Tom izbucni în râs.

– Iată-te aici, cercetând împrejurimile ca un turist de weekend. Vrei să mergi cu mașina poliției pe strada Bonaparte? Te duc eu.

– Putem folosi semnalele luminoase?

Nat fusese pe punctul de a cumpăra cartea poștală cu Night Ship. Un impuls ciudat. În schimb, o puse la loc și învârti indiferent turnul ornamental format din cărți poștale pentru a-și disimula interesul.

Tom îl bătu pe umăr.

– Am să te las chiar să pui în funcțiune sirena. Ești singur în acest

weekend?

– Livvy are din nou problema aceea la ureche. Nate își urmă prietenul înapoi pe stradă. Ar fi fost o călătorie prea lungă pentru un copil de trei ani, și bolnav pe deasupra. În plus, mai este și uraganul.

– Știi prea bine, crede-mă. Toată dimineața am umplut saci cu nisip împreună cu cei de la clubul Kiwanis.

– Adevărat? Saci cu nisip?

Într-adevăr, lacul era sălbatic pe timp de furtună, dar nu putea fi Atlanticul.

– Dumnezeu, ești chiar ca un turist pe aici, nu-i așa? Un val de un metru și jumătate va inunda digul de apărare. Ar trebui să știi asta! Tom râse. A fost găurit într-o mulțime de locuri în timpul ultimului uragan, așa că ne vom pregăti așa cum trebuie de această dată.

– Ați reușit să păstrați locul ăsta la fel de frumos.

– E frumos tot ceea ce reușește să plătească facturile pe aici. Cum îți se pare?

– Lacul? E fantastic, zise Nate, și era sincer.

Façadele magazinelor din oraș și țărmlul erau foarte bine întreținute – la fel cum fuseseră pe vremea copilăriei lor. Priveliștea oferită de lac era, de asemenea, extraordinară. Culmile promontoriilor. Pădurile fremătătoare de pe dealurile submontane. Felul în care toată această frumusețe era dublată de oglinda lacului.

Era un oraș desprins dintr-o carte de povești, însă, la fel ca în oricare basm cu zâne, lucrurile nu erau perfecte, așa cum păreau la prima vedere.

– S-au făcut multe îmbunătățiri de când ai fost ultima dată aici. Johnny a deschis acest magazin anul trecut, zise Tom, arătându-i o ceainărie ceva mai în față, pe stradă. Ferestrele acesteia erau acoperite cu scânduri bătute în cuie – o măsură de precauție împotriva urgiei care se apropia, iar copertina fusese rulată.

– Deserturi și produse de patiserie furnizate de bucătăria hotelului Empire. Emma este cea care-l administrează. Uite-o acolo. Vrei să o saluți?

Emma Aoki, pe vremuri colega lor de clasă, era femeia care strângea copertina, capul ei fiind aplecat în direcția valului de nori ce se apropia amenințător dinspre sud. Fusese întotdeauna subțirică, dar acum părea

făcută din hârtie. Nate era la o stradă distanță, dar observă că rochia atârna pe trupul ei ca pe un umerăș. Emma scruta încruntată cerul, dar privirea i se opri în cele din urmă asupra lui.

Ceva se schimbă în expresia ei, dar rămase încruntată. Trecuse mai bine de un deceniu, dar îl recunoscuse dintr-o privire.

– Pare ocupată, zise Nate. El îi făcu un semn cu mâna, iar, după o clipă, Emma ridică la rândul ei mâna, răspunzând gestului lui. Poate mai târziu, zise el.

Cotiră pe o stradă lăturalnică, unde era parcată mașina lui Tom.

– De fapt, la momentul potrivit, aș vrea să stau de vorbă cu toți cei pe care-i cunosc, să mai depănăm amintiri. Tu ții legătura cu ei? întrebă Nate.

– Cu majoritatea. Cu unii mai mult decât cu alții.

– Și cu Emma? Te vezi des cu ea?

– Doar câteodată. Tom aruncă geamantanul lui Nate în portbagaj. Ah, vrei să știi dacă suntem împreună? Nu.

Nate se urcă pe locul din dreapta șoferului și lăsă spătarul uzat al scaunului să se adapteze trupului său.

– E foarte slabă. A fost cumva bolnavă?

– Nu suntem toți bolnavi de cancer ca pacienții tăi, doctore. Nu încă, mai bine spus.

Mașina se puse în mișcare, parcurgând curba amplă a bulevardului Strand – cea mai apropiată de țarm.

Tom însuși părea sănătos și în cea mai bună formă. Arăta bine, dar amândoi ajunseseră la o vârstă la care unii bărbați încep să se prăbușească. Avea obrajii mult mai umflați. O nouă cută pe frunte. Unghiul dintre bărbie și gât începuse să se transforme într-o curbă. Nate nu și-ar fi dat seama că linia părului prietenului său începea să se retragă de la nivelul frunții către creștetul capului, dar Tom avea acum fruntea mult mai înaltă decât înainte.

– A trecut totuși printr-o perioadă dificilă, zise Tom. Locuiește în apartamentele acelea de lângă clădirile unde se ambalează fructele – cred că erau noi atunci când ai plecat de aici. Oricum, au avut o problemă cu canalizarea acum o săptămână sau două, iar apartamentul în care locuiește ea este la parter.

– Rahat!

– Exact! Cred că locuiește împreună cu părinții.

Strada bunicii sale nu fusese denumită după împăratul francez, ci după o specie de pescăruș. Dacă lacul Greystone avea forma unui bumerang proptit în malul vestic al proeminenței sudice a lacului, atunci strada Bonaparte se întindea către mijlocul lungimii sale, casa bunicii fiind amplasată la jumătatea distanței dintre centrul orașului și capătul nordic al străzii. Vile impozante construite la sfârșitul anilor 1800 scânteiau de-a lungul bulevardului Strand, în timp ce mai multe case modeste, la fel ca a ei, erau amplasate mult mai departe de țarm. Din centrul orașului făceau parte cheiul și zona turistică. Pescari, dane de acostare dărăpănate și case de ambalare vechi ocupau cea mai mare parte a flancului sudic al lacului. Night Ship părea o sabie întunecată înfiptă adânc în apele lacului, aproape de limita nordică a orașului.

Nori sumbri acopereau acum cerul, iar suprafața lacului tremura în bătaia vântului din ce în ce mai puternic. Nate bănuia că nu aveau să mai vadă soarele vreme îndelungată.

În timp ce străbăteau cele câteva străzi care-i mai despărțeau de casa bunicii, Tom îi atrase atenția asupra câtorva schimbări ale caselor din zona lacului și asupra unor noi firme. Case care-i erau familiare fuseseră zugrăvite în alte culori. Curțile locuințelor fuseseră amenajate diferit. Garduri se înălțaseră peste tot și noi terenuri extinse se conturau dincolo de limitele proprietăților.

Toate acestea erau indicii că orașul prosperase, iar asta era bine. Un oraș trebuie să se schimbe. Familii vin și familii pleacă, studenții de ieri devin profesorii de mâine. Acest lucru era firesc și bun, dar acum, îndreptându-se spre casa bunicii lui, Nate îl găsea dureros, într-o bună zi, tot ce făceau ei avea să fie uitat. Într-o bună zi, tot ceea ce iubeau ei nu avea să mai conteze pentru nimeni.

Tommy parcă mașina în fața căsuței galbene a bunicii, apoi se întoarse către Nate, care nu părea să aibă intenția de a coborî.

– Tommy, știi că trebuie să te întreb. Trebuie să aflu ce anume știi ei.

Tom își dresе glasul.

– Bunica zice că excursioniștii au găsit-o. Tom încuviință din cap, apoi continuă: în timpul unei rupe de nori. Înaintau cu greu printre pietre,

Încercând să scape de ploaia torențială, și au văzut-o acolo.

– Ce știi ei?

– Tata nu m-a lăsat să mă apropii. Dar ea... cadavrul ei... nu a mai rămas mare lucru din el. Au trecut paisprezece ani, Nate.

Preț de o clipă nu se mai auzi nimic în afară de zgomotul ventilatorului de la sistemul de răcire al mașinii. Nate aflase deja informațiile sumare pe care i le oferise Tom, dar conversațiile pe această temă trebuiau să înceapă cumva. Întrebările ușoare luminează calea pentru cele mai grele care trebuie să urmeze. Nate atinse geamul din dreptul său. Era la fel de rece ca lacul la ivirea zorilor.

– Vrea să-ți vorbească, știi? zise Tom. Tatăl meu.

Tatăl lui Tom era șeful poliției din Greystone Lake și deținea această funcție de douăzeci de ani.

– M-am tot gândit la mama ei, zise Nate. Oare e mai bine să știm cu siguranță că e ea?

De la nașterea lui Livvy, Nate se tot întreba ce ar fi făcut dacă ea ar fi dispărut la un moment dat. Dacă s-ar fi făcut nevăzută și el nu ar mai fi găsit-o niciodată. Această teamă îl însoțea pretutindeni. Până și în cele mai euforice momente ale sale, această teamă aștepta ca o piatră sub valuri. Atunci când Nate îi cânta lui Livvy ca să o adoarmă, nu se putea decide dacă sfârșitul era mai bun decât speranța.

– Mă tot gândesc ce aș putea să-i spun mamei ei, adăugă el.

– Să nu-l uităm pe tatăl ei.

Răspunsul lui Nate fu un sunet ciudat – ca zgomotul unei vechi cicatrice deschizându-se din nou.

– Bunica ta *trebuie* să-ți fi spus.

Nate nu putu decât să clatine din cap. Aerul închis din mașină i se părea sufocant.

– A ieșit de mult din închisoare. Eliberat condiționat. Credeam că știi. Ți-aș fi spus dacă...

– E în regulă. Nu contează.

Nate rosti aceste cuvinte cu tot calmul de care era în stare. Își scoase centura de siguranță și trase mânerul portierei. Trebuia să iasă cât mai repede la aer. Încercă să respire adânc în timp ce Tom deschise portbagajul pentru a lua geamantanul.

– Nu trebuie să vorbești cu el. Expresia lui Tom era cea pe care acesta o afișa atât de des când erau mai tineri. O doză de jovialitate la suprafață, pentru a camufla panica de dedesubt. Nimeni nu s-ar aștepta să faci asta. Iisuse, credeam că știi!

– E în regulă, zise din nou Nate. Briza dinspre lac era rece și îi făcea bine să o simtă pe față. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. El zâmbi și-l bătu pe umăr pe prietenul său.

Își luă geamantanul și înaintară împreună pe niște dale de piatră cenușii, către veranda din față. Nate apăsă mânerul, dar ușa nu se clinti. Împinse ușa cu umărul, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu era cumva înțepenită în cadrul ei. Deschisese această ușă de mii de ori și niciodată nu o găsisese încuiată.

– Stai puțin, doctore! Tom începu să caute ceva în buzunar, strecurându-se între Nate și ușă.

– Ți-a dat o cheie?

– Sunt demn de încredere. Am o insignă și tot ce trebuie.

Tom descuie ușa, iar Nate păși peste prag, intrând în viața pe care o lăsase în urmă.

Văzu niște hortensii uscate pe o măsuță, alături de un teanc de plicuri care nici nu fuseseră deschise. Aroma săpunului de lavandă, acoperită de mirosul puternic al soluției de lustruit mobila. Vibrațiile pardoselii sub tălpile lui, odată cu bătăitul înfundat al sobei.

Străbătu holul, privind în jur precum un turist într-un muzeu. Culorile încăperii păreau mult mai palide. Un perete pe care și-l amintea galben era acum crem, iar un fotoliu care fusese verde-închis devenise măsliniu. Deși Nate avea aceeași înălțime ca atunci când absolvise liceul, totul i se părea mult mai mic acum. Mai delicat și mai puțin real, într-un fel. Ca și cum canapeaua din living ar fi fost un concept de mobilier și nu un obiect pe care s-ar fi putut așeza de fapt o persoană. Un mozaic de fotografii acoperea peretele cel mai îndepărtat al încăperii. În centru era una veche, alb-negru, cu tatăl lui, celelalte fotografii fiind aranjate în jurul acesteia. Poze cu Nate la absolvirea Facultății de Medicină, de la nunta lui și una cu Livvy, care avea un zâmbet larg cât o lume.

– E atât de frumoasă! zise Tom.

– Mulțumesc, amice!

Tom îi vizitase în oraș chiar înainte de nașterea lui Livvy, dar discuțiile lor la întâlnirile suplimentare nu fuseseră niciodată substanțiale. Nate realizează că prietenul lui cel mai bun nu o văzuse pe Livvy decât în felicitările trimise de sărbători și în fotografiile ocazionale din mesaje telefonice.

Urcară împreună treptele șubrede care scârțâiau sub pașii lor, către dormitorul pe care-l ocupase Nate în copilărie. În încăpere era un pat de o singură persoană, mai multe rânduri de rafturi înguste pentru cărți, confecționate din lemn de pin, o măsuță de toaletă și un mic birou. Afișe cu filme de groază acopereau pereții acolo unde lipseau rafturile de cărți. Dormitorul era aproape identic cu cel din casa de pe Great Heron Drive, în care locuise înainte de accident – înainte de a se muta la bunica lui. Nate domiciliase aici, pe strada Bonaparte, mai mult de doi ani, dar dintre toți anii din viața lui, aceștia îi lăsaseră cele mai adânci urme în suflet.

– E la fel cum l-ai lăsat, nu? întrebă Tom. E bine de știut că unele lucruri nu se...

Nate se întoarse spre prietenul său. Urmă privirea lui Tom, îndreptată către o fereastră spartă de lângă pat. Pe cuvertura de un albastru pal, în carouri, zări o minge albă cusută cu ață roșie. O minge de baseball.

O minge de baseball.

Lumea lui Nate se îngustă brusc, reducându-se la sfera cu diametrul de opt centimetri.

În spatele lui, Tom zise ceva. Nate nu avea cum să-l audă, pentru că pulsul îi bubuia cumplit în urechi. Se îndreptă spre fereastră, pentru a privi printre cioburile de sticlă.

Pentru o clipă, se simți una cu marginea ciobită a geamului.

Dincolo de copaci, Nate zări apa scânteietoare a lacului. Îi trecu prin minte că munții din jurul orașului arătau ca niște fălci deschise care se puteau închide pe neașteptate în orice moment, lacul însuși semănând cu un pântec nesătul. Pentru o clipă, nimic nu i se mai păru familiar. Nu recunoștea acel loc, acea întindere capricioasă cu apă adâncă.

Dar acesta era lacul Greystone. Aici era acasă.

Doi

Nate ținea mingea de baseball cu vârfurile degetelor, de parcă s-ar fi spart dacă ar fi strâns-o prea tare.

Un obiect aproape identic îi distrusese odinioară lumea. Nate nu mai atinsese o minge de baseball de ani întregi. La fel ca toate celelalte lucruri, aceasta i se părea mai mică decât își amintea.

– Copiii! zise Tom. E septembrie. Toți au impresia că joacă la Yankees. Adăugă repede: O să-l sun pe Mace Harware să înlocuiască geamul.

Nate cercetă mingea, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu fusese cumva turtită de o pedală de frână apăsată până la podea. Căută pe pielea deschisă la culoare a mingii urmele în formă de semilună lăsate de unghiile mamei sale.

Îndreptă privirea spre Tom.

– Ne mai întâlnim cu Johnny?

După voce, Nate părea un bărbat complet lipsit de griji, dar voia să-l întrebe din nou pe Tom despre cadavrul ei. Voia să audă tot ce era de aflat în legătură cu acest subiect. Voia să-și întipărească pe piele toate detaliile posibile și să le poarte cu el oriunde s-ar fi dus.

– Desigur, răspunse Tom în timp ce-și închidea fermoarul hainei. Bem ceva la Empire, pe la șase?

– E perfect.

– Trebuie să petrec ceva timp pe chei mai întâi, zise Tom, verificându-și telefonul. Mai sunt multe ferestre care trebuie acoperite cu scânduri și multe uși ce trebuie asigurate de saci cu nisip. Va fi o furtună electrică, la fel ca uraganul Katrina. Un spectacol pe cinste.

Nate îl urmă, coborând treptele. Din celelalte camere se auzea zgomotul crengilor care se izbeau de ferestre. Atunci când Tom deschise ușa din față, aerul rece inundă brusc holul, ca un val învolburat.

– Mă bucur sincer să te văd, zise Tom. Din nou aici, la lac.

– Și eu mă bucur să te văd. Dar va trebui să vorbim mai târziu, Tommy, zise Nate, iar zâmbetul îi păli. Tu, eu și Johnny.

Tom întinse mâna, iar Nate o acceptă. Apoi îl urmări cu privirea pe

prietenul său, care străbătu peluza și se urcă în mașina sa de patrulare.

Lui Nate nu-i era deloc ușor să aibă răbdare, dar răbdarea era o virtute pe care el o cultivase de-a lungul anilor.

În primul rând, „să nu faci rău”.

Imediat ce mașina de poliție dispăru, realizează că încă avea în mână mingea de baseball. O ținuse atât de strâns, încât forma cusăturii i se întipărise în palmă, de parcă el însuși fusese asamblat din bucăți. Urcă înapoi în dormitorul pe care-l ocupase în adolescență, ducându-se direct la șifonier. Sacouri cu nasturi de alamă, cămăși îngălbenite de vreme, flanele largi, supradimensionate. Vechea lui haină de ploaie, neagră ca un veșmânt de doliu, atârnată în același loc în care probabil că o lăsase el cu paisprezece ani în urmă. Începu să caute prin mormanul de pe ultimul raft al șifonierului pentru a descoperi o cutie plină cu pulovere. Desfăcu hainele și dădu peste trei mingi de baseball. Pe prima o primise pe veranda din fața casei chiar în prima lui zi de liceu. A doua apăruse în dulapul său de la școală, câteva săptămâni mai târziu. Iar pe a treia o descoperise chiar înainte de Halloween, când începuse totul. Cea de-a treia trecuse prin aceeași fereastră ca și mingea din ziua aceea.

„Copiii!”, spusese Tom când văzuse fereastra spartă.

Nate puse mingea pe care o avea în mână lângă celelalte, și le acoperi din nou cu pulovere. Măcar să nu le vadă.

Jos, în sufragerie, începu să se plimbe în jurul altarului de fotografii.

O analiză pe fiecare în parte, încercând să-și potolească durerea izvorâtă din amintirile pe care i le trezeau. Mama, tata, Gabe. Morții lui, pe care-i iubise atât de mult.

Ochii lui zăboviră asupra ultimei poze din acea serie. Livvy, într-o rochiță de Crăciun, strălucind ca un heruvim în mijlocul unui morman de cadouri. Peste trei ani avea să fie de vârsta lui Gabe. Peste patru, ar fi fost mai mare decât Gabe. Nate nu prea putea să înțeleagă aceste calcule matematice. Strânse cioburile de geam din dormitorul său, apoi căută o bucată de carton cu care să poată acoperi fereastra spartă. Descoperi o scară plină de pânză de păianjen din garaj, cu care putea verifica jgheburile. Conform estimărilor, în următoarele trei zile, nivelul apei de ploaie avea să atingă șaiszeci de centimetri în ținutul nordic.

Jgheburile erau înfundate complet. Deocamdată ploua încet, însă

jgheburile de aluminiu erau deja pline ochi cu apă aproape neagră ca taninul. Nate întinse mâna spre burlanul de scurgere și scoase din el câțiva pumni de frunze și crenguțe putrede. Ca și cum ar fi eviscerat carcasa unei creaturi ciudate, fiecare grămadă de resturi pe care le scotea din burlan era îmbibată cu apă.

În timpul acestei activități, Nate se gândi cum avea să trimită familiei Kapur rezultatele examenului patologic al Niei. Avea nevoie de proceduri în plus pe lângă operație. Chimioterapia, razele și imunoterapia erau opțiunile uzuale, însă depășeau nivelul lui de competență. Când avea să vorbească despre asta cu părinții ei, urma să le dea o scurtă listă cu specialiști în oncologie care să se ocupe de tratamentul ei. Indiciile despre boala ei erau clare, dar modul în care el avea să le prezinte părinților fetei urma să fie decisiv.

Speranța avea să reprezinte un element esențial pentru orice viitor tratament, dar Nate nu ar fi putut să-i inducă în eroare, negând realitățile medicale. Avea o obligație atât față de ei, cât și față de adevărul științific. Aveau să urmeze mai multe conversații, cu siguranță, dar era important ca el să o susțină pe aceea – prima dintre ele – așa cum trebuia.

Tocmai se mutase către alt colț al acoperișului când telefonul începu să-i bâzâie. Își scoase mânușile de protecție, lăsându-le să aterizeze pe peluză. Când scoase telefonul din buzunar, chipurile soției și fiicei lui îi zâmbeau de pe ecranul acestuia. Își trecu degetul peste ecran și răspunse.

– Scuze, tocmai voiam să vă sun, zise el.

– Unde ești? întrebă Meg.

– Pe acoperiș. Sunt frunze care putrezesc de vreo zece ani în aceste jgheaburi.

– Bea nu a pierdut nicio clipă să te pună la treabă, nu-i așa? Întotdeauna mi-a plăcut stilul bătrânei doamne.

– Călătoria voastră a fost în regulă?

– Ceva trafic pe pod. Ceva mai mult de nouăzeci de minute bară la bară. Nu pot să mă plâng. Tu ești cel care a ales să plece într-o călătorie de opt ore cu autobuzul.

– Aveți destule provizii?

Starea de alertă înaintea dezastrelor devenise sport național, iar presa

atrăsese atenția asupra Medeei chiar înainte să se anunțe că uraganul avea să se întoarcă spre partea centrală a teritoriului. Nate avea un sentiment de vinovăție că nu era acolo, împreună cu ele.

– Doar nu vine apocalipsa.

– *Probabil* că nu va fi chiar apocalipsă, o corectă Nate.

– Ne-am procurat destule ouă și pâine pentru a supraviețui unei eventuale coliziuni cu un asteroid și, în același timp, unei invazii de zombi.

– Asta îmi place să aud. Ce face maimuțica?

– Mă tem că e cam tristă, cu toate fețele posomorâte din jur.

– Picăturile sunt bune la ceva?

– Cine poate ști? Doctorul Klieg jură că nu va mai avea nevoie de ele peste câțiva ani. Să sperăm că înainte să facă treizeci de ani. Cum stau lucrurile acolo?

– Bine, zise el. Sunt în regulă.

– Mincinosule! Nate era sigur că, în acel moment, ea își îndepărta de pe față o șuviță de păr negru și lung. Vrei să-mi povestești ceva în legătură cu asta?

Căsnicia lui Nate cu Meg părea atât de împlinită, încât puțini ar fi bănuțit cât de incompletă era schița copilăriei lui în mintea soției sale. Nate își imagina că soția lui prefera să creadă că el se formase ca adult abia după ce o întâlnește pe ea. Că tot ce se întâmplase înainte de acel moment fusese doar rutină. Într-un fel, probabil că era adevărat.

Îi spusese lui Meg multe povești despre acest oraș aflat de-a lungul țărmului. Dar nu-i spusese totul.

– Nu aș ști de unde să încep.

– Ei, bine, anunță-mă când vei ști. Ce face Bea?

– E neînduplecată. Mă gândeam să o invităm la noi o săptămână, înainte de Ziua Recunoștinței.

– Lui Livvy i-ar plăcea nespun o „zi a curcanului” cu bunica, nu-i așa?”

– E acolo?

Nate parcă le și vedea, cuibărite sub cuvertura galbenă de pe pat, în camera de oaspeți a socrilor lui, Livvy tastând preocupată pe ecranul iPadului, probabil jucându-se, în timp ce stelele de pe abajurul veiozei se roteau ca într-o fantezie pe tavanul de deasupra lor.

Se auzi un bâzâit strident când telefonul trecu dintr-o mână în alta.

– Tăticule?

Nate zâmbi la auzul glasului cristalin al fiicei sale.

– Cum te simți, maimuțico?

– Mă doare capul.

Livvy vorbea prea aproape de receptor, ca și cum tot ce spunea era un secret.

– Îmi pare rău. Cu toate astea, mama are mare grijă de tine, nu-i așa?

– Spune-mi o poveste. Povestește-mi despre Night Ship. Mama spune că ești acolo. Zice că ești pe malul lacului.

– Mi-aș dori să fiu cu voi.

De pe ultima treaptă de sus a scării, Nate nu trebuia decât să întoarcă puțin capul pentru a vedea turnurile clădirii Night Ship înălțându-se precum obsidianul pe fundalul apei cenușii.

– Ai fost acolo? O să mă duci și pe mine?

– Nu e un loc potrivit pentru maimuțe mici.

– Mie îmi plac fantomele.

Nate pomenise odată de Night Ship în poveștile lui cenzurate dramatic despre lacul Greystone. Acestea rămăseseră întipărite în mintea lui Livvy, care întreba de Night Ship înainte de a merge la culcare și chiar în timp ce făcea baie. Desena această clădire și o construia din cearșafuri și perne.

– Ești o maimuțică foarte curajoasă. Eu nu sunt atât de curajos ca tine.

– Unele fantome sunt simpatice, cred.

„Nu și cele de la Night Ship”, se gândi el.

– Ți-am spus vreodată cum Ronald Rinocerul și-a pierdut cornul, iar prietenul său, Bali, papagalul albastru, a trebuit să-l ajute să-l găsească?

– Ronald nu-și poate pierde cornul! chicoti Livvy. Cornurile nu se desprind!

– Și el credea același lucru. Dar într-o dimineață s-a trezit și s-a uitat în oglindă pentru a se spăla pe dinți, dar nu l-a găsit nicăieri.

Nate născoci pentru Livvy o poveste despre o aventură nostimă în junglă, dar gândurile lui rătăceau în turnurile întunecate din spatele lui. Trecuseră paisprezece ani de când pășise ultima dată în interiorul clădirii de la debarcader, dar când închise ochii văzu clar arcadele ruginite din

oțel nituit, panourile din sticlă murdare de mușchi, promenada care se pierdea în întunericul impermeabil. Îi putea simți mirosul de putregai și putea auzi respirația apei care clipea pe pilonii afectați de intemperii.

Livvy îi puse întrebările cu care era obișnuit, dar acestea se transformară în scurt timp în murmure.

– A adormit, în sfârșit, șopti Meg la telefon. Am tot încercat să o fac să adoarmă de când am ajuns aici, așa că-ți mulțumesc pentru ajutor.

– Cum se face că asta nu funcționează niciodată când sunt eu acolo? Așteptă ca Meg să se ridice din pat fără să o trezească pe Livvy. Ce fac părinții tăi?

– Sunt agitați. Au scos trei aparate radio, vechi de când lumea. Știi tu, pentru orice eventualitate. Și la fiecare colț dai peste câte un palet cu apă îmbuteliată. Tata și-a petrecut jumătate de dimineață rearanjând cărămizile de pavaj din patio. Nu mă întreba de ce.

– Ei bine, măcar ei se distrează.

– E cel mai palpitant moment din viața lor.

– Iar tu stai la adăpost până se termină, nu-i așa? Fără mici escapade cu mașina? Fără turism catastrofic?

– Doar mă cunoști, doctore.

– De aia te-am și întrebat.

– Vreau să ai și tu grijă de tine. Nu lăsa fantomele să te prindă.

Nate râse, pentru că Meg o spusese că pe o glumă.

Ea îi povesti despre vacanța petrecută acasă de către una dintre cunoștințele lor din Outer Banks. Ieri fusese doar o căsuță cu trei dormitoare, iar astăzi era o casă mare, construită pe piloni. În timp ce Nate o asculta vorbind, aruncă încă o privire spre Night Ship. Copacii începuseră să se clatine, iar lacul se vălurea, având la suprafață creste de spumă. Tunetele bubuiau la distanță. Munții și pădurile din jurul orașului tremurau și se zbuciumau de parcă se treziseră dintr-un somn îndelungat.

MATINALII

Apele reci se închiseră deasupra ei ca niște fălci, iar ea le lăsă să o înghită. La fel ca orice altă bestie, lacul avea toanele lui. Străinilor li se părea calm în timpul după-amiezilor argintii și primitor în amurgul verii,

dar ca să înțelegi lacul trebuia să știi că acel curent din adâncurile lui era întotdeauna la fel. Sub pânza valurilor sale, apele adânci erau înfometate.

De aceea înota ea cu atâta sălbăticie. Fiecare matinal se arunca în apele reci ca gheața pentru un motiv, iar ea înota acolo pentru a se curăța. Înota pentru ca lacul să o devoreze pe fata de odinioară.

În ziua aceea, întreaga lume părea hămesită. Valurile loveau cu mai multă înverșunare. Vântul bătea mai tare. Pădurile se cutremurau sub cerul sumbru și amenințător. Un uragan se forma dincolo de linia orizontului și toate elementele naturii urlau, așteptând să se declanșeze furtuna.

Fiecare furtună amintea de alta, iar acest oraș de pe malul lacului trecuse prin multe.

În față, masa întunecată a clădirii Night Ship străpungea suprafața palidă a lacului ca un colos răsturnat. Vechiul debarcader era abandonat, păraginit și aproape năruit, dar în unele privințe rămăsese la fel de maiestuos. Pentru că un astfel de loc era mai mult decât lemn, oțel și sticlă.

De obicei, ea ocolea edificiul de la debarcader, dar de la descoperirea cadavrului în promontorii, fiecare zi devenea tot mai nesigură.

Ceva nu era în regulă.

Ceva avea să se întâmple.

Lacul dă înapoi ceea ce ia și, după atâția ani de liniște, semințele vechilor păcate se ridicaseră din adâncurile lui pentru a înflori pe țarm. Ca și în cazul suferinței care apăsa acest oraș, Night Ship era cauza acestei probleme recente. În ziua aceea, înotă spre locul în care valurile se izbeau cu furie de fundația debarcaderului.

Undeva, dedesubt, la subsolul clădirii Night Ship, o tânără prostituată născuse fetițe gemene și se spunea că le rupsese gâturile imediat ce se născuseră. Sau, cel puțin, așa era povestea.

În timpul prohibiției, trei frați contrabandiști fuseseră capturați de bătrânul Morton Strong și ajunseseră hrană pentru peștii lui tropicali, bucată cu bucată. Sau, cel puțin, așa era povestea.

O persoană sus-pusă, care-și băga mereu nasul unde nu-i fierbea oala, amenințase odată cu ruina clubului de noapte și, astfel, Just June o împinsese de la balconul Camerei Century. Sau, cel puțin, așa era

povestea.

Night Ship avea multe povești.

Unele dintre acestea nu aveau un final cunoscut. Nici măcar ea nu le știa sfârșitul. Din cauza curentului, apropierea de pilonii debarcaderului era primejdioasă. Să înoate printre pilonii acoperiți de mușchi verde era ca și cum s-ar fi aventurat printr-un templu scufundat. Începu să înoate pe spate pentru a privi masa întunecată a clădirii înălțându-se semeață către cer.

Din când în când credea că putea auzi țipetele morților, purtate de rafalele de vânt ce șuierau printre stâlpii de susținere ai debarcaderului. Ea nu își putuse imagina că urletele acestora erau mai înfiorătoare decât tăcerea lor.

Nu credea în fantome, dar asta nu însemna că nu putea fi bântuită. Odată ce ajunsese printre piloni, se întoarse din nou pe burtă. Night Ship nu mai era deasupra ei, dar ea era întotdeauna în umbra acestei clădiri.

Primul tunet începu să bubuie din spatele munților.

O furtună se apropia, iar ea știa că avea să aducă mai mult decât vânt și ploaie.

Trei

După ce Nate termină de vorbit cu domnul Kapur, lăsă telefonul jos și își masă ochii cu vârfurile degetelor. Aceste conversații telefonice nu erau niciodată ușoare, iar aceasta fusese mult mai complicată decât majoritatea. Știa că făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru Nia, iar acum era rândul altcuiva să încerce acest lucru. Dar era furios pe eșecul lui, se simțea neputincios că nu reușise să o vindece. Cancerul era la fel de absurd ca orice calamitate naturală. Războiul dus împotriva lui avea atât zile bune, cât și zile proaste, însă cele proaste i se păreau absolut îngrozitoare.

Făcu un duș înainte să se îndrepte spre hotelul Empire. Îi făcea bine să stea sub jetul de apă fierbinte. Era încordat după acel telefon, înțepenit după călătoria cu autobuzul și murdar din cauza jgheburilor înfundate. După duș, îmbracă un costum elegant, albastru-închis.

Tocmai se însera. În curând avea să fie întuneric. De-a lungul străzilor ude, lămpile orașului se aprindeau pe rând, emițând o lumină rece, ca niște luni miniaturale. Ținea o umbrelă, deși vântul îi făcea dificilă înaintarea. Picăturile răzlețe, la fel de mari ca niște bile, se întetiră în timp ce Nate înainta către hotel. Căutase informații noi despre uragan înainte de a părăsi casa bunicii sale. Un pod din Virginia fusese luat de ape. O insulă din Chesapeake dispăruse sub apă după întetirea furtunii. Mii de zboruri fuseseră amânate, iar sistemele de transport public de la Baltimore la Boston erau închise sau programate să se închidă.

Proprietarii de magazine din Greystone Lake lipiseră bandă adezivă peste geamurile fațadelor sau acoperiseră vitrinele cu scânduri bătute în cuie, iar unii ridicau acum bariere de saci cu nisip în jurul intrărilor. Rafale de vânt dinspre lac șuierau ca niște săbii, tăind văzduhul atunci când treceau printre copaci și peste acoperișurile caselor.

Pregătirile oamenilor din oraș îi permiteau lui Nate să treacă aproape neobservat printre ei, ținându-și umbrela ca pe o mască.

Zona verde a orașului era pustie. Printre coroanele copacilor înclinați de vânt, Nate zări hotelul Empire. Silueta gotică a acestuia se profila pe fundalul de un albastru cenușiu al cerului.

Nate nu prea ținuse legătura cu Tom și nu mai știa nimic de Johnny, pe care-l văzuse ultima dată pe vremea studenției lor. Așa cum se întâmplase cu relațiile sale cu mai mulți prieteni din copilărie, nimic nu se terminase. Pur și simplu totul rămăsese în aer și intervenise uitarea, din prim-plan până în fundal, înainte de a dispărea complet din peisaj.

Și, totuși, Johnny îl invitase la nunta lui, în urmă cu patru ani, iar Nate îi trimisese un cadou, însă lipsise de la ceremonie și de la petrecere. Aflase de la Tom că recepția fusese minunată, deși divorțul se dovedise, de fapt, de-a dreptul spectaculos. De atunci, Johnny moștenise hotelul Empire, devenind unul dintre cei mai de seamă cetățeni din Greystone Lake. Tatăl lui, domnul Vanhouten, murise cu trei ani în urmă, pentru că, așa cum spuneau localnicii, „făcuse o plimbare lungă pe un ponton foarte scurt”. În cazul său, pontonul în discuție fusese trambulina piscinei proprii. Deși apa clorinată din piscină îl înecase, se putea afirma categoric că sticla de gin de 750 ml fusese cea care-i venise de hac.

Deasupra lui Nate se îngrămădeau nori grei – ca niște vârtejuri cu

nervuri întunecate. Ploaia era încă domoală, însă vântul sufla cu putere.

În lămpile cu gaz atârinate de o parte și de alta a ușilor lăcuite, din lemn de abanos, ale hotelului Empire, pâlpâiau flăcări albe cu nuanțe albăstrii – ca niște duhuri captive între pereții de sticlă. Un portar înveșmântat în negru și auriu deschise ușa principală. Doi polițiști păzeau intrarea interioară.

Prezența poliției nu era singura schimbare din acel loc. Designul modern adusese hotelul Empire în secolul XXI. Nate își amintea că pardoseala de marmură era la fel de lucioasă ca înainte, însă acolo unde pe pereți fuseseră tablouri cu lacul Greystone, acum erau oglinzi antice și lambriuri acoperite cu piele gravată, care se înălțau până la tavan. Rotunjimi sculptate, acoperite cu catifea indigo, înlocuiseră unghiurile drepte ale canapelelor tapițate cu satin dungat.

Corpuri masive de iluminat din fier forjat, cu sticlă albastră, atârnavă acolo unde candelabrele de cristal străluciseră odinioară. Pupitrul portarului era înconjurat de tineri în costume negre, în timp ce turiștii și chelnerii traversau grăbiți podelele lucioase ale recepției.

– Domnul doctor McHale? O tânără blondă, cu părul strâns într-un coc perfect, îi întinse lui Nate mâna. Domnul Vanhouten este în Colonnade.

Nate o urmă pe hol, către restaurantul hotelului Empire. În timp ce mergeau, observă că o bandă galbenă de avertizare înconjură sera, o construcție din sticlă, foarte populară pentru căsătorii, care făcea parte din grădinile hotelului. Dincolo de intrarea acesteia, muncitorii întindeau prelate deasupra tavanului și aranjau folii de plastic, de jur-împrejur, peste parchet.

– Ce s-a întâmplat acolo? o întrebă Nate pe cea care-l însoțea.

– Stricăciuni de la furtună.

– Și uraganul nici nu a lovit încă, zise Nate.

Un zâmbet politicos fu singurul răspuns pe care-l primi.

Spre deosebire de hol, interiorul de la Colonnade era exact așa cum și-l amintea: o sală pe două niveluri, cu majoritatea meselor aranjate într-un spațiu larg, la baza unui scurt șir de trepte. Separeurile erau aliniate de-a lungul pereților nivelului superior. Lumina palidă a aplicelor și candelabrelor dădea acelui loc cavernos un aspect fantomatic.

Îl zări pe Tom aplecat deasupra unei mese, înainte ca acesta să-l vadă

pe el. Se schimbase de uniformă și purta o cămașă oxford albastră. Avea o cută pronunțată între sprâncene și clătina ferm din cap, cufundat într-o discuție. Chipul lui se calmă și apoi se destinse într-un zâmbet când îl observă pe Nate.

– Amice! Johnny ieși din separeu și se ridică pentru a-l îmbrățișa pe Nate. Puse mâna o clipă pe bicepșii lui Nate, măsurându-l din cap până-n picioare. Arăți fantastic, omule! Chiar enervant de bine, sincer să fiu.

– Și tu arăți bine! îi spuse Nate, bătându-l pe umăr.

Johnny își lăsase părul să crească mai lung, pentru a compensa probabil lipsa lui din anumite zone. Se și îngrășase: Profilul pieptului și cel al burții i se uniseră într-o singură curbă generoasă. Purta un costum gri, ciudat de prost croit pentru cineva atât de bogat.

Linia gulerului cămășii sale era atât de strâmbă, încât acesta semăna cu aripile frânte ale unei insecte moarte. Părea să întâmpine dificultăți în încercarea de a intra din nou în separeu.

– E fantastic cât timp a trecut, nu-i așa? zise Nate în timp ce se așeza lângă Tom. Hotelul arată nemaipomenit.

Johnny făcu semn unui chelner.

Un pahar cu felii de lime și ghimbir cristalizat apăru pe masă.

– „Întunecat și Furtunos”, spuse Johnny cu un zâmbet strâmb. Pare tocmai potrivit. Și hai să începem, iar tu poți să aduci următoarea rundă, îi preciză el chelnerului.

În paharul lui Johnny nu era decât gheață, dar îl ridică oricum.

– Bun venit acasă! îi aruncă el o privire lui Tom. Pentru „fiul risipitor”? Sau pentru „fratele rătăcitor”?

– Ce-ai zice să bem pentru „prieteni vechi”? întrebă Tom.

Era evident că Nate întrerupsese o conversație tensionată între cei doi. Dincolo de zâmbetul de pe buze, Tom părea iritat.

– Mie îmi convine.

– Și pentru cei absenți, adăugă Nate.

Ciocniră toți trei paharele.

Sunete cristaline ca acesta răsunaseră de nenumărate ori, în nenumărate locuri, de-a lungul secolelor. Zgomotul băuturilor împărtășite de prieteni. Toastul fiind terminat, Nate ar fi trebuit să se simtă bine în seara aceea. În schimb, simțea mai acut lucrurile care-i separau. O mie de

bucățele din propria ființă fuseseră construite în jurul eșafodajului reprezentat de cei doi bărbați, dar cât de bine înfruntaseră trecerea timpului aceste legături? Probabil că nu atât de bine pe cât spera Nate.

Încercă să-și amintească ultima întâlnire cu ei și dacă marcaseră acel moment ca fiind unul important.

– Cât timp vei sta în oraș? întrebă Johnny.

– Până duminică, dacă Medeea nu are alte planuri.

– E o vizită scurtă, dar tu trebuie să fii un tip ocupat.

– Nu suntem cu toții?

– Mda, Tom salvează pisici urcate în copaci. Iar eu, în unele zile, sunt organizator de nunți cu pretenții.

– De fapt, de pisici trebuie să se ocupe mai mult pompierii, zise Tom. El se întoarse spre Nate. Nu te-am întrebat despre slujba ta. Beneficiezi încă de bursa pentru cercetare, nu-i așa?

– Da, mai beneficiaz doi ani de ea. E o muncă istovitoare.

Nate nu luase mai mult de o înghițitură din băutura lui, dar îi zâmbi bucuros chelnerului când acesta sosi cu încă un rând.

– Nu ești doar doctor, ci și chirurg. Nu doar chirurg, ci și pediatru. Nu doar chirurg pediatru, ci chirurg pediatru specialist în oncologie. Johnny clătină din cap și luă o înghițitură zdravănă din pahar. Ne faci pe toți ceilalți să părem niște oameni buni de nimic, omule. Dă-mi voie să ghicesc: operezi, pe deasupra, doar orfani și refugiați.

– Nu, chestiile astea altruiste le păstrez pentru când voi ajunge la pensionare. Nate ridică paharul cu cocktailul. E absolut delicios. Și, sincer, îmi place foarte mult acest loc. Acest oraș. Voi, băieți. Zâmbi larg, până ce zâmbetul lui îi cuprinse pe amândoi. Ne-am descurcat bine, nu-i așa? E atât de bine să mă aflu aici, cu voi doi.

– Oh! oftă Johnny. Ai început cu sentimentalismele astea exagerate când ai devenit tată sau e doar efectul secundar al lipsei de somn?

Zâmbetul lui Nate rămase la fel de larg. Johnny dădu ochii peste cap, zâmbind de asemenea.

– Bine, fie, zise Johnny. Arată-mi-o pe micuță, știu că mori de nerăbdare. Îmi dau seama că ai în telefon o mulțime de poze – chiar acolo, în buzunar.

De Crăciun, de Halloween, de la zile de naștere, vacanțe la mare, în

cadă, dezastre cu înghețată... era uimitor cât de multe poze putea aduna un tată.

Nate nu le etală prea mult timp în fața prietenilor săi. Se simțea bine să le arate familia pe care și-o construise, astfel încât să se bucure împreună cu ei de succesul său pe plan personal. Dar era o linie subțire între mândrie și fală, pe care el era foarte atent să nu o depășească. Avea nevoie de multe lucruri din partea celor doi, dar nu de invidia lor.

– Ah, voiam să-ți spun că-mi place foarte mult noul hol al hotelului, zise Nate, punând telefonul în buzunar. Bunul tău gust e de-a dreptul remarcabil.

– O să-i transmit complimentul fostei mele soții, dacă o voi mai vedea vreodată. Dar ea avea într-adevăr bun gust, nu-i așa, Tom? Portarul pentru care m-a părăsit avea cei mai frumoși ochi albaștri. Cine are nevoie de o vacanță în Caraibe când poate să se scufunde în niște ochi că ai lui?

– Și afacerile au mers bine, zise Tom, ignorându-l pe Johnny. Mai bine ca niciodată.

– Așa se pare, spuse Nate. Nici nu ți-ai fi dat seama că suntem în extrasezon.

Johnny golise deja noul pahar, dar îl dădu peste cap, sorbind și ultima picătură. Gheața se ciocni sonor de dinții lui. Cu siguranță, aceea nu era prima dată când savura acele cocktailuri.

– Când eram în apropiere de chei, am văzut-o pe Emma asigurând ușa și geamurile magazinului de ceai, zise Tom. Nate se gândea că ne-am putea întâlni cu toții înainte să plece acasă. Să strângem vechea gașcă.

– Am auzit că va avea loc o înmormântare, zise Johnny. E un moment nemaipomenit pentru o reuniune.

Cercetă din nou fundul gol al paharului său.

Tom scoase un oftat înăbușit.

– Mda, sunt sigur că vom vedea o mulțime de oameni acolo, rosti Nate. Dar va fi plăcut să petrecem ceva timp cu ei după aceea. Nu doar cu cei din grupul nostru, ci și cu toți ceilalți – cu Lindsay, cu cele două Sarah, cu toți cunoscuții de odinioară. A trecut mult timp de când nu i-am mai văzut și mi-ar plăcea să reluăm legătura.

Rânji spunând aceste cuvinte, ca și cum nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să păstreze amintirea aceluia loc și a oamenilor să-i gravată în

marmură și înrămată în aur.

Johnny îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Altruist. Sentimental. Și acum? Nostalgic? Ce calități ai de gând să etalezi în continuare, Nate?

Nate încerca să-și ascundă iritarea. În schimb, îl analiză pe Johnny cu privirea expertă a unui doctor. Acesta avea ochii injectați, cu sclera gălbuie. Cercuri întunecate în jurul ochilor. Pete de sudoare pe guler. Johnny moștenise pielea măslinie a mamei lui, însă a sa era aproape pământie. Vechiul prieten al lui Nate nu era deloc sănătos. Kilogramele acumulate nu-l ajutau deloc, și nici alcoolul. Nate se întreba dacă Johnny obișnuia să bea la fel de mult ca domnul Vanhouten.

– Johnny e într-o dispoziție de zile mari, îi zise Tom lui Nate.

– Cu toate aceste geamuri expuse când uraganul se îndreaptă încoace? spuse Nate, făcând semn către peretele de sticlă dintre Colonnade și grădini. Nu îl pot învinui.

Nate părea bunăvoința în persoană, dar nu intenționa să renunțe la ideea unei întâlniri cu toți foștii lor colegi de școală. O astfel de reuniune avea să fie cea mai ușoară cale de a se întâlni cu toate vechile lor cunoștințe.

– E ciudat, dar ai dreptate, mai mult sau mai puțin, zise Johnny. Luna asta sunt patru nunți, iar sera are un aspect apocaliptic. Poate că asta ar fi tema muzicală pe care ar trebui să o alegem pentru ceremoniile nupțiale. Locul miresei este în stânga, iar aici e masca ta de gaze. Sunt cincizeci la sută șanse să fii străpuns de un stâlp de susținere.

– Am văzut că sera era închisă. Ce s-a întâmplat?

– Stricăciuni după furtună, zise Johnny. Așa le spunem noi, nu-i așa Tommy?

Chelnerul sosi cu încă o băutură pentru Johnny. Nate scoase o bucată de ghimbir cristalizat de pe bețișorul pentru amestecat din paharul său.

– Un copac? întrebă Nate. Puse această întrebare doar pentru că Johnny părea dornic să vorbească despre asta. Vor trebui să-l scoată de acolo pentru a putea face progrese cu reparațiile.

– Un copac mare, zise Tom. Este posibil să fi avut două sute de ani. A stricat jumătate dintre panourile de sticlă, dar ne trebuie mai mult timp pentru a repara cadrul din oțel.

– Trebuie să fi fost o furtună de proporții, vorbi Nate.

– Desigur, răspunse Johnny. Dar, sincer să fiu, tind să cred că drujba a fost adevărata cauză a dezastrului.

Tom clătină din cap.

– Te rog! zise el.

Nate era pe punctul de a mai întreba ceva, dar un bărbat mai în vârstă se apropie de separeu în acel moment. Era tatăl lui Tom, șeful poliției din Greystone Lake.

– Polițiștii vor rămâne peste noapte și vor face de pază, cu rândul, la fiecare jumătate de oră, i se adresă șeful Buck lui Johnny.

– Șefule! Mă bucur atât de mult să te văd, zise Nate, ridicându-se să-l salute.

Șeful poliției și tatăl lui Nate fuseseră nedespărțiți în tinerețe. Prietenia lor continuase până acea zi nefastă din aprilie, cu ani în urmă, când avusese loc plimbarea cu mașina spre promontorii. Soțiile lor fuseseră și ele prietene bune, iar fiii lor deveniseră la fel de apropiați precum fuseseră ei în copilărie. Nate își imagina că părinții lor găsiseră o simetrie plăcută în toate astea. Pentru ei, să-și vadă fiii jucându-se în timp ce frumoasele lor soții râdeau împreună la sfârșitul fiecărei zile a vieții lor plăcute, în orașul lor draguț, trebuia să fi fost cea mai pură formă a fericirii, își spunea Nate.

– Nate, îl salută bărbatul, dar fără să-i întoarcă zâmbetul.

– Ce mai faci? Au trecut secole de când nu te-am mai văzut. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă și să ne mai aducem aminte de trecut.

– Ce-ai spune să facem asta chiar mâine, înainte de înmormântare? Pe la nouă, să zicem, la secția de poliție? O să am grijă să-i anunț că vii.

Chipul bărbatului era neclintit ca o stâncă. El lăsă mâna lui Nate și se îndepărtă de separeu.

Atitudinea glacială a șefului poliției îl lăsă perplex pe Nate. În toate amintirile lui, acesta era un unchi plin de bunăvoință. Când se așeză din nou pe scaunul său, atât Tom cât și Johnny se zgâiau stânjeniți la cocktailurile lor.

– Mi-a spus să mă duc la secția de poliție, zise el, de parcă amicii lui nu ar fi fost de față la discuție.

– E vorba de cadavru, zise Tom. Cadavrul ei. Sunt multe întrebări.

Nate știa că avea să se întâmple asta. Era inevitabil. Întrebările aveau nevoie de răspunsuri, trebuiau făcute declarații. Vreme de paisprezece ani, acest oraș se împăcase cu iluzia că fiica lui cea mai frumoasă fugise. Încă un copil nefericit, provenit dintr-o familie dezorganizată, destinat unei vieți sordide. Nate știuse mai bine, iar acum restul orașului aflase, în sfârșit, tot adevărul. Descoperirea din promontorii schimbase totul.

Nate se întoarse spre Tom.

– Ți-am spus. Am fost ținut departe de acest caz, îi explică Tom. Din motive cât se poate de evidente.

– Trebuie să știi totuși ceva.

– Nu știi nimic. Crede-mă!

Așa ar fi trebuit să decurgă această conversație? se întrebă Nate. Se așteptase să dureze mai mult până aveau să ajungă la acest subiect. Plănuiise să restabilească mai întâi vechile relații, dar probabil că planul lui fusese stupid. Poate că acea politețe aparținea unor vremuri mai civilizate și unui loc mai îngăduitor. La urma urmei, acesta era Greystone Lake. Se întorsese aici pentru a vorbi despre un singur lucru, iar acesta era crima.

Tăcerea din jurul mesei lor se prelungi până când i se păru potrivit să înceapă.

– În noaptea aceea, zise Nate, aplecându-se puțin în față. Știi că a trecut atât timp de atunci. Dar...

– Vrei să vorbești despre absolvire, Nate? întrebă Johnny. Vocea lui avea volumul unei șoapte și intonația unui strigăt. Aici? Acum? Crezi că nu suntem deja urmăriți de jumătate dintre clienții restaurantului? Crezi că aceștia nu încearcă să ne citească fiecare cuvânt de pe buze? Știi că ai lipsit mult timp, dar mai slăbește-mă.

Nate cercetă cu privirea incinta restaurantului. Câțiva clienți de la mesele alăturate întoarseră brusc capetele, evitându-i privirea. Barmanii care stăteau cu spatele la perete coborâră ochii spre paharele pe care le ștergeau de zor.

– În afară de asta, trebuie să ne facem mai multe griji pentru prezent decât pentru întâmplările de demult.

– Nate nu vrea să mai audă nimic despre sera ta stupidă, zise Tom.

– Știi că acesta e doar vârful aisbergului, Tommy. Dar ce spui de

canalizarea din apartamentul Emmei, care a dat pe-afară? zise Johnny. Vrei să auzi ceva despre asta, Nate?

– Mi-a spus Tom.

Nu înțelegea unde voia să ajungă Johnny, abordând acest subiect.

– Dar ce spui despre țeava spartă din biroul de avocatură al lui Adam Decker? Nimic? Dar despre mașina stricată a lui Owen? Și despre fereastra de la Union?

– Bunica a spus că fereastra s-a spart din cauza furtunii, explică Nate.

Umbra unui gând începu să se contureze la periferia conștiinței sale. Forma lui finală nu-i plăcea deloc.

– S-a întâmplat în timpul unei furtuni de proporții, dar *noi* știm că asta nu înseamnă nimic, de fapt, nu-i așa? Nici măcar cărămizi aruncate de furtună prin ferestre. De parcă furtuna ar putea să folosească drujbe pentru a tăia copacii sau topoare pentru a sparge pereții ca să ajungă la conducte.

– Johnny, îl opri Tommy, aplecându-se peste masă și apropiindu-și fața de cea a prietenului său. Destul, adăugă el.

Dar acum Nate trebuia să afle totul. Chiar dacă nu voia.

– În regulă. Așadar, voi susțineți că stricăciunile nu au fost cauzate de furtună.

– Îți sună familiar?

Furtunile – nu ca niște cauze ale pagubelor materiale, ci ca ocazii pentru producerea lor. Aceasta era o fantomă din anii tumultuoși ai tinereții lor.

– O fereastră a vechiului meu dormitor din casa bunicii a fost spartă, de asemenea, zise Nate. O minge de baseball.

Chipul lui Johnny strălucea.

– O minge de baseball. Fantastic! Și cum, tu ai crezut că este doar o coincidență?

Nate nu credea așa ceva, chiar dacă pentru o clipă se prefăcuse că era de acord. Avea o senzație de arsură la stomac din cauza romului. Luase în calcul mai multe posibilități în legătură cu această dificilă întoarcere acasă, dar nu se pregătise pentru așa ceva. Nu știa ce putea să însemne. I se părea ceva imposibil – această reluare ciudată a adolescenței lor. O farsă de un prost gust nemaipomenit, dar își dădea seama că prietenii lui

erau cât se poate de serioși.

– Ce se petrece? îi întrebă el. Spuneți-mi, oameni buni! Ce trebuie să știu?

Gura lui Johnny era strânsă și încordarea i se citea pe frunte. Maxilarul lui Tom se încleștase, dar ochii îi erau vulnerabili, bântuiți.

Acelea erau chipurile unor bărbați cu secrete. Nate știa foarte bine acest lucru, deoarece în unele dimineți, înainte de a-și aminti cine ar fi trebuit să fie, vedea aceleași semne când se uita în oglindă. Călătorise până aici, pe teritoriile blestemate ale copilăriei sale, pentru a se achita de datoriile acelor ani. Venise aici pentru a echilibra ecuațiile suferinței. Dar trecutul era un loc spre care Nate putea să privească doar de la distanță. Pentru că îl îngrozea. Îi era frică de ceea ce putea să găsească. Acolo erau monștri pe care el nu putea să-i înfrunte.

– Vă rog!

Cercetă chipurile prietenilor să-i și, preț de o clipă terifiantă, realizează că nu era sigur dacă-i cunoștea pe acei oameni.

Dar nu fusese întotdeauna așa.

STRIGOI

I

Nate urmărea din întuneric cum străzile se umpleau de clovni, vrăjitoare și staruri pop.

În stânga lui era Tom, iar de pe masca lui de hochei picura sânge, în dreapta sa se afla Johnny, îmbrăcat într-o salopetă pătată de sânge, ca un evadat de la un azil de boli mintale. Dar costumele erau pentru copii, iar copilăria lui Nate se sfârșise în acel aprilie – după o cădere în gol și o aterizare fatală. De acest Halloween, Nate umbla pe străzile orașului, deghizat în băiatul care obișnuia să fie.

– Auzi tunetul? întrebă Tom în șoaptă.

– Dumnezeu, liniștește-te! zise Johnny. Aproape că au trecut.

O pereche costumată trecu pe lângă ei și se îndepărtă. Unul dintre cei doi părea să fie un băiat foarte gras, într-un costum care semăna cu un teanc de cutii pentru băuturi spirtoase. Băiatul era urmat de o femeie micuță, îmbrăcată într-o salopetă strâmtă și având pe cap urechi de pisică – mama băiatului, bănuia Nate. Distanța era prea mare pentru ca Nate să poată auzi în detaliu tirada femeii, dar înțelese că era furioasă dintr-un anumit motiv. Ea trebui să se ridice pe vârfuri pentru a-l lovi pe băiat peste ceafa, iar zgomotul impactului răsună înăbușit în noaptea aceea senină și umedă.

Nate întoarse privirea spre căsuța din cărămidă de peste drum, unde încă nu se vedea nicio mișcare. Spre deosebire de celelalte case din vecini, aceasta nu avea nici dovleac sau cimitir, nici tufișuri pline cu pânze de păianjen sau vampiri iluminați sinistru. Cu fiecare lumină aprinsă și fiecare perdea trasă într-o parte, casa era deschisă către lume. Expusă.

Băiatul gras și mama lui dispărură după un colț al străzii, cu toate că Nate încă auzea obiecțiile femeii peste freământul constant al copacilor.

– Nu văd pe nimeni altcineva, zise Johnny.

Cum ploaia se întetise, grupurile de colindători începuseră să se rărească. Strada era, în sfârșit, pustie.

– În regulă, spuse Nate. Știți ce aveți de făcut. Aveau pastă de dinți, cremă de ras și ouă. Plecați, îi goni el, iar ei se îndepărtară.

Johnny o luă la fugă, străbătând peluza. După mișcarea brațelor lui, Nate realizează că își golea deja un tub de pastă de dinți în palmă. Mișcările lui Tom cu crema de ras erau mai puțin convingătoare, împrășcă un jet de cremă la capătul aleii familiei Bennett, apoi aruncă o privire spre tufișurile în care stătea ascuns Nate. Nu scoase niciun sunet și nu făcu vreun semn, dar Tom înțelese mesajul. Începu să golească recipientul în zigzaguri sistematice de-a lungul aleii.

Nate luă trei cutii cu ouă și cercetă din nou scena din fața lui.

Rămăseseră mult timp ascunși în tufișuri, pentru că i se părea a fi ceva în neregulă cu casa aceea. Nu-i plăcea faptul că era atât de bine iluminată și, în același timp, goală. Își făcuse temele și știa că doamna Bennett și copiii ei mai mici erau plecați din oraș. Știa că rămăsese doar Lucy acasă. Poate că ieșise și ea cu noii ei prieteni. Poate că lăsase

luminile aprinse tocmai pentru a descuraja eventualele acte de vandalism.

Johnny turnă niște gel pentru combaterea tartrului pe fereastra cea mai apropiată de ușă.

Oare avea să se întristeze la vederea casei ei mâzgălite?

Avea să se înfurie, să fie dezamăgită sau îngrozită?

Nate era ud learcă, dar furia îi ținea de cald. Din stradă, el lansă primul ou. Acesta se sparse pe fereastra dormitorului ei.

– Frumoasă lovitură, citi de la distanță pe buzele lui Johnny.

Nate plănuise să bombardeze fiecare fereastră de la etaj cu ouă, apoi să le spargă și pe celelalte pe acoperiș. Voia ca toată casa să fie murdară. Voia ca fiecare suprafață și fiecare ornament al acesteia să fie pângărite. În schimb, se trezi aruncând ou după ou în fereastra lui Lucy. Încă mai avea un braț bun, iar ținta lui era precisă.

Lucy atacase fereastra dormitorului său cu o săptămână în urmă. A treia dintre blestematele ei mingi de baseball împrăștiase peste tot cioburi sclipitoare de sticlă – de la patul lui și până la birou. Cea mai oribilă profanare. Pasta de dinți, crema de ras și ouăle – aruncate, pulverizate și sparte pe toată proprietatea ei, sub acoperirea acestei nopți ploioase de Halloween era replica lui dintr-o conversație nesfârșită, în care cuvintele nu erau niciodată de ajuns.

Puteau ouăle să spargă geamul? Voia să întindă albușul lor vâscos pe toți pereții camerei ei. Voia ca duhoarea lor să se îmbibe în toate hainele ei și să contamineze fiecare vis al ei cu miros de pucioasă și cu focul iadului.

Aruncă ouăle în direcția dormitorului ei, dar toate își ratară ținta. Johnny se deplasă spre celelalte camere, iar Tom umplu cutia poștală cu Barbasol, însă Nate se încăpățâna să arunce cu ouă în aceeași fereastră. Resturile de coji și conținutul acestora deveniră o pastă vâscoasă care se prelingea de pe fronton în jgheab, dar, în lumina constantă, geamul era intact. O idee ciudată îl bântuise pe Nate încă din aprilie. Era sigur că putea face o vrajă. Pe măsură ce cutiile cu ouă se goleau, fiecare zgomot de impact îl marca mai mult decât cel anterior. Dacă reușea să spargă fereastra aceea, avea să se simtă mai bine. Dacă spărgea fereastra aceea, și-ar fi dat seama că totul fusese un vis. Dacă spărgea fereastra

aceea, familia lui ar fi fost în viață. În timp ce arunca ultima duzină de ouă, se simți copleșit de un val de emoție care amenința să devină chinuitor și insuportabil, dar reuși să-l potolească, transformându-l într-o sămânță de furie incandescentă. Atunci când Nate își îndreptă privirea nimicitoare spre casă, aproape că se aștepta ca aceasta să ia foc, aprinsă de furia lui.

Poate că din această cauză nu observă Mustangul negru care se apropia de el pe strada pustie. Cineva îl trase de mânecă. Din cauza distragerii, unul dintre ouăle pe care le arunca zbură departe, peste cornișă.

– E timpul să mergem, omule, zise Johnny.

Atât Johnny, cât și Tom erau lângă Nate. Avea senzația că amicii lui așteptaseră ceva timp acolo, încercând să-i capteze atenția. Timpul devenise o variabilă nesigură în universul său. Uneori, zile întregi se transformau în nopți fără ca el să observe. Și mai erau ere de plictiseală greoaie, când fiecare săptămână din penultimul său an de liceu devenea o eternitate.

Nate văzu mașina, în cele din urmă. Chiar dacă nu ar fi recunoscut-o ca aparținând lui Adam Decker, iubitul lui Lucy, faptul că avea farurile stinse era destul ca să-i trezească suspiciuni. Acum înțelegea de ce erau toate luminile aprinse în casă și ferestrele atât de expuse. Totul fusese plănuit astfel încât casa să pară o țintă ușoară. Nimeni nu ar fi putut rezista tentației. O momeală. O capcană.

Prietenii lui aveau dreptate. Era timpul să plece. Dar, în timp ce lăsa jos ultimele ouă, altceva îi atrase atenția.

Lumina unei țigări licărea în capătul îndepărtat al aleii învăluite în întuneric. O țigară ținută într-o mână, care era atașată de un braț, atașat la rândul lui de o fată. Ea începu să se apropie, iar trăsăturile ei prinseră contur între casa puternic iluminată și întunericul străzii. Părul îi atârna în șuvițe ude pe umerii jachetei pe care o purta. Părea negru în întuneric, dar ori de câte ori pășea în lumină era castaniu.

– *Vino*, Nate! îi spuse Tom. Trebuie să *fugim!*

Însă Nate nu o luă la fugă. Probabil că Lucy așteptase ascunsă în întuneric încă de la început – înainte ca el să ajungă acolo și să supravegheze casa. Se îndrepta acum către el. Țigara dispăru pe asfaltul

ud într-o ploaie de scânteii.

Roțile scrâșniră strident pe fundalul sonor monoton asigurat de susurul ploii atunci când Mustangul se trezi la viață. Lumea prinse din nou culoare datorită farurilor acestuia. Înjurătura lui Johnny îl făcu pe Nate să îndrepte privirea spre alte două siluete care se apropiau din direcția opusă Mustangului. Prietenii neanderthalieni ai lui Adam Decker, bănuia Nate. Ambalară motoarele mopedurilor absurde pe care le dețineau.

– Strada e blocată! zise Johnny.

Nate își concentră atenția asupra lui Lucy, care se oprise pe loc. Nate făcu un pas în direcția ei, doar ca să vadă cum avea să reacționeze. Nu se clinti din loc.

– Băieți, suntem morți! exclamă Tom.

În ultima vreme, Nate era uimit de lumea aceea din Greystone Lake. Cum putea fi el *într-un loc, din* acel loc, rămânând totuși atât de diferit de acesta. La petreceri, prietenii lui puteau pălăvrăgi și își puteau mișca în ritmul muzicii capetele, dar Nate era sigur că urechile lui auzeau o muzică total diferită. Putea sta în picioare într-un cerc, sau putea șede pe o canapea uzată de la subsol, dar nu era de fapt acolo. El era în lac, în adâncul apei reci ca gheața, unde numai peștii puteau respira.

– Luați-o direct prin curtea din spate a familiei Cohen, zise el. Îndreptați-vă spre Strand. Ne întâlnim acasă la Johnny.

– Dar tu? întrebă Tom.

Nate avea destule obiceiuri nesănătoase, dar îngrijorarea nu se număra printre ele. Un băiat care nu mai avea nimic de pierdut nu se temea de nimic.

– Voi fi chiar în spatele vostru.

– Omule, vreau să spun...

– Plecați, zise Nate, îndreptându-se către fata de pe alee.

Era o casă mică. Fosta casă a familiei Bennett de pe Strand avea trei garaje de aproximativ aceleași dimensiuni. Nate făcu doar câțiva pași ca să ajungă față în față cu Lucy.

Erau la aceeași școală, în aceeași clasă, dar Nate nu-și putea aminti dacă mai fusese atât de aproape de ea din aprilie. Era sigur că dacă ar fi schimbat cu ea un singur cuvânt de atunci, și-ar fi amintit fiecare

inflexiune a vocii ei. Luni întregi gravitaseră unul în jurul celuilalt ca niște stele binare. Fiecare mișcare a unuia era dictată de celălalt, fără ca ei să intre măcar o dată în contact direct.

Dar asta se sfârșise acum. Urma să aibă loc o coliziune. O supernovă.

Pașii celor doi, Tom și Johnny, se auziră traversând strada către peluza lui Cohen. Se sfătuiseră probabil ce să facă înainte de a fugi, Nate era sigur de acest lucru. Erau prieteni buni, iar prietenii buni nu se abandonează unul pe altul atât de ușor. Dar această acțiune era contracronometru, iar metronomul ei era uruitul motoarelor.

Nate își spusese că prietenii lui aveau să fie în siguranță. Adolescenții de pe mopeduri și din mașină nu erau acolo pentru ei. Evenimentele degeneraseră, tensiunea dintre el și Lucy devenind imposibilă de când ea îi lăsase, în august, prima minge de baseball. Fiecare simțea că fusese nedreptățit de celălalt, însă Nate știa că el fusese cel mai persecutat dintre ei doi. Analizând totul la rece, care era de fapt crima lui? Nu făcuse decât să supraviețuiască.

— Ești fericit acum? îl întrebă Lucy.

I se părea șocant să o audă cum i se adresa direct. Vocea ei era mai profundă decât își amintea el. Îi zgâria auzul, ca niște frunze uscate strivite sub talpă.

Ea probabil că sperase să-i pună această întrebare. Poate că această întrebare fusese pe limba ei încă din aprilie. El putea să tragă concluzia că era doar una retorică.

Ea nu-i lăsă timp să răspundă.

O mână îl apucă pe Nate de umăr și îl întoarse. Fu împins peste bordura aleii și se rostogoli pe suprafața neagră și lucioasă a acesteia. Trei băieți mai mari se aplecară deasupra lui, însă Adam Decker era singurul care conta. Acesta era un uriaș blond și un jucător remarcabil – atât în echipa de fotbal a universității, cât și în echipele de lacrosse. Și o legendă a școlii în cel mai negativ sens.

— Ce cauți pe jos, omule? îl întrebă Adam. O să te uzi până la piele.

Nate încercă să se ridice în picioare, dar cel mai solid băiat din grup îl împinse înapoi.

— Băiatul-care-a-căzut continuă să cadă, zise Adam.

Câțiva șerpi erau un cuib, iar niște șobolani însemnau o invazie, dar

care era substantivul colectiv potrivit pentru un grup de bătauși? O ceată de nătărași? O pacoste? Poate un grup de remediere? Lui Nate îi plăcea această formulare, dar rădăcina latină a cuvântului era problematică. *Remediatorii, de la „remediu”*.

– Băiatul minune nu vorbește? Sau și-a pierdut și vocea în căderea aceea? Întrebă ironic băiatul îndesat.

Erau o maladie, nu un remediu.

– Probabil că-ți place Halloweenul, nu-i așa, McHale? Întrebă Adam. Fantome și zombie în tot orașul? Ochii masivului adolescent erau de un albastru cenușiu, la fel ca lacul într-o zi de iarnă. Poate că în noaptea asta tu crezi că mămica, tăticul și frățiorul tău vor reveni din morți.

El zâmbi, dar ochii lui de culoarea lacului nici nu clipiră.

Nate se ridică încet în picioare. Adam, îndesatul și cel de-al treilea băiat, cu pielea ca iahnia de fasole, îl izbiră de ușa garajului. Nate nu putea citi expresia de pe chipul lui Lucy. Voia să-i trântescă în față propria ei întrebare. Dorea în schimb un răspuns cinstit.

– Tu ce crezi, Luce? Întrebă Adam, întorcându-se către Lucy. Băieți? Voi ați mai văzut vreodată pe cineva care să cadă de pe o stâncă și să arate totuși atât de bine?

Înalt și zvelt, Nate încă nu era prea lat în umeri, dar se ținea totuși bine pe picioare. Întoarse privirea spre Lucy și rânji. Ochii ei de smarald se făcură mari. La început, Nate se gândi că ea era entuziasmată de ideea carnagiului ce avea să urmeze. Dar în același moment ea își mușcă buza inferioară. Și ce însemna cea cută dintre ochii ei?

Adam păși între ei.

Băiatul blond se mișca precum un tren, dar Nate era pregătit. Își ajustă poziția corpului, încleștă pumnii și îi ridică în dreptul feței. Apoi fața lui Adam zvâcni și se crispă, iar el se prăbuși pe caldarâm cu toată grația simplă a unui copac în cădere. Când bătaușul căzu, Nate constată cu stupeoare că Johnny era în spatele acestuia. Prietenul lui Nate rânjea cu sălbăticie și ținea deasupra capului – ca pe o bătă de baseball – o ramură groasă, ruptă probabil din creanga unui copac căzut.

Cel care avea pielea ca fasolea se aplecă pentru a-l ajuta pe Adam să se ridice, în timp ce îndesatul îl lovi tare pe Nate, care se izbi de ușa garajului. Dar, în clipa aceea, Tom îl luă prin surprindere pe îndesat,

îmbrâncindu-l cu putere. Băiatul mai mare se dezechilibra, împiedicându-se.

Tom și Johnny. Ei se întorseseră după el.

Firește că se întorseseră. Nu l-ar fi părăsit niciodată. Din aprilie, Nate le dăduse o mulțime de șanse și de motive să-l părăsească. Dacă erau încă acum lângă el, cu siguranță aveau să-i fie alături pentru totdeauna.

– Nu cred că ăștia glumesc, omule, zise Johnny, fluturând ramura de copac ca pe o bătă.

Nate încercă a-și aminti ce făcuse ca să câștige asemenea prieteni. Când avea zile proaste, își dorea ca ei să-l lase singur – nu pentru binele lui, ci pentru al lor. Tom, Johnny și bunica lui ar fi avut vieți mult mai bune dacă el nu ar fi reușit să iasă din mașina aceea.

Lucy făcu un pas înapoi, dar îi prinse privirea încă o dată. *Ești fericită?* ar fi vrut să o întrebe Nate. Ar fi vrut să strige asta în gura mare.

Adam se ridică în genunchi, clătînându-se. Era amețit și își ținea o mână pe ceafă. Când luă mâna de acolo, constată că aceasta era murdară de sânge.

Nate se pregătise pentru o bătaie și tocmai asta era ceea ce intenționa să primească. Forța lui Adam era pe măsura furiei lui Nate. El voia să afle ce avea să rămână din ei după ciocnire. Voia să vadă cât de stâlcit avea să fie după luptă.

– Te rog, zise Tom, apucându-l de cot pe Nate.

Focul din interiorul lui mocnea. Dacă izbucnea acum o luptă, Tom și Johnny aveau să sângereze împreună cu el. De aceea le spusese el să plece. Măcar dacă l-ar fi abandonat, cât de ușor ar fi fost totul.

– Te rog!

Nate se întoarse spre Tom și, pentru o clipă, simți nevoia să-i spună despre abisul din sufletul lui. Despre acel gol imens pe care nu și-l putea imagina umplut cu nimic altceva în afară de agonie. Poate că existau cuvinte care puteau transmite ceea ce simțea el – un sunet pe care el putea să-l scoată, și care nu era un urlat –, dar Nate nu le știa.

Așa că se lăsă în voia prietenilor lui, care se puseră în mișcare. Un picior. Celălalt. Și, în secunda următoare, toți trei fugeau către peluza lui Cohen.

– Nu-mi vine să cred că l-ai lovit așa, îi spuse Tom lui Johnny.

– Nici mie nu-mi vine să cred, zise Johnny. Crezi că e furios?

Roțile Mustangului scrâșniră în spatele lor.

Potopul deveni vizibil datorită farurilor mașinii. Ploaia părea să arunce văluri translucide deasupra nopții. Iarba udă sclipea ca un câmp de nestemate tăiat din loc în loc de umbrele copacilor.

Nate aruncă o privire în urmă pentru a vedea dacă mașina prindea viteză. Urmări Mustangul traversând gazonul și rupând din acesta bucăți de pământ moale, pe care le împrăștia în aer, alăturându-se parcă vântului și ploii. Se întreba dacă Lucy era în mașină. Se întreba dacă ea încerca să-i sperie sau să-i omoare. Cu siguranță, o singură crimă era destul pentru orice familie.

Alergară printre copaci înainte de a sări peste un gard din șipci orizontale de la limita proprietății. Zgomotul portierelor care se deschideau îl făcu pe Nate să înțeleagă că urmărirea nu avea să se încheie acolo. Lumina farurilor proiectă umbrele lungi ale urmăritorilor. Nate auzi zgomotele pașilor acestora pe asfaltul ud.

Alergând, străbătură o altă peluză și ajunseră pe întinderea sclipitoare a bulevardului Strand.

În fața lor era baricada care izola Night Ship de restul orașului. Copiii din Greystone Lake aveau o tradiție – lăsau baghete fluorescente la baza clădirii, în semn de ofrandă, iar de Halloween acest altar ardea mai luminos decât în orice altă zi a anului. Lumina verde scâldea lemnul deteriorat într-o strălucire ca de pe altă lume, iar dincolo de această lumină, turnurile maiestuoasei Night Ship stăteau de strajă pe fundalul promontoriilor purpurii.

Tom strigă după ajutor. Era rușinos, dar deloc ridicol. Însă casele mari din zona aceea erau departe de drum. Și, în afară de asta, era Halloween, cea mai potrivită noapte din an pentru a ignora bătăile în ușă și strigătele în întuneric.

Era un singur loc în care puteau să se ducă. Nate nu îi pronunță numele și nici ceilalți nu o făcură. Dar era chiar acolo, în fața lor. Baricada clădirii ardea într-o miasmă de lumină verde, iar turnurile ei ascuțite păreau gravate pe cerul în flăcări.

Patru

Luminile de la Colonnade pâlpâiau. Bubuitul unui tunet reverberă prin perna banchetei pe care ședea Nate.

– S-au făcut o mulțime de farse în oraș. Cele de care vorbește Johnny au avut loc în timpul unei furtuni cu tunete și fulgere care a lovit orașul cu vreo săptămână și jumătate în urmă, zise Tom. Dar nu există nicio dovadă că ar fi vreo legătură între ele.

Johnny pufni.

– Am o notă de plată de șaptezeci și cinci de mii de dolari pentru reparații, care-mi spune că avem niște definiții diferite pentru cuvântul „farsă”.

Întorcându-se la Greystone Lake, Nate știa că avea să înfrunte alchimii neplăcute între trecut și prezent. Secrete scufundate și minciuni calcificate riscau să fie scoase la lumină. Dar el venise aici pentru a le înfrunta pe toate în condițiile impuse de el. Dacă tot ce spusese Johnny era adevărat, vandalii cutreierau din nou orașul, acoperiți de ploaie și de vânt – o situație pe cât de neașteptată, pe atât de misterioasă și de inexplicabilă.

– Spune-mi ceva despre furtuna aceea, zise el.

Toți trei se aplecară deasupra mesei, apropiindu-se unii de alții și vorbind încet dar clar. Nate simțea privirile curioase ale clienților restaurantului ațintite asupra lor și nu putea decât să-și imagineze cum li se păreau acestora el și prietenii săi în acel moment. Încă mai complotau acești băieți. Erau la fel de ciudați și plini de secrete, gata de cine știe ce grozăvii.

– Furtuna ne-a făcut zile negre, dar nu a fost în niciun caz atât de agresivă, zise Tom. Ceva vânt, puțină ploaie. Oricum, vandalii au folosit drujbe, cărămizi și unelte. Nu e ca și cum le-ar fi păsat dacă ar fi dat cineva vina pe vreme pentru toate stricăciunile.

Nate și prietenii săi începuseră cam în același fel. Persoanele vizate erau cele pe care ei simțeau că trebuiau să le pedepsească. Lucy fusese prima dintre victimele lor, dar nici pe departe ultima.

– Așadar au atacat hotelul Empire, pe Owen și pe...

– Pe Emma, pe Adam Decker și pe bunica, încheie Johnny.

Bunica îi spusese lui Nate că fereastra de la Union se spărsese în timpul ultimei furtuni. Nu era o minciună, ci o omisiune deliberată. El înțelegea de ce. Până și gândul că cineva i-ar fi putut face vreun rău bunicii lui îi stârni un sentiment periculos.

– Trebuie să fie tot cei de pe vremuri. O reproducere a anilor lor de liceu, doar că de această dată Nate și prietenii lui nu erau făptașii, ci victimele. Dar indiferent cine sunt aceștia, adăugă Nate, au început să facă probleme abia după ce a fost găsit cadavrul?

Tom începu din nou să studieze alternanțele roșiatice ale băuturii lui, dar Johnny zâmbi.

– Vezi, Tom?! Regele Furtunii a fost întotdeauna deștept. Tocmai asta îți spuneam. Suntem vizati.

Felul în care Johnny folosea vechea sa poreclă îl răscoli pe Nate până la os.

– Tragi prea ușor concluzii, îi zise Tom lui Johnny. Greystone Lake a avut întotdeauna mai mult decât o parte din vină pentru stricăciunile suferite de proprietăți. De această dată ești tu printre cei afectați de aceste acțiuni și iei lucrurile prea personal.

– Fișa postului tău nu include punerea lucrurilor cap la cap, șerifule?

– Nu poți crede că este doar o coincidență, Tom. Nate nu-și putea permite luxul de a nega ceea ce era evident. Cineva folosește furtunile ca acoperire. Cinci mii de oameni locuiesc în Greystone Lake, dar nu sunt afectați de furtună decât Johnny, Emma, Owen, Adam și bunica? Cum rămâne cu mingea de baseball aruncată prin fereastra dormitorului meu? Câți oameni ar putea ști în prezent ce semnifică mingea de baseball pentru mine?

– Ei, bine, toate aceste presupuneri ocolesc elefantul din mijlocul încăperii, nu-i așa? îi atrase atenția Johnny lui Nate. Toate astea au început din cauza ta. Și tu ai fi putut la fel de bine să-mi dă râmi tavanul și să-i tai frânele lui Owen.

Acuzația, deși simplistă, pentru Nate era importantă, deoarece îl puse pe gânduri. Loviturile de Trăsnet, așa cum denumiseră ei acțiunile lor din adolescență, nu produsese rău stricăciuni la întâmplare, de plăcere. Nate și prietenii lui nu atacau oameni nevinovați: țintele lor își meritau pedeapsa.

Așa încât, dacă noii vandali urmau cu adevărat vechii lor pași, Nate se întreba acum de ce anume îl considerau aceștia vinovat. Avea atât de multe păcate. Dar dacă ei începuseră să distrugă abia după descoperirea cadavrului în promontorii...

— Nu poți da vina pe Nate, zise Tom. Nu s-a mai întors aici de ani buni. Nu a făcut nimic.

— Cu *toții* am făcut câte ceva, zise Johnny. O *mulțime* de lucruri, multor oameni. Dar totul a început cu el și toți știm acest lucru.

Johnny era furios. Era ceva ce Nate înțelegea foarte bine.

— Îmi pare rău de sera ta, zise Nate. Crede-mă! Dar mă îngrijorează mai mult ce știi acești vandali. Este evident că știi unele prostii pe care le-am făcut pe vremea aceea, pentru că nu ar putea să imite tot ce s-a întâmplat atunci. Dar dacă știi atât de mult, ar putea ști tot felul de lucruri. Sincronizarea nu poate fi o coincidență. Cadavrul ei e descoperit și apoi...

Nate se opri în mijlocul propoziției, pentru că nu vorbeau de cadavrul oricui. Era vorba de cadavrul *lui Lucy*. Niciunul dintre ei nu-i pronunțase încă numele, iar Nate deveni brusc conștient că era o trădare oribilă. Lui Lucy îi fusese luat deja totul. Numele era ultimul lucru care-i mai rămăsese.

Nate era pe cale să rectifice tot ce spusese, când un bărbat înalt și blond sosi la masă cu o sticlă de burbon Hudson Valley și cu trei pahare mari fără picior.

— Se pare că ați rămas pe uscat, zise bărbatul.

Owen Liffey fusese un băiat mic și îndesat, ba chiar gras în adolescență, însă devenise un bărbat foarte zvelt. Un costum gri ajustat pe corp îi etala constituția fizică, în timp ce o pereche de ochelari cu rame argintii și lentile pătrate îi scoteau în evidență structura osoasă.

Părul lins pe care Nate și-l amintea din tinerețea lor fusese tuns și aranjat cu pricepere.

Transformarea era uluitoare. Aspectul era umbrit doar de un plasture lipit deasupra sprâncenei drepte.

— Extraordinar! Nu pot să cred, zise Nate clătinând din cap. Îmi cer scuze, asta mă face să par un îngâmfat, nu-i așa? Dar arăți grozav, sincer. Bravo ție! La naiba, e cel mai urât lucru pe care-l puteam spune, nu-i așa?

Owen izbucni în râs și-l bătu pe umăr pe Nate.

– E în regulă. Sunt obișnuit, de fapt.
– E doar politicos, interveni Tom. A slăbit cu mulți ani în urmă.
– Hotelul Empire trebuie reprezentat de cineva care arată bine. Johnny apucă sticla cu o mână și își bătu cu cealaltă burta proeminentă. Nu putem avea numai funduri grase la conducerea firmei.

Din câte își amintea Nate, tatăl lui Owen murise cu câțiva ani în urmă, iar mama lui suferise un accident vascular cerebral foarte grav la scurt timp după aceea.

– Eu sunt managerul zilele astea, zise Owen. Dacă tot veni vorba, cu scuzele de rigoare că amestec afacerile cu plăcerea, trebuie să-ți spun că Lindsay Stone a sunat înapoi, îi zise el lui Johnny. E de acord cu schimbările propuse pentru bufetul deschis, dar vrea o actualizare gratuită a vinurilor.

– Bineînțeles că vrea. Johnny desfăcu sticla de burbon și turnă o cantitate generoasă în pahare. Recepția de nuntă a lui Lindsay ar fi trebuit să aibă loc în seră chiar sâmbăta aceasta. O pată arămie se lăți pe fața de masă. Pentru ea, uraganul nu pune mari probleme.

– Credeam că era deja căsătorită, zise Nate.

Johnny clătină din cap.

– Owen, această logodnă a fost a treia sau a patra pentru frumoasa noastră Lindsey?

– A treia, cred. Ajunsese îngrozitor de aproape de căsătorie ultima dată.

– Și cu cine se mărită?

– Cu un biet idiot, zise Johnny. Oricum, tatăl ei a pierdut banii de la bancă în ultimele două dăți, așa că i-am oferit casa ca o alternativă de spațiu. M-aș duce la Las Vegas dacă ar trebui să fac asta din nou, dar ei îi place atenția. Peluza din spate are destul spațiu pentru două corturi mari, ceea ce nu e rău ca decor pentru o nuntă.

Vila Vanhouten era o clădire masivă în stil georgian, pe partea dinspre țărm a bulevardului Strand. Indiferent de anotimp, terenul din jurul vilei era menținut imaculat de către aceiași grădinari care se ocupau de peluzele de la Empire. În timpul copilăriei băieților, nimeni nu ar fi bănuit vreodată că acel loc imens găzduia doar un adolescent și un alcoolic.

– Cu toate astea, o să fie oribil. Pentru mine, cel puțin. Va trebui să

amenajez și o odaie a copiilor doar pentru copilul lui Sarah Carlisle, care arată ca o ființă ce rățăcește prin pădure pentru a mânca turiștii veniți cu cortul. Desigur, Lindsay e furioasă foc din cauza înmormântării, care va avea loc cu o zi înaintea nunții ei. Pare un soi de răzbunare finală a lui Lucy, spuse ea.

Lindsay fusese întotdeauna o persoană dificilă. Unii oameni se mai domolesc pe măsură ce trece timpul; alții fermentează.

Telefonul lui Owen începu să sune, iar el îi verifică ecranul.

– Sunt chemat la recepție. Mai vorbim mâine, bine? La înmormântare?

Inima lui Nate se strânse de groază. Își impusese să nu se gândească la înmormântare, dar avea pe față un zâmbet convingător și plin de bunăvoință, care îl clasa printre favoriții asistentelor și copiilor din pavilionul lui. Scutură mâna lui Owen.

– Un talent descoperit mai târziu, nu-i așa? zise Nate odată ce Owen se îndepărtă și nu avea cum să-i mai audă.

Johnny dădu ochii peste cap.

– Voia să se facă veterinar, nu-i așa?

– Iar Tom voia să devină arhitect și eu voiam să trăiesc într-un loc în care temperatura se ridică foarte rar peste limita înghețului, rosti Johnny. Probabil că nici Owen nu își dorea să fie singurul care să aibă grijă de scorpia de maică-sa. Nu toată lumea obține ceea ce își dorește, Nate.

– Tăietura de pe fruntea lui este de la...

– A coborât în viteză Snake Hill fără frâne, a trecut prin barieră la Finch și s-a izbit de un ulm, explică Johnny.

– Are noroc că mai este în viață, zise Tom. Mașina lui a fost distrusă complet.

– Și atunci cum au făcut-o? întrebă Nate. Voi spuneți că vandalii ăștia au pus la cale... câte... patru atacuri în timpul unei furtuni?

Nici măcar când puseseră la cale cele mai îndrăznețe șotii, Nate și prietenii săi nu încercaseră mai mult decât o „lovitură de trăsnet” pe noapte.

Să spargă țevi sau să înfunde canalizarea erau acțiuni complicate, în timp ce tăierea frânelor cuiva putea avea cu ușurință consecințe fatale. Nate se întreba cu ce fel de oameni avea de-a face.

– Nu știm cât de mulți sunt, zise Tom. Am vorbit la liceu și le-am cerut

să fie atenți la orice mișcare. Și la școala generală.

Puștii. Nate știa la fel de bine ca oricine că vandalismul era caracteristic tinerilor.

– Ar trebui să fie o bandă întreagă pentru a ajunge la noi în același timp, spuse Johnny. Ori este vorba de niște adevărați perfecționiști.

– Dar nu au ajuns la Tommy, zise Nate.

– Tom, tu ne-ai spune dacă ți-ai petrece în secret timpul conducând o bandă de derbedei într-o campanie a terorii, nu-i așa, amice?

– Nu au ajuns nici la Lindsay, vorbi Tom. Dacă Adam este pe lista lor, ai crede că și ea ar trebui să fie pe listă. Oamenii care suferiseră pagube erau o combinație ciudată de vechi prieteni și dușmani. Poate că sunt mulți vandali, dar nu destui pentru a ajunge la noi toți în același timp. Sau poate că nu vor să se pună cu un polițist, ori, înțelegeți voi, cu Lindsay?

Bubuitul îndepărtat al unui tunet reverberă din tavan.

– Șireți și inteligenți, și lipsiți de moralitate, se amuză Johnny turnându-și mai mult burbon. O combinație periculoasă, nu-i așa, Nate? Caracteristicile unui adevărat monstru, nu crezi?

Nate ignoră aluzia lui Johnny, pentru că tocmai realizase ceva ce ar fi trebuit să-i vină în minte cu o jumătate de oră în urmă. Dacă acești vandali intenționau să imite vechiul lui set de strategii, atunci ar fi trebuit să aștepte până la următoarea furtună pentru a face mai multe distrugerii. Iar următoarea furtună se dezlănțuia chiar acum.

Îmbracă haina și se ridică. Oricine ar fi făcut asta, o atacaseră pe bunica lui de două ori. Două ferestre sparte – una la Union și una la casa din strada Bonaparte.

Mai era foarte puțin până la ora nouă, iar Nate se gândea că pubul avea să fie ocupat în siguranță ore întregi. Mai rămânea casa. Nu avea de gând să o mai lase pe bunica să sufere din cauza lui.

– Trebuie să mă întorc pe strada Bonaparte, zise Nate. Își ridică umbrela de pe podea, adăugând: S-ar putea întoarce.

– Mașinile vor patrula toată noaptea, monitorizând stricăciunile produse de vânt, spuse Tom. Le-am cerut să fie mai atenți în zona locurilor vandalizate ultima dată și am trecut pe listă și casa bunicii.

– Ce s-a întâmplat cu „nicio dovadă, Tom?” întrebă Johnny. Ca prin minune, paharul lui era iarăși gol. Ce-ai zice să treci direct la concluzii?

- Eu sunt cel prudent, îți amintești?
 - Și noi ceilalți cum suntem? întrebă Johnny.
- Tom se ridică și ieși din separeu.
- Te duc cu mașina până la casa bunicii, îi zise el lui Nate.
 - Nu e nevoie, merg pe jos.

Nu era departe. În afară de asta, dacă vandalii erau așa cum fuseseră Nate și prietenii lui odinioară, aceștia ar fi acționat mergând pe jos, intrând sau ieșind din întunericul străzilor lăturalnice ale orașului lovit de furtună. Dacă ar fi fost la fel ca ei în spasmele furtunii, Nate ar fi avut o șansă să-i prindă. Și așa ar fi putut afla ce voiau.

– Poate că nu ai fost informat ce se întâmplă afară, zise Johnny, dar țin să te anunț că plouă cu găleata.

Nate se întoarse spre el.

– Nu-ți amintești, Johnny? zise el ridicându-și gulerul hainei, îmi place ploaia, adăugă el zâmbind.

STRIGOI

II

Mai mulți pași se auzeau plescăind prin bălți în urma lui Nate, în timp ce el și prietenii săi alergau spre baricada de la Night Ship. Adam Decker și ceilalți erau aproape.

Altarul de baghete luminoase verzi făcut de copiii din oraș făcea ca scena din fața lor să aibă un aspect infernal, de parcă baricada marca nu doar bariera dintre Strand și debarcader, ci și hotarul dintre lumea aceasta și cealaltă. Acest gând încolți în mintea lui Nate, distrăgându-i atenția atât de mult, încât nici nu-l observă pe băiatul care stătea ghemuit în fața altarului până ce nu se ciocni de el.

Se rostogoliră amândoi pe trotuar, într-o adevărată încâlceală de membre și baghete fosforescente.

Tom îl ridică din nou pe Nate în picioare. Cu mai multă dificultate,

Johnny îl ajută pe celălalt băiat să se ridice de jos. În lumina ce părea de pe altă lume, Nate îl recunosc pe băiatul supraponderal pe care-l văzuse ceva mai devreme în timp ce era certat de mama lui. Purta o reprezentare catastrofică a unui costum de robot. Piesa de pe pieptul lui era o cutie ținută cu dopuri de plută și butoane luate dintr-o tastatură. Probabil că masca lui fusese inițial o pungă de hârtie maro, dar se fleșcăise din cauza ploii. Sub imaginea cu terciul de ovăz de pe pungă, Nate recunosc fălcile durdulii ale lui Owen Liffey, unul dintre colegii lor de clasă. Băiatul masiv se ridică, la fel de nesigur pe picioare ca un pui de elefant nou-născut.

În spatele lor, Adam strigă ceva de neînțeles din cauza vântului.

Nate se cățăără pe scândurile baricadei. Se întoarse și întinse mâna pentru a-l ajuta pe Tom, dar îl descoperi pe Owen în locul acestuia. Urletele furioase ale băieților mai mari îl făcuseră pe băiatul masiv să o ia la fugă, iar Night Ship era singurul loc în care s-ar fi putut ascunde. Tom și Johnny îl urmară pe Owen peste barieră și toți patru o luară la fugă pe pontonul lung și deteriorat de intemperii.

– Nu vin după noi, strigă Johnny după un minut.

– Ești sigur? întrebă Tom.

Încetiniră pasul, dar nu se opriră din alergat. Erau pe la jumătatea pontonului. Din cauza furtunii, luna era ascunsă, iar lumina palidă a orașului ajungea până la ei reflectată de valuri. Nate se simțea cuprins de amețeață în timp ce străbătea suprafața agitată a lacului.

Începea să asimileze ceea ce tocmai făcuseră.

Owen rămăsese ultimul. Se mișca la fel de greoi cum arăta.

– Ce se petrece? întrebă el, îndoindu-se de spate din cauza efortului.

– Fugim ca să le salvăm pieile, evident, zise Johnny.

– Și ați venit *aici*?

Nate aruncă o privire în urmă, către lumina altarului. Mai multe umbre se mișcau în strălucirea verde a baghetelor luminoase. Adam și ceilalți erau încă acolo, dar nu păreau dornici să treacă de barieră. Nate nu ezitase deloc. Înainte de luna aprilie, Night Ship îl îngrozise și-l fascinase la fel ca pe oricare alt puști din oraș. Dar acum...

– Trebuie să scăpăm de ploaie, zise el.

– Cum? întrebă Tom, cu toate că el știa, cu siguranță, răspunsul.

– Poate că o fi un loc bântuit, dar măcar e uscat, zise Johnny.

Nate se îndreptă direct către Night Ship.

În timp ce se apropia de clădire, ochii lui se obișnuiau cu toate straturile de întuneric. Clădirea imensă din față părea un monolit negru suspendat între apa mătăsoasă și cerul cenușiu. Era uluit de mărimea impresionantă a clădirii pustii. Cheiul pe care era amplasată înainta atât de departe în lac, încât de pe țărm nu puteai aprecia adevăratele sale dimensiuni. Era o lume în sine.

Grătarul din lemn ce înconjura acel loc enorm era acolo pentru ca toată lumea să-l vadă, dar Nate nu știa despre interiorul clădirii debarcaderului decât ceea ce văzuse în fotografiile alb-negru și din poveștile care circulau ca niște mărfuri de contrabandă printre copiii din oraș. Fiind atât de populară, zeci de magazine și de restaurante se deschisese la debarcader. Nate știa că o promenadă centrală străbătea interiorul clădirii ca o coloană vertebrală. Multe dintre amenajările care flancau acest coridor aerisit se deschideau, de asemenea, spre aceeași punte de promenadă, astfel încât clienții lor să se poată bucura permanent de aerul curat și de priveliștea neasemuită oferită de apa lacului și de munți.

Nate puse ambele mâini pe ușile din lemn ale clădirii Night Ship. Ușile erau deteriorate, încovoiate și roase de vreme, dar erau de asemenea descuiate. Scârțâiră prelung când Nate le împinse cu putere ca să se deschidă. Odată ce intră, ochii lui se adaptară la întuneric destul de repede ca să poată zări norii de furtună îngrămădindu-se deasupra străvechii structuri de oțel a acoperișului clădirii. Ploaia răpăia pe ceea ce mai rămăsese din tavanul cu panouri de sticlă, iar aerul era greu de respirat din cauza mirosului oribil al apei stagnate.

În timp ce făcea primii pași pe promenadă, își imagină cum ar fi arătat acel loc într-o zi de vară, cu optzeci de ani în urmă. Lumina reflectându-se în podeaua acoperită cu parchet lustruit, bărbați în costume subțiri din in și pălării de paie, braț la braț cu femei înveșmântate în mătase și dantelă.

Debarcaderul părăginit era o piatră de mormânt pentru o lume moartă. Niște vremuri apuse, pline de grație și stil. Dar eleganța nu era același lucru ca inocența.

În timpul zilei, Night Ship fusese un loc preferat pentru turiștii de weekend și pentru cei veniți în vacanța de vară, deși lucrurile se schimbau

după apusul soarelui. Just June și Morton Strong ar fi putut să-ți spună asta, iar victimele lor ar fi avut și ele ceva de spus în legătură cu acest subiect.

Combi-nații mult mai puternice decât ape carbogazoase și înghețată mar-caseră ultimele zile ale Sălii Century.

– Ei bine, cred că e ceva *mai uscat* aici, zise Tom.

Cu toate că apa curgea șiroaie peste tot în jurul lor, surprinzător de multe panouri din sticlă erau intacte.

– Doar că e la fel de întuneric aici, zise Johnny.

Se cuprinse cu brațele și începu să tremure de frig. Pacientul cu probleme psihice în care era costumat nu se pregătise pentru o evadare pe furtună.

– Am eu ceva, zise Owen. Nate auzi foșnetul unei folii și, un moment mai târziu, auzi un pocnet ușor, iar în mâinile lui Owen se aprinse o lumină verzuie. Aveam de gând să o las la baricadă.

Îi înmână bagheta luminoasă lui Nate.

Owen depășise cu vreo cinci ani vârsta pentru o prostie de felul ăla, dar Nate era mulțumit că avea lumină. Folosi bagheta pentru a-i conduce. Puntea lată de promenadă se întindea pe sub niște arcuri de susținere nituite, din oțel. Să se furișeze pe sub aceste arcuri era ca și cum ar fi coborât pe gâtlejul unui monstru marin. Răpăiala ploii părea să se audă din colțuri nevăzute, iar zgomotul valurilor care se izbeau de pilonii de sub ei – retrăgându-se sau umflându-se ritmic – semăna cu o respirație precipitată. Trecură de intrările magazinelor și ale restaurantelor în timp ce înaintau pe holul păraginit și deformat. Panourile decolorate cu denumirile acestora erau greu lizibile în lumina slabă. Café des Amis, Burton's Sodas, Magazinul Bit o'Sweet.

Și iată că apăru în fața lor. Puntea de promenadă se termina la ușa clădirii. Nate abia reuși să distingă denumirea scrisă deasupra ușii și imaginea unui galion cu pânzele umflate de vânt, îndreptându-se spre orizont, și o uriașă lună plină. Night Ship.

Aici se petrecuseră toate lucrurile rele de la debarcader. Dacă edificiul era trupul, clubul de noapte era inima acestuia.

Nate simți neliniștea prietenilor săi în timp ce lumina ocolea firma infamă a barului. Și el simțea ceva ciudat, dar nu frică. Pe deasupra,

brațul rănit începuse să-l doară, așa cum se întâmpla uneori în timpul furtunilor.

– Să intrăm, zise el.

– Nu, negă Tom. Nici vorbă.

– Nimic altceva nu a fost încă mega înfiorător, probabil, spuse Johnny.

– Aici au murit toți oamenii aceia? întrebă Owen.

El încercă să vadă ceva dincolo de ușile cu vitralii.

Nate încercă unul dintre mânere, apoi forță ușa cu umărul. Reuși să o deschidă ceva mai mult de treizeci de centimetri înainte ca ușa să se înțepenească din cauza podelei umflate. Nate, Tom și Johnny se strecurară înăuntru, iar Owen îi urmă – ce-i drept, cu oarecare efort.

Umbre de mese și scaune umpleau spațiul întunecat din fața lor. Nate reuși să distingă forma mătăhăloasă a unui bar masiv din partea stângă a încăperii. Partea din spate a clubului de noapte avea două niveluri de ferestre. Nate nu putea vedea stropii de ploaie lovind sticla, dar îi putea auzi.

– Just June locuia chiar acolo, șopti Tom, de parcă ar fi fost într-o biserică. Ea și sora ei, May, erau gemene. Ei le spuneau Fetele Night Ship. Mama lor era una dintre prostituatele de sus, din Sala Century. Când erau mai tinere, înainte să se întâmple acele grozăvii, locuiau într-o cameră mică de sub ringul de dans, iar noaptea se furișau prin pasajele ascunse în pereți și spionau clienții prin găuri.

Era ușor să-și imagineze niște ochi ascunși ațintiți asupra lor în întunericul deplin.

Just June îi făcea pe toți băieții să leșine și te costa doar un dolar să o duci în camera ta, cânta Johnny.

Un cilindru enorm, înfășurat într-o catifea pe cale de dezintegrare, stătea în dreapta intrării clubului de noapte. Era imposibil să-i distingă cineva culoarea în lumina bolnăvicioasă emanată de bagheta verzuie. Când Nate cercetă cilindrul, constată că ascundea o scară în spirală care ducea atât la etajele superioare, cât și la cele inferioare. Nate știa din poveștile care circulau că legendara Sală Century, zona clubului destinată doar VIP-urilor, era la etaj.

– Se spune că June nu împlinise nici măcar treisprezece ani când a început să lucreze pentru Morton Strong, continuă Tom. Bătrânul Mort

deținea pe atunci întregul debarcader. Pe vremea aceea, locul acesta avea prostituate, jocuri de noroc – tot ce voiai. Strong era un fel de Al Capone din Ținutul de Nord. June avea nouă ani când și-a scos prima ei unghie din pielea unuia dintre datornicii din Sala Century.

Strong, Strong, nu trebuie să-i faci niciodată vreun rău. El te va pune pe pontonul scurt, dar plimbarea pe care o vei face va fi lungă.

Greystone Lake își iubea legendele. Nate știa acest lucru, pentru că el devenise una dintre ele. El era Băiatul-care-a-căzut. El era cel a cărui supraviețuire sfida orice logică, supunându-se doar legilor inefabile ale lacului.

– Ia te uită, zise Johnny. Vino aici cu lumina.

Nate urmă vocea prietenului său până la barul foarte lung. Se împiedică de ceva, iar zgomotul strident de sticlă spartă spulberă liniștea incintei.

– Sticle peste tot, omule, zise Johnny. Unele mai au și conținut.

Nate îi dădu lui Johnny bagheta luminoasă. Câteva zeci de sticle rămăseseră pe rafturi acolo unde, cu siguranță, fuseseră sute pe vremuri. Erau și mai multe pe podea – unele intacte, iar sfărâmate în cioburi ascuțite.

– E ciudat că ei au lăsat toată marfa asta aici, nu-i așa? Întrebă Owen.

– Se pare că au plecat în mare grabă, zise Johnny cu voce scăzută.

Își puse lanterna sub bărbie pentru ca fața lui să capete un aspect fantomatic.

O mulțime de cioburi erau împrăștiate pe podea, iar unele mese păreau să fie aranjate doar pe jumătate. Nate își imaginează acel loc plin de oameni: acum clienți fericiți și în secunda următoare călcându-se în picioare, cuprinși de panică.

Își imaginează mulțimea răsturnând piesele de mobilier și agățându-se unii de alții pentru a scăpa.

– Nu-mi amintesc cum s-a închis localul, zise Tom. S-a închis după ce Just June a terminat-o cu el?

Nate ridică din umeri. Un astfel de loc era construit din mit și împodobit cu legende. La fel ca toate poveștile lacului, adevărul nici nu mai conta. Aici era un loc atât de ciudat încât fetele se puteau strecura la fel de încetșor ca șobolanii prin pasajele ascunse în pereți. Aici era un

loc atât de vast, încât dansatorii s-ar fi putut mișca în ritmul muzicii fără să știe niciodată că o cameră de deasupra lor răsuna de țipete. Nate se așează pe unul dintre scaunele înalte. Suprafața barului avea o mulțime de urme, de parcă ar fi fost zgâriată de nenumărate unghii.

Chipul lui Lucy îi veni în minte. Avea aceeași expresie ca în momentul în care Adam se afla la numai câțiva centimetri de el. Era expresia unei persoane care rupsesse ambalajul unui cadou mult râvnit doar pentru a realiza că în pachet era ceva ce nu își dorise niciodată.

– Poate că băutura e încă bună, zise Johnny. Îngheț de frig.

Erau uzi learcă și înăuntru nu era mai cald decât afară. Scoase dopul de plută al unei sticle și miroși conținutul.

– Coniac, cred.

Îi întinse sticla lui Nate.

– Alcoolul poate să vă facă rău, știți asta? zise Owen. Puteți orbi.

Nate duse sticla la gură și înghiți lichidul vâscos cu gust de piersici și de benzină. Lucy fusese la fel de furioasă pe el pe cât fusese el pe ea. Dar furia ei se spulberase în momentul în care devenise clar că totul avea să se întoarcă în favoarea ei.

– Noi te-am văzut pe stradă înainte, îi zise Johnny lui Owen. Cea care era cu tine e mama ta? E o figură. Am văzut că te-a lovit.

– Oh, spuse Owen coborând privirea în podea.

Pe Nate îl nedumerea această situație cu Lucy. Erau dușmani. Și fuseseră dușmani din aprilie, deși nu înțelesese niciodată ura ei. Pierduse deja atât de mult! Dar dacă trebuia să analizeze toate circumstanțele momentului pe fondul altor circumstanțe care conduseseră la producerea accidentului, dacă trebuia să îndeparteze anumite straturi, trecând de moartea și de suferința care întunecau faptele, era dificil să-și amintească de ce, în ceea ce-l privea, o judecase pe Lucy atât de sever și o găsisse vinovată.

– Tatăl tău este unul dintre managerii de la Empire, nu-i așa? întrebă Johnny.

– Da. Iar mama e contabilă tot acolo, explică Owen.

– Dar ce-ai făcut de era atât de furioasă?

– Până și când respiră e furioasă. Owen ridică ochii din podea, adăugând: Urăște faptul că sunt atât de gras. Nimeni nu vrea să aibă un

purcel în loc de fiu. Așa mă strigă ea. Purcelul. Mă pune să țin tot felul de diete.

– Probabil că dulciurile de Halloween nu sunt tocmai pe placul celor de la Controlul Greutății.

– Da, nu i-a plăcut deloc că am mers la colindat.

Deasupra lor, Nate putea distinge stâlpii de susținere ai balustradei de la Sala Century. Legenda amintea că Morton Strong și Just June aruncaseră pe vremuri o bună samaritană care se băga peste tot chiar de la acel nivel, iar aceasta aterizase pe tejgheaua barului de dedesubt. Poate că scândurile pe care stătea scaunul lui Nate erau aceleași care perforaseră craniul femeii, zdrobindu-i creierul.

Morton Strong și Just June erau cei mai infami ticăloși ai orașului Greystone Lake. Ei erau băieții răi din legendele care bântuiau Night Ship. Erau criminali, tâlhari și cămătari, deși aveau totuși o calitate de admirat. Pentru că era de ajuns să-ți imaginezi că nu ar fi existat restricțiile legii, că nu ar fi existat binele și dreptatea. Să-ți imaginezi că ești independent de așteptările celorlalți și că nu trebuie să te supui regulilor impuse de alții.

Să-ți imaginezi că ești liber.

– Deci tu te ascundeai de ea? întrebă Tom.

– Nu mă ascundeam.

– Stăteai singur în întuneric și în ploaie, zise Johnny. Sau asta ți se pare ceva normal?

– Lasă-l în pace, Johnny, spuse Tom.

Legendele orașului nu erau adevărate. Acel tip de folclor care mitologiza Night Ship înflorea povestea din ce în ce mai mult. Se exagera mult și se pierdeau nuanțele. Evenimentele erau polarizate până ce tot ceea ce rămânea de văzut era în alb-negru. Fiecare poveste avea nevoie de personaje negative, dar Morton Strong și Just June fuseseră odată oameni în carne și oase și niciun cuvânt nu putea caracteriza pe deplin adevărata fire a unei persoane. Și chiar dacă ar fi putut, trebuia să-ți amintești că oamenii se schimbă întotdeauna.

Bunătatea este stratul de ipsos. Tragedia, o daltă. Forma care rămâne este ceea ce ești.

Asta îl făcea pe Nate să se întrebe ce fel de oameni fuseseră June și

Strong înainte de Night Ship. Îl făcea să se întrebe ce anume îi transformase în cei mai renumiți monștri ai lacului?

— Haide, spune-mi, îl îndemnă Johnny. Ce anume ascunzi? Ce face ea?

Uneori, Nate posedă o putere de concentrare uimitoare, dar erau momente în care gândurile lui rătăceau departe, pe căi ocolitoare. Conștiința lui ocupa mai mult decât un timp și un spațiu, de parcă accidentul din aprilie îi fărâmasese în bucăți mai mult decât coastele și brațul, de parcă își dislocase mai multe oase și nu doar umărul. Uneori dădea dovadă de o perspicacitate aproape imposibilă, în timp ce alteori scăpa din vedere anumite lucruri care erau chiar în fața lui. Probabil de aceea deveni conștient abia în acel moment de schimbarea atmosferei din încăpere.

Când se uită la Johnny, nu recunoscuse expresia de pe chipul prietenului său. Acesta nu era un truc datorat vreunei lumini de pe altă lume. Entuziastul său prieten nu mai era acolo. Altcineva era în hainele sale ude.

— Spune-mi ce face ea, zise din nou Johnny.

Puse mâinile pe umerii lui Owen.

— Ce face? Întrebă încruntat Owen.

— Ca să te rănească, adăugă Johnny.

— Îi pasă foarte mult de ceea ce crede lumea, atâta tot, zise Owen. Și... ezită, continuând peste câteva clipe: Lăsați-o baltă, nu ați înțelege, oricum.

Owen rămase din nou cu ochii ațintiți în podea, dar Johnny își folosi palma pentru a-l forța să ridice privirea.

— O, tu crezi că tatălui meu îi place să care după el la club singurul puști cu părul creț? Crezi că această pată neagră care se holbează la el din fiecare fotografie de familie îi încălzește cumva sângele albastru?

— Johnny... încercă Tommy să-l oprească.

Dar Owen încuviință din cap.

— Cred că așa stau lucrurile. Capul lui se mișca mai repede în timp ce se gândea la cele spuse de Johnny. Mda, vreau să spun, nu chiar, evident, dar... ai dreptate. În lumina aceea stranie, roșeața din obrajii lui era portocalie. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun că tu nu ai...

— E în regulă, O. Dar din moment ce am căzut de acord, trebuie să-mi

spui ce face.

– Știi, totul e atât de frumos la Empire. Așa că acasă totul trebuie să fie perfect. Își petrece fiecare weekend în grădina ei cu trandafiri pentru că știe că vecinii sunt invidioși pe grădina ei. Își duce câinii la frizeria canină o dată pe săptămână. Odată ce pornise să vorbească, cuvintele se revărsau din gura lui Owen precum apa printr-un baraj distrus. Totul e perfect în viața ei. Totul în afară de mine. *Purcelul*. Îi place să nu fiu în preajmă, zise Owen. Atunci poate să pretindă că are viața pe care și-o dorește.

Nate aștepta ca lacrimile să țâșnească din ochii lui Owen, dar ochii acestuia erau uscați. Obrajii plini ai lui Owen îi dădeau acestuia un aspect de heruvim, dar în lumina aceea ciudată, fața lui părea o mască.

Povestea lui Owen era neplăcută, dar nu asta îi atrase atenția lui Nate.

– De ce, Johnny? întrebă Nate.

Johnny începu să vorbească despre filme și despre jocuri video. Trăia pentru băuturi consumate pe furiș, umor lasciv și petreceri la subsol, care sfârșeau într-o debara – cu o fată și un cronometru. Nu-i asalta pe cunoscuți cu întrebări atât de intime. Nu mai era el. Ceva era în neregulă și nu avea nicio legătură cu Owen și cu mama lui.

Chipul lui Johnny se întunecă din cauza unui anumit sentiment, îndoială. Frică. Orice o fi fost, Nate nu credea că avea să dureze prea mult. Treaba cu secretele e că vor să fie dezvăluite cele mai multe dintre ele.

– Arată-mi!

Uneori, Nate înțelegea lucrurile pe care nu avea de unde să le știe. Nu pretindea niciodată că avea abilitatea de a citi gândurile unei persoane, dar uneori avea impresia că le putea simți.

Johnny nu spuse nimic, dar când apucă tivul salopetei sale ude leoarcă, în ochii lui era deja ceva asemănător cu relaxarea. Își trase cămașa peste cap și rămase cu pieptul gol în fața lor. Se cuprinse cu brațele ca să se mai încălzească și coborî privirea în podea înainte de a se întoarce cu spatele la ei.

Tom rămase cu gura căscată. Deși Johnny stătea în lumina baghetei verzi, Nate crezu la început că o umbră căzuse asupra lui. Trei dungi negre îi străbăteau spatele. Spațiul dintre ei era dungat, culorile sale reale

fiind imposibil de deslușit în lumina difuză.

— Când am ajuns marți acasă, l-am găsit pe tata în bucătărie, zise Johnny. Stătea în continuare cu spatele la ei, dar întorsese capul ca să vorbească. Scosese tot ce era în frigider pe podea și mânca din lucrurile acelea, căutând ceva anume. Muștarul, a spus. Ce făcusem cu blestematul de muștar? Nici măcar nu mănânc muștar, dar asta nu l-a oprit. Așa că începe să mă ia la rost, ca de obicei: că nu respect lucrurile lui, că sunt un gândac nerecunoscător. Ba mai mult, că sunt cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată. Posibil al doilea, după târfa de maicămea. Știu... nimeni nu l-a acuzat vreodată de originalitate. Așa că încerc să ies, dar lui nu-i place nici asta. Mă împinge înapoi, dar eu mă împotrivesc și încerc să scap, împingându-l la rândul meu. Nu ar fi trebuit să fac asta. Este beat, evident, și cade imediat. Are resturi de Lo Mein pe costum. Mă trântește de bufet, încerc să fug, dar mă lovește cu un scaun de bucătărie. Johnny începe să-și tragă înapoi cămașa pe cap. M-am izbit cu capul de perete. Scaunul s-a stricat, dar două zile mai târziu a apărut unul nou în bucătărie. Și peretele era, de asemenea, reparat. Maya a curățat mizeria, așa cum face întotdeauna.

— *Johnny*. Tom își ținea mâinile peste urechi, de parcă tot ceea ce fusese spus nu putea fi auzit. De parcă uitând cele spuse, nimic nu ar fi fost adevărat. Știi că poți veni să dormi la mine ori de câte ori vrei, nu-i așa? Sau la Nate, zise el uitându-se spre acesta.

Atât brațul lui Nate, cât și partea laterală a corpului său fuseseră învinețite după accident. Chiar dacă suferise un șoc și era sub efectul sedativelor, sesizase culoarea extraordinară de pe trupul său acolo unde i se rupseseră cele trei coaste. Fiecare atingere era ca o tortură provocată de pumnalul agoniei, fiind insuportabilă și nepământească. Privind cu ochii lui congestionați la trupul său slab, la inciziile bandajate de sub învelișul din plastic pe care-l avea la subraț și la nebuloasa extinsă a hematoamelor subcutanate, Nate înțelese clar și pe deplin că avea să moară într-o bună zi. Că indiferent de cât de nemărginită era mintea lui, trupul alcătuit din carne și oase era singurul lucru care-l mai ținea pe acest pământ.

Și iată cât de fragilă era acea conexiune: era doar un pas între a fi distrus din cauza unei mingi de baseball și promisiunea unei plăcinte cu

piersici. Iar el fusese norocos. Lacul dă înapoi ceea ce ia, dar el era singurul care fusese dat înapoi la timp, când încă se mai putea face ceva.

Johnny își pusese din nou cămașa, dar Nate încă vedea cu ochii minții spatele distrus al acestuia. Și-l putea imagina pe prietenul său fugărit de un bărbat de două ori cât el. Un bărbat care ar fi trebuit să-l iubească. Simțea cum i se tăiase răsuflarea lui Johnny când fusese izbit de perete. Își închipuia valul de durere care copleșise trupul lui traumatizat pe când făcea inventarul dezastrului. Văzu copilăria scurgându-se din trupul lui Johnny, în timp ce acesta stătea lungit pe gresia din bucătărie, aceasta fiind înlocuită de ceva rece și inert și lipsit de inocență.

Ar fi fost ușor să ajungă la disperare gândindu-se cât de nedrept era universul, dar Nate nu obișnuia să gândească așa. Își consumase energia ironizând-o pe Lucy și lăsându-se hărțuit de ea, dar înțelegea acum că toate acestea fuseseră niște copilării. Amândoi erau niște victime. Suferința lor fusese supremă, însă furia lor se îndreptase în direcția greșită.

Existau monștri adevărați aici, în Lake. Lucy nu era unul dintre aceștia, iar ei nu infestaseră holurile de la Night Ship. Bestii precum domnul Vanhouten și mama lui Owen erau adevărații dușmani. Ei infectaseră acest oraș... și, ca orice boală, trebuiau opriți. La fel ca suferința pe care o provocaseră, trebuiau să dispară.

— O să avem noi grijă de el, Johnny, zise Nate.

Ceilalți se întoarseră spre el.

— Și de mama ta la fel, Owen.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Nate.

— Ce vrei să spui? Întrebă Tom.

Nate decise că nici el și nici prietenii lui nu aveau să mai fie victime din nou. Zâmbea pentru că înțelegea faptul că în timp ce suferința era greu de suportat, mânia era o unealtă. În timp ce tortura sufletească era o slăbiciune, furia însemna putere.

Zâmbea pentru că știa ce să facă, în sfârșit, cu furia sa nepotolită.

Cinci

Medeea era pe drum.

Nate simțea acest lucru după felul în care bătea vântul și după cum se vedeau fulgerele scânteind pe cer până în depărtare. Nicio furtună din adolescența sa nu se apropia de ceea ce Medeea se pregătea să arate locuitorilor din Lake.

Nate tresări în somn – acea parte din el îngropată adânc în subconștientul său. Nu era departe de intrarea hotelului Empire când o siluetă micuță se desprinsese de întunericul unei străzi lăturalnice. Pe fundalul gri al trotuarului, era o siluetă complet întunecată. Felul în care stătea aplecată îi trezi lui Nate interesul. *Un puști*, își spuse. Suspiciunea îi trezi un fior. Această precauție nu se datora doar faptului că știa că vandalii bântuiau din nou acele străzi. Uitându-se la persoana îmbrăcată în negru, cu glugă pe cap, care stătea în ploaie, un gând mai vechi – care-l înțepa ca un spin – se detașă din învălmășeala amintirilor. Exista o lacună în mintea lui Nate, chiar în mijlocul celei mai urâte zile din viața lui. Își amintea foarte rar de această absență, dar acum era unul dintre acele momente rare.

Încetini pasul. Când făcu asta, persoana misterioasă se opri ca să se uite la el. Ceva nu era în regulă. Ceea ce Nate considerase la început a fi o haină lungă de ploaie era de fapt o colecție de cămăși și de pulovere de diverse culori. Hainele erau ciudate, aproape niște zdrențe și era dificil să-și dea seama unde se termina un strat și unde începea altul.

Și atunci persoana își lăsă gluga să-i alunece pe spate. Era o femeie bătrână.

– Tu! zise femeia. Vocea era aproape o șoaptă, iar tonul ei trăda surprinderea. Apoi îndreptă un deget îndoit spre el. *Tu!* Fața ei plină de riduri se schimonosi de furie. Claia de păr alb și sârmos pe care o ascunsese gluga se zburli în toate direcțiile.

– Poftim? se auzi Nate întrebând.

– După tot ce s-a întâmplat, tu vii înapoi aici? L-ai distrus! strigă ea. Ai distrus totul!

Nate era obișnuit cu nebunia străinilor. Perioadele în care fusese medic la Urgențe îl căliseră, ajutându-l să devină specialist în nebunia zilnică, iar călătoriile lui cu metrourul erau niște cursuri revigorante. Această femeie avea niște ochi de martir, sclipind de corectitudine și resemnare.

O ocoli încet, cu mâinile ridicate în semn de predare.

Chipul femeii se schimbă când el trecu pe lângă ea. Deveni lucidă. Pentru o clipă, Nate avu impresia că *femeii* i se făcuse frică *de el*. Apoi ea își puse repede gluga și țâșni pe cealaltă parte a străzii cu o viteză surprinzătoare, pașii ei mânjind strălucitoarea paletă de culori a străzii.

Nate se uită în jur, dar pe trotuare nu se vedea niciun martor al scenei. Femeia dispăruse, iar pe fundalul întunecat de pe cealaltă parte a străzii nu se zărea nici urmă de mișcare. Poate că totul fusese rodul imaginației lui.

Își dorea să uite de această întâlnire.

În timp ce se îndrepta spre casa de pe strada Bonaparte, se trezi prins între necesitatea de a se grăbi acolo pentru a o proteja și dorința de a se scufunda în ritmurile furtunii și de a o lăsa să-l ghideze spre vandalii care puseseră gând rău orașului.

Abia acum, când mergea pe acele străzi spălate de ploaie, Nate simțea cu adevărat că se întorsese acasă – o senzație care-i lipsise. Era o adevărată revelație – toate simțurile îi spuneau acest lucru: umezeala manșetelor pantalonilor care i se agățau de șosete, felul în care își țâra picioarele prin bălți, miile de nuanțe ale întunericului, caracteristice acelei nopți furtunoase.

Un singur lucru nu era în regulă – faptul că era singur. Din nou, își lăsase prietenii în urmă.

Chiar dacă avea umbrelă, Nate era ud până la genunchi când ajunse la casa bunicii sale. Casa părea în regulă. Luminile erau aprinse în living, iar mașina bunicii sale era pe alee.

Ușa era încuiată din nou, iar el se văzu nevoit să sune.

– Am vrut doar să-ți dau o cheie, îi spuse bunica lui când deschise. Îl măsură din cap până-n picioare. Să nu-mi spui că ai venit pe jos, băiete. Am crezut că vei veni cu mașina lui Tommy. Aș fi venit eu să te iau dacă știam.

– Nu credeam că vei veni acasă atât de devreme.

Când locuia aici, bunica lui se întorcea foarte rar de la Union înainte de două noptea.

Nate își scoase pantofii și șosetele îmbibate cu apă.

– Îi las pe angajați să încuie noaptea localul în timpul săptămânii.

– Foarte bine. Nu vei rămâne tânără pe vecie, știi?

Bunica lui pufni.

– Nu cred că ai mâncat ceva. Am pus la încălzit în cuptor niște pește cu cartofi prăjiți. Așa costum porți tu pe vremea asta? Se decernează cumva Premiile Oscar undeva în oraș? Poștașul trebuie să fi pierdut din nou invitația mea.

În timp ce bunica lui intra în bucătărie, Nate urcă în dormitorul său. Se schimbă de costum și își puse pe el niște blugi și un pulover. După ce coborî din nou, el aprinse luminile de exterior și cercetă peluza din fața casei prin ochiurile de geam ale ușii. Picături de ploaie scânteiau pe firele de iarbă, iar ramurile copacilor se legănau în vânt.

În bucătărie, o tigaie de aluminiu plină cu pește pane și cartofi franțuzești trona pe mijlocul mesei, între două farfurii.

Sticle de ketchup și sos tartar erau așezate în apropiere.

Nate se așază la masă pe vechiul său loc.

Așezați astfel mâncaseră în ultimii lui ani de liceu. Bunica venea acasă în jurul orei șase și mâncau împreună ceva gătit în bucătăria de la Union, înainte ca ea să se întoarcă la pub la timp pentru celălalt schimb al băutorilor.

Bunica îl întrebă cum merseseră lucrurile la Empire, iar Nate îi zise cât de grozav fusese să-i vadă pe Tom și pe Johnny. Mărturisi că nu realizase cât de mult îi lipsiseră cei doi. Poate că avea să se întoarcă din nou în oraș cât mai curând, zise el. Poate că avea să-și aducă și familia.

Asta era ceea ce voia ea să audă.

– Ar fi trebuit să-mi spui despre fereastra de la Union, zise Nate odată ce terminară de mâncat.

– De ce a trebuit Tommy să te mai supere cu asta? Începu să adune farfuriile murdare. Nu voiam să-ți faci griji. Era doar o fereastră. Nu a trebuit decât să o acopăr bine cu scânduri ca să păstrez interiorul uscat. Nu aveam de ce să fac atâta zarvă.

– Și o fereastră de aici era spartă.

– Cum? Unde?

Nate o credea că nu observase. Dacă ar fi observat, totul ar fi fost curățat. Bunica lui porni spre scări, dar el îi spuse repede, oprind-o să urce:

— În dormitorul meu. Am măturat sticla spartă și am acoperit fereastra cu niște carton. Tommy va trimite mâine pe cineva să o repare.

— Mâine este înmormântarea.

— Și nu uita de uragan. Nu vreau să ne prindă cu o fereastră lipsă, înmormântarea nu e abia mai târziu mâine dimineață?

— La ora unsprezece.

— Nu știu când o să lovească Medeea cel mai rău.

Bunica deschise micul televizor din bucătărie. Ecranul se trezi la viață, afișând date meteorologice și liste cu sfaturi pentru vreme rea. Medeea era singura știre.

Meteorologii rectificaseră traseul uraganului prevăzut inițial. Conform noii traiectorii, ochiul acestuia urma să se afle în nordul orașului, dar în partea de sud a lacului. Coasta avea să vadă ce era mai rău, dar furtuna avea un diametru de peste opt sute de kilometri, astfel că Lake urma să aibă parte de mai mult decât o lovitură razantă.

Nate încercă să nu se lase impresionat de filmările cu orașe inundate și faleze distruse. Acolo unde fuseseră insule se vedeau doar valuri înspumate. Obiective acoperite cu stropi de ploaie filmau comunități abandonate de pe coastă. În ziua următoare, la aceeași oră, era posibil ca acele locuri să nu mai existe. Când totul avea să se sfârșească, acele locuri puteau rămâne doar niște denumiri pe o hartă scoasă din uz.

Universului nu-i păsa. Nu-i păsase niciodată.

Schimburi de focuri, războaie, maladii, bombardamente. Trebuia să faci eforturi pentru a nu deveni indiferent la această neîncetată repetiție a tragediei. Pentru că Nate știa foarte bine că nu era destul să fie martor la suferința celorlalți. Ca să o facă să conteze, trebuia să o *simtă*.

— Bieții oameni, zise bunica. Pe ecran, bucăți de acoperișuri tăiau valurile oceanului ca niște balene. Suntem atât de norocoși, băiete.

Erau norocoși că nu locuiau pe țârm. Norocoși că nu duceau lipsă de alimente sau adăpost, ori de multe alte lucruri. Norocoși pentru că, dintre toți oamenii pe care-i iubeau și care fuseseră luați, ei erau încă aici.

— Suntem norocoși, bunico.

Indiferent ce se întâmplase, acest lucru era, cu siguranță, adevărat. Nate era recunoscător pentru familia pe care o avea și pentru viața pe care o trăia. Dar pierduse prea mult ca să se simtă vreodată în siguranță.

Nu te puteai lupta cu Medeea, așa cum nu putea învinge realitatea. Dar acesta nu era un adevăr general valabil. Bețivi care aruncau familii de pe stânci, bătauși care îi torturau pe cei slabi, vandali care atacau bunici.

Ei puteau fi înfrunțați. Puteau fi opriți.

Puteau fi pedepsiți.

30 Noiembrie

Credeam că acest jurnal era doar încă una dintre ideile stupide ale doctorului Karp, dar trebuia să scriu undeva aceste rânduri.

Totul a început la butic. Sau poate cu mult înainte de asta. De Halloween? În aprilie?

Nu știu. E greu să-ți amintești și să stabilești cu certitudine așa ceva. Karp spune că imaginea de ansamblu poate fi obținută doar dacă mergi pe firul timpului de-a lungul unei pante a conștiinței de sine. Serios acum, așa a spus acest doctor. Ca și cum ar încerca sloganuri pentru niște postere urâte și lipsite de inspirație.

Lăsând la o parte sfaturile psihiatrilor; cred că poate fi greu să înțelegi aceste lucruri, mai ales în timp ce încă te îneci în ele.

Oricum, s-a întâmplat la butic. Nu ar fi trebuit nici măcar să mă uit pe ferestrele acestuia, iar să intru a fost o adevărată nebunie.

Comportament autodestructiv, după cum scrie în manualele de specialitate – Karp îmi va spune dacă va citi vreodată aceste rânduri. Semne care indică ură față de propria persoană. Morbiditate gravă și depresie. Formarea unor obiceiuri periculoase. Pur și simplu un clișeu.

Indiferent cum se numește asta, s-a întâmplat. Dar vreau să mărturisesc acest lucru pentru a dovedi că nu am făcut-o pentru mine. Am făcut-o pentru mama.

A mai rămas doar o lună până la Crăciun și noi suntem într-o situație dezastruoasă. Copiii sunt atât de mici, încât nici nu realizează că tata a plecat, că mama e obosită, că mâncarea noastră se reduce la produse generice de la supermarket. Crăciunul ar trebui să fie magic pentru copii, dar ei nici măcar nu știu acest lucru și poate că, de fapt, asta e partea cea mai tristă.

Anul trecut pe vremea asta aveam o listă lungă de dorințe cu

daruri foarte scumpe, dar acum nu mai sunt una dintre acele fete. Nu vreau să concurez cu nimeni – ceea ce e bine pentru că nu pot să o fac.

Niciun cadou nu ar merita ca mama să mai facă ore în plus la spital. Muncește deja prea mult. De Crăciun voiam să pun sub pom măcar un cadou drăguț pentru ea.

Eu, Lindsay și cele două Sarah iubim buticul. Totul aici e atât de delicat și de scump. Obiectele sunt făcute pentru a fi admirate. Mă potriveam perfect aici... puteai să-mi agăți o etichetă cu prețul de degetul mic și să mă proptești în colț. Dar asta a fost înainte de a afla că un lucru fragil este pe punctul de a implora să fie zdrobit și că orice lucru frumos cere să fie stricat.

Fiecare obiect din magazin încă arată ca și cum s-ar potrivi perfect într-o galerie de artă din Manhattan, cu excepția doamnei Sackett, care s-ar potrivi mai bine într-o expoziție de artefacte egiptene mucegăite. Hârca bătrână e la telefon când intru, iar eu sunt fericită că mă pot strecura pe lângă ea.

Probez o pereche de ochelari de soare enormi, țuguindu-mi buzele în oglindă ca o actriță. O parte din mine își dorește ca Lindsay și celelalte fete să-și facă intrarea în butic, toate ciripind ca pe vremuri. Ar fi încremenit dacă m-ar fi văzut acolo, iar liniștea din micul magazin s-ar fi adâncit, s-ar fi inflammat și ar fi început să supureze ca o rană, până ce ar fi devenit o certitudine fizică.

Privirea mea e îndreptată asupra imaginii mele din oglindă, dar sunt atentă la mâna mea stângă care se îndreaptă încet spre un mic suport cu brățări. Degetele mele se furișează până la suport, mângâind suprafața fină a unei brățări de argint cu ametiste. Alunecă ușor pe metalul rece și, în clipa următoare, brățara e pe încheietura mea, îmbrățișând ca o coroană pielea mea albă ca zăpada.

Mă joc încă o vreme cu ochelarii de soare înainte să mă mut către șalurile din cașmir, apoi mă pregătesc să mă strecor pe lângă doamna Sackett. Această doamnă a fost una dintre prietenele mamei pe vremuri – în zilele în care ele o sunau înapoi.

Ar fi trebuit să-i zâmbesc doamnei Sackett, dar zâmbetul meu e strâmb. Mă mai uit în oglindă din când în când și constat că gura

mea e crispată. Zâmbetul meu e aproape la fel de cordial ca o drujbă.

Ar fi fost oricum în zadar.

Sackett își drege glasul. Liftingurile și injecțiile au făcut ca fața creaturii să capete un aspect ciudat, devenind atât umflată cât și întinsă, dar, cu toate astea, încă mai poate miji ochii. Acum, ochii ei sunt îngustați de dezgust și, cu siguranță, de satisfacție.

– E greu să rezști acelor brățări, nu-i așa? mă întreabă ea.

Bineînțeles că mă urmărise. Sperând ca eu să o dau în bară.

După decăderea familiei noastre, nimeni nu se poartă mai urât cu noi decât oamenii pe care-i credeam prieteni. „O infractoare, la fel ca tatăl ei”, va spune Sackett vulturilor de la club.

– Oh, Dumnezeu! Nici vorbă, doamnă Sackett! îi zic eu cu cea mai convingătoare și mai gingașă voce de fetiță.

Probabil că nu ajută la nimic dacă-i spun că abia mă târâsem până acasă cu puțin înainte de ivirea zorilor și că fumasem deja jumătate de pachet de țigări.

Îmi scot brățara și o pun pe tejghea.

Sackett Cotoroața. Lindsay a inventat această poreclă, iar aceasta i se potrivește femeii mult mai bine decât bluzele pe care le poartă.

– Ce idioată! vorbește Cotoroața afișând un zâmbet la fel de fals ca și bronzul ei. Apoi: Plătești cu bani gheață sau cu carte de credit?

Evident, plănuisem să pretind că scăpasem din vedere să pun brățara la loc și că aveam de gând să o returnez. Dar, desigur, Cotoroața nu are de gând să mă lase să părăsesc magazinul ei înainte de a prelungi cât mai mult acest moment, pentru a face situația mult mai dramatică. Acesta e momentul în care realizez cât de idioată am fost să vin aici. Știam înainte de judecată și stabilirea sentinței că femeia era o bestie. Iar acum buticul ei este teritoriul interzis al unei vieți pierdute. Ar putea foarte bine să fie încercuit cu bandă galbenă de avertizare și marcat cu semnale roșii luminoase. Intrarea oprită!

– Ei, bine? mă întreabă din nou Cotoroața.

Nu mai sunt nici bogată și nici populară. Câteodată am senzația că singurul lucru care a mai rămas din fata asta e mândria. Dar

cardul – al cărui utilizator autorizat am fost – a fost distrus cu luni în urmă și mă îndoiesc că am mai mult de zece dolari în buzunar.

O întreb cât costă brățara.

– Trei sute cincizeci și nouă, nouăzeci și nouă, îmi spune ea.

O nebulie, nu-i așa?

– Fără taxe incluse, nu se poate abține ea să nu adauge.

Operațiile estetice au estompat expresiile Toporiștii, dar sclipirea din ochii ei e ca neonul.

Verific și descopăr că în portofelul meu sunt numai șapte bancnote de un dolar.

– Dacă nu plătești brățara, mă tem că va trebui să chem poliția, spune ea, ridicând receptorul la ureche.

– Vă rog să mă credeți că a fost un accident, îi zic eu.

– Probabil că va trebui să lăsăm autoritățile să decidă, continuă ea. Sunt sigură că imaginile de la camerele de supraveghere video vor fi de folos.

Să fiu reținută pentru furt din magazin nu va fi cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla – nici măcar pe departe – și, totuși, această idee mă îngrozește. Ca și cum, dacă voi fi luată la secția de poliție, acest lucru va dovedi cât de mult am decăzut o speranță de recuperare.

Trebuie să recunosc, îmi trece prin cap să implor mila acestei femei. Aș putea să mă arunc la podea și să mă târăsc în patru labe în fața ei, ca un câine. Dar un astfel de gest ar oferi acestui oraș exact ceea ce vrea. Ei vor să stau în genunchi, ca să poată să mă lovească în față cu picioarele.

Îmi trece prin minte să fug. Adam e chiar în fața magazinului, lenevind în mașina lui stupidă. Lucrurile au fost cam tensionate între noi de la Halloween, dar s-ar putea să-i placă de fapt ideea de a fi șansa mea de scăpare. Dar asta e doar o fantezie stupidă.

Mi-o imaginez pe mama venind să mă ia de la secția de poliție. Ar afla toată lumea, dar toți știu deja cele mai urâte lucruri despre noi. Familia noastră a ars complet cu luni în urmă, așa că un chibrit în plus nu ar schimba nimic.

Așadar sunt condamnată. Dar dacă Cotoroața are de gând să mă

umilească, o voi face să sufere.

– În regulă, îi spun eu, nu ai decât să chemi poliția, față de plastic și de coiot ce ești...

Și nu am mai apucat să termin ceea ce sunt sigură că ar fi fost o catastrofă de proporții mondiale, pentru că, în acel moment, de nicăieri, am auzit pe cineva spunând:

– O să plătesc eu, doamnă Sackett.

Mă întorc și-l văd pe Nate McHale în prag.

Cotoroața se holbează la Nate, se întoarce spre mine și apoi se întoarce din nou spre Nate, de parcă faptul că ne aflăm amândoi în magazinul ei în același timp ar contrazice vreo lege elementară a fizicii.

Nu e ușor să eviți pe cineva într-un oraș atât de mic ca Lake. Mai ales când ai fost colegă trei ani cu acel tip. Și, totuși, am reușit să-l evit de la Halloween încoace.

Acest jurnal trebuie să fie ceea ce vreau eu, nu-i așa? Griji și coșmaruri, și vise, și toate celelalte prostii din viața unei adolescente. Ei, bine, să-i distrug acel Halloween lui Nate a fost pentru mine un obiectiv principal pe termen scurt. Accept să fiu numită meschină. Ar fi aproape un compliment și nu am mai primit un compliment de săptămâni bune.

De la Halloween, eu și Nate ne-am jucat luni întregi. Un sport fără reguli. După ce i-am spart fereastra de la dormitor cu încă o minge de baseball, am înțeles că Nate nu putea rezista tentației unei năzbâții tradiționale de Halloween. Așa că am făcut casa prea tentantă pentru el și m-am ascuns în spatele unui copac, cu un telefon în mână.

Au pulverizat peste tot cremă de ras, au împrăștiat totul cu pastă de dinți, au aruncat cu ouă. Probabil că era o vreme prea umedă pentru hârtia igienică. Știu că face toate astea ca să mă rănească, dar în timp ce urmăresc farsa lui nu simt nimic. Acea căsuță de cărămidă este locul în care dorm, dar nu e casa mea. Casa mea e distrusă. Bucăți din ea sunt împrăștiate între Lake și Ogdensburg.

Acolo au fost mama și gemenele de Halloween. L-au vizitat pe tata. Încă se mai duc să-l viziteze, din două în două săptămâni, dar mă întreb cât va mai continua această situație. Am fost și eu la el de

două ori.

Îmi amintesc cum l-au pescuit din apă pe frățiorul lui Nate, care plutea la suprafață. Purta un tricou polo roșu și pantaloni scurți kaki. Plutea acolo, legănat de valuri, cu fața în jos, ca o păpușă. Tata nu era arestat pe atunci, dar avea să fie în scurt timp. Nu poți să-l arunci de pe stâncă pe prietenul șefului poliției împreună cu toată familia lui și să scapi atât de ușor. Nu după ce ai burta plină de Bloody Mary și o concentrație de alcool în sânge de două ori mai mare decât limita admisă. Dacă mama nu ar fi rămas acasă cu copiii, ea ar fi condus. Dacă eu aș fi luat un B+ la limba engleză în loc de A, poate că tata nu m-ar fi scos în oraș pentru o gustare, de la bun început.

Eram la trei metri de Nate când el a spus poliției despre mingea de baseball care se înțepenise sub frâna mașinii. A zis că era numai vina lui... așa a spus! Această problemă s-a discutat la proces, dar bietul băiat orfan era singurul care conta pentru ceilalți.

Oricum, iată că Nate e foarte concentrat în timp ce aruncă ouă spre casă când formez numărul lui Adam. Îl las să sune doar de două ori înainte să închid. Acesta este semnalul. Cred că am să aprind și o țigară. Nate sigur o va vedea, dar trebuie să-mi fac intrarea la un moment dat, așa că o fac.

Tom și Johnny fug, dar Nate rămâne.

Noi doi, singuri. A trecut multă vreme.

– Ești fericit? Îl întreb eu. Asta ai vrut?

Ouăle, pasta de dinți și crema de ras te fac să te simți ca un bărbat care deține controlul? Bani aceia pe care i-ai obținut de la familia mea pot umple fisurile din brațul tău rupt și găurile din arborele tău genealogic? Te simți mai bine, știind că ești fiul de aur al orașului, iar eu sunt cea mai detestată fiică a lui? De fapt nu spun toate aceste lucruri, dar îmi doresc să le fi spus.

Este o expresie ciudată pe chipul lui, dar înainte ca el să poată spune ceva, Adam și ceilalți aleargă spre el. Masculul Alfa și prostii de acest gen.

Adam e pe punctul de a-i trage un pumn în cap când Nate schițează un zâmbet. Știu că nu sună normal, dar în acest moment pare cel mai revoltător gest pe care poate să-l facă. Lumina de la

garaj surprinde albastrul ochilor să-i și îi face pielea să strălucească. Nate zâmbește, dar dincolo de asta disting o expresie mult prea matură pentru chipul lui.

Ochii aceia. Chipul acela. Tristețea din spatele lui. Nate a fost întotdeauna drăguț, dar în acest moment realizez că e superb.

Nici măcar nu mai știu ce se petrece în secunda următoare. Tom și Johnny apar de nicăieri, apoi Adam e la pământ, cu capul însângerat. Unii fug, alții strigă, apoi ne trezim îngrămădiți în mașina lui Adam, gonind pe urmele băieților.

Ne clătinăm când mașina urcă pe bordura trotuarului. Toți strigăm „După ei”, dar îmi dau seama după sunetul vocii mele că nu vorbesc serios. Și în acest moment înțeleg că nu mai vreau asta.

Să-l tachinez pe Nate. El să mă hărțuiască pe mine.

Vechea noastră lume e în ruine. Nu mai este cale de întoarcere.

Băieții au țâșnit printre copaci, pentru că nu sunt idioți și nu știu ce vom face noi în continuare. Nici eu nu știu. Pot să-l îndrum pe Adam într-o anumită direcție, dar cine știe cât de departe va ajunge. Va alerga după băieți? Îi va lovi cu Mustangul, strivindu-i între amortizor și trunchiul unui copac?

Sunt fericită?

Următorul lucru pe care-l simt este că Adam mă scutură ca să-mi revin, și văd că ne-am oprit în fața unui gard. Nate este doar o licărire în lumina farurilor. Adam întreabă dacă ar trebui să-i urmărească mai departe, iar eu ezit. Ce greșeală stupidă.

Adam are un nas de prădător și simte imediat vulnerabilitatea cuiva și, așa cum stă lângă mine, aproape că-l aud adulmecând. Se strâmbă la mine, deschide portiera și o ia la fugă pe urmele băieților.

Așadar, recunosc, de atunci relația dintre mine și Adam a început să scârțâie.

Dar, să revin la butic. Odată ce Cotoroața îl vede pe Nate în ușă și se adună destul încât să-și bage ochii înapoi în orbite, îl salută și îl întreabă dacă-l poate ajuta cu ceva.

Nate îi spune că se află acolo pentru a ridica o comandă de vase din sticlă pentru bunica lui.

Mi se pare o nebunie să-l aud conversând normal, așa cum face în

fiecare zi. Vorbind despre vase din sticlă. Gulerul gecii lui e ridicat și fața îi este rozalie din cauza frigului. Părul lui negru e vâlvoi din cauza vântului.

Nate spune ceea ce trebuie exact așa cum trebuie, dar fiind atât de aproape de el, constat că ochii lui nu exprimă nimic. Are ceva ce mi amintește de păpușa unui ventriloc. Chipul acela calm nu e el, ci doar ceea ce vrea să pară, cred eu. Nici vocea politicoasă nu e sinceră. Cum ar putea fi? Cum poate scoate alt sunet în afară de urlete?

În spatele ambulanței, în aprilie, am văzut un băiat distrus în toate felurile în care poate fi distrusă o persoană, așa că mă întreb cine este cel din fața mea?

Cotoroața știe despre ce comandă este vorba, așa că pleacă de la teighea ca să-i aducă pachetul. Spune și alte lucruri care lasă impresia că flirtează cu el, ceea ce e prea dezgustător și nepotrivit pentru a putea fi descris în cuvinte.

În timp ce Nate se întoarce să o urmeze pe Cotoroață, privirea lui o întâlnește pe a mea. Uitându-mă în ochii lui reci ca gheața pot înțelege măcar că el este acolo. Că mă ajută, într-un fel. Că aproape îmi zâmbește. Atenția Cotoroaței fiind distrasă, nimic nu mă oprește să ies pe ușă. Vreau să spun, ar trebui să aștept aici să fiu arestată? Dar dacă plec nu rezolv nimic. Greystone Lake e un oraș prea mic. O mașină a poliției va ajunge probabil la mine acasă înaintea mea.

Nu am observat niciodată înainte de accident, dar acest oraș e un loc din care rareori poate scăpa cineva.

Nate se întoarce cu o cutie care scoate clinchete cristaline, ca o petrecere de Anul Nou la miezul nopții.

Doamna Sackett îi spune lui Nate să trimită factura la Union, îi urează să aibă o zi bună și îl roagă să o salute pe bunica lui din partea ei.

Îmi amintesc restul cuvânt cu cuvânt, așa cum îmi amintesc fiecare inflexiune a vocii lui și fiecare zâmbet al buzelor sale.

– Am să cumpăr, de asemenea, și brățara aceea, spune Nate. Pune cutia jos, astfel încât să poată ajunge la buzunar.

– Oh, nu trebuie să-ți bați capul cu asta, zice Cotoroața.

Și îmi aruncă o privire, roșeața obrazilor ei devenind vizibilă pe sub pudra bronzantă, fondul de ten și spray-ul autobronzant.

– Pare destul de important. Zâmbetul lui e ca soarele la amiază, însă ochii îi sunt la fel de reci ca apa lacului. Nate ridică brățara de pe teighea și o cântărește în palmă. Încerc să nu mă zgâiesc la el, dar nu mă pot abține. E darul perfect de Crăciun pentru bunica mea, zice el și scoate un card de credit din portofel.

– Pentru Bea? întreabă Cotoroașta. Probabil ar prefera ceva mai simplu.

– Mulți oameni nu știu ce vor până ce nu primesc acel lucru. Chipul lui strălucește cu o expresie pe care nu am mai văzut-o înainte. Pare ceva ce nu poți măsura sau reprezenta. Are propria magie. Dacă ați putea să o împachetați într-un ambalaj festiv ar fi grozav.

Cotoroașta ar fi putut refuza pe oricine altcineva, dar Nate McHale nu e oricine. Tata știe cel mai bine acest lucru.

Femeia înregistrează vânzarea la casa de marcat și Nate semnează bonul ca pe o foaie de prezență. Bum, patru sute de dolari. Eu ar trebui să fiu recunoscătoare, dar sunt furioasă, într-un fel.

Nate își adună lucrurile, iar eu nu pot decide ce ar trebui să fac în continuare. Dacă ies din butic împreună cu el, se va aștepta să-i spun ceva. Să-i mulțumesc. Dar să rămân singură cu Cotoroașta e periculos. Dacă se răzgândește și cheamă poliția, nu voi putea face nimic să o opresc.

Nate îi mulțumește Cotoroaștei ca un gentleman din romanele lui Austen și se întoarce să plece fără să mai spună vreun cuvânt. Mă trezesc cât urmez.

– Domnișoară, strigă Cotoroașta din spatele teighelei. Ușa se închide în urma lui Nate, iar eu îmi simt deja gura crispându-se într-un rictus infernal. Fața ei ca o mască de ipsos poartă o expresie perplexă. Dacă mai vii aici, o să chem poliția.

les din magazin cât pot de repede. Fac un efort să nu trântesc ușa ori să ridic pumnii către cer și să urlu, eliberându-mă de toată furia aceea clocotitoare care mă mistuie pe dinăuntru.

Nate stă într-o parte, lângă ușă și caută ceva în buzunarul hainei.

Realizez că nu se așteaptă să-i spun nici măcar un singur cuvânt. Mulțumirile mele ar însemna de fapt că îmi cer scuze.

Își trage un fes roșu peste urechi și ridică privirea spre nori. Pentru o clipă, ochii lui oglindesc cerul lipsit de culoare, iar eu înțeleg că acest băiat nu mai aparține acestei lumi.

– Cred că vei încerca să-mi dai acea brățară.

Simțisem un puternic imbold de a spune ceva, iar aceste cuvinte erau singurele care mi-au ieșit de pe buze.

– Ai detesta asta, nu-i așa?

Acestea sunt primele cuvinte pe care mi le-a adresat din aprilie încoace. Nici măcar nu se uită la mine.

Se apleacă pentru a ridica de jos cutia cu sticlărie. E mai puternic decât pare. Încerc să găsesc în minte altceva ce i-aș putea spune, dar nu reușesc. Sunt singură cu Nate McHale, fără niciun avantaj în fața lui și datorare vândută, dar, dintr-un anumit motiv, simt că nu vreau să se mai sfârșească acest moment.

În nopțile mele fără somn și în plimbările mele singuratice mă gândeam la un milion de lucruri pe care i le-aș fi putut spune. Lucruri pe care voiam să le aflu de la el. Altele pe care voiam să i le spun. Lucruri pe care voiam să i le cer. Acum toate sunt departe, uitate. Poate chiar pentru asta e făcut acest jurnal.

Cuvintele și furia mea erau acolo cu o secundă în urmă. Nu știu unde au dispărut. El se îndepărtează, îl privesc cum dispare după un colț de stradă.

Dar nu sunt singură.

Simt cum mă sfredelește o privire în tâmplă. Privesc spre cealaltă parte a străzii mohorâte și îl văd pe Adam uitându-se la mine prin fereastra deschisă a Mustangului său negru.

Mă încrunt din nou și încerc să redescopăr persoana care am fost. Furioasă, amenințătoare și chiar nemiloasă câteodată. Întind bărbia spre Adam. Orice în afară de furie sau ceva asemănător cu aceasta ar putea la fel de bine să însemne slăbiciune.

Verific traficul înainte să traversez strada și în acel moment aud mugetul motorului. Sunt sigură că uimirea se citea cu ușurință pe fața mea. Adam țâșnește cu mașina din locul în care așteptase și o

ia de-a curmezișul peste alei, tăind o curbă la numai câțiva centimetri de mine. Anvelopele scrâșnesc pe asfalt atunci când calcă accelerația. Mirosul de cauciuc ars se răspândește în aer în timp ce Mustangul se îndepărtează în viteză.

Ceea ce încerc să spun este că ultimele două luni mi s-au părut cumplite. Absolut cumplite. Dar văzându-l pe Adam plecând în acest fel cu mașina, mi-am dat seama că situația poate deveni mult mai gravă.

STRIGOI

III

În timp ce spăla vasele de la micul dejun, Nate privi pe fereastră. Era încă o dimineață gri. Un cer cenușiu străpuns de niște copaci uscați. Peluze cu iarbă moartă, pătate din loc în loc de frunze putrede. Dezolarea lunii decembrie lipsită de consolarea zăpezii.

În spatele lui, auzi robotul telefonic semnalând un mesaj. Probabil că nu auzise telefonul sunând. Ridică receptorul în timp ce robotul telefonic recita numărul lor.

– Omule, trebuie să deschizi calculatorul, îi zise Johnny.

– Ce este?

Nate își masă brațul rănit. Îl duruse tot weekendul. Presiunea atmosferică scăzută nu era bună pentru brațul lui, iar cerul fusese încărcat de nori zile întregi.

– Asta o să-ți schimbe viața.

Începu să urce scările în timp ce semnalul sonor al robotului îl anunța că mai avea un apel.

– Mă mai sună cineva.

– Probabil că e Tom.

Nate înțelese atunci. Durerea din brațul lui rezona cu vremea, iar vântul aducea o schimbare.

– Ce se petrece?

Se duse repede la calculatorul său.

– Pozele fac cât o mie de cuvinte. Trebuie să-ți verifici e-mailul.

– Lucrez la asta. Ce-ar fi să-mi dai un indiciu?

– Pfu! Vrei să stric totul? Haide, omule!

– Modemul abia se configurează.

– Mda, îmi închipui că nu ai un delfin pe moarte în camera ta. Există pe planeta asta ceva mai enervant decât acel sunet?

– Îmi vine un singur lucru în minte.

– Nu ai reușit încă să-l deschizi?

– E-mailul se încarcă.

– Dar acum?

– Omule, taci odată! În regulă, am intrat.

Nate primise treizeci de mesaje de când își verificase căsuța electronică în acea dimineață.

– Îl vezi? Întrebă Johnny.

Aproape toate mesajele aveau același titlu: *FWD: Ghici cine e din nou pe piață?*

– Deschide-l! Îl îndemnă Johnny. Și pregătește-te să-ți aduni limba de pe podea.

O serie de fotografii erau atașate la capătul unui lung șir de mesaje. Îl deschise pe primul.

Era pieptul gol al unei fete. În imagine era surprins corpul ei de la talie și până la bărbie. Brațul drept era trecut peste sânul stâng, dar celălalt sân îi era complet expus. Sâniile fetei erau mai mici decât cei pe care te așteptai să-i găsești pe internet. Imaginea era mai mult artistică, decât erotică. Nu era deloc un tip de pornografie obișnuit.

– În regulă... zise Nate.

Verifică dintr-o privire numele din dreptul celorlalte mesaje și le recunosc pe majoritatea ca fiind de la școală.

– Continuă, zise Johnny.

Următoarea fotografie era tăiată pentru a prezenta un singur sfârc și jumătatea de jos a profilului unei fete.

– Mai ești acolo, amice? Întrebă Johnny.

Ultima imagine era din spate. Doar forma unduioasă a șoldurilor ei și

umbra unui sân erau vizibile aici, dar profilul era la fel de inconfundabil ca și strălucirea părului roșcat care cădea ca o cascadă în jurul umerilor ei.

– Poate că e modificată în Photoshop, zise Nate.

– Nici vorbă, omule. E un material autentic. Lucy Bennett a ajuns virală pe internet.

Nate derulă în jos pagina mesajului inițial și văzu că fotografiile veniseră direct de la Adam Decker. Alături de imagini, băteaușul cel blond trimisese prietenilor să-i acest mesaj: „Așa este, băieți, sunt un bărbat liber din nou, așa că va fi ceva competiție acum. Credeți că voi găsi ceva mai bun decât această ultimă bucățică? Start joc!”

E-mailul fusese trimis cu o noapte în urmă.

– Adam a făcut asta? Întrebă Nate. Fu iritat să sesizeze surprinderea din propria voce. Nimic nu-l mai putea șoca. Fusese foarte atent la Adam Decker după Halloween și știa de ce era capabil mătăhălosul adolescent. Aflase că pentru a fi un adevărat băteauș era nevoie de o abilitate specială, dincolo de forța fizică și de dorința de a o utiliza. Era nevoie de o cruzime implacabilă și de convingerea că nu exista nicio limită care nu putea fi trecută.

– Mda, zise Johnny, iar prietenii lui au trimis mai departe mesajul altora, care l-au dat mai departe, la rândul lor. Și vreo douăzeci de oameni mi l-au trimis mie.

Nate auzi din nou semnalul de apel în așteptare.

– Nu i se putea întâmpla asta unei fete mai frumoase ca ea, nu-i așa?

În vocea lui Johnny se putea sesiza entuziasmul. Era ca și cum romanii ar fi aclamat în Colosseum în timp ce oameni la fel ca ei erau tăiați în bucăți pe nisipul însângerat din arenă.

– Mai am un apel.

– Hai, nu închide, zise Johnny. Vreau să spun, înțeleg de ce e supărată, dar arată nemaipomenit. Cred că are niște al naibii de grozave...

Nate răspunse celui alt apel.

– Ai văzut? Întrebă Tom.

– Mda.

– Speram să te anunț eu primul. Am primit poze cu ea pe e-mail. Și ce poze. Nu știam cum te vei simți tu după asta.

– Eu? Sunt în regulă, dar...

– Cum?

– Adam. I-a făcut asta propriei iubite.

– Mă cam îndoiesc că vor mai merge împreună la Balul Iernii, nu crezi?

– Dar nu crezi că a avut destule necazuri?

Înainte de Halloween, Nate profitase de orice ocazie ca să o atace pe Lucy. Înțelegea acum că nu meritase asta, iar acesta era unul dintre motivele pentru care încercase să se revanșeze față de ea, la butic, cu o zi în urmă. O oprise pe doamna Sackett să cheme poliția pentru Lucy. Erau chit acum.

– Ei, bine, nu se compară cu ce ai suferit tu. În comparație cu tine, ea e abia...

– Oprește-te! zise Nate. Nu o compara cu *mine*. Încearcă să o compari cu orice altă persoană din oraș. Cu orice altă persoană pe care *ai cunoscut-o vreodată*. Cine altcineva are un tată în închisoare? Cine altcineva și-a pierdut toți prietenii și toți banii? Se mai simte altcineva complet singur tot timpul și tocmai când se simte atât de singur, constată că lucrurile nu puteau să meargă mai rău de atât?

– În regulă, bine, zise Tom. E un lucru al naibii de neplăcut. Ai dreptate. E îngrozitor pentru ea. Nu aș dori asta nimănui.

– Oamenii ca Adam vor răni pe oricine, știind că vor scăpa basma curată, și vor face asta doar pentru că pot. Și i-a făcut asta propriei iubite. Asta se numește trădare. Una e ca universul să conspire împotriva ta, dar ca oamenii să-și facă rău unul altuia... să le facă rău celor care aveau încredere în ei? Adam nu poate scăpa atât de ușor, adăugă Nate.

Nate se zgâia la tavanul dormitorului său în timp ce în mintea lui se derula un scenariu distructiv. Și-l imagina pe Adam Decker fiind urmărit în josul bulevardului Strand de niște mașini de treierat cu lame rotative, legat cu un cablu de o barcă cu motor, care-l trăgea pe suprafața rece ca gheața a lacului ca pe o piatră săltăreață, sau înconjurat de oamenii din oraș pe plaja de sub stânci, în timp ce aceștia azvârleau cu pietre în el.

Nate lăsase deschis e-mailul, iar sunetul care avertiza că primise un nou mesaj îl făcu să revină din nou la suprafață după ce fusese atâta timp cufundat în furnalul minții sale.

E-mailul era de la Tom; *Mi-a venit o idee. Camera 241, HS. 3:00.*

Îi trimisese e-mailul și lui Johnny.

Era duminică, dar Nate era sigur că unele dintre intrările în școală aveau să fie descuiate. Mai erau doar câteva zile până la noaptea de deschidere pentru spectacolul organizat de elevi sub titlul *Orașul Nostru*, iar el bănuia că sala de spectacole era plină de muncitori care ciocăneau de zor și de miros de vopsea proaspătă.

Se îndoia că ideea lui Tom avea să-i potolească apetitul pentru distrugere, dar putea fi un început. Când îmbracă haina, în gândurile lui dansau lame ascuțite și frânghii, și flăcări.

Liceul din Greystone Lake era o construcție neoclasică impunătoare, ce se înălța deasupra clădirilor învecinate. Nate se afla la o stradă distanță când Johnny și Owen traversară și ajunseră în fața lui.

– Nate, Regele Răzbunător în persoană, strigă Johnny când îl văzu. O era în apropiere, așa că l-am luat cu mine.

Nate îi făcu un semn din cap lui Owen. Băiatul masiv nu era chiar unul de-al lor, dar demonstrase că putea fi de încredere.

După ce Johnny le arătase de Halloween spatele său învinețit, Nate promisese că aveau să-l pedepsească pe domnul Vanhouten. Furtuna aceea fusese acoperirea perfectă pentru planul lui. Atunci când plecaseră pe furiș de la debarcader, străzile orașului erau goale, excepție făcând doar vâjâitul vântului printre milioanele de frunze ude. Ploaia le biciuise fețele în timp ce se apropiaseră de chei, acolo unde tatăl lui Johnny își ținea ancorată minunata sa barcă cu pânze, *Pharaoh*⁷.

Tăiaseră parâma care ținea ambarcațiunea la dana de acostare, iar vântul făcuse restul. Carena sa împotmolită fusese descoperită tocmai pe insula Blind Down două zile mai târziu. Lacul dă înapoi ceea ce ia. Barca era o pierdere neînsemnată pentru domnul Vanhouten, dar Johnny fusese în al nouălea cer după această întâmplare.

Deși domnul Vanhouten dădea vina pe furtună și pe supraveghetorul de la docuri, Johnny știa adevărul. Se bucurase de beția răzbunării fără să trebuiască să suporte mahmureala consecințelor. Nate se simțise satisfăcut să distrugă ambarcațiunea, deși într-un mod mult mai complex. Furia din sufletul lui trebuia să se reverse asupra cuiva. Atât de multe lucruri în lumea aceea o meritau.

Owen îi însoțise înapoi de Halloween, iar ei mai ieșiseră cu el de câteva

⁷ Faraonul (n.tr.).

ori de atunci. Nate intenționase să o pedepsească pe doamna Liffey, mama lui Owen, în timpul următoarei furtuni de proporții, dar e-mailul din acea dimineață îl pusese pe Adam Decker în capul listei sale.

– Ai idee ce pune la cale Tommy? îl întrebă Johnny. Nu-i stă în fire să stârnească zăzanie.

Nate însuși fusese încântat de entuziasmul lui Tom. În dimineața aceea, se părea că prietenul lui nu înțelesese de ce voia Nate să o protejeze pe Lucy de Adam. Nici măcar Nate nu era sigur că înțelesese pe deplin despre ce era vorba.

– Crezi că are vreo legătură cu faptul că Adam a trimis pozele acelea cu Lucy Bennett? întrebă Owen. Pentru că eu aveam impresia că nici nouă nu ne place Lucy.

– Adam e dușmanul nostru, O, zise Johnny. Îți amintești Halloweenul?

Sala 214 era în aripa de științe a școlii. Fiecare clasă de acolo avea mese hexagonale prevăzute cu chiuvete și racorduri destinate arzătoarelor Bunsen. Plăcuțe de avertizare erau agățate lângă uși, acestea conținând reguli de securitate pentru laboratoare.

Nate intră primul în laborator și rămase nedumerit la vederea lui Tom, care stătea ghemuit într-un colț. Apoi îi văzu pe Adam și pe prietenul acestuia cu fața ca iahnia de fasole cocoțată pe o masă de laborator, și înțelese. Cel mai masiv și îndesat dintre cei doi lingăi ai lui Adam apărură de undeva din spate pentru a-i obliga pe ceilalți băieți să intre în laborator. Îndesatul trânti ușa în urma lui. După ce ușa se închise, presiunea din încăperea se schimbă brusc. Bâzâitul sistemului de ventilație păru să se amplifice.

– Salut, Nate! zise Adam. Ce mai faci? Adam avea un zâmbet relaxat, dar ochii lui erau necruțători. Atât el, cât și Fasolea băteau cu niște bețe de lacrosse în bancul de lucru din laborator în ritmul unei melodii pe care doar ei păreau să o audă.

– Nu vrem probleme, zise Nate.

De fapt, tocmai pentru asta venise acolo. Doar că nu prevăzuse o astfel de situație.

– Ei, bine, oricum vei avea probleme, McHale.

Nate și prietenii săi îi depășeau numeric pe băieții mai mari, însă aceștia aveau bețe de lacrosse și trupuri vânjoase.

– E ciudat cum evoluează lucrurile, continuă Adam. Tocmai mă gândeam că am cam întârziat cu plata acelei datorii de Halloween, când am dat din întâmplare peste amicul tău de aici. Făcu semn spre Tom.

– Au vrut parola mea de e-mail, zise Tom. Nu știam de ce.

Tom arăta jalnic. Un firicel de sânge i se prelingea pe buza inferioară.

– Lucy a fost cea pe care am vrut să mă răzbun, zise Nate. Întreaga planetă a primit pe e-mail mesajul tău de despărțire. Deci, ce urmărești?

– Amicul meu își amintește acea lovitură în cap pe care a primit-o, zise Fasolea.

– Am avut nevoie de copci. Tu ai avut copci, McHale. Nu e amuzant deloc, zise Adam. În afară de asta, târfa aceea e motivul pentru care mă aflu aici. V-am văzut ieri în fața magazinului acelei babe. V-am văzut pe tine și pe ea. Pufni, clătînând din cap. Cred că mi-a făcut-o, nu-i așa? Oricum, am reputația că nu las nicio femeie nesatisfăcută, așa că iată-ne.

Tom se întoarse spre Nate cu o expresie perplexă întipărită pe față. Avea o mulțime de întrebări, dar Nate nu găsea răspuns pentru niciuna. Era într-adevăr ceva între el și Lucy, dar nu vreun soi de idilă, așa cum își imagina el. Însă siguranța lui Adam – chiar dacă nu era trâmbițată – era tot ce conta în acel moment. Ideea esențială era că Adam trimisese prin e-mail acele poze din cauza lui Nate.

– Ești la fel de prost cum pari, nu-i așa? zise Nate.

Johnny icni, iar Fasolea clătînă din cap.

– Un tip spiritual cu remarci spirituale, spuse Adam. Supraviețuitorul din Lake are o ultimă dorință înainte de moarte. Ești un elev eminent, nu-i așa, McHale? Să fie asta o *ironie*?

– Doar tu și cu mine, Adam. Lasă-i pe prietenii mei să plece.

Adam clătînă din cap.

– Nu tu ești cel din cauza căruia am avut nevoie de copci. Respect totuși efortul tău.

Voiau să se bată și nimic nu avea să le schimbe intențiile. Băieții mai tineri păreau probabil o pradă ușoară, însă Nate știa ceva ce Adam și prietenii lui nu știau. Nu era sigur când realizase prima dată acest lucru, dar înțelegea acum că ambii băieți de pe bancheta din spate a Passatului muriseră în acea zi însoțită de aprilie. Cel care se trezise pe acele pietre cu brațul zdrobit și coastele rupte era altcineva. În afara timpului și

spațiului. Poate chiar în afara rațiunii sale.

– Acesta e doar începutul, McHale.

– Mda, zise Fasolea. Ne-a rămas un semestru întreg ca să ne putem lua revanșa până la absolvire.

– Probabil chiar mai mult, în cazul vostru, zise Nate.

Adam și îndesatul izbucniră în râs, în timp ce fața lui Fasole se făcu stacojie.

– Vrei să repeți ce-ai spus?

Fasole nu reușea să imite tonul amenințător al lui Adam.

– După ce că ești prost, mai ești și surd pe deasupra? întrebă Nate. Dumnezeule!

Fasole îl apucă pe Nate de pieptul cămășii într-o clipă.

– Vezi, cred că înțelegi acum, McHale, zise Adam. Ar fi trebuit să te gândești mai bine atunci, de Halloween. Acea scufundare în lac te-a afectat rău de tot, nu-i așa? spuse el râzând.

– Faptul că te preocupă sănătatea mea mentală e cu adevărat înduioșător.

– Văd că vrei cu tot dinadinsul să dai de necaz. Vrei să-ți rupem toate oasele. Așa că întrebarea este: cum poți răni cu adevărat pe cineva căruia îi place durerea?

Pentru prima dată de când intrase în laborator, Nate simți fiorul unei senzații asemănătoare cu îngrijorarea. Dintr-odată, Adam nu mai părea atât de prost.

– Mă auzi? întrebă Adam. Te-am întrebat cum poți răni cu adevărat pe cineva căruia durerea îi face plăcere?

Adam ridică bățul său de lacrosse și aplică o lovitură zdravănă în stomacul lui Tom. Acesta icni și se prăbuși pe pardoseală.

Nate făcu un pas către Tom, dar se opri, pentru că știa că tocmai asta urmărea Adam. Dacă Nate arăta că-i păsa de prietenii lui, cu atât mai mult aveau să sufere aceștia.

Fasole alese acest moment pentru a împunge burta lui Nate cu vârful bățului său de lacrosse, apoi îl răsuci pentru a-l lovi în obraz pe Nate. Puterea loviturii îl făcu să se clatine. Pentru o clipă, nu văzu decât puncte luminoase în fața ochilor. Fasole îl lovi cu bățul în spate, făcându-l pe Nate să cadă în genunchi.

– Vă credeți duri că-i bateți pe băieții mai mici decât voi, interveni Owen.

– Mai taci, grāsane! îl repezi Adam.

Vederea lui Nate se limpezi și încercă să tragă aer în piept. În timp ce stătea ghemuit pe podea, o umbră căzu asupra lui. Cineva îi trase un șut în coaste.

– Asta e tot ce poți, McHale? întrebă Fasole. După tot acel discurs măreț?

Nate se învârti brusc pe călcâie, izbindu-l pe Fasole în nas cu creștetul capului. Se auzi un trosnet vag. Fasole scăpă bățul de lacrosse și își acoperi fața cu mâinile, dar Nate nu-i dădu timp să-și revină, îi mai trase un cap băiatului mai mare, iar de această dată rezultatul fu o rană însângerată. Fasole scoase un urlet, împleticindu-se și căzând peste o vitrină de sticlă, cu rafturi.

Apoi totul păru să se deruleze într-o clipă. Prietenii și dușmanii se repeziră unii la alții într-o încăierare animalică, fără cuvinte.

Johnny începu un dans violent cu îndesatul.

Owen se repezi la Fasole.

Tom se ridică din locul în care căzuse.

Fasole vomită pe pardoseală.

Distras de spontaneitatea încăierării și dezorientat din cauza loviturilor cu capul pe care le administrase, Nate scăpase din vedere ceea ce era chiar în fața lui.

Adam îl lovi cu bățul lui de lacrosse, făcându-l să se izbească de masă. Nate căzu peste un set de eprubete și pahare de laborator, trimițându-le pe toate pe podea, unde acestea se dezintegrară cu zgomot într-un nor de cioburi.

Masivul adolescent îl surprinse din nou pe Nate cu o lovitură puternică peste celălalt obraz. Nate detectă imediat o strategie în felul în care lovea Adam. Avea să-l lovească pe Nate pe partea stângă pentru a-l face să se miște spre dreapta. Îl izbise pe Nate în cap pentru ca să-l poată lovi apoi cu sălbăticie în față. Nate realizează că Adam urmărea să-l împingă spre colțul laboratorului, în care se aflau dușurile de urgență, de unde nu mai avea nicio șansă de scăpare.

O lovitură cu bățul în coaste. Un genunchi în stomac. Un pumn în

rinichi. Nate știa că trebuia să acționeze cumva cât mai putea.

Încercă să-și învingă durerea și făcu un salt pentru a apuca un scaun de laborator pe care să-l arunce spre Adam. Pentru o clipă, bățul de lacrosse rămase blocat între picioarele scaunului. În timp ce Adam încerca să-și recupereze bățul pentru a-l ataca din nou, Nate profită de ocazie și se repezi spre un al doilea scaun, pe care îl lansă spre capul lui Adam cu toată puterea de care era în stare.

Își folosise întreaga greutate a corpului pentru a arunca scaunul, iar forța impactului îl trimise la podea. Adam i se alătură o clipă mai târziu. Cu ochii dați peste cap și tâmpla însângerată, absolut inert.

Bătaia dintre Nate și Adam nu ținuse mai mult de un minut, dar în tot acest timp laboratorul se transformase. Cioburi de sticlă sclipeau peste tot pe pardoseală, alături de bucăți de modele moleculare distruse și fragmente de vitrine sparte. Îndesatul alunecă în voma lui Fasole și se prăbuși peste sticlele cu substanțe chimice care se vărsaseră din dulapul stricat.

Avertismentele de pe pereții încăperii erau îndreptățite: un laborator era un loc periculos. Nate privi în jur la timp ca să-l vadă pe Tom făcându-și de lucru cu un extingtor, și un nor de vapori îi învălui în același moment pe îndesat și pe Fasole. *Bună treabă, Tommy*, fu ultimul gând al lui Nate înainte de a simți cum se clătina podeaua sub el. Așa cum stătea întins, simțea duritatea dalelor de gresie.

În timp ce lumina din încăpere începea să pălească, observă o umbră care stătea în pragul ușii. Dar înainte de a putea articula un singur cuvânt, lumea se întunecă.

1 Decembrie

Mamă,

Sunt mândră de tine și te iubesc, dar tocmai de aceea trebuie să plec.

Am crezut că pot să trec peste tot ceea ce s-a întâmplat cu tata și cu prietenii mei, dar asta a fost înainte să aflu că acesta nu era sfârșitul. Lucrurile nu mai au cum să se mai îndrepte pentru mine. Înțeleg acum acest lucru. Toți cei de aici vor să cad, și nu voi face decât să vă trag după mine pe tine și pe gemeni.

Știu că sună dramatic, dar îți jur că m-am gândit mult la asta. Știu că nu te-ai atins de banii mei pentru studii. Facultatea nu este tocmai ceea ce-mi trebuie acum. Folosește-i pentru tine, pentru Tara și James. Meritați o gură de aer, iar eu vreau să vi-i dau. Măcar binele acesta să-l fac.

Nu vreau să-ți faci griji pentru mine. Odată ce voi părăsi acest loc și acești oameni, știu că o să-mi fie mai bine. Am nevoie de un nou început, atâta tot. Sau poate că încă nu știu exact ce am nevoie, dar știu că îmi trebuie ceva timp doar pentru mine ca să-mi dau seama. Totul va fi mai rău dacă voi amâna această decizie, mamă. Știu că tu vei spune că toate o să treacă și că va fi bine, iar acesta este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine, dar încearcă să privești lucrurile și din punctul meu de vedere.

Acesta nu e un rămas-bun. În niciun caz, bine?

Vă iubesc pe tine, pe Tara și pe James, și îl iubesc și pe tata. Le spui tu asta din partea mea? Te rog să le-o spui în fiecare zi, ca să nu uite nicio clipă acest lucru. Îmi pare rău că plec așa, dar știu că e cea mai bună soluție. Poți să te înfurii pe mine, dar te rog să mă crezi că nu vei fi niciodată la fel de furioasă cum sunt eu pe propria mea persoană. Sper să mă ierți. Îți jur că acesta nu e un rămas-bun.

Cu dragoste.

Lucy

Șase

Nate nu mai purtase vechea lui haină de ploaie de paisprezece ani, dar oricum, un costum elegant nu s-ar fi potrivit mai bine. În timp ce se îmbrăca, se simțea ca un druid pregătindu-se pentru un ritual sacru. Și era, într-un fel. Nicio sarcină nu era mai importantă decât protejarea celor pe care-i iubea.

Așteptase ca bunica lui să se culce înainte să se aventureze afară. Când coborî treptele la parter, le evită pe cea de a treia și pe cea de a șasea. Închise luminile din bucătărie și ieși pe ușa din spate direct în întunericul umed al nopții.

Afară își lăsă ochii să se adapteze la întuneric.

Orașul era pustiu. Nicio mașină, nicio voce. Singurele sunete proveneau de la ploaie și de la foșnetul frunzelor ude pe ramurile de deasupra lui.

După accident, Nate își petrecuse câteodată nopțile ascultând acești copaci care erau legănați de vântul puternic ce bătea dinspre lac. Frunzele murmurau ca un stadion plin de oameni. Stătea întins între două rădăcini noduroase, închidea ochii și încerca să găsească anumite semnificații în acele sunete. *Să fi fost șoapta lui Gabe? Să fi fost râsul mamei?*

Dar dacă existau într-adevăr mesaje care trebuiau auzite, acestea nu erau destinate lui.

Câteodată sunetele acelea îl alinau ca un cântec de leagăn, până ce adormea și visa. În aceste vise, Nate alerga de-a lungul unui nesfârșit coridor întortocheat, undeva în adâncul clădirii Night Ship.

Podelele erau acoperite cu scânduri de lemn, la fel ca pereții și tavanul. Alerga, dar în același timp cădea, de parcă acel coridor ar fi devenit vertical la răstimpuri, ca puțul unei mine. Holul era pustiu, dar Nate nu era singur. Mai era cineva cu el, o umbră pe care o vedea întotdeauna doar cu coada ochiului – ori în față, ori în spatele lui, nu era prea sigur. În această urmărire, Nate nu putea să-și dea seama dacă el era vânătorul sau prada.

Visul se termina întotdeauna în același fel. Picioarele lui începeau să plescăie când mergea prin apă, în timp ce lacul începea să umple treptat acel spațiu. La început era ușor să meargă prin apa care inunda clădirea, dar, în scurt timp, scândurile începeau să cedeze, lăsând tot mai multă apă înăuntru. Apa lacului era atât de rece, încât îi ardea pielea. Presiunea greutății apei îi zdrobea toracele, strivindu-i plămâni.

Nate se trezea respirând precipitat, cu cămașa leoarcă de sudoare, în timp ce bunica lui îl scutura de umăr. După felul în care își ținea buzele țuguiate, înțelegea că țipase în somn.

– Ești teafăr, îi șoptea ea.

Nu înțelegea niciodată dacă aceasta era o întrebare sau o constatare.

Nate nu mai avusese de ani întregi acel vis, dar numai faptul că-și amintise de el îl făcu să transpire.

Curtea din spate era plină de frunze și crenguțe rupte. Ploaia se

întețise și vântul devenise mai puternic. Vârfurile copacilor dansau pe fundalul opac al cerului.

Înmormântarea lui Lucy e mâine, își spuse Nate, în timp ce tunetul se rostogolea zgomotos undeva în spatele munților.

Mâine, Lucy va fi înmormântată.

O înmormântăm pe Lucy mâine.

Indiferent cum ar fi formulat propoziția, aceasta era o realitate cu care nu se putea obișnui.

Totul în curtea din spate arăta așa cum ar fi trebuit, așa că merse până în fața casei. Felinare din fier forjat iluminau strada. Luminile acestora păreau suspendate în ploaie ca niște globuri cu plasmă.

Cartierul era pustiu, iar orașul părea adormit. Chiar dacă trecuseră atâția ani, acest decor aprinse un fitil în sufletul lui Nate. Era una dintre acele nopți perfecte. Dacă acești vandali erau la fel cum fuseseră odinioară Nate și prietenii lui, el nu mai avea mult de așteptat.

Se așeză pe marginea unui zid scurt de cărămidă din spatele unei hortensii ramificate, de unde putea urmări strada fără să poată fi observat prea ușor.

Se scurseră mai întâi minute, apoi ore. În întuneric, Nate se gândea la Meg, la Livvy și la felul în care stăteau probabil în paturile lor călduțe în timp ce afară întunericul vuia. Gândul îi zbură la mica Nia Kapur. Dar mai presus de toate se gândea la Lucy și la faptul că tot ceea ce mai rămăsese din ea era acum într-o cuvă, așteptând să fie ascunsă vederii pentru totdeauna.

În sfârșit, niște mișcări ce nu aveau nicio legătură cu furtuna îi atraseră atenția lui Nate către șosea. Două siluete se îndreptau spre el, evitând zonele iluminate din jurul felinarelor stradale. Una dintre siluete era înaltă, cealaltă, scundă. Ambele purtau niște haine închise la culoare, cu glugă, asemănătoare cu haina de ploaie în care se înfășurase Nate. Cei doi duceau ceva ciudat. Nate acoperi lumina telefonului cu haina sa de ploaie. Căută numărul lui Tom, pentru a fi pregătit, în caz că ar fi trebuit să-l sune. Se lăsă în jos pe lângă zidul de cărămidă și se așeză pe vine.

Siluetele se opriră la baza aleii din fața casei. Nate putea vedea acum că obiectul era o găleată. Cel înalt căra, de asemenea, o scară pliantă.

Fusese o vreme în care Nate ar fi țâșnit printre tufișuri pentru a-i prinde

pe vandali. Un spectru întunecat, ca o fărâmbă din noaptea aceea furtunoasă. I-ar fi luat prin surprindere, sperându-i, apoi i-ar fi capturat, pentru că teroarea scoate la iveală secretele unei persoane, cu aceeași precizie cu care un bisturiu dezvăluie osul. I-ar fi învăluit ca o creatură de coșmar și ar fi smuls de la ei tot ce știau, ce gândeau și ce visau.

Ce voiau? Ce știau?

Și-ar fi îndreptat ochii săi plini de furie asupra lor și...

Nu.

Nate și-o imaginează pe Meg zâmbind și pe Livvy râzând. Făcu un efort să-și destindă pumnii, care i se încleștaseră involuntar, întinzând câte un deget, pe rând. Ridică fața în ploaie și își aminti cine ar fi trebuit să fie.

Trebuia să aibă răbdare. Pentru a face stricăciunile de care îi considerase responsabili Johnny, acești vandali ar fi trebuit să fie mai mulți, nu doar perechea aceea nepotrivită. Trebuia să se asigure că niciunul dintre prietenii acestora nu se ascundea în întuneric.

Cei doi rămaseră la marginea aleii minute în șir înainte de a păși anevoios pe peluză. Nate avea impresia că evaluau casa, de fapt, în loc să aștepte alți complici. În timp ce străbăteau peluza udă, strada Bonaparte era la fel de pustie, excepție făcând doar câteva crengi împrăștiate și frunze aduse de furtună. În scurt timp, vandalii ajunseră destul de aproape încât Nate să poată vedea că purtau haine groase, care se umflau în jurul trupurilor lor costelive de adolescenți. Putea să-i înfrunte pe amândoi fără probleme.

Planul lui era să-l placheze pe cel mai scund dintre ei și să o facă destul de dur, pentru a-l speria pe cel înalt. Violența era regretabilă, dar necesară. Apoi urma să-l sune pe Tom. Tom avea să se comporte ca un polițist ce era, iar puștiul trebuia să le spună cine mai era implicat. Aveau să-l prindă pe instigator. Oricine ar fi fost, Nate avea o grămadă de întrebări pentru acesta.

Cel mai înalt dintre cei doi își îndreptă atenția spre scară, în timp ce adolescentul mai scund se aplecă deasupra găleții.

Din numai patru pași, ajunse în spatele celui mai deșirat. Nate întinse piciorul și îl apucă de haină pe băiat. Acesta era numai piele și os. Nate îl trase înapoi, iar puștiul se împiedică de piciorul lui Nate. Icni când ateriză pe iarba udă, pierzându-și răsuflarea pentru o clipă.

Niciunul dintre ei nu scosese vreun cuvânt, dar respirația șuierată a băiatului atrase atenția celui mai scund. Mica siluetă era pe jumătate întoarsă spre ei când Nate îl împinse cu toată puterea de care era în stare.

Puștiul era ușor ca un fulg. Nate l-ar fi putut ridica și arunca pe cealaltă parte a străzii. Puștiul cel scund scoase un țipăt când Nate puse genunchiul pe pieptul lui.

Nate ar fi trebuit să-l sune pe Tom în acel moment. Așa intenționa. Dar adrenalina îi făcea inima să bubuie și nu voia nimic altceva decât să vadă fața puștiului. Trebuia să vadă fața acestui copil care credea că putea scăpa atât de ușor după ce vandaliza casa bunicii și pubul ei. Dacă acești vandali știau de Regele Furtunii și de Loviturile lui de Trăsnet, atunci ei trebuiau să afle că dușmanii lui Nate McHale nu scăpau nepedepsiți.

Trase gluga de pe capul puștiului și constată că se holba la el o față șocată de copil. Nate nu putea să vadă mare lucru la lumina străzii – un păr moale și blond care deveni imediat ud learcă, obraji de copil, fără vreo pată –, dar era destul ca să se asigure că nu avea idee cine era acesta și că silueta despre care el crezuse ca aparținea unui băiat era, de fapt, a unei fete.

Dar asta nu schimba nimic.

– Cine ești? întrebă el.

Fata era mută de uimire după ce fusese aruncată la pământ și imobilizată. Ea îndreptă privirea în altă parte – undeva în dreapta lui Nate.

Puștiul înalt

Se întoarse la timp ca să vadă partea de sus a scării îndreptându-se în viteză spre capul lui.

Mai văzu doar o explozie de lumină și nimic altceva.

BĂIATUL-CARE-A-CĂZUT

II

Îl acoperă pe Nate cu un morman de pături, dar acestea nu-l încălzesc deloc. Nu-și mai amintește când au ajuns bărcile pe malul plin de pietre, dar sunt aici. Oamenii în maro vin primii, apoi apar cei în albastru. Cei în albastru au păturile. Ale lor sunt mâinile de pe spatele și de pe brațul său. Nate nu vrea ca ei să-i atingă brațul, dar unul dintre ei face zgomote în urechea lui. E o femeie. O cunosc, își spune. E mama cuiva.

O lasă să-i vadă brațul și ochii i se măresc.

— Nu te uita! îi spune ea. Nu te uita!

Au multe întrebări. El are doar una.

— Unde sunt ei? Întreabă el.

Oamenii în albastru spun multe lucruri, dar niciunul dintre acestea nu e un răspuns.

Nate e ud și îi este frig. Păturile izotermice reflectă soarele la fel ca lacul.

La picioarele lui sunt niște pietre netede. Nu știe unde îi sunt pantofii.

Doi polițiști stau în apropiere. Nate îi cunoaște, dar nu se poate gândi la numele lor. Se zgâiesc la fața stâncii. Șoptesc, dar Nate îi poate auzi.

— Imposibil, spune unul dintre ei. Șaizeci de metri, zice el. Cel puțin. În apă mică.

Doi bărbați în costume negre de scafandru stau pe una dintre bărci. Se răstoarnă pe spate în lac. Nu e un zgomot puternic, dar plescăitul apei îl face pe Nate să tresară. Mama cuiva îi spune ceva în șoaptă, iar el încearcă să nu-și tragă brațul din mâna ei.

O altă barcă se apropie acum. Mai mulți bărbați în maro. Nate îl cunoaște pe cel din față. Îl cunoaște bine. Șeriful nu așteaptă ca barca să se oprească, ci sare în apa care-i ajunge până la genunchi. Aleargă spre Nate, dar e greu să alergi în lac. Apele lui sunt flămânde.

Șeriful pune mâna pe capul lui Nate. Doare, dar nu foarte rău. Începe să spună ceva, dar se oprește. Fața lui se face albă ca varul, iar Nate

înțelege că i-a văzut brațul. Femeia în albastru nu-l lasă pe Nate să-l ascundă.

Nate repetă întrebarea și vede cum chipul palid al șerifului se întunecă. Bărbatul cade în genunchi pe pietre. O nouă gravitație pune stăpânire pe Nate. E atât de puternică, încât simte cum se deschide o breșă în interiorul lui, de parcă s-ar fi dezintegrat sub presiunea acestei forțe. Și nu e vorba de încă o ruptură a coastelor sau a brațului său distrus, ci de o fisură a fundației lui. Ceva e pierdut, iar el se simte redus. Soarele apune. Nu se simte mai puțin înfrigurat, dar se oprește din tremurat. Știe că de acum înainte va fi mai puțin decât a fost înainte.

Dincolo de oamenii în maro și albastru este o siluetă întunecată care-l urmărește din apa de la mal, acolo unde valurile lacului se izbesc de bolovani. E ca o pată neagră pe fundalul unei fațete luminoase. Nate se întreabă dacă este singurul care o poate vedea. În momentul în care se întreabă acest lucru, silueta dispare sub suprafața apei. A dispărut, dar el încă o simte urmărindu-l. Se gândește că l-a urmărit în tot acest timp.

Unul dintre bărbații în costum de scafandru străpunge oglinda lacului, ieșind la suprafață.

— *Trei!* strigă el. Cineva pune o întrebare. Nu! spune el. E turtită ca o cutie de Coca Cola.

Șeriful care stă în genunchi în fața lui Nate se întoarce brusc și-i strigă ceva bărbatului din apă. Vocea lui e strangulată de durere.

Bărbatul în costum de scafandru se uită pe deasupra apei către Nate. Nu mai spune nimic, dar Nate încă poate citi cuvântul de pe buzele acestuia: *Imposibil*.

STRIGOII

IV

Nate stă cu Johnny în spatele ambulanței, simțind acut usturimea produsă de dezinfectanți. Prietenul lui îi spune că bătaia din laborator

fusese întreruptă de domnul Granger, directorul liceului, la scurt timp după ce Tom începuse să folosească extingtorul.

– Cât timp am fost inconștient înainte de a apărea Granger? întrebă Nate. Un paramedic curăță o tăietură de-a lungul sprâncenei lui. Are, de asemenea, două coaste învinețite și și-a dislocat degetul mare de la mână. Rana de la cap l-a făcut, probabil, să-și piardă cunoștința în laborator.

– Nu te-am văzut căzând, îi spune Johnny. Paramedicul care culege cioburile de sticlă din cotul lui Johnny îi spune din nou acestuia să stea liniștit. V-am văzut doar pe tine și pe Adam pe podea când a intrat Granger. Dumnezeu, să fi văzut ce expresie avea, izbucni în râs și apoi tresări, punându-și mâna în șold. Sunt sigur că a crezut că erai mort. Și Adam la fel, probabil. Cu bine, pensie.

Stăteau cu fața spre școală, dar Nate avea senzația că erau mulți oameni acolo pe care nu avea cum să-i vadă. Liceul nu era departe de străzile comerciale, și orice necesita intervenția echipelor de paramedici din trei orașe trebuia să fie un eveniment semnificativ.

– Cum de s-a gândit Granger să se ducă în laborator? întrebă Nate.

– Un îngrijitor a auzit larmă și l-a prevenit.

– Ce noroc că era aici într-o zi de duminică. Noroc că ne-a auzit cineva!

– Da. Ce noroc pentru ei. Tu realizezi că i-ai dat gata pe doi dintre ei, pe rând, cam la șaiszeci de secunde distanță?

Nate își amintea frânturi de culori și de sunete la fel de neclare ca într-un vis. În mod ciudat, își amintea mai bine perioada în care fusese inconștient. Somnul era o alunecare între faldurile sinelui, ca un întrerupător care fusese apăsat. La început era, apoi nu mai era. Fără a mai fi susținut de gânduri și lumină, pierderea cunoștinței însemna anihilare. Nate își amintea umbra din pragul ușii și știa că nu fusese directorul școlii. Putea trasa conturul abisului ei de întuneric profund pe un fundal complet negru.

– Tom și Owen au încasat-o și ei, dar nu atât de rău ca noi, zise Johnny.

Un ciocănit se auzi în partea laterală a ambulanței și un bărbat înalt se uită înăuntru.

– Ce fac pacienții?

Șeriful Buck îi chemase pe paramedici. Aceștia îl puseră la curent cu situația, în timp ce el îl cerceta cu privirea pe Nate, de la rana de pe frunte până la degetul pus în atele.

– Suntem teferi, șefule, zise Nate.

– Ați scăpat ușor, atunci. Băieții aceia erau mult mai masivi.

Șeriful dădea impresia unui unchi înțelegător, dar Nate observă frica din privirea lui. Uneori, discuțiile cu șeriful îi aminteau prea mult de tatăl lui și de acea viață pierdută. Își imagina că șeriful simțea același lucru.

– Sunt bine. Sincer!

– Loviturile la cap sunt traumatisme serioase.

Șeriful fusese și el acolo în aprilie. Văzuse cadavrele celor mai buni prieteni ai săi și al fiului lor cel mic în timp ce erau scoase din lac. Îl ținuse de mână pe Nate în spatele unei ambulanțe și sirena acesteia sunase strident prin centrul orașului. Luminile, sirenele și îngrijirile medicale îl aduseseră pe Nate periculos de aproape de amintirile acelei zile din aprilie. Știa că acest sentiment avea doar să se intensifice odată ce avea să sosească bunica lui. Și-o imagină trecând prin mulțimea de gură-cască pentru a se uita pe târgile ambulanțelor în căutarea lui. Știa exact ce nuanță a fricii avea să coloreze fața ei după ce l-ar fi găsit. De această dată avea să fie o expresie pusă acolo nu din pură întâmplare, ci din pură cruzime.

Degetul rănit îl durea îngrozitor când încercă să strângă pumnii.

Domnul Granger apărură și îl trase deoparte pe șerif.

– Trebuie totuși să i-o plătim lui Adam, știi? îi zise Nate lui Johnny după plecarea șerifului.

– Dar l-am băgat în spital.

– A fost autoapărare. Acum trebuie să fie pedepsit. Pentru asta și pentru ce i-a făcut lui Lucy. Nate era sigur că asta era ceea ce aveau de făcut. Își masă cicatricea de pe brațul său vătămat. Îl durea, iar el înțelese că vremea avea să se înrăutățească.

Ecuatiile suferinței nu erau echivalente, așa că trebuiau echilibrate.

::

Furtuna prevestită de brațul lui Nate sosi în cele din urmă.

Un fulger pâlpâi scurt pe cer, dar destul cât să golească străzile și să

țină oamenii în case. Când el și prietenii lui ieșiră în ploaie, orașul stătea speriat sub plapuma cumplitei nopți. Vânătaia din jurul ochiului stâng al lui Nate se înnegrise de-a lungul arcadei orbitale. Pe sub bandaj, degetul lui mare devenise de un galben cadaveric. Coastele lui erau la fel de multicolore precum mucegaiul care înflorește pe o felie de pâine umedă. Tot trupul lui era o rană.

Bunica nu-l lăsase să meargă la școală în dimineața aceea.

– Arăți de parcă ai fost la război, îi spusese ea.

– Sunt rănit, dar vreau ca toată lumea să știe că sunt în regulă. Altfel vor vorbi despre mine.

Nate nu voia să stârnească din nou șușoteli, la fel ca după accidentul din primăvara trecută. După accident, el devenise Băiatul-care-a-căzut. Era prețios – și un lucru prețios este ținut separat.

– Nu pot să mai trec o dată prin asta, adăugă el.

Bunica încuviință din cap și își feri privirea. Pentru un moment agonizant, Nate crezu că ea era pe punctul de a izbucni în plâns. Puteau fi amândoi încăpățânați, dar el cedă. O lăsă să aibă grijă de el pe timpul zilei, dar o convinse să meargă la Union pentru tura de noapte și chiar o făcu să accepte ca el să doarmă acasă la Johnny, în ciuda faptului că nu era weekend. Nate îi jurase că avea să se poarte cum trebuie.

Dar acestea erau doar niște minciuni pe care i le spunea ca să o protejeze. Nu plănuia să aibă o seară liniștită, așa cum nu intenționa să doarmă la familia Vanhouten.

Johnny le dăduse fiecăruia dintre ei niște pelerine groase de ploaie încă de la incidentul cu *Pharaoh*. Acestea erau cam singurele lucruri care fuseseră salvate de pe ambarcațiunea pe care o distruseseră. Țesătura cauciucată a pelerinei negre de ploaie atârna greu, până mai jos de genunchii lui Nate. Văzură o singură mașină în drumul lor către casa lui Decker, iar luminile farurilor acesteia trecură în fugă peste hainele lor de ploaie, de parcă ar fi fost doar niște fragmente de întuneric. Erau invizibili în noapte.

Casa familiei Decker se afla pe dealurile submontane, foarte departe de chei. Aceasta era o zonă îndepărtată și împădurită a orașului, fără vecini prin apropiere. Era o casă mare și rustică din șindrilă, lăsată în paragină. Obloanelor deteriorate de la primul nivel le lipseau mai multe

șipci, iar locurile goale păreau niște guri deschise. Nu erau stâlpi de iluminat aici, iar întunericul ar fi fost impenetrabil dacă nu ar fi existat o lumină lângă ușa din față.

Johnny numea această aventură o „Lovitură de Fulger”. El și Owen erau entuziasmați să-l pedepsească pe Adam pentru ce făcuse. Tom, ceva mai puțin.

– Am putea fi acuzați, spusese el când se întâlniseră la Night Ship. Este un atac. Vor avea ne cazuri.

– Tatăl lui Adam este membru în consiliul orășenesc. Tu crezi că tatăl tău, ca șef al poliției, va vrea să facă plângere? Întrebuse Johnny.

– Băieții sunt băieți. Asta vor spune ei. În afară de asta, i-am rănit mai rău decât ne-au rănit ei, zise Nate. Oamenii vor crede că au primit deja ceea ce meritau.

– Exact, Nate, i-am rănit deja, așa că...

– Asta e ceea ce vor spune ei. Eu nu sunt de acord.

– Dar, vreau să spun, când se vor termina toate astea? Dacă noi ne întoarcem din nou împotriva lui, atunci...

– Regele Furtunii a vorbit, Tommy.

Johnny îl bătu pe Nate pe umăr. Era prima dată când apelativul fusese rostit. Aceasta era prima lor incursiune serioasă în ținutul necunoscut care-i aștepta dincolo de frontiera obișnuitului.

Ceilalți se întoarseră toți spre Nate.

– Atunci, care-i planul? Întrebă Tom.

Casa părea pustie, dar Nate învățase până acum că asemenea aparențe puteau fi înșelătoare. Alergă până la ușa din față și apăsă soneria înainte să-l poată opri cineva. Când sună din nou și văzu că tot nu era nicio mișcare prin casă, se întoarse la prietenii lui. Nu-i puteau vedea zâmbetul, dar acesta era pe buzele lui.

– Nu e nimeni acasă.

– S-ar putea întoarce în orice secundă, zise Tom.

Nate se îndreptă spre silueta unui garaj separat de casă. Verifică ferestrele acestuia cu lanterna. În timp ce făcea asta, un bubuit coborî din cer. Începu de la vârfurile copacilor și apoi se rostogoli peste acoperișul casei și al garajului, umplând noaptea cu sunetul a milioane de tobe. Grindină. Bucățile de gheață aveau un diametru de vreo cinci milimetri și

acopereau pământul cu o viteză uimitoare.

Ușa garajului era descuiată, iar Nate fu ultimul care intră înăuntru. Aprinse luminile și privi cum se împrăștia bucațelele de gheață pe aleea cu pietriș. Săreau în aer ca floricelele de porumb. Avea impresia că văzuse o mișcare în întuneric, dincolo de zona iluminată. Un ochi de umbră într-un ocean de întuneric.

— Pământul către Nate? zise Johnny. Am spus că mașina lui e aici și sunt multe chestii cu care te poți juca. Johnny scoase un topor din suportul de pe perete. Trase un șut uneia dintre numeroasele canistre roșii de benzină din garaj, iar aceasta se răsturnă cu un zgomot surd. Mustangul negru al lui Adam părea să se uite urât la ei în lumina fluorescentă.

— Dar vrem să pară un accident, nu-i așa? zise Tom. Ca și în cazul lui *Pharaoh*?

Nate nu era sigur. Nimeni nu caută vinovați când sunt implicate condițiile meteorologice. Pe lângă faptul că ofereau o acoperire perfectă, furtunile furnizau explicații plauzibile pentru tot felul de stricăciuni. Sub acoperirea unei furtuni, ei puteau lua ceva de la Adam. Dar în același timp, Nate voia să-l facă să se teamă. Voia să se asigure că bătaușul avea să se gândească de două ori înainte de a mai face pe cineva să sufere.

— I-am putea înfunda țeava de eșapament, zise Johnny.

— Și ce se va întâmpla? Se va strica motorul? întrebă Tom. Sau se va face fum în mașină? Vreau să spun... doar nu vrem să-l omorâm, nu-i așa?

— Am putea folosi benzina din garaj, spuse Owen, făcându-le semn către canistrele roșii. Oamenii ar putea da vina pe fulger.

— Ar putea face teste și ar descoperi cauza reală, zise Tom. Vor ști că focul a fost pus intenționat.

— Dar dacă vrei să-i trimiți un mesaj lui Adam să nu mai facă oamenii să sufere sau ceva de acest gen, atunci trimite-i un mesaj, insistă Owen, ca un ecou al gândurilor lui Nate. Dacă va părea un accident, atunci cum va putea ști că a fost pedepsit?

Nate își aminti ce hotărâre luase de Halloween, că suferința trebuia *arsă din temelii*.

— Să vedem ce altceva mai găsim pe aici, vorbi Nate.

Îi plăcea ideea de a da foc garajului, dar mai întâi trebuia să-l convingă pe Tom. Prietenul său avea dreptate când spunea că se puteau face teste pentru catalizatori. Nate trebuia doar să afle cât de mult contau toate acestea pentru el.

Johnny și Tom îl urmară în spatele garajului, în timp ce Owen rămase lângă ușă.

– Aș crede că Owen are dreptate, sincer să fiu, zise Johnny odată ce ajunseră în partea din spate a garajului.

– Incendiere premeditată? întrebă Tom. Tocmai mă gândeam că vom ajunge să facem o prostie.

– Deci ți s-a făcut frică și te dai bătut, zise Johnny clătînând din cap. E șocant.

– Dar dacă am căuta în computerul lui Adam și...

– Owen a spus că tu ai face asta, zise Johnny.

– Să intru în e-mailul lui și... stai puțin. Ai vorbit cu Owen despre mine?

Nate nu-l vedea pe Owen din locul în care stătea, dar Tom nu vorbea tocmai în șoaptă.

– Mi-a spus că tu nu ai înțeles, zise Johnny.

– Ce să înțeleg?

– *Ideea.* Când eram singuri, îi lăsam pe oameni să scape ușor după ce ne făceau rău, dar acum, când nu mai suntem singuri, putem, în sfârșit, să ne luăm revanșa. Nate știe ce vreau să spun.

În lumina fluorescentă, fața lui Tom se făcu galbenă.

– Tu nu ai fost niciodată singur, Johnny, interveni Nate.

– Da, sigur. Johnny își feri privirea și pufni. Împărtășesc totul cu tine non-stop, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână.

– De câte ori ai dormit acasă la Tom când ai avut vreo problemă cu tatăl tău? întrebă Nate.

– Las-o baltă, Nate. Nimic din toate astea nu contează, zise Tom. Nu acum, când ai găsit – în sfârșit – pe cineva care te *înțelege*.

Tom plecă de lângă ei. Din plafonul garajului începură să cadă particule de moloz când ușa garajului se trânti în urma lui.

– Nu voiam să-i rănesc sentimentele, zise Johnny.

– Serios?

– Dar tu știi că el nu înțelege. *Mă bucur* că nu înțelege. Dar tu mă înțelegi. Am văzut asta clar în ochii tăi, de Halloween, când am asediat casa lui Lucy, zise Johnny. Tu suferi, dar durerea te face mai puternic, iar eu cred că de fapt îți place.

La distanță, Nate îl auzi pe Tom strigând ceva, dar nu putea înțelege ce spunea acesta.

– O să-l audă cineva.

Johnny clătină din cap și se îndreptă spre ușă. Nate îl urmă, dar Tom țâșni înapoi în garaj înainte ca ei să aibă timp să facă mai mult de câțiva pași. Panicat, Tom avea ochii holbați și gura căscată. Noaptea din urma lui nu mai era atât de întunecată cum fusese.

Afară, iarba era în flăcări. O perdea de flăcări masca fațada casei, înălțându-și ghearele spre cer. Nate și ceilalți alergară spre casa cuprinsă de vălvătaie. Focul care scânteia de-a lungul peretelui lateral al casei era o materie lichidă. Se retrăgea și se învolbura în ritmul vântului, având un puls propriu. Nu părea deloc real. Owen stătea în fața infernului. Silueta lui masivă părea să se contracteze pe fundalul perdelei de flăcări. Două canistre roșii de benzină stăteau răsturnate la picioarele lui. Tom îl împinse pe băiatul mai gras, strigând ceva ce Nate nu reuși să înțeleagă.

– Trebuie să plecăm de aici, zise Johnny.

Ploaia îi biciuia fața. Nate încercă să-și amintească dacă văzuse vreun extingtor în garaj, dar era deja prea târziu. Focul ajunsese la acoperiș. Era surprins că acea casă ardea atât de repede. Cu siguranță, peretele lateral fusese ud, dar probabil că asta nu mai conta dacă fusese stropit cu benzină. Era important să-și amintească de lucrurile pe nu le știa încă.

În fața lor, Tom îl împinse din nou pe Owen. Dar băiatul cel gras nu părea capabil să se miște și nu făcea altceva decât să privească perplex casa în flăcări. Casa, aflându-se într-o zonă deluroasă, avea să fie văzută de tot orașul și nu era destul de târziu ca să poată spera că toți oamenii dormeau. Nate îl trase pe Tom de lângă Owen.

– Trebuie să plecăm.

Trebuia să strige ca să poată fi auzit peste vuietul din ce în ce mai strident al infernului. Dogoarea acestuia era ca o palmă pe față.

– Dar e incendiu, strigă îngrozit Tom.

– E prea târziu. Nate știa că trebuiau să fugă fără întârziere. Trebuiau

să plece în acel moment. Chiar și așa, se trezi atras de trosnetul și strălucirea casei în flăcări. Dărăpănată, cu obloanele stricate și pereții pătați, fusese urâtă și s-ar fi urâțit și mai mult după o vreme, învăluită de limbile prelungi ale superbelor flăcări, casei îi fusese oferită o ultimă șansă de a fi frumoasă.

Într-o răbufnire subită, vântul desprinse de pe acoperiș niște bucăți de șindrilă în flăcări. Nate și Tom își acoperiră fețele în timp ce resturile aprinse cădeau peste ei. Nate auzi un zgomot specific combustiei și văzu că iarba de la picioarele lui fusese cuprinsă de flăcări indigo. Probabil că Owen turnase benzină pe acolo în timp ce uda peretele lateral al casei lui Decker. Benzina se scursese pe peluză, iar Nate stătea în mijlocul incendiului.

Focul era ciudat. Se vălurea la fel ca apa și aprindea firele de iarbă de jos în sus, țepene ca niște lumânări aniversare întoarse cu susul în jos. Flăcările lui se ondulau în noapte la fel ca lacul într-o zi de primăvară, așa cum ar fi fost văzut de cineva care s-ar fi prăbușit rapid de la o înălțime amețitoare. Mirosul lui nu era foarte diferit de cel de la grătarele pe care el și familia lui le făcuseră odinioară pe malul lacului. Mirosul se înteți în jurul lui, iar Nate aproape că-și putea vedea tatăl la grătar. Cu o mână tatăl lui întorcea burgerii pe grătar, iar cealaltă era pe umărul lui Nate. În apropiere, mama lui alerga pe plajă în urma lui Gabe, care încerca să înalțe un zmeu. Ea îi dădea tot felul de instrucțiuni, strigând după el, dar amândoi râdeau prea tare ca băiatul să înțeleagă ce spunea ea.

Și apoi Nate era pe peluza udă, în timp ce grindina îi lovea nemiloasă spatele. Mirosul de tăciuni și de iarbă îi umplea gura. Tom îl împinsese la pământ și încercase să-l tragă din locul acela. Îl rostogoli pe Nate din mijlocul flăcărilor, în timp ce Johnny încerca să-i stingă picioarele. Se auzeau strigăte, dar Nate nu își putea găsi cuvintele în acel vacarm. În ochii lui erau lacrimi, dar nu din cauza durerii.

— *Spune ceva!* strigă Tom.

— Trebuie să plecăm, rosti în șoaptă Nate.

Johnny și Tom îl ridicară în picioare. Gleznele îl dureau. În lumina roșiatică, văzu că blugii lui erau arși și că șosetele i se înnegriseră.

— Nu am vrut să fac asta, zise Owen. Arăta la fel de nedumerit cum trebuie să fi arătat și ceilalți trei băieți. Am crezut că avea să se aprindă

doar o parte a peretelui lateral, ca și cum casa ar fi fost lovită de trăsnet.

Tom îl ajută pe Nate să ajungă la drum, în timp ce Johnny îl trăgea pe Owen mai departe de casa în flăcări.

– E un psihopat, nebun de legat, un piroman... șuieră Tom la urechea lui Nate în timp ce-l ajută să pășească.

– Stai puțin. Nate se aplecă pentru a-și ridica manșetele blugilor. Erau țepene și încă foarte fierbinți. Când ridică mâinile, palmele lui erau negre.

– Sunt distruși, zise Tom. Va trebui să-i arunci. Undeva unde să nu-i poată găsi nimeni. E o dovadă. Iisuse, sunt dovezi peste tot. O să duhnim a fum. Nu am auzit nicio alarmă de incendiu până acum, dar pot vedea aceste flăcări din orice loc din oraș. Probabil că mai avem doar câteva minute până ce...

Nate își suflecă blugii, lăsându-l pe Tom să vorbească. Adidașii lui erau distruși, de asemenea. Plasticul se prelingea din ei așa cum curge vopseaua dintr-un tub.

Pielea lui fusese arsă doar pe o porțiune îngustă dintre pantofi și blugi, dar durerea era cumplită.

– Îmi pare rău, băieți, se văicărea Owen. Iisuse! Îmi pare foarte rău.

– Poți să mergi? îl întrebă Johnny pe Nate.

O luară la fugă pe o rută ocolitoare pentru a evita șoselele principale. Sirena de la stația de pompieri se auzi atunci când se apropiară de străzile rezidențiale. O mașină de poliție, cu girofarurile aprinse, țâșni dintr-o intersecție la câteva străzi distanță de ei.

– Oh, Dumnezeu! icni Tom. Ce fac dacă mă caută tata? I-am spus că vom fi acasă la Johnny. Nu credeți că ar trebui să mergem acolo în caz că ne va căuta? Sau, Nate, nu ar fi mai bine să mergem acasă la tine? I-am putea spune bunicii că ne-am schimbat planurile.

– Mirosim tare a fum, Tom, zise Johnny.

– Nu putem merge la nimeni acasă, spuse Nate. Se întoarse din nou către dealuri, acolo unde flăcările se înălțau până la cer. Trebuie să respectăm planul. Trebuie să ne întoarcem la Night Ship.

Într-o bună zi, avea să înțeleagă că atunci când vrei să fugi de ceva, dai peste altceva.

∴

Ajunseră la adăpost de ploaie. Puteau, în sfârșit, să se odihnească.

Night Ship era ca o casă pentru ei. Improvizaseră o tabără acolo la scurt timp după Halloween. Nate se vârî într-unul din sacii de dormit din spumă poliuretanică. Gleznelor îi dureau îngrozitor.

– Nu avem de gând să intrăm în necazuri din cauza ta, Owen, zise Tom. Aceasta nu este o situație „unul pentru toți și toți pentru unul”.

Johnny se așeză lângă Nate.

– Pot să mă uit la picioarele tale? întrebă el.

Nate sperase să amâne momentul în care avea să-și examineze arsurile la lumină, dar se ridică puțin, proptindu-se în coate, în timp ce Johnny aducea o lanternă. Johnny îndreptă lumina spre gleznelor lui Nate și scoase un șuierat. Erau cumplit de roșii și deosebit de lucioase acolo unde părul fusese ars. Numeroase bășici se iviseră pe pielea roșie, ca niște grămăjoare de ouă de insecte. Imaginea era înfiorătoare, dar Nate supraviețuise unor încercări și mai grele.

– Cât de rău te doare? întrebă Johnny.

Chipul lui era schimonosit de groază.

– Nu chiar atât de rău.

În acel moment, Nate nu avea, de fapt, decât o senzație deranjantă la nivelul gleznelor. Poate din cauza adrenalinei. Simțea durere doar atunci când șosetele sau blugii săi se frecau de pielea arsă.

– Îmi pare foarte rău, omule, îi zise Johnny. Ar trebui să ții o zonă arsă sub apă, sau cam așa ceva, nu-i așa? Se ridică și se duse la rucsacul lui. Începu să caute printre haine și pungii de chipsuri. Poate că asta va fi de ajutor, zise el, scoțând din rucsac o sticlă de apă și un tricou.

– În regulă, zise Nate. La atingere, tricoul ud era ca niște lame care-i intrau în piele, dar răceala apei îi mai înlătură puțin disconfortul. Mulțumesc, spuse el. Acum mă simt mai bine.

– Dacă rămânem fără apă, am putea să facem rost oricând de ea din lac.

– Nu, nu, nu. Nu din lac.

– Bine, bine. Nu-ți face griji, amice. Tu ești Regele Furtunii, zise Johnny. Nicio problemă.

– Tom, îmi pare rău! zise Owen. Credeam că voi, băieții, nu ați fi făcut nimic până la urmă, iar el trebuia să fie pedepsit, exact așa cum a spus Nate. Nu intenționez să incendiez toată casa.

– Calmează-te! vorbi Nate. Johnny îl ajută să se ridice în picioare. Calmați-vă amândoi.

– Dar noi nici nu am fi în... începu Tom.

– Faptul e consumat, Tom. S-a întâmplat. Acum trebuie să ne gândim ce putem face în legătură cu asta.

– Ar putea totuși să creadă că a fost un fulger, zise Johnny.

– Ați lăsat cumva canistrele goale de benzină pe peluză? întrebă Nate. Chipul lui Johnny încremeni de groază, iar Tom se izbi cu fruntea de teigheaua barului.

– Oricum ar fi descoperit ce s-a întâmplat, zise Nate, apropiindu-se de bar șchiopătând. Așa cum a spus Tom, pot să-și dea seama dacă un incendiu s-a produs accidental sau nu.

– De ce să nu le spunem adevărul, pur și simplu? întrebă Tom. Dacă acele canistre sunt încă acolo, atunci amprentele au rămas și ele la dispoziția lor. Ei, bine, doar amprentele unuia dintre noi, zise el, întorcându-se spre Owen.

– Trebuie să rămânem uniți, zise Nate.

– Nu știu ce să spun, omule. Johnny își afundă capul în mâini. Ce bine ar fi fost să fi rămas toți acasă.

– Ar fi fost bine dacă Owen nu s-ar fi transformat din senin într-un piroman și nu ar fi *ars casa din temelii*, zise Tom.

– *Destul* Tom! zise Nate. Eu sunt cel care a vrut să meargă după Adam. Nate trebuia să le amintească de ce se duseseră acolo. Adăugă: Chiar dacă Adam a fost învins, asta nu ar fi fost de ajuns pentru tot ce ne-a făcut nouă sau pentru ce i-a făcut lui Lucy. Gândiți-vă cât de multă încredere a avut ea în el pentru a-i trimite acele poze. Ce fel de monstru ia un dar și-l transformă într-o armă? Trebuie să sufere pentru asta.

Tom se dădu un pas în spate, iar Owen făcu ochii mari. Johnny își acoperi gura cu mâinile. Nate rămase surprins de reacția lor până ce realizează că prietenii lui nu se zgâiau la el. Se întoarse și o văzu pe Lucy Bennett stând în pragul ușii clubului de noapte. Părul ei ud learcă îi încadra fața ca niște funii groase.

Lucy păși în incinta clubului de noapte. Ridică privirea spre tavan și se uită spre cele două rânduri de ferestre.

– Eram acolo, zise ea.

– Cum? reuși Johnny să îngaiame, iar vocea lui suna precum scârțâitul unei porți ruginite.

– La casa familiei Decker. Atunci când Owen a turnat benzină pe perete. Când Nate a fost cuprins de flăcări. Mi-am făcut griji pentru picioarele tale, îi zise Lucy lui Nate.

– Sunt bine, spuse Nate. Încerca să se obișnuiască deja cu gândul că ea era acolo, că îi vorbea și că le știa secretele.

– Nu trebuia să faci decât un pas ca să ieși din foc, dar nu ai făcut nimic.

Nate nu știa ce să spună.

Lumina lanternei arunca umbre sub pomeții ei. Părul ei ud o făcea să pară cumva diferită.

– Aveam de gând să fug, zise ea. Eram atât de aproape să o fac. Când a trimis acel e-mail și... Pur și simplu nu am putut da ochii cu nimeni astăzi. Trebuia să mă gândesc, așa că am început să mă plimb. Dar furtuna... e ceva în legătură cu furtuna, nu-i așa? Ceva legat de protecția pe care o oferă. Înțelegi ce vreau să spun?

Nate știa. Își găsea alinarea când era furtună, pentru că atunci lumea își scotea masca pentru a-și arăta adevărata ei față. Viața era un vârtej în care orice moment de respiro era o iluzie. Furia din sufletul lui Nate rezona cu furtuna atunci când fulgerele brăzdau orizontul și lumea se cutremura de tunete. Într-un loc ca acela, totul avea sens.

– Cred că mă îndreptam spre casa lui Adam de la bun început, fără să-mi dau seama. Poate că și eu voiam, de fapt, să-i fac ceva. Dar voi mi-ați luat-o înainte. Abia v-am putut observa în hainele voastre negre, dar de aceea le-ați și purtat, nu-i așa?

Nate realizează că era singurul cu care Lucy vorbea.

– Am vrut să alerg spre tine atunci când iarba s-a aprins în jurul tău. Îmi tot spuneam că te vei mișca la un moment dat, dar nu ai făcut-o. A fost atât de ciudat, Nate. Ochii ei erau plini de lumină în timp ce se uita la el. Țineai mâinile întinse în față, ca și cum ai fi vrut să atingi ceva. Și păreai atât de trist. Lucy se întoarse către ceilalți, adăugând: apoi toți ați fugit de acolo. Garajul era deschis și luminile aprinse. Totul era cum nu se putea mai rău. Clătină din cap. Știi unde țin ei benzina. Am pus una dintre canistre înapoi acolo, apoi am aruncat-o pe cealaltă printre copaci.

Trebuia să fac să pară că cineva *încercase* să acopere toate urmele.

Johnny părea confuz.

– Dar de ce...

– Am șters toate urmele pe care le-am putut găsi, zise ea. Canistarele, ușa garajului, întrerupătorul. Am avut grijă ca ușa să se încuie în urma mea.

Există momente când realizezi că tot ceea ce știi despre o persoană e cea mai superficială impresie pe care ți-o puteai forma despre ea.

Nate descoperi că această fată udă learcă, pe care el o contemplase ore întregi, era o minunată străină. Ce altceva se mai putea afla acolo, chiar sub pielea ei superbă?

– Nu înțeleg, zise Tom. Își puse ambele mâini pe cap și începu să meargă în cerc. Nu înțeleg ce se întâmplă.

– Ce se întâmplă este că Lucy a făcut ca un evident caz de incendiere să pară ceva mai puțin deliberat, îi explică Nate. Amintește-ți, doar amprentele familiei Decker sunt în garaj.

– Vrei să spui că...

– Poliția ar putea să-i învinuiască pe ei. Nate se întoarse către Lucy, adăugând: nu ar fi primii oameni care și-ar incendia propria locuință și nu s-ar pricepe deloc să-și ascundă urmele. Oricum, e destul cât să stârnească o confuzie generală.

– Domnul Decker a avut probleme cu banii, zise Lucy. Magazinele lui nu au mers bine deloc. S-ar putea chiar să-și piardă ferma din Gracefield. L-am auzit când vorbea la telefon acum două săptămâni.

– Motivul, zise Tom încuviințând din cap. O cale ușoară de a obține banii de asigurare. Iar o furtună e un moment potrivit pentru a provoca intenționat un incendiu. Tot felul de lucruri se pot întâmpla în timpul unei furtuni.

– Poate că ne-ai salvat.

Nate nu știa dacă domnul Decker avea să fie învinuit într-adevăr pentru incendierea propriei locuințe. Nu știa dacă își dorea cu adevărat să se întâmple asta – din capul locului. Dar poate că Lucy tulburase apele destul cât să îndeparteze orice bănuială de ei.

– Mulțumesc, zise Nate.

– Suntem chit acum, zise Lucy. Stătea chiar în fața lui. Te-am auzit,

adăugă ea. Știu că ai făcut-o pentru mine.

Tunetul bubui deasupra lor. Debarcaderul se cutremură ca la un seism. Lucy puse palma ei rece pe fața lui udă. Când îl atinse, Nate înțelese ceva ce scăpase din vedere în toate acele luni de la accident. El și Lucy erau două jumătăți ale aceluiași dezastru. Erau la fel de legați precum fulgerul și tunetul.

Era ciudat să se simtă surprins de ceva care i se părea atât de inevitabil. De la bun început, aceea era coliziunea pe care o așteptaseră.

Ea îl sărută. Pe pardoseala stricată a ringului de dans de la Night Ship, în fața prietenilor lui și a tuturor fantomelor de la debarcader. Sărutul era doar o atingere a buzelor. Mai puțin un sărut și mai mult o promisiune. Nate simți acest lucru din cauza tensiunii electrice care-l făcu să vibreze atunci când vârful limbii ei îi atinse gura și după felul în care mâna ei îi strânse bicepsul.

Era o promisiune, la fel ca toate începuturile. Nate descoperi că era ușor să uite de sine în extazul acelu început. În toată această nebunie, el putea uita că o persoană era alcătuită din toate lucrurile care i se întâmplaseră și că ecuația de suferință a vieții trebuia să găsească o formulă de echilibrare. Putea uita că universul clădea șansă peste șansă într-un fel care putea transforma cele mai mici lucruri în cele mai spectaculoase evenimente. Putea uita că era bântuit de umbre și că până și în cea mai luminoasă zi, viața lui era cu adevărat o furtună.

Cu buzele ei pe ale lui, Nate descoperi că putea să uite și ceea ce dovedea mereu timpul – că toate promisiunile erau minciuni.

Șapte

– Dar spune-mi mai întâi de ce erai afară? întrebă Meg.

Nate se afla în camera de urgență a micului spital din Gracefield, orașul învecinat cu Greystone Lake. Îl examinaseră și îi cususeră tăietura din creștetul capului. Credea că avea doar o rană minoră, însă medicul de la camera de gardă insistase să-i facă o tomografie computerizată.

– Verificam stricăciunile produse de furtună, îi explică Nate.

Acest lucru era adevărat, în esență.

- Și, un puști te-a pocnit?
- Nu l-am putut vedea prea bine. Cred că era un puști.
- Ai noroc că Bea a auzit zarvă. Ea e încă acolo?
- A plecat să-mi aducă niște haine uscate.

Nate nu știa cât timp zăcuse inconștient pe peluză, dar rămăsese acolo destul cât să se ude learcă. Nici telefonul lui nu fusese cruțat. Ecranul prezenta o decolorare care nu prevestea nimic bun.

– Sunt teafăr de-a binelea, te rog să mă crezi.

– Un bărbat nu-și sună nevasta de la camera de gardă la ora trei dimineața pentru a o anunța că e teafăr. O sună ca să o anunțe că nu e *mort* înțelegi diferența, nu?

În ciuda sugestiei lui Meg, Nate știa din proprie experiență că ar fi fost mult mai supărată dacă el ar fi așteptat până dimineață ca să-i spună că fusese rănit.

La scurt timp după ce începuseră să se vadă, pe vremea în care Nate încă mai avea obiceiul de a intra în tot felul de necazuri, un incident minor îl făcuse să ajungă la camera de gardă. Când apăruse la ușa apartamentului în care locuia Meg în noaptea următoare, speriiind-o cu o tăietură la buză și două degete în atele, fusese furioasă că abia atunci afla și ea de rănilor lui.

Nate nu văzuse niciodată nici măcar o fărâmă din furia ei înainte de acea întâmplare. „Ar fi trebuit să-mi spui din secunda în care ai avut o mână liberă ca să formezi numărul”, strigase ea la el. „Te-aș fi putut ajuta!” Realiză că Meg nu era supărată pentru că nu o anunțase, ci, de fapt, pentru că și-l imaginase suferind o zi întreagă fără ca ea să știe nimic. Acesta era un concept pe care-l uitase de mult: că suferința putea fi diminuată doar dacă era împărțită. Acest lucru îl făcuse să se întrebe pentru prima dată dacă acea relație dintre ei putea fi dragoste.

Un gen mai blând de dragoste decât cel pe care-l experimentase înainte, deși nu era vorba de o specie fără dinți. Simțea mușcătura ei acum, în acea cameră de urgențe, la ora trei dimineața, în acel scaun de plastic – nu departe de orașul lui natal, unde minciunile păreau atât de des o binecuvântare.

– Îți spun...

– Da, știu, că ești teafăr. Cu excepția răniilor. Cu excepția comoției pe

care ai suferit-o când un huligan apărut de nicăieri te-a lovit peste cap cu o scară pliantă. Presupun că nu l-ai întrebat de ce căra o scară pliantă în zonă, la miezul nopții și în toiul unui uragan?

— Sunt în viață. Nu voi muri. Voi cere o a doua opinie după tomografie imediat ce ajung acasă, doar ca să fiu sigur că e totul în regulă.

— Ce bine era dacă nu te întorceai deloc acolo.

— Așa cred și eu. Era prima dată când o mințea cu adevărat. Tăcură amândoi câteva clipe. Dar *sunt* bine, sincer.

— Acum mă bucur că nu te-ai dus acolo cu mașina. Dar să te întorci cu un autobuz mi se pare ridicol. Nu poți lua un avion de la Albany? Nici nu știu dacă este permis să zbori după ce ai suferit o comoție. Dumnezeule, și mai este și uraganul acesta blestemat.

— O să gădesc eu o soluție, iubito. Trebuie să dormi acum. Să te poți ocupa de maimuțică și de toate celelalte.

— Nu-ți mai bate căpșorul tău drăguț cu toate chestiile astea medicale, dragă, zise Meg, imitând vocea morocănoasă a lui Nate.

— Chiar așa, dragă.

Chiar dacă fusese trezită dintr-un somn adânc de un telefon urgent, tot îl putea face să zâmbească.

— Să fii mai atent, te rog! zise Meg după câteva clipe de tăcere.

— Crede-mă, dacă mai văd o scară pliantă, voi fugi în direcție opusă.

— Vorbesc serios, Nate.

Iar el știa că ea vorbea serios.

— Întoarce-te aici cât mai repede, imediat ce vei putea, și în cel mai sigur mod posibil.

— Așa o să fac, iubito. Îți promit!

Își luară rămas bun, iar atunci când Nate închise telefonul, camera de așteptare i se păru mai rece și mai goală decât era.

Era obosit, dar se simțea bine în general. Simțea copcile de pe scalp destul de strânse, dar nu avea nicio durere de cap. Îi era frig, totuși. În spital era foarte rece, iar hainele lui erau încă ude. În timp ce o aștepta pe bunica lui și pe tehnicianul ce răspundea de tomografia computerizată, Nate încercă să-și amintească exact detaliile despre vandalii cu care se bătuse. Zărise doar profilul băiatului, dar era aproape sigur că identificase o fată. Lumina nu fusese grozavă, dar aprecia că vârsta fetei era între

treisprezece și cincisprezece ani. Asta însemna că era în clasa a opta, a noua sau a zecea.

Pe vremea lui Nate, districtul școlar din Greystone Lake avea câte o sută de elevi pentru fiecare an de studiu. Clasele aveau probabil mai mulți elevi acum, dar tot nu i-ar fi trebuit prea mult timp ca să se uite printr-un anuar al școlii.

O putea găsi pe fata aceea. Odată ce o găsea pe ea, i-ar fi găsit pe toți. Avea să afle tot ce știa ei. Afară, sirenele se auzeau din ce în ce mai tare, iar Nate își spuse că nu avea să rămână singur în acele holuri cu lumină fluorescentă pentru mult timp.

Telefonul îl făcu să tresară cu un sunet asemănător cu miorlăitul unei pisici jupuite de vie. Sperase că telefonul său avea să supraviețuiască umezelii, dar asta părea din ce în ce mai puțin probabil. Ecranul nici nu mai afișa numele apelantului.

– Alo?

– Nate, slavă Domnului că ai telefonul la tine. Trebuie să te duci de urgență la spital.

– Tom?

O ambulanță se opri cu zgomot în fața intrării de urgență, girofarele ei proiectându-și luminile prin ușile automate.

– Tocmai m-a sunat tata. A avut loc un accident.

– Sunt deja la spital. Sunt bine, totuși.

Poliția și paramedicii se strânseseră în jurul unei târgi pe care o împingeau printre ușile deschise.

– A fost o explozie la Union. Nu știu mare lucru, dar...

Nate nu mai auzi ce spunea Tom în continuare. Repeta în gând cuvintele pe care le auzise. Le rearanjă și încercă tot felul de punctuații, dar nu putea găsi o cale prin care să le facă să însemne altceva. Mirosul de fum intra în încăperea odată cu echipa de urgență.

Ar fi recunoscut silueta întinsă pe targă oriunde, dar o verifică pentru a fi sigur de identitatea ei.

Pantofii uzați, dungile pârlite ale unui cardigan.

Mâinile ei atât de cunoscute, arse și pline de băși.

Chipul înnegrit al bunicii lui sub plasticul aburit al unei măști de oxigen.

PARTEA A II-A

BĂRBATUL ASAMBLAT

Opt

Bunica prezenta arsuri de gradele doi și trei pe zece la sută din suprafața corpului. Avea coloana fracturată și două coaste rupte. Era inconștientă atunci când o găsiseră și încă nu se trezise. Din cele aflate de la polițiști și paramedici, Nate reconstitui cele întâmplare.

Cea mai plauzibilă versiune pe care o găsiseră era că bunica se îndreptă spre strada Bonaparte pentru a lua de acasă niște haine uscate când trecuse cu mașina pe lângă Union și observase că luminile erau aprinse. Pubul ar fi trebuit să fie închis cu mai multe ore în urmă. Fusesse prevăzătoare și chemase poliția înainte de a intra în pub pentru a investiga. Probabil că în incinta barului și în zona meselor totul părea normal, dar, dintr-un anumit motiv, se dusese la bucătărie. Când deschisese ușile batante, alimentase cu oxigen, fără să vrea, un foc care mocnea acolo. Asta provocase o aprindere spontană a focului, care răbufnise destul de puternic cât să o izbească de peretele din celălalt capăt al încăperii. Un polițist care răspunsese apelului ei văzuse explozia și reușise să o scoată din localul în flăcări.

Nate văzuse fișa ei. Îi monitorizau nivelul de hidratare și își făceau griji pentru plămâni ei. Fața îi era plină de bășici, avea mâinile și brațele distruse și își fracturase două vertebre. Nate nu putea să scape de mirosul care o însoțea când fusese adusă la spital. Plastic topit și mâncare arsă. Se spălase pe față de zeci de ori, însă nu și-l putea scoate din nări. El era nepotul-doctor și bombarda cu întrebări personalul medical, îi sâcâia pe paramedici și verifica personal perfuziile, infuziile și dozele administrate bolnavei. Trezise în toiul nopții niște cunoscuți cu experiență în arsuri pentru a le cere sfatul. Voia să o transfere pe calea

aerului la un spital de arși, dar starea ei era prea delicată pentru a putea fi mișcată și, pe o astfel de vreme, orice zbor era riscant. Această situație critică îl făcuse pe Nate să se concentreze și să judece la rece. Lucy, problemele din Greystone Lake și fantomele tinereții lui nu mai erau în centrul atenției sale. Dar acum, când stadiul curent al dezastrului era finalizat, era adâncit în sfera dezolantă a așteptării. Aici, motivele pentru care se întorsese acasă își aruncau umbrele asupra oricărui lucru, fiecare îndoială, întrebare sau regret intensificându-se în tot felul de nuanțe alternante și penumbre.

Se iveau zorii, iar el își petrecuse ultima oră cu capul în mâini.

Nate fusese testat de apă, dar în acea noapte de demult, în care ei incendiaseră casa lui Adam Decker, focul îi plăcuse, de fapt. Acea cufundare în flăcări fusese un fel de botez: adevăratul început al „Loviturilor de Trăsnet”, când Lucy îi însoțea peste tot și împreună domneau asupra țărmlui ca niște îngeri însetați de sânge. O lume de noi posibilități se deschisese în fața lui în noaptea aceea. Minunată și terifiantă.

Cineva îl bătu pe umăr. Tom, în uniformă de polițist și cu pelerină de ploaie.

– Ce ți-a luat atât timp? întrebă Nate.

Tom îl sunase cu ore în urmă.

– E o nebunie afară. Tom se prăbuși pe scaunul de lângă Nate. Avea ochii duși în fundul capului și congestionați. Barba crescută îl făcea să pară de două ori mai în vârstă decât era. Pantofii și pantalonii lui erau stropiți cu noroi. Uraganul, vandalii, adăugă el. Ea cum se simte?

– Nu e bine deloc, Tommy. De fapt, mă mir că mai este în viață.

Era uimitor că supraviețuise, dar numai leziunile coloanei o puteau ține la pat destul cât să facă pneumonie, iar asta nu era cea mai mare problemă. Chiar și în cele mai bune circumstanțe, o recuperare deplină era ceva greu de imaginat. Lui Nate îi venea să-și zdrobească pumnii de perete, gândindu-se cât de nedreaptă era o astfel de soartă și în ce fel trebuia să se sfârșească viața unei ființe atât de bune și de blânde.

– Dar se va face bine? întrebă Tom.

Nate se simțea de parcă ar fi fost la începutul unei coborâri abrupte. O creatură furioasă și familiară îl aștepta în celălalt capăt al traseului

abrupt. Ochii ei ardeau ca gheața, zâmbetul ei era o lamă tăioasă, iar acum era atât de aproape de el, încât îi simțea respirația rece pe față.

– Cei din familia McHale sunt greu de ucis, zise Tom, privindu-l destul de încurcat.

Era o remarcă riscantă.

– Unii dintre noi.

Disperarea era o emoție atât de inutilă. Dar avea o rudă periculoasă. Așa cum Nate stătea țeapăn în scaunul său, se simțea alunecând ceva mai aproape de ea.

– Știi, sunt terminați acum, zise Tom.

Tom se referea la vandali. Nate era sigur că aceștia dăduseră foc la Union. Poate că nu intenționaseră să rănească pe cineva, dar intențiile lor erau irelevante.

– Da. Creatura din interiorul lui încerca să-i lipească zâmbetul ei zimțat pe față, dar el încă o ținea la distanță. Terminați, murmură el.

– Asta este crimă.

Nate încuviință din cap, deși litera legii nu prea îl interesase vreodată. Urma de mult propriile reguli.

– Doar dacă nu a fost, într-adevăr, un accident, zise Tom. Vom face testele necesare pentru a afla.

Nate își dorea să poată crede că vreun defect al instalațiilor electrice sau vreo scurgere de gaz fusese de vină. Universul era violent și lipsit de sensibilitate și ar fi fost mai ușor să accepte că era încă un blestem al sorții decât să creadă că totul se întâmplase numai vina lui. Dar era sigur că focul fusese pus deliberat și că țintiseră vechiul pub din cauza legăturii pe care o avea cu el. Știa, de asemenea, că bunica lui nu ar fi ieșit afară în toiul nopții de la bun început dacă nu ar fi fost el.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă Tom, făcând semn spre pieptul lui Nate.

Nate se uită în jos, la o pată de sânge de pe tricoul său. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și amintească în ce fel ajunsese acolo acea pată.

– Câțiva dintre puștii aceia se pregăteau să distrugă ceva la casa bunicii. Unul dintre ei m-a lovit în cap cu o scară pliantă. Cred că am fost dus de nas. Ar fi trebuit să-mi fac mai multe griji pentru pub.

Tehnicianul care răspundea de tomografia computerizată insista să-i facă o scanare a creierului, dar Nate îi făcu semn să plece.

– I-ai văzut? Poți să faci vreo identificare?
– Una singură, poate. O fată.
– O să fac rost de anuarele de la liceu și gimnaziu. Dacă o vom găsi, atunci...

Vocea lui Tom se stinse brusc.

Nate urmări privirea prietenului său, care se oprise asupra mâinilor lui. Picături de sânge se scurgeau din încheieturile albe ale degetelor sale. Nu mai avea nevoie să-și examineze mâinile ca să înțeleagă că unghiile i se înfipseseră în palme. Ani la rând mâinile lui purtaseră acele semne în formă de semilună.

Își șterse sângele de pe blugi. Oricum erau distruși. Alături de el, chipul lui Tom era un amalgam de îngrijorare și groază. Fuseseră și înainte în această situație, amândoi, în acel punct dintre acțiune și reacțiune. În acest spațiu dintre postura de victimă și cea de justițiar. Și nu ieșise nimic bun din asta.

Înainte ca Tom să poată spune ceva, un torent de înjurături se auzi de cealaltă parte a ușilor de sticlă ale camerei de urgență. Acestea se deschiseră, iar Johnny intră șchiopătând, susținut cu fermitate de Owen.

Tom aruncă pe furiș încă o privire spre mâinile însângerate ale lui Nate, înainte de a se grăbi să primească perechea care tocmai își făcea cu dificultate intrarea. Johnny se agăță cu brațul lui liber de umărul lui Tom atunci când acesta întinse mâna spre el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tom.
– Diavolii împielițați mi-au spart casa și mi-au uns scările cu ulei sau altceva asemănător.
– Cât de grav ești rănit? întrebă Tom. De unde ai căzut?
– De pe la jumătatea scărilor. Nu știu. Marmura arată bine, dar e o adevărată pacoste odată ce aluneci pe ea.

– De ce nu ai chemat o ambulanță? Nate se aplecă pentru a examina piciorul rănit al lui Johnny. Pata de sânge de pe pantalonii lui îl pregătise pe Nate pentru ceva îngrozitor, iar așchia de os care ieșea prin piele îi confirma bănuielile. Fractură deschisă de tibie.

– Ambulanțele fac atâta zgomot.
– Dumnezeu mare! exclamă Tom, văzând în ce stare era piciorul lui Johnny.

– Ai noroc că nu ți-ai rupt gâtul, zise Owen.

– Mda, în secunda în care mi-am văzut piciorul arătând ca în filmele de groază ale lui George Romero, i-am mulțumit Domnului pentru norocul uimitor pe care-l am.

– Vor trebui să te opereze, rosti Nate. Dar cum de ești în stare să formulezi propoziții complete în asemenea momente?

– Ar putea fi rezultatul unei auto-medicații, zise Owen.

– Dă-mi niște sedative, ceva, Owen. Iisuse!

– Trebuie să fii tratat de urgență. Un infirmier ce părea somnoros se îndrepta spre ei cu un scaun cu rotile, iar Nate îi făcu semn să se grăbească. Și ai grijă să le spui ce medicamente ai luat.

Șeriful Buck trecu printre ușile automate. Haina lui de ploaie era lucioasă de apă, iar expresia lui, la fel de întunecată precum cerul.

– Și tu, Johnny?

Se strâmbă când zări rana, apoi se uită la Tom. Se priviră intens pentru câteva clipe, iar Nate înțelese că era vorba de ceva ce știau doar ei. Șeriful îl îmbrățișă pe fiul său, iar Tom se aruncă la pieptul lui.

– Îmi pare atât de rău pentru Loki, spuse șeriful.

– Loki? Întrebă uimit Nate.

– Labradorul cel negru al lui Tom, ticălosule. Vocea lui Johnny era plină de dezgust. Bietul Loki, să moară așa.

– Câinele tău a murit? Nici nu știam că aveai un câine.

– Tu nu știi *nimic*. Și nu a murit, pur și simplu, ci a fost *omorât*. Ticăloșii l-au drogat cu ceva și l-au pus în dreptul roții din spate a mașinii lui Tom.

– Deci tu...

– L-am călcat cu mașina. După ce te-am sunat ca să-ți spun despre bunica ta, voiam să vin încoace. Apoi, în timp ce ieșeam din garaj, eu... Vocea lui Tom începu să tremure, privirea lui fiind ațintită asupra unui punct imaginar. În secunda în care am simțit mașina clătinându-se, am înțeles totul. Era pentru mine... Tom înghiți în sec și închise ochii. A fost un câine bun.

Nate realizează că ochii lui Tom erau roșii și avea hainele murdare de noroi pentru că își îngropase animalul la care ținuse atât de mult.

– Mă îndreptam spre el ca să-l ajut, când am căzut pe scări, povesti

Johnny. Probabil că te șochează să afli că eu nu mă trezesc de obicei la ora cinci dimineața.

— Era mai bine dacă-mi spuneai, Tom. Îmi pare atât de rău.

Tom ridică din umeri și se uită în altă parte.

Infirmierul și o soră medicală îl așezară pe Johnny în scaunul cu roțile și îl duseră la triaj.

Tom și Owen îl conduseră pe Johnny până la ușă, apoi se așezară pe scaune în fața aceluia pe care șezuse Nate. Era pe punctul de a se duce lângă ei, când mâna șerifului, care îl prinse de braț, îl opri.

— Ce face Bea?

— Nu e bine deloc, șefule.

— Dar e conștientă?

— Nu. Dacă se va trezi, o să-și dorească să nu o fi făcut.

Un val uriaș de agonie o aștepta pe bunica lui dacă avea să se întoarcă la el.

— Mă duc să o văd. Să nu pleci nicăieri.

Șeriful Buck schimbă câteva vorbe cu asistenta de la biroul de internări și dispăru printre două uși.

— Pe tine te-au atacat noaptea trecută, Owen? Întrebă Nate în timp ce se așeza pe scaun.

— Nu și de data asta.

— Însă m-au atacat pe mine, zise Tom. Am fost un idiot să cred că mă vor lăsa în pace.

Vorbea fără furie, de parcă nu i-ar fi fost ucis câinele, ci numai ușa de la intrare i-ar fi fost mânjită cu ouă. Dar ochii lui erau larg deschiși și plini de lacrimi.

Carnagiul Medeei se derula mut pe ecranul televizorului din sala de așteptare. Un val de noroi acolo unde fusese autostrada, parcări pline cu mașini scufundate, acțiunile de salvare ale Pazei de Coastă după ce mai multe vase se scufundaseră. Toate filmările erau întunecate, întrerupte și acoperite cu picături de apă.

Acestea erau scene din viețile celor lipsiți de noroc. Editate, împachetate și transmise în locuri unde electricitatea încă nu fusese întreruptă și circula prin cablurile trecute prin pereți, în loc să se descarce sub forma fulgerelor care spintecau cerul.

Telespectatorii de pe canapelele lor confortabile erau de fapt cei norocoși. Dar norocul nu durează o vecie. În acel carusel al dezastrului, Nate știa că tuturor avea să le vină rândul.

– Va fi bine, îi zise Owen lui Nate, care se aplecase în față, micșorând distanța care-i separa. Indiferent ce se va întâmpla, până la urmă totul va fi bine.

Era o banalitate pe care oamenii o foloseau ca substituent pentru ceva mai bun, dar Owen rostea aceste cuvinte cu siguranță.

– Eu nu cred, O, spuse Nate. Nu și de data asta.

– Atunci când mama a făcut atacul cerebral, nu am știut cum să controlez situația. Owen clătină din cap. Tata nu mai era, iar eu am fost nevoit să mă descurc cu tot ce trebuia. Cu doctorii, cu facturile, cu recuperarea. Cu toate. Părea absolut imposibil. Pentru că era ceva nou și oribil, și pentru că așa ceva schimbă totul în viața ta. Dar oamenii fac asemenea lucruri mereu. Oameni care nu sunt extrem de puternici, de inteligenți sau de înstăriți. Pentru că trebuie să facem asta, înțelegi?

– Mda.

Tipul solid încerca să fie de ajutor, iar Nate nu-l putea învinui pentru asta.

– Iar lucrul cel mai important... lucrul pe care trebuie să ți-l amintești mereu... este faptul că, indiferent ce se va întâmpla, te vei obișnui cu ideea. Poți supraviețui acestei încercări, zise Owen. Adică, dacă eu pot să fac asta, crede-mă că vei putea și tu.

Owen se hazardă să zâmbească.

Nate reuși doar să ridice colțurile gurii într-o linie mai puțin mohorâtă atunci când șeriful se întoarse de la terapie intensivă. De când îl cunoștea, Nate îl văzuse foarte rar lipsit de stoicism, iar acesta era unul dintre acele momente. Bunica arăta la fel de rău cum sugera condiția ei, iar șeriful o cunoștea de când era tânăr. Firește că era tulburat. Ea fusese cea mai bună prietenă a mamei lui. Până ajunse la Nate, bărbatul își recăpătă calmul.

– Bunica ta e o femeie puternică, zise el. Dar tu ai stat treaz toată noaptea. Probabil că ai nevoie de aer. Hai să mergem la o plimbare. Am putea avea și discuția aceea importantă.

Bărbatul se îndreptă spre ușile automate, iar Nate înțelese că aceea nu

era o rugămintă.

– Ne vedem mai târziu, Nate, îl asigură Owen. Ai grijă afară.

– Am să te anunț dacă se schimbă ceva în starea bunicii, zise Tom.

Chipul lui Tom era un mozaic complicat de suferință și compasiune. Dar se mai citea ceva pe fața prietenului său. Era ceva în încordarea gurii și în intensitatea privirii lui – o expresie pe care Nate nu o putea identifica. Ar fi putut fi un soi de iterație a groazei lui Tom la vederea mâinilor lui însângerate. Nate nu era sigur. Când ridică o mână în semn de rămas bun, Tom îi răspunse cu același gest.

Ar fi trebuit să fie dimineață, dar nu era niciun semn că avea să răsară soarele. Norii acopereau cerul dintr-un capăt al orizontului în celălalt. Ploaia biciuia străzile, în timp ce vântul rupea copacii. Șeriful parcase sub streășină aripii de la Urgențe, așa că evită ploaia. Interiorul mașinii era rece, iar sub haina sa de ploaie, Nate avea încă hainele ude după ce zăcuse pe peluza bunicii. Alături de el, chipul șerifului părea împietrit.

În mașină mirosea vag a plastic și săpun. Acest parfum îl împiedica pe Nate să simtă mirosul ploii, al noroiului sau al frunzelor sfâșiate de vânt. Putea simți vântul doar atunci când Medeea legăna furioasă mașina. Mașina era doar un buzunar minuscul al lumii zguduite de furtună, unde temperatura și vântul puteau fi ajustate doar rotind un disc gradat. Acest lucru ar fi trebuit să-i aducă alinare, dar nu-i aducea.

Într-una dintre poveștile orașului, Nate simțea că ar ajunge pe la mijlocul acțiunii. Acesta era stadiul crucial în care planurile puteau fi dezvăluite și adevăratele personaje demascate. Aici acțiunea putea să se ramifice în nenumărate feluri. Nimic nu era sigur, pentru că în Lake băieții buni nu ieșeau întotdeauna triumfători. Puține dintre poveștile lui aveau de la bun început eroi.

Erau niște capitole tensionate, dar în aceste pagini credea Nate că putea încerca să afle ceea ce voia cu atâta înverșunare să descopere.

Șeriful Buck nu scosese un sunet de când ieșise cu mașina pe alee. În spațiul acela strâmt, singurul zgomot care se auzea era scârțâitul ștergătoarelor pe parbriz.

Conversația lor avea să fie, cu siguranță, despre Lucy, dar forma ei depindea de ceea ce știa – sau credea că știe – șeriful. Însă Nate găsi tăcerea șerifului extrem de sugestivă. Anii în care avusese de-a face cu

copii bolnavi și cu părinții îngroziți ai acestora îl învățaseră că de obicei era nevoie doar de un fleac pentru a mai destinde atmosfera. Un zâmbet strâmb. O glumă stupidă. O întrebare care nu avea absolut nicio legătură cu vreo catastrofa care căzuse dintr-un cer senin pentru a expune fundațiile de carton ale vieților lor. Deci era clar pentru el că șeriful nu voia să destindă atmosfera.

Mergeau cu mașina pe străzile inundate către o reprezentație, iar Nate își spuse că aceasta urma să aibă drept protagoniști jumătatea favorită a fiecăruia din strategia polițistul bun – polițistul rău.

Șeriful voia să-l ia pe Nate prin surprindere. Văzuse că Nate nu era în elementul lui și, pe deasupra, era epuizat și confuz din cauza șocului, iar el intenționa să profite de asta. Nate se aștepta ca unele capcane să fie pregătite, iar firele dispozitivelor de declanșare să fie întinse. Și era adevărat că povestea de odinioară, de când absolviseră ei liceul, era una periculoasă, năpădită de rugi cu spini lungi și găuri negre. Să o traverseze cu o escortă ostilă pe urmele lui era periculos. Era un trecut care te ademenea cu ușurință. Era o poveste care te lovea.

Dar Nate nu voia să se îngrijoreze.

Avea faima că era în stare să joace de minune rolul polițistului rău.

ABSOLVIREA

I

– Spune-mi cum s-a terminat totul, zise Lucy. Mâna ei trecu prin părul lui Nate, odihnindu-se pe creștetul lui. Povestește-mi despre ultima zi.

Când zâmbi, țepii din barba lui se freacă de abdomenul ei. Nate îi spusese lui Lucy multe povești despre Night Ship, dar cea pe care i-o zicea acum avea ceva special, care o făcea să se înfioare.

– În anul 1964, debarcaderul era pregătit pentru...

– *Oprește-te!* Lucy își încleștă pumnul în părul lui, trăgând de șuvițele ondulate și aranjându-le în așa fel încât să fie întinse. Tu știi că nu așa îmi

plac poveștile noastre.

Nate râse cu nasul în curba coastelor fetei, apoi se rostogoli de deasupra ei și își trase blugii pe el. Era mijlocul lunii iunie, dar scândurile clădirii Night Ship erau reci la primele ore ale dimineții. În lumina zorilor, lacul scânteia precum soarele.

– Just June, zise el.

Se uită în jur, scrutând spațiul întunecat și cavernos unde fusese odinioară ringul de dans, de parcă numai rostindu-i numele, femeia ar fi putut să apară de nicăieri. La fel ca toate legendele, detaliile difereau de la o variantă la alta, dar baza poveștii rămăsese aceeași.

– Cum sună poezia aceea veche? întrebă el.

La fel ca poveștile cu fantome cele mai bune, povestirile despre Night Ship nu erau doar spuse; ele erau interpretate.

– *Just June îi făcea pe toți băieții să leșine și costa doar un dolar să o duci în camera ta, cânta Lucy.*

Era un cântecel pentru copii, dar pe buzele ei suna ca o invitație.

– Ei spun că Just June a crescut la Night Ship și că ea și sora ei geamănă erau fiicele uneia dintre prostituatele lui Morton Strong, continuă Nate. Din moment ce tatăl putea fi oricine, ea era cunoscută doar după numele ei mic. „June și mai cum?” întrebau clienții ei. „Just June⁸”, răspundea ea.

Nate deschise ușa către puntea de promenadă. De obicei, era mai prudent la lumina zilei, dar era atât de devreme, încât nici Matinalii nu ieșiseră încă afară. Se întoarse să o privească pe Lucy, care stătea întinsă pe o parte într-un morman de haine. Răcoarea brizei pe pieptul lui gol, soarele unei noi zile și imaginea ei îl făceau să se simtă ca și cum ar fi putut trăi o veșnicie.

– Și prin „clienți” vrei să spui... Lucy simulă o expresie nedumerită.

Nate se întinse din nou lângă ea și își plimbă degetul de pe gâtul ei până la buric.

– Bărbați care frecventează prostituate, șarlatani, iubiți, contra cost. Este cea mai veche meserie din lume, dar e foarte greu să faci o carieră din asta. O pensie deplorabilă. June era deșteaptă și aprigă, și, pentru o vreme, ea a fost mâna dreaptă a lui Strong, dar a fost în primul rând una

⁸ Doar June (n.tr.).

dintre târfele lui. Din câte se spune, a început să se prostitueze încă din primii ani ai adolescenței, iar acest stil de viață face ravagii. Fiind între două vârste, valul ei de clienți se transformase într-o dâră. Noi ființe tinere, cu ochi strălucitori, veneau să lucreze în paturile din Sala Century în fiecare anotimp, iar June nu putea concura cu ele. Cum nu mai era bombă sexy, cu toate acele mișcări calculate și cu acel trup care o făcea atât de dorită, June nu mai era decât o femeie trecută. În scurt timp, singurii ei clienți rămaseră bărbații ciudați, cei cu fetișuri bizare și excentricii.

— Mă întreb ce era considerat excentric pe vremea aceea? întrebă Lucy. Unghia ei se plimba de-a lungul fermoarului blugilor lui Nate. Va trebui să fac niște cercetări.

— Și nu numai ea avea motive de îngrijorare. Sora ei geamănă avea câteva doage lipsă. May era numele ei. June și May, cele mai frumoase luni ale anului. Ele erau Fetele de la Night Ship. Strong ar fi putut să o folosească și pe May ca prostituată, dar poate că avea un dram de umanitate, la urma urmei. Ea primea un salariu de mizerie pentru a face curățenie în bucătărie și pentru a șterge podelele. June îi era devotată surorii ei. May era sufletul lui June. Și amândouă se bazau pe faptul că June îi era folositoare lui Strong. Dar June nu mai era femeia atrăgătoare de pe vremuri, iar acest lucru nu a trecut neobservat de bătrânul Morton. Clubul avea o reputație de apărat, fetele care lucrau acolo trebuiau să aibă ceva special, un anume *je ne sais quoi*, iar Just June începuse să arate din ce în ce mai nepotrivită pentru acel loc. „Până la sfârșitul verii”, i-a spus Strong lui June în acel an, de Ziua Eroilor. Începând din septembrie, ea trebuia să găsească un alt loc în care să-și vândă puținul pe care-l mai avea de oferit. Îți poți imagina cum trebuie să se fi simțit atunci. Night Ship era singurul loc în care trăise. Îi era frică. Și era furioasă.

— O femeie furioasă e capabilă de orice, zise Lucy.

Ea era dovada vie a acestei expresii. Acel an și jumătate care trecuse de la incendierea casei lui Adam Decker marcase începutul unui lung șir de ghinioane pentru dușmanii lui Lucy Bennett.

— Și nu era furioasă doar pe Morton Strong, vorbi Nate, sărind din nou în picioare. Le ura din tot sufletul pe tinerele fete care o înlocuiseră.

Clienții ei o umpleau de dezgust. De fapt, începuse să-i urască pe toți cei care aveau vreo legătură cu Night Ship. Toți trebuiau să plătească. Dar June a noastră nu era o proastă. Era drăgălășenia întruchipată atunci când Strong i-a spus că zilele ei acolo erau numărate.

– Ei nu își dau niciodată seama ce ascund fetele drăgălașe, nu-i așa, McHale?

Lucy se întoarse pe burtă și începu să-și legene tălpile în aer. Era o poziție clasică, dar Lucy găsisese o cale să o facă numai a ei, așa cum se întâmpla cu toate celelalte lucruri. Își scoase jurnalul de sub bluza ei șifonată, dar Nate știa că era încă atentă la poveste. Aproape ajunseseră la partea ei preferată.

– Așa că se poartă frumos, June a noastră, până la marea aniversare de pe 4 Iulie. Ziua Independenței este evenimentul cel mai important pentru fiecare oraș turistic, iar Greystone Lake se străduiește de fiecare dată să o facă și mai atrăgătoare. De pe insula Blind Down se lansează artificii. Ambarcațiuni cu vele, decorate cu lumini, saltă vesele pe valuri. În baruri și pe străzi cântă o mulțime de formații. Grupuri de copii aleargă de-a lungul țărmului cu artificii aprinse, lăsând în urmă dâre de fum. Lake e în sărbătoare și distracția cea mai mare e la Night Ship. Nate se duse pe podeaua crăpată a ringului de dans, adăugând: Bărbați în costume subțiri dansează cu femei înveșmântate în mătase. Nate începu să se miște după acordurile unei melodii imaginare. Dacă ar fi încercat, Nate i-ar fi putut vedea pe ceilalți mișcându-se cu eleganță în același ritm. Aerul e încărcat de fum de trabuc și de euforia unei nopți de vară. Decorațiuni elaborate, încărcate cu lumânări și artificii, strălucesc în mijlocul fiecărei mese. *Punch*-ul se revarsă din două sute de pahare. Night Ship e *locul* în care oricine ar vrea să se afle. Și tu știi cum pot părea lucrurile într-o astfel de noapte. Locul perfect, momentul perfect. Muzica perfectă, hainele perfecte. Fata perfectă. Nate se întoarse spre Lucy, continuând: Totul e atât de perfect, încât nu-ți poți imagina un viitor mai puțin strălucitor decât prezentul.

Lucy zâmbi și privi în jos la jurnalul ei. Era cea mai neînfricată persoană pe care o știa Nate, iar lui îi plăcea nespun că încă o mai putea face să se simtă sfioasă.

– Dar oamenilor de la Night Ship nu le-a fost dat să se distreze de

acea zi a Independenței. Operațiunile din spatele ușilor Camerei Century au fost amânate pentru o sărbătoare atât de importantă ca aceea. Nu avea niciun rost să-și expună indiscrețiile în fața cetățenilor de frunte ai orașului. Așa că prostituatele și-au asumat rolul de chelnerițe, mulțumindu-se să încânte ochii clienților. Dar Just June era consemnată la bucătărie, zise Nate. O ultimă insultă.

— În mai multe privințe.

— La Night Ship se dau cele mai grozave petreceri. Dar cele mai bune petreceri au și cei mai mulți mahmuri. Pe la miezul nopții, unor clienți li s-a făcut greață. Mâncarea fusese prea picantă, și-au spus ei. Prea mult fum. Prea multă băutură.

— Dar ce era în *punch*-ul acela? întrebă Lucy.

Ea își notă ceva în agenda ei. Scria mereu în agendă. În toamnă avea să se ducă la New York University pentru a studia jurnalismul, în timp ce Nate urma să fie la numai câteva stații de metrou distanță, la Universitatea Columbia.

— Într-adevăr. *Punch*-ul de la Night Ship era faimos pentru tăria lui, dar în acel an, Just June pusese în el propria ei combinație. Un amestec unic de lac de unghii, antigel, otravă de șoareci și cine mai știe ce. La început, doar câțiva clienți s-au simțit rău, dar în holul înțesat de oameni deveni evident în scurt timp că se întâmpla ceva cumplit. Nate sări pe o masă, adăugând: Frica face mulțimea să freacă. Mai întâi se aude o femeie țipând, apoi un bărbat începe să-și facă loc cu coatele prin mulțime. O panică animalică pune stăpânire pe ei. Gândește-te că aceasta e o mulțime amorțită de *punch*-ul cu otravă, o parte dintre ei fiind femei pe tocuri înalte. Amintește-ți că asta se întâmplă la capătul unui ponton, într-un club de noapte sufocant, decorat cu ornamente elaborate și artificii.

— Un măcel, zise Lucy zâmbind.

— Oamenii aleargă spre ieșirile din față și din spate. Cei care vor să iasă prin spate se trezesc înțepenii printre scaunele aranjate acolo pentru artificii. La primul impact, unii sunt împinși de pe puntea de promenadă și cad în apă. Alții sar în lac din proprie inițiativă, sperând să înoate până la mal. Cei care reușesc să ajungă pe puntea de promenadă au mai mult noroc, dar și ei au probleme. Unele dintre acele ornamente cu artificii au fost aruncate din neatenție pe jos atunci când oamenii au

năvălit spre uși, aprinzând fețele de masă și rochiile femeilor. În scurt timp, perdelele au fost și ele cuprinse de foc. Nate îi făcu semn spre un perete carbonizat din capătul cel mai îndepărtat al clubului. Zdrențele perdelelor arse încă atârnavu acolo ca niște șuvițe ciopârțite. Copiii din Lake obișnuiau să lase artificii la baricadă, știi tu. Asta înainte de a începe să lase baghete luminoase. Oricum, la un moment dat, acvariul cel mare de lângă toalete se sparge. Asta sporește haosul, deși apa din acvariu reușește să stingă și câteva femei cuprinse de flăcări.

— O petrecere pe care nimeni nu o va uita niciodată.

— Focul, otrava, înecul și panica generală au făcut ca în noaptea aceea să moară cel puțin doisprezece oameni, un număr mai mare alegându-se cu răni serioase. Morton Strong se numără printre petrecăreții care au reușit să iasă din Night Ship, dar băuse prea mult, cuprins fiind de entuziasmul acelei sărbători. Cei mai mulți dintre petrecăreții otrăviți au supraviețuit, dar *punch*-ul lui June i-a distrus intestinele lui Morton. Nu a supraviețuit acelei nopți.

— Așa că Just June a reușit să se răzbune așa cum își dorea, zise Lucy.

— Nimeni nu s-a mai întors în acest loc după aceea. Procesele au dus întregul debarcader la faliment. Aceea a fost petrecerea care a scufundat clădirea Night Ship. Dar, în maniera lui Shakespeare, răzbunarea lui June a avut un preț colosal. Cu toate că i-a dat surorii ei, May, instrucțiuni stricte pentru a rămâne în siguranță pe timpul nopții, May este un suflet blând care nu ar putea întoarce niciodată spatele cuiva care are nevoie de ajutor. Când zărește o femeie alergând, cu rochia ei de dantelă în flăcări, se duce spre ea să o ajute. În timp ce încearcă să stingă rochia femeii, May e prinsă în mulțimea care gonește spre ieșiri și moare, fiind călcată în picioare. June o găsește pe puntea de promenadă, printre peștii tropicali din acvariul spart, udă leoarcă și zdrobită de o sută de picioare. June își pierde controlul. A distrus clubul Night Ship nu numai pentru ea, dar și pentru May. Ca răzbunare pentru o viață plină de umilințe. Dar acum e responsabilă pentru moartea unicei ființe care contează pentru ea. May era sufletul ei. Și nimeni nu poate trăi fără propriul suflet. June e singură acum, având în față o singură cale pentru a ieși din necazurile pe care ea singură și le-a pricinuit.

– Pontonul, zise Lucy.

Această parte a poveștii îi provoca mereu fiori lui Nate. Dincolo de ferestre, lacul mângâia promontoriile cu apele lui ca inocența în persoană.

– S-a legat de una dintre băncile din fier forjat de pe promenadă, apoi, după ce a găsit un loc în care balustrada era ruptă, a aruncat banca în apa rece a lacului, zise Nate. Un obiect atât de greu ar fi trebuit să-i țină trupul ascuns în adâncuri pentru mult timp, dar lacul...

– Lacul dă înapoi ceea ce ia, zise Lucy. Ochii ei verzi scânteiară, privindu-l.

Vechea zicală nu putea fi rostită fără a-și aminti accidentul produs în urmă cu doi ani, când Nate fusese returnat în mod inexplicabil de aceleași ape reci.

Acele cuvinte marcau sfârșitul multor legende ale lacului. Pentru Nate, ele marcau începutul unei noi vieți.

– Mi-a plăcut partea aceea pe care ai adăugat-o, cu „rochia de dantelă în flăcări”, zise Lucy, închizându-și jurnalul. Câteodată, să-mi imaginez hainele celor din învălmășeală e partea mea favorită.

– Și eu care credeam că partea ta favorită era numărătoarea cadavrelor.

Cu apele lacului în minte, gândurile lui Nate se îndreptară spre familia lui. Acum această amintire nu-i mai stârnea furie. Găsise mai multe căi prin care să-și exorcizeze o asemenea furie. Avea încă o senzație de gol, de pierdere: o durere care, cu siguranță, nu avea să-l părăsească niciodată. Dar putea supraviețui acestui sentiment, mai ales într-o dimineață ca aceea.

Ivirea zorilor îi dădea senzația că exista ceva perfect și continuu în legătură cu universul. Ca și cum toate ar fi fost conectate într-o rețea minunată, în care nimic nu era cu adevărat pierdut. În care nimeni nu era cu adevărat pierdut.

– Mai ești cu mine, McHale? întrebă Lucy. Se lipi de spatele lui și-l cuprinse cu brațele. Pielea lui alunecă pe a ei când se întoarse cu fața la ea. Deși lacul era încă pustiu, nuditatea ei avea ceva insolent.

– Pentru totdeauna. El își rezemă fruntea de părul ei castaniu cu nuanțe roșiatice. Dar ar trebui să plecăm. Mama ta se va trezi curând.

– Cred că-ți dai seama că nu o putem duce de nas, nu-i așa? zise Lucy. Se îndreptă spre hainele ei și își puse chiloții. Nu ducem de nas pe nimeni, de fapt. Văd cum mă privește bunica ta. Știe că sunt stricata ticăloasă care pătează reputația frumosului ei nepot de aur.

„Aurul nu se pătează”, își spusese Nate și întoarse tricoul pe față.

– Nu se poate spune că le ducem de nas. Bunica mea știe că plec pe furiș ca să mă întâlnesc cu tine, dar ar fi mult mai indecent să ne expunem. Ce ar spune lumea? La drept vorbind, să le mințim pe bunica și pe mama ta e cea mai bună demonstrație a respectului nostru față de ele.

– Băiatul de aur cu limba de argint. Lucy clătină din cap, trăgându-și bluza pe ea. Într-o bună zi, cineva o să aibă mari probleme din cauza ta.

Nate rulă covorașul din spumă pe care fuseseră întinși și îl azvârli în spatele barului. Covorașul ateriză lângă sacii de dormit, răcitoarele, lanternele și alcoolul pe care-l depozitaseră acolo. Nu văzuseră niciodată pe nimeni străin într-un an și jumătate de când veneau în acel loc, dar erau totuși foarte precauți.

Când Lucy fu gata, se îndreptară spre scara în spirală care ducea la Camera Century. Aceste scări coborau, de asemenea, într-un labirint întunecat de camere cu tavane joase, construite pentru cine știe ce scop. Poveștile despre Night Ship pomeneau de coridoare ascunse în pereți și pe sub podele, deși Nate nu reușise niciodată să găsească așa ceva. Oricum, exista o trapă mare, cu o configurație complicată, în beciul boltit folosit și pentru lansarea la apă a bărcilor. Nate și Tom erau de acord că acest beci fusese probabil construit pentru contrabandiști în timpul Prohibiției. Ascunsă în spatele unor grămezi de obiecte, aceasta era calea perfectă pentru a ajunge nevăzuți pe debarcaderul abandonat.

Nate lăsase ușa camerei de lansare deschisă, iar canoa lor neagră sălta liniștită pe valuri acolo unde o legase Nate. În umbra debarcaderului, lacul avea culoarea obsidianului. Nate o ținea pe Lucy de mână atunci când ea păși pe fundul bărcii. Odată ce se așeză, Lucy ridică o vâslă și o propti de prova bărcii, unde avea să fie pregătită pentru el.

Nate era singurul care vâslea. Îi plăcea să o conducă pe Lucy pe apă, știind că ei îi plăcea să fie condusă. În liniștea lacului erau doar ei doi.

Nate puse piciorul în barcă exact când apa se umflă brusc, așa că

barca începu să se legene periculos. Nu erau în pericol să se răstoarne, dar vâsla căzu în apă. Plutea la numai treizeci de centimetri de carenă, dar Nate ezita să întindă mâna după ea.

– O iau eu, McHale, zise Lucy.

Nate se întâlnește cu Lucy luni întregi înainte ca ea să reușească, în sfârșit, să-l convingă să se urce într-o barcă de orice fel. Lui tot nu-i plăcea lacul.

Ea recuperă vâsla, iar el făcu un efort să nu se cutremure când simți răceala apei pe suprafața cauciucată a vâslei.

Un alt motiv pentru care îi plăcea efortul de a vâsli singur era faptul că-i rămânea mai puțin timp să se gândească la apele lacului și la modul primejdios în care se deplasau pe pânza lui rece ca gheața, deasupra întunecimii sale de nepătruns. El trase de un lanț pentru a ridica trapa camerei de lansare și o încuie apoi cu zăvorul.

– Știi, cred că va ploua, zise Lucy. În timp ce Nate vâslea, eliberându-i de umbra clubului Night Ship, ochii ei scânteiau ca niște cioburi de sticlă șlefuită de apele mării. Au trimis un e-mail prin care ne anunță să venim cu umbrelele la ceremonia de absolvire.

– L-am văzut și eu, zise Nate. Ocazionale ruperi de nori.

Nate știa unde voia ea să ajungă. În timp ce vâslea, își cerceta rețeaua de cicatrice de pe brațul bolnav. Încerca să vadă, dincolo de pielea vindecată, acele locuri în care oasele lui fuseseră fixate laolaltă într-o îmbinare care rezistase cumva. Acum mai avea doar niște dureri vagi din când în când. Înainte de o furtună – genul de furtună pe care abia o aștepta – brațul lui urla ca un sonar. Durerea îi pulsa în braț odată cu bătăile inimii lui, în tandem cu ritmul tunetului.

– Sper ca vremea asta să nu strice petrecerea de la casa lui Jim.

– Puțină ploaie nu o să oprească petrecerea. Ai putea spune că unele petreceri încep cu adevărat abia când se strică vremea. El îi zâmbi, dar ea clătină din cap.

– Ai spus că Loviturile de Trăsnet se vor opri odată cu terminarea școlii.

– Școala se va termina mâine, zise Nate.

Mai vorbiseră despre asta și înainte. Când începuseră cu Loviturile de Trăsnet, Lucy fusese la fel de entuziasmată ca și ceilalți din grupul lor de

aceste acțiuni de justițiar ai furtunii, dar își pierduse treptat interesul pentru ele. Deși le sugera uneori următoarea țintă, nu-i mai însoțise de multe luni la vreo Lovitură de Trăsnet.

– Jură-mi că asta e ultima.

– Dar ce s-a întâmplat cu fata mea cea însetată de răzbunare?

– S-a maturizat, zise Lucy. Și a mers mai departe. Și tu ar trebui să faci asta, pentru că ea ar putea alege să meargă mai departe fără tine.

Ochii ei sclipiră când rosti aceste cuvinte, dar Nate știa că amenințarea era destul de serioasă.

– E ultima. Îți promit. După asta am terminat-o cu Loviturile de Trăsnet și cu Night Ship.

– Juri?

Nate privi până în depărtare suprafața netedă și lucioasă a lacului. Soarele se înălțase destul cât să atenueze splendoarea zorilor. Albastrul încă nu umpluse acel gol, iar apa pe care pluteau ei era la fel de lipsită de culoare precum cerul.

– Domnia Regelui Furtunii s-a încheiat, zise Nate. Dușmanii lui zăceau învinși, iar pacea avea să se instaureze definitiv pe acest tărâm, de-a lungul țărmului.

El zâmbi, deși aceste cuvinte îi provocau o tristețe mai mare decât ar fi crezut. Dar nimic nu putea să dureze o veșnicie. În scurt timp, ei aveau să locuiască în metropolă, unde viețile lor urmau să fie accelerate spre un viitor pe care abia și-l puteau imagina. Ca să meargă mai departe, unele lucruri trebuiau lăsate în urmă. Lucy avea dreptate: Regele Furtunii și Loviturile de Trăsnet își îndepliniseră scopul. Acum era timpul să se maturezeze. Probabil că scăpase un oftat, pentru că Lucy încă îl privea.

– Ce o să mă fac eu cu tine, McHale?

– Dacă rămâi în pană de idei, pot să fac eu ceva cercetări, zise el.

Remarca lui o făcu să zâmbească. Nate vâsli în tăcere un timp.

Lacul începea să se trezească la viață. O barcă de pescuit, plină cu turiști care căscau somnoroși, spinteca apa în drum spre partea de nord a lacului. Mai aproape de țărm, capetele Matinalilor săltau pe suprafața apei la începutul ritualului lor din fiecare dimineață.

– Ai un plan? îl întrebă Lucy în cele din urmă. Era o întrebare retorică. Regele Furtunii avea întotdeauna un plan. Nimic prea nesăbuit, sper.

– *Moi?*

– Ar fi chiar rușinos să-ți petreci în închisoare prima ta noapte de absolvent de liceu. Era replica lor obișnuită, dar la fel ca înainte, Nate detectă o notă gravă. Și să nu fie ceva prea complicat.

După acel pas greșit pe care-l făcuseră incendiind casa lui Decker, hotărâseră să dea lovituri care puteau fi ușor confundate cu stricăciunile provocate de furtună sau alte fenomene naturale. Cea mai elaborată acțiune a lor avusese ca țintă un antrenor al echipei de fotbal care-i făcuse lui Tom zile negre. Când un viscol neașteptat lovise orașul într-un weekend în care bărbatul și familia lui erau plecați din localitate, Nate știuse ce trebuia să facă. Temperaturile scăzuseră brusc, iar băieții își petrecuseră noaptea udând cu furtunul copacii de pe proprietatea bărbatului. Acoperit de mai multe straturi de gheață, un copac se prăbușise în cele din urmă sub povara propriei greutate. Căzuse peste ferestrele și pereții casei, blocând aleea. Le trebuiseră patru ore cumplite în gerul polar pentru a duce la îndeplinire acel plan, dar dezastrul superb pe care-l lăsaseră în urmă meritase toate eforturile.

– Nu plănuiesc o furtună de gheață, un incendiu sau o inundație. Nimic de acest gen, zise Nate. De fapt, am de gând să ofer un dar.

– Un dar? întrebă Lucy.

– Pentru tine. El îi zâmbi misterios în timp ce vâslea spre docul familiei Vanhouten. Această ultimă furtună va fi doar pentru tine.

Nouă

Șeriful conducea cu atenție, încercând să evite vârful unui alt copac prăbușit pe șosea. Crengile acestuia păreau niște coaste sinistre din scheletul unei creaturi extraterestre. În cele din urmă, Nate spulberă tăcerea din mașină.

– Au fost multe pagube?

Soarele ar fi trebuit să încoroneze munții, dar ziua era cenușie. Lacul și pădurile alcătuiau un decor difuz, în diferite nuanțe de gri – cele mai întunecate dintr-o paletă de culori.

– Ceva inundații. Copaci căzuți. O parte dintre locuințele de pe deal au

rămas fără energie electrică.

– Poate că vor reprograma înmormântarea.

Cu siguranță, un criminal nu ar fi adus în discuție înmormântarea propriei victime.

– Au trecut paisprezece ani. Nu cred că vor să mai aștepte.

Părea absurd pentru oricine să se aventureze afară pe o astfel de vreme. Pentru Lucy, decorul acela era foarte potrivit. Cimitirele orașului erau mai departe de lac, dar Nate își imagina cum ar fi fost o slujbă de înmormântare lângă un mormânt de pe țărm.

O mulțime de pantaloni negri din stofa, murdari de noroi până la genunchi. Umbrele negre întoarse pe dos și luate pe sus de vânt, pentru a se alătura norilor. Un perete din apa lipsită de culoare a lacului ridicându-se amenințător și prăbușindu-se peste cei adunați acolo. Să-i ștergă de pe fața pământului. Să-i spele de păcate.

– Tom mi-a spus că domnul Bennett va fi acolo, zise Nate. Chiar dacă era greu de crezut, Nate nu mai auzise de domnul Bennett de ani întregi. Acesta era unul dintre motivele pentru care rămăsese șocat atunci când aflase că bărbatul fusese eliberat din închisoare.

– L-ai mai văzut de când a ieșit?

– Lake e un oraș prea mic ca să poți evita pe cineva.

– Și bunica trebuie să-l fi văzut.

Nate ura ideea că bunica lui dăduse probabil peste acest om în magazinul de scule sau la băcănie.

– Bunica ta e o femeie bună. Omul a plătit pentru ce a făcut. Asta mi-a spus ea când a fost eliberat condiționat.

– Și tu chiar crezi asta?

– Mă interesează mai mult ce crezi tu, Nate.

– Nu mai sunt furios pe el, dacă la asta te referi. Nu am de gând să creez probleme. Dar nici nu intenționez să-i strâng mâna.

– Familia aceea a trecut prin multe.

– Este un club pentru asta. Și eu fac parte din el.

– Lipsa banilor a fost mereu o problemă pentru ei, continuă șeriful. Doamna Bennett a făcut ce a știut ea mai bine, dar nu a mai fost aceeași după dispariția lui Lucy.

Cu trei săptămâni în urmă, șeriful ar fi folosit termenul „fuga” și nu

„dispariția”.

Descoperirea trupului ei în promontorii schimbase totul. Pe durata unei singure după-amiezi ploioase, una dintre cele mai prețuite legende ale orașului luase o altă întorsătură. Detaliile sfârșitului ei urmau a fi identificate.

– I-am dat băiatului ei o mulțime de lucruri mărunte de făcut la secția de poliție. El a fost, de asemenea, foarte recunoscător. Este nevoie de caracter ca să primești pomană și să fii cu adevărat recunoscător, nu crezi?

Nate sesiză o aluzie fină în cuvintele șerifului.

– Voi păstra distanța, oricum.

– Bărbatul acesta își îngroapă fiica astăzi. Moartea sfâșie oamenii, dar îi și poate apropia unii de alții.

Nate izbucni în râs. În acel spațiu strâmt din mașină, era un sunet terifiant. Un bărbat care era tată, soț, medic și membru integru al societății nu scotea un astfel de sunet. Acest icnet gutural și disprețuitor venea din cel mai întunecat și mai adânc loc din interiorul lui.

– Am spus ceva amuzant?

– Bunica mea s-ar putea să nu supraviețuiască acestei zile. Tocmai ne pregătim să o îngropăm pe iubita mea din liceu. Iar tu vrei să mă port frumos cu bărbatul care mi-a ucis familia? Da, asta mă face să devin aproape isteric.

Șeriful își luă ochii de la drum, destul cât să-l privească îndelung pe Nate.

– Într-adevăr, nu-i așa?

Călătoriră în liniște tot restul drumului până la secția de poliție din Greystone Lake. Ștergătoarele nu mai puteau face față șuvoaielor ce se scurgeau din cerul ce clocotea de furie. Pe fereastra mașinii, Nate văzu că toate canalizările se revărsau. Frunze rupte și crengi se adunau de-a lungul trotuarelor precum grohotișul pe o plajă.

Șeriful parcă mașina pe locul rezervat pentru el. Acesta era foarte aproape de ușa secției de poliție, dar fiecare bucățică din Nate, care nu era protejată de haina sa neagră de ploaie, se udă zdravăn până ce ajunsese înăuntru.

Mica secție de poliție fusese renovată de când trecuse ultima dată pe

acolo. Pe podele, în loc de linoleum era acum parchet laminat. Corpurile de iluminat fluorescente fuseseră înlocuite cu unele mai moderne – leduri cu lumină ceva mai caldă. Mai erau și niște plante artificiale, iar un spațiu deschis înlocuise rândurile de birouri cubice cu pereți înalți.

Nate îl urmă pe șerif la recepție și pe coridor. Cu excepția unui singur ofițer la recepție, locul părea abandonat.

— Aici, zise șeriful.

Era o cameră de interogatorii.

— Stai jos, îi spuse șeriful. Mă întorc imediat.

Bărbatul închise ușa, lăsându-l pe Nate singur pentru moment. Lui Nate nu-i plăcea camera aceea micuță. Scaunul nu era confortabil, fiind și prea jos pentru el. Încăperea mirosea a stătut, iar pereții erau prea apropiați.

Totul fusese plănuțit, desigur. Cine stătea în această încăpere nu trebuia să se simtă relaxat. Pe Nate îl irita cât de bine funcționa acest truc.

Voia să vorbească cu Meg. Simțea nevoia să audă vocea subțire a lui Livvy. Avea nevoie de ele ca să-l ajute să păstreze întreagă acea versiune a lui pe care o construise. Dar ecranul telefonului său abia binevoia să se aprindă. Când șeriful Buck reveni, se așeză pe scaunul din fața lui Nate și puse o cutie de carton pe masa dintre ei.

— Vrem să înregistrăm acest interviu. Ai ceva împotrivă? întrebă șeriful.

Nate clătină din cap. Șeriful Buck făcu un semn de încuviințare către geamul-oglină și declară data, ora și subiectul înregistrării.

— Cu paisprezece ani în urmă, te-am chemat de mai multe ori la interogatoriu în legătură cu moartea lui Lucy Bennett.

— În legătură cu fuga ei, de fapt.

— La vremea aceea, noi am crezut că a fugit pentru că...

— Pentru că exista biletul pe care ea i l-a lăsat mamei sale, termină Nate fraza. Biletul apăruse la câteva zile după dispariția lui Lucy. A fost găsit sub masa din sufrageria familiei Bennett. Cineva ar putea presupune că fusese acolo în tot acest timp și trecuse pur și simplu neobservat în acel haos stârnit de dispariția lui Lucy. Biletul în sine era vag și disperat, exact așa cum te-ai aștepta de la o adolescentă fugară.

Dacă înclinai să crezi că Lucy era genul de fată care ar fi fugit pentru a-și salva viața, cele câteva propoziții ale biletului ți-ar fi confirmat suspiciunea.

– Evident, faptul că i-am găsit cadavrul ne-a obligat să reexaminăm circumstanțele dispariției ei.

– Dar cum explici biletul? întrebă Nate.

Oficial, căutarea lui Lucy continuase săptămâni la rând, dar orice urgentare a investigației fusese amânată de descoperirea biletului. Nate se întreba cât de mult se învinovăța acum șeriful pentru asta.

– Un șiretlic al criminalului ei, probabil. O farsă copilărească. O mulțime de oameni au intrat și au ieșit din casa familiei Bennett în acea săptămână.

– Sunt sigur că ați făcut o expertiză grafologică.

– Mai bine lasă-mă să pun eu întrebările, Nate.

Șeriful își frecă ochii mai multe secunde în șir. Când se opri și-l privi din nou pe Nate, chipul lui părea odihnit și concentrat. El scoase din cutia de carton șase agende cu coperte negre și le lăsă să cadă pe masă cu un zgomot înfundat.

– Acestea sunt jurnalele lui Lucy Bennett. Ea a scris totul aici. Totul.

– Nu au fost găsite până acum, zise Nate clătînând din cap.

El și prietenii săi își făcuseră griji pentru jurnalele lui Lucy în zilele de după dispariția ei. Lucy scria mereu în câte-un jurnal. Nu-l lăsase nici măcar pe Nate să le citească vreodată. Paginile lor puteau conține *orice*. Dar probabil că ea le ascunsese, pentru că jurnalele nu apăruseră în timpul investigației, iar Nate le căutase personal.

– Le-am descoperit abia recent.

– Nu zău!

Nate nu credea o iotă. *Păreau* același tip de agende Moleskine folosite de Lucy, dar acestea erau vândute peste tot.

Mănunchiurile de pagini crem dintre copertele negre erau jerpelite, ca niște cărți de joc foarte vechi. Era clar că nu fuseseră cumpărate de la o librărie cu o zi în urmă, dar Nate era sigur că această impresie putea fi falsă. Șeriful avusese la dispoziție săptămâni sau ani ca să se pregătească pentru această conversație și un timp amplu ca să construiască o recuzită utilă.

– Jurnalele conțin descrieri detaliate legate de relația voastră și de infracțiunile pe care le-ați comis atunci.

– Infracțiuni?

– Vandalism. Intrări prin efracție. Distrugere de bunuri. Daune aduse proprietății. Incendiere.

Nate izbucni în râs, iar de această dată era acel râs pe care el îl asocia cu zâmbetul lui natural. Pură încântare. Pentru că numai un mare actor putea fi un mincinos talentat.

– Totul e aici, doctore McHale, zise șeriful, bătând ușor teancul de jurnale.

– Dacă acelea sunt jurnalele ei și conțin ceva de acest gen, probabil că însemnările sunt doar niște notițe pentru romanul ei. Știi că voia să devină scriitoare.

– Evenimentele relatate de ea se potrivesc cu datele incendiilor, inundațiilor și actelor de vandalism care au avut loc în oraș, zise șeriful.

Faptul că Loviturile lor de Trăsnet ieșiseră la lumină era neplăcut, dar nu dezastruos. Erau minori pe atunci, iar termenul de prescripție expirase pentru aproape toate delictele pe care le săvârșiseră. Incendierea casei lui Adam Decker le-ar fi putut face probleme, dar acest lucru părea totuși puțin probabil.

– Nate?

– Îmi cer scuze, dar încercam să-mi dau seama la ce lucra Lucy. Dacă vorbești despre pagube serioase, precum incendierea, de exemplu, totul s-ar fi aflat – asta vreau să spun. Dacă în Lake are loc un incendiu, toți află în mai puțin de o zi acest lucru, cu mult înainte de a citi în ziar despre asta. La naiba, într-un oraș ca ăsta, dacă cineva are un mic accident în timp ce-și bea cafeaua de dimineață la Smart-Mart, toată lumea vorbește despre asta până la ora prânzului.

– Ea nu doar menționează incidentele, ci descrie cum s-au petrecut și explică și de ce le-ați săvârșit. Ați avut ca țintă diverse persoane pentru vendete personale și ați comis pagube materiale importante pentru a vă răzbuna.

– Vendete? Te rog, șerifule. Așa cum ți-am spus, Lucy voia să devină scriitoare. Poate că aceste relatări erau un fel de exercițiu pentru ea. Nate se prefăcu îngândurat, apoi adăugă: Asta îmi aduce aminte de acele

înregistrări recuperate, știi? Lui Lucy îi plăceau nespus. Îți amintești de *The Blair Witch Project*? Mi-am dat seama că acest gen nu mai este la modă acum, dar timp de vreo două luni, oamenii au crezut că acel film era real. Lucy adora acel gen de suspans. Îi plăcea foarte mult ideea că un lucru care ar trebui să fie complet neverosimil ar putea fi redat într-o formă care îl poate face convingător. Este nevoie doar de puțină suspendare a neîncrederii. Pentru că adevărul este că oamenii vor să creadă ceea ce pare incredibil. Să pună toate întâmplările laolaltă ca într-o carte, făcând ca totul să arate precum un jurnal din viața reală a unei adolescente reale și folosind protagoniști și evenimente autentice. Este un aspect interesant, dacă te gândești puțin. Autorul, ca protagonist al narațiunii, sporește misterul.

Chipul șerifului era la fel de alb ca o pagină neatinsă.

– Poftim?

– E ceva destul de rar, mai ales pentru vremea aceea.

– Vrei să spui că aceste jurnale sunt de fapt un proiect de scriere creativă?

– Lucy era foarte secretoasă în privința scrierilor ei. Sunt sigur că ți s-a mai spus asta. Dar care e alternativă? Că eu am alergat prin oraș cu scopul de a provoca dezastre? O catastrofă naturală produsă de un singur om?

Nate voia să pară luat pe nepregătite. Voia ca remarca lui să pară lipsită de importanță din cauza felului în care o rostise.

– Nu ai fost singur, după cum știi. Ai făcut aceste acte de vandalism cu ajutorul complicilor tăi: John Vanhouten, Owen Liffey și Thomas Buck.

Nate credea că se prefăcuse destul de bine că acuzațiile nu îl tulburau, dar când șeriful enumeră numele prietenilor săi, realizează cât de încordat fusese până în acel moment. Șeriful greșise – și încă într-un mod atât de evident încât era aproape dezamăgitor.

– Trebuie să răspunzi cu toții la foarte multe întrebări.

– La fel și dumneata, zise Nate.

Tatăl lui Tom fusese pentru Nate polițistul perfect de când se știa. Obiectiv, corect, dur, inteligent, implacabil. Dar totuși om, la urma urmei.

– Acestea chiar sunt jurnalele lui Lucy?

Nate credea acum că probabil așa era. Această idee îl atrăgea, dar nu

pentru motivele la care s-ar fi putut gândi șeriful. Nate voia să le întoarcă paginile și să citească acele cuvinte, navigând pe canalele minții lui Lucy, așa cum era imprimată aceasta cu cerneală pe hârtie. Dacă jurnalele erau într-adevăr ale lui Lucy, aceste pagini erau cele mai tangibile lucruri care îi supraviețuiseră.

— Asta am spus, nu-i așa?

— Așa e.

Nate își masă tâmplele. Era obosit, dar abia începuse. Tăcerea șerifului și felul în care acesta strângea din buze sugerau faptul că se schimbase ceva pe parcursul interviului, dar Nate nu putea încă să-și dea seama ce anume.

— Trebuie să-mi schimb hainele, zise Nate, ridicându-se de pe scaun. Erau mai multe metode de a juca acel rol, dar acest tertip părea cea mai bună tactică. Astfel ar fi putut să le distragă atenția de la pista pe care o identificase șeriful, orientându-i spre noi teritorii, unde ar fi putut ieși la iveală tot felul de lucruri interesante.

— Încă nu am terminat aici.

— Mda, așa e. Nu mi s-au citit drepturile, așa că nu sunt arestat. Pot pleca oricând vreau. Acest interviu nici măcar nu este înregistrat, nu-i așa?

Nate se întoarse către geamul-oglină, fiind sigur că nu era nimeni dincolo de acesta.

— Am mai multe întrebări pentru tine.

Șeriful îl apucă de braț pentru a-l reține, iar asta fu o greșeală.

Gestul brutal al bărbatului îl propulsă pe Nate la granița unui teritoriu foarte periculos. Pentru o clipă, el se clătină. Pentru o clipă uită că era persoana pe care o asamblase ca să o arate lumii. Se smulse din brațul bărbatului, eliberându-se din strânsoarea acestuia, cu o viteză și cu o forță care îl trimiseră pe polițistul surprins înapoi în scaunul său.

— Nu. *Eu* am o întrebare pentru tine. În vocea lui Nate se putea distinge o nuanță caracteristică Regelui Furtunii. O amenințare a tunetului dincolo de munți. Se aplecă deasupra mesei, apropiindu-se amenințător de polițistul așezat pe scaun. Era furios și uitase cât de plăcută era această senzație. Ce altceva ai mai ascuns?

Șeriful părea la fel de nedumerit de întrebarea lui Nate pe cât fusese de

surprins de forța lui.

– Păstrezi aceste jurnale de paisprezece ani, nu-i așa? Le-ai găsit atunci, dar nu le-ai înregistrat ca probe pentru că ne incriminai. Îl incriminai pe Tom.

Ușurința cu care șeriful menționase numele fiului său îl făcuse pe Nate să înțeleagă că acest interviu era doar o șaradă. Șeriful îl rostise fără un dram de ezitare, fără nicio urmă de remușcare. Și dacă asta nu era de ajuns, Nate nu-și putea imagina un scenariu în care un oficial al poliției ar fi avut permisiunea să se implice serios în investigarea unui caz de crimă în care era posibil să fi jucat un rol chiar propriul său fiu. Nu, acesta era un interviu neoficial. O adevărată reprezentație, camera de interogatorii fiind scena în acest caz.

Chipul bărbatului mai în vârstă se crispă, acesta afișând o expresie neutră.

– Ce altceva mai scrie acolo? Întrebă Nate din nou.

Dacă șeriful păstrase în secret jurnalele, atunci era în stare să ascundă orice.

– Este o investigație în derulare. Nu am de gând să-ți dau detalii doar pentru că...

– Ce ți-a spus cadavrul ei?

– Nate, am spus că nu...

– Cauza morții. Probe. Scena crimei.

– Oprește-te! strigă brusc șeriful, pierzându-și controlul.

Chipul acestuia părea descompus.

Fusese mai ușor de provocat decât se așteptase Nate. Un focar de stres ardea mocnit sub acele straturi de granit.

– Asta nu e treaba ta, fiule. O fată a murit, iar eu sunt șeful poliției. Și nu uita că eu știu ce ești tu.

Șeriful bătu cu degetul în teancul de jurnale.

– Chiar dacă este ceva adevărat în paginile acestea, toate s-au întâmplat cu o jumătate de viață în urmă. Eu nu mai sunt puștiul din trecut.

– Ai face bine să nu mai fi. Pentru că acest puști – zise șeriful, bătând din nou în teancul de jurnale – este o otravă.

– Haide, șefule. Pentru o clipă, Nate se simți vulnerabil și își dori ca

bărbatul să-l placă din nou, să fie unchiul și acea figură paternă care fusese pe vremuri. Doar nu-ți trece prin minte că aș putea face vreun rău cuiva.

Acum era rândul șerifului să izbucnească în râs.

– Presupun că un mincinos priceput nu se poate minți niciodată pe el însuși. N-ai face rău nimănui? La naiba, Nate. Știm amândoi că asta nu e adevărat. Dar ce zici de Tommy, de Johnny și de Bea, și de faptul că i-ai abandonat odată ce ai obținut tot ce aveai nevoie de la ei?

– Nu i-am abandonat. Viețile noastre au apucat-o pe cărări diferite. I se întâmplă oricui. Am încercat să păstrez legătura cu ei.

– Cum? Trimițându-le câte un e-mail de două ori pe an? Iar Bea trebuie să fie foarte recunoscătoare să-și vadă singura rudă de pe lumea asta numai de Crăciun, o dată la doi ani.

Nate o văzuse pe bunica lui mult mai des, dar știa că acesta era un joc pe care avea să-l piardă doar pentru că-l juca. Era timpul să adopte o nouă strategie. Îl putea împinge pe șerif spre pista din ce în ce mai inexplicabilă – cu biletul prin care Lucy își anunța plecarea – sau putea îndrepta conversația către valul de infracțiuni curente din Lake, dar să-l lase pe bărbat să se perpelească i se părea cea mai bună opțiune. Timp și presiune. Așa se fabrică bijuteriile.

– Ei, bine, las totul în seama dumatăle, șefule, zise Nate. Se pare că ai de prins un criminal.

– Oamenii din oraș cred că mă uit chiar acum la el.

– Oh, știi, zise Nate în timp ce-și punea haina. Lake își adoră legendele. Fetele de la Night Ship. Just June, Morton Strong și Camera Century. *Băiatul-care-a-căzut*. Nate scuipă aceste cuvinte de parcă erau acide pe limba lui. Totul devine o poveste aici. Asta face să pară că viața are vreun sens, dar nu este așa. Viața nu are niciodată sens.

– Ești un cinic.

– Cancerului nu-i pasă dacă ești un sfânt sau un criminal în serie. Copiii pe care-i tratez nu înțeleg acest lucru, pentru că ei nu au fumat cincizeci de ani la rând și nici nu s-au dat vreodată cu creme de protecție solară. Ei sunt inocenți. Nu există scop, sens sau dreptate. Suferința lor nu are absolut niciun sens. De fapt, nu are mai mult sens decât o mașină care se prăbușește de pe o stâncă doar pentru că un puști a vrut o

plăcintă de piersici în loc de una de cireșe. Pentru că el juca baseball și nu făcea atletism. Pentru că a reușit o triplă în loc să rateze.

Se priviră îndelung și, pentru o clipă, Nate avu impresia că șeriful rămăsese fără cuvinte.

Nate se îndreptă spre ușă.

– Nu te-am adus aici doar ca să vorbim despre Lucy, îi spuse șeriful. Scoase o fotografie dintr-un dosar de carton Manila și o împinse pe masă.

Era poza unei puștoaice. Părea luată din albumul școlii. Ce se aștepta șeriful să facă Nate cu poza aceea? De unde putea el să știe ceva despre această fată? Și, totuși, știa ceva. Văzând-o cu un zâmbet timid pe față în fotografia aceea plină de lumină și culoare, își spuse că nu o cunoștea, dar imediat îi recunoscu linia curbată a buzelor și arcul delicat al nasului.

– A fost acolo, zise Nate. Noaptea trecută. Cu un puști înalt. Tipul care m-a lovit în cap. Aveau de gând să strice cumva casa bunicii, sau ceva de acest gen. Trebuie să o aduci la secție. Trebuie să o interoghezi.

– Asta nu se va întâmpla.

– *De ce nu?* Sunt aceiași puști care au uns scările lui Johnny cu ulei. Sunt aceiași indivizi care i-au ucis câinele lui Tom și care au aruncat în aer pubul Union cu bunica mea *înăuntru!*

– Pentru că fata e moartă, Nate. Șeriful întoarse fotografia ca să se uite mai bine la ea, apoi adăugă: Cadavrul ei a fost găsit pe țărm în această dimineață.

ABSOLVIREA

II

Bannere care anunțau sfârșitul anului erau atârinate peste tot în jurul liceului. Pe holurile acestuia, bucuria era maximă. Alți liceeni din ultimul an, adunați în fața dulapului lui Nate, zâmbiră când acesta trecu printre ei. Michelle Duchaness îl sărută pe obraz, iar Parker Lang îl bătu prietenește

pe braț.

Nate însuși se simțea în al nouălea cer de bucurie. Examenele se sfârșiseră. Liceul era gata. După atâta timp, după ce trecuse prin atâtea, adevărata lui viață era – în sfârșit – pe punctul de a începe.

Johnny stătea sprijinit de dulap în dreapta lui Nate. El era singurul din preajmă care nu părea prea fericit.

– Cum stai cu fizica? Întrebă Nate în timp ce forma combinația lacătului.

– Șaizeci și trei.

– *Șaizeci și trei!* Nate închise zgomotos ușa dulapului imediat ce-l deschise. Lui Johnny i-ar fi trebuit cel puțin optzeci și trei de puncte ca să aibă notă de trecere la acea materie. Dar am studiat atât de mult.

– Kritzler a avut de la început ceva împotriva mea.

– Ai vorbit cu el? Nu este nicio temă pe care ai putea să o faci sau vreun proiect suplimentar, ori...

– Nu vrea să cedeze. Am încercat toate variantele.

– Îmi pare atât de rău, omule. Dar un singur curs la școala de vară nu va fi chiar atât de rău. Sunt sigur că vor fi doar câteva ore pe săptămână.

– Tatăl meu, Nate. *lisuse*, tata!

Johnny începu să se bată cu capul de dulapuri.

– Dar te vor lăsa să termini, nu?

– Mda. Doar că o să-mi înmâneze un plic gol.

– Poate că el nu trebuie să afle.

– Dar Tufts va afla! Iar el a trebuit să tragă toate sforile ca să intru acolo.

– Se găsește mereu încă o sfoară de tras. Nate deschise din nou dulapul. Tot ce mai rămăsese înăuntru erau câteva cărți de biologie avansată pe care nu mai ajunsese să le returneze și fotografiile care decorau partea interioară a ușii lui. Lucy confecționase un fanion în culorile albastru și alb ale Universității Columbia și îl atârnase chiar deasupra dulapului său. Dacă a reușit să te bage, o să poată și să facă să rămâi acolo. O să fie foarte greu când îi vei spune, dar pot merge cu tine ca să fiu de față, dacă vrei.

– Ce s-a întâmplat? Tom se apropia de ei, de mână cu Emma Aoki. Owen venea în spatele lor, ca un frigider mergător.

Nate îl lăsă pe Johnny să-i pună la curent și pe ceilalți, în timp ce desprindea cu grijă pozele de pe ușa dulapului. El și Lucy ca rege și regină la balul de absolvire. El, Tom, Johnny și Owen pescuind pe pontonul lui Vanhouten. Erau amintiri frumoase, dar cele mai frumoase amintiri pe care le avea din ultimul său an de liceu nu erau de genul celor pe care le păstrai pentru posteritate.

Emma începu să țâțâie și-l bătu pe umăr pe Johnny.

– Eu și cu Laurie mergem să luăm niște covrigi, apoi o să-l ajutăm pe Jim să pregătească totul pentru diseară, îi spuse ea lui Tom. Vrei să vii și tu?

Era o sărbătorire a absolvirii, sancționată oficial după ceremonia din seara aceea, dar urma să aibă loc o petrecere adevărată la casa lui Jim Tatum, de la limita promontoriilor.

– Merg să mănânc cu băieții, dar poate am să trec pe la Jim după aceea, zise Tom. Sună-mă dacă Jim o să vrea să aduc ceva.

Emma îl cuprinse pe Tom, punându-i mâna pe ceafa, și îl sărută înainte să se îndepărteze pe coridor.

– O Lovitură de Trăsnet în seara asta?

Pe hol era un zgomot asurzitor, însă Owen vorbea oricum în șoaptă.

Atât întrebarea cât și durerea din brațul lui Nate îl făcură pe acesta să zâmbească. După previziunile meteorologilor, ploaia avea să înceapă în jurul după-amiezii, însă Nate credea că urmau să vadă primii stropi înainte de a se întuneca. Se înșela foarte rar.

– Da. Ultima noastră lovitură va fi una impresionantă, zise Nate.

– Trebuie să-i venim de hac lui Kritzler, Nate, zise Johnny. M-a distrus.

– Deja i-am plantat cuiburile de termite în pereții casei.

– Nici nu cred că a observat. Nu i-au dezinfectat casa cu insecticide sau ceva de acest gen?

– Cu cât le va descoperi mai târziu, cu atât furnicile o să-i facă mai multe stricăciuni. O datorie întârziată face să crească dobânda.

– Dar Nate...

Niște mâini fine ca mătasea acoperiră ochii lui Nate. Se întoarse brusc pentru a o lua în brațe pe posesoarea lor, pe care o ridică de jos. Lucy prinse obrazii lui Nate în palme, în timp ce picioarele ei se încolăceau în jurul taliei sale. O sărută în timp ce se învârtea cu ea în brațe în mijlocul

holului.

– Iubito, îi spuse el, oprindu-se din acea piruetă.

Ea îl sărută o singură dată pe frunte înainte ca el să o lase jos. Nate nu dădu nicio atenție grupului de fete din clasele mai mici care se zgâiau la ei cu mâinile încleștate pe piept. Se prefăcu că nu-l auzise pe Johnny când oftă afectat alături de el.

– Deci cine va fi cel vizat în această seară? Întrebă Owen.

– Lindsay, zise Nate, privind-o rânjind pe Lucy.

În urma răzbunării lui Adam Decker, care trimisese tuturor pozele intime ale lui Lucy, niciunul dintre colegii lor nu fusese mai răutăcios cu Lucy decât Lindsay Stone. Cele două fuseseră cele mai bune prietene înainte de proces și deveniseră ulterior inamice, dar expunerea acelor poze marcase o intensificare a ostilităților pe câmpul de luptă reprezentat de politica liceului. Relația lor se răcise în ultima vreme, dar faptul că Nate o alesese pe Lindsay ca țintă finală a Loviturilor de Trăsnet era simbolic. Acesta era darul lui de absolvire pentru Lucy.

– *Din nou?* Întrebă Johnny, dându-și ochii peste cap. Dar trebuie să-l aranjăm pe Kritzler după aceea, te rog.

– Nate va termina cu Loviturile de Trăsnet după asta. Lucy se adresa celorlalți, dar privirea ei era ațintită asupra lui Nate. Și cu Night Ship, de asemenea, adăugă ea.

Nate încuviință din cap pentru a confirma spusele ei.

Johnny se împiedică, izbindu-se de dulapurile aliniate la perete.

– Una în plus nu ar fi o nenorocire așa de mare, totuși, nu-i așa? zise Tom. Am putea acționa în siguranță deplină. Nimic riscant. De exemplu, am putea...

– Ești *surd*, Tom? îl întrerupse Lucy. Nate a spus că a terminat-o cu asta.

Tom făcu un pas în spate, de parcă ar fi fost înțepat de veninul ei.

– Mă duc să-mi fac unghiile, îi zise ea lui Nate pe un ton ceva mai blând. Apoi am să văd dacă Jim nu are nevoie de ajutor.

– Îți faci manichiura? Întrebă Nate.

Lucy nu manifestase niciodată interes pentru astfel de lucruri. Nate o văzuse în rochie de vreo șase ori, probabil, în ultimii doi ani.

– Și pedichiura.

– Extraordinar, adevărat?

Nate era de-a dreptul surprins. Bani erau mereu o problemă pentru familia Bennett, iar lui Lucy nu-i stătea în fire să se răsfețe.

Compensația lui Nate fusese precară în comparație cu ceea ce pierduse, dar necazurile lui îi aduseseră mai multe beneficii decât și-ar fi putut imagina vreodată. Orice magie neagră folosise consultantul lui financiar, aceasta făcuse ca resursele lui să crească puțin câte puțin. Nate ar fi cumpărat orice pentru Lucy. Ar fi plătit chiria pentru casa familiei Bennett, dacă asta ar fi însemnat o grijă în minus pentru ea. Dar ea accepta foarte rar darurile lui. Era mândră și dură, iar Nate o admira pentru asta.

– Noua noastră viață începe astăzi, McHale, îi zise ea, înțepându-l în piept cu un deget. Să nu uiți asta.

El se gândea constant la acest lucru. În trei luni aveau să locuiască în Manhattan. În weekenduri aveau să meargă la piese de teatru, să viziteze muzee și să se plimbe în acele parcuri faimoase. Aveau să se întâlnească cu Tom la cină de două ori pe săptămână. În următorul an ar fi trebuit să se mute împreună. Într-o bună zi, aveau să locuiască într-un apartament cu un singur dormitor, undeva între Columbia și NYU, cu tablouri pe pereți și cu un câine. În cele din urmă, aveau să apară un inel și doi copii. Apoi ar fi reușit să aibă tot ce visaseră, iar călătoria lor către acel loc perfect începea chiar din ziua aceea.

Nate o sărută flămând, simțindu-i oasele feței în palmele lui. El se înfierbântă, iar ea simți fiori reci. El o sărută până când atinseră starea de echilibru perfect. Înainte să se desprindă de Lucy, depuse o sărutare fugară pe părul ei de culoarea focului.

Ea îi zâmbi înainte să se îndepărteze, iar zâmbetul ei aprinse în sufletul lui o flacăra vie.

Când se întoarse spre prietenii lui, aceștia îi evitară privirea.

– Mergem să mâncăm niște pizza acum, nu?

– Așa cred, zise Tom, care părea încă rănit de spusele lui Lucy.

– Pariez că aș putea mânca o plăcintă întreagă acum, continuă Nate.

Își luă cărțile, împături cu grijă fanionul Universității Columbia, punându-l în sacul său, apoi închise dulapul pentru ultima dată. Lovi cu pumnul în ușa dulapului în semn de rămas-bun. Prietenii lui îl însoțiră la

camera la care trebuia să returneze manualele. Înaintau pe mijlocul coridorului, iar ceilalți se dădeau la o parte pentru a-i lăsa să treacă. El îi saluta din cap pe toți și răspundea bătăilor pe umăr sau pumnilor trași în joacă pe care-i primea.

Își lăsa manualele, acceptă o îmbrățișare formală de la domnul Davidson și se strecură pe ușa din față a școlii, fiind întâmpinat de lumina orbitoare a soarelui. Acesta era capricios și apărea destul de rar în acest colț al ținutului nordic, dar în ziua aceea dogorea ca un cuptor, umiditatea făcând aerul destul de dens ca să poată fi sorbit.

– Nu sunt făcut pentru o astfel de vreme, zise Nate în timp ce-și⁹scotea tricoul.

Felul în care soarele de iunie îi mângâia pielea îl făcea să se simtă nemuritor.

– Va fi mult mai cald în oraș, zise Johnny.

Nate știa că lui Johnny nu-i plăcea ideea ca ei să meargă la universități diferite în cursul următorului an. Dar Johnny era nedespărțit de Owen, iar Owen se ducea la o filială a UMass, nu departe de Tufts. Le trebuia ceva timp să se acomodeze, dar aveau să fie în regulă.

– Nu poți să-ți ții hainele pe tine încă cinci minute? bombăni încet Tom.

– Știi, am putea totuși să mai dăm o Lovitură de Trăsnet, zise Johnny. Lucy nu va trebui să afle.

Nate se opri brusc din drum. Era în cea mai bună dispoziție acum, dar ura să repete ceea ce hotărâse deja.

– Nu am vorbit destul de clar?

Întoarse spre Johnny privirea lui albastră și încruntată. Johnny privi în altă parte și deveni și mai posomorât.

– Dar puteți totuși să-i veniți de hac lui Kritzler, spuse Nate când porniră din nou la drum. El îi aruncase lui Johnny bățul, iar acum era timpul să-i dea și morcovul. Nu aveți nevoie de mine, adăugă el.

Johnny scoase un sunet sugestiv – ceva între un icnet și o șuierătură. Nate își trecu brațul pe după gâtul lui Johnny în timp ce pășeau. Copacii care mărgineau strada erau plini de flori. Miresme de flori și de iarbă cosită îmbogățeau aerul proaspăt de munte. Îi părea rău că prietenii săi

⁹ Universitatea din Massachusetts.

nu puteau să se bucure la fel ca el de euforia acelei zile. Viitorul, cu toate comorile lui, își deschidea larg porțile în fața lor.

— Nu o să fie la fel.

Și inima lui Nate tresări la aceste cuvinte, pentru că Johnny avea dreptate. După ziua aceea, nimic nu avea să mai fie la fel vreodată.

Zece

Se numea Maura Jeffers și era moartă.

Avea cincisprezece ani și era elevă în clasa a zecea la liceu.

Jeffers se numea proprietarul unui magazin de haine second-hand care fusese ținta unei Lovituri de Trăsnet puse la cale de Nate și de prietenii săi pe vremuri. Bărbatul încercase să o pipăie pe Lucy, așa că pictaseră ferestrele și pereții magazinului acestuia cu apă cu zahăr, în scurt timp, magazinul fusese năpădit de insecte. Dacă oamenii nu erau deja suspicioși în privința hainelor second-hand, o vitrină invadată de furnici-tâmplar le-a tăiat avântul. Orașul de pe malul lacului era mic, așa că erau foarte mari șanse ca bărbatul care nu-și ținea mâinile acasă și fata care murise să fie rude.

Șeriful îi întinse lui Nate un pahar de unică folosință plin cu cafea.

— Presupun că o preferi simplă, zise șeriful.

Nu era adevărat, dar Nate zâmbi oricum. Reuși chiar să ascundă faptul că se fripsese ținând în mână paharul fără toartă.

Șeriful îi ceruse lui Nate să dea o declarație scrisă despre confruntarea sa cu adolescenții de pe peluza bunicii sale. Nate fusese sincer, preferând să omită acea parte în care făcuse de pază ore întregi în ploaie, lângă casă. Povestea pe care o oferii menționa că vandalii îl treziseră din somn în timp ce-și pregăteau lovitura, el reușind astfel să-i oprească înainte să facă vreo stricăciune.

Tonul șerifului Buck se schimbaseră semnificativ, iar interviul era ceva mai relaxat. Nate nu era sigur dacă acest lucru se datora faptului că șeriful o lăsase mai moale, sau dacă acesta preferase pur și simplu să-și schimbe strategia. Intenționa să fie precaut până ce avea să se lămurească asupra acestui aspect. Șeriful mutase conversația din

camera de interogatorii în confortul relativ al biroului său personal.

– Biroul nu era ceva mai mare înainte? Întrebă Nate.

– I-am adăugat un dulap încastrat în perete atunci când s-a renovat secția de poliție, zise șeriful, făcându-i semn către o ușă din partea laterală a încăperii.

Nate sorbi din cafea. Avea un gust ciudat – ceva între apă stătută și petrol.

– Cum e? Probabil că nu se ridică la standardele celei din oraș.

– E perfectă. Cum a murit această fată, Jeffers?

Nate știa că fusese găsită pe țârm, dar asta nu însemna neapărat că se înecase.

– Medicul legist nu s-a uitat încă la cadavru.

– Trebuie să ai o idee.

Șeriful Buck își trecu degetul pe marginea căniei lui de cafea. Țârâitul strident al telefonului de la recepție spulberă liniștea. Deși era devreme, linia era ocupată aproape nonstop. Medeea se extinsese treptat dincolo de Greystone Lake.

– A fost strangulată.

Nate tresări. Ipoteza strangulării îl tulbura la fel de mult ca și cea a înecului.

– Speram, cred, ca moartea ei să se fi produs accidental.

– Medicul legist va face anunțul oficial, dar noi considerăm că a fost omucidere.

– Strangularea sugerează o apropiere destul de mare între victimă și criminal, zise Nate.

El citise asta undeva, dar părea foarte adevărat.

Își imaginează cum ar fi cuprins el cu mâinile gâtul fragil al unei tinere și cum ar fi început să strângă până ce niște oase esențiale ar fi trosnit sub apăsarea degetelor lui. Să-i rupă traheea ar fi fost ca și cum ar fi strâns cu putere o tulpină de țelină până când ar fi simțit seva. Ar fi trebuit să fie față în față cu fata, privind-o în ochii măriți de groază, în timp ce delicatele ei vase capilare ar fi explodat ca niște artificii din cauza încordării. Ar fi trebuit să fie necruțător în fața disperării de pe chipul în agonie. *Nu*, își spuse Nate.

Ar fi trebuit să-mi placă.

Șeriful ridică din sprâncene.

– Poate că ar trebui să mă lași pe mine să construiesc profilul criminalului. El luă declarația lui Nate de pe birou. Ce poți să-mi spui despre băiatul cu care era această fată? Spui că nu ai reușit să-l vezi bine.

– Era înalt. Mai înalt decât mine, cu brațe și picioare foarte lungi. Cel puțin, așa mi s-a părut. Purtau amândoi haine de ploaie foarte largi.

În declarația sa oficială minimalizase importanța elementelor fizice în confruntarea sa cu adolescenții.

– Băieții cresc ca buruienile. Îți amintești cum te-ai înălțat tu dintr-odată în acea iarnă?

Nate rânji. Aceasta putea fi o amintire întâmplătoare, cum părea să fie, sau mai degrabă o nouă tentativă de a interpreta rolul polițistului rău. Oricum, un zâmbet era răspunsul cel mai inteligent.

Șeriful se uită la Nate și își mușcă interiorul obrazului.

– Crezi că ai putea să-l identifici?

– Dintr-o poză? Nu știu. Poate dacă l-aș vedea în persoană.

Șeriful extrase o fotografie din dosar și o împinse peste birou.

La fel ca și fotografia fetei pe nume Jeffers, aceasta părea luată dintr-un album al școlii. Băiatul din imagine avea un nas acvilin care i se părea familiar. Zâmbetul lui avea o expresie răutăcioasă, iar obrajii erau rotunzi ca ai unui bebeluș. Era greu de crezut că acesta putea fi băiatul slăbănog pe care Nate îl zărise pentru o clipă în timpul confruntării – cel care avea un chip atât de angelic. Nate încercă să și-l imagineze pe băiat în profil.

– Nu știu, răspunse el.

– Mama lui spune că a crescut în înălțime cu aproximativ treizeci de centimetri de când a fost făcută poza. Ea îmi va aduce în scurt timp o fotografie mult mai recentă. Poate că aceea o să ți se pară mai familiară.

– Vrei să spui că și el...?

– E doar *dispărut* deocamdată.

Șeriful rostise aceste cuvinte pe un ton indiferent, ca și cum dispariția unui adolescent era ceva obișnuit.

Amintirile lui Nate din noaptea precedentă erau incoerente. Nimic surprinzător, ținând cont de lovitura de la cap. Cu toate acestea, el încerca să se agațe de toate imaginile și senzațiile pe care le reținuse. Mâinile lui fuseseră ude când trăsese gluga de pe capul fetei pentru a-i

vedea fața. Apoi se întorsese cu spatele la fată și văzuse scara pliantă venind în viteză spre el și...

– Să revenim la Lucy, zise șeriful, ridicând una dintre agendele Moleskine. Tranziția bruscă îi confirmă lui Nate că aceea nu era doar o discuție obișnuită între cunoștințe. Ținând cont de descoperirile recente, ai vrea să mai adaugi ceva la declarațiile pe care le-ai făcut în urmă cu paisprezece ani? Primele impresii sunt cele mai sigure, dar timpul poate scoate la lumină anumite detalii.

Șeriful îi oferea o așa-zisă șansă necondiționată pentru a-și revizui declarația.

Nate oftă.

– A trecut atâta timp de atunci. Și de câte ori ai mai vorbit cu noi toți de atunci? Era o aluzie subtilă la faptul că Nate nu era unicul suspect. Adăugă: Mă tot gândesc cum ar fi fost dacă nu ar fi apărut biletul acela. Dacă nu ne-am fi gândit că ea a fugit, poate că i-am fi găsit cadavrul mai devreme și am fi avut mai multe dovezi cu care să lucrăm.

De fapt, șeriful nu-i dăduse încă nici cel mai mic indiciu despre ceea ce dezvăluiseră rămășițele lui Lucy, dar Nate spera că acest moment era mai aproape.

– În cazul lui Lucy, am bănuțit de la bun început că a fost vorba de omucidere, chiar dacă ea a lăsat acel bilet, zise șeriful. Și nu uita că este posibil ca ea să fi fugit, într-adevăr, exact așa cum spune în bilet. Poate că, pur și simplu, nu a reușit să ajungă prea departe. Luă o înghițitură de cafea și îl privi pe Nate peste marginea căzii, apoi continuă: Dar acum știm că cineva i-a ascuns trupul în zona dealurilor submontane. Acum știm că a fost o crimă, așa că vorbim despre o nouă analiză a declarațiilor, a mărturiilor și tot restul.

– Trebuie să fi aflat ceva după ce i-ați examinat cadavrul, zise Nate, făcând o nouă încercare.

Asta își dorea cel mai mult să afle.

– Paisprezece ani e o perioadă foarte mare de timp. Paisprezece ani, Nate.

Erau aproape aceleași cuvinte pe care i le spusese Tom cu o zi în urmă. Erau ciudat de asemănătoare. Și această impresie îl avertiză pe Nate să se oprească acolo, îndemnându-l să schimbe subiectul.

– Deci vrei să vorbim mai mult despre Lucy, sau despre această fată, Jeffers? Și despre celălalt puști. El făcu semn spre poza băiatului. Cum se numește?

– Peter Corso. Pete. Șeriful se uită chiorâș la Nate. Dar între aceste cazuri există o legătură, nu-i așa? Lucy, Maura și Pete. Numele din aceste jurnale vechi sunt aceleași care apar în capul rapoartelor de pagube materiale de acum câteva săptămâni și de noaptea trecută. Ai fi surprins să afli câte coincidențe există. Tu i-ai văzut pe Maura și pe Pete când erau pe cale să deterioreze casa bunicii tale, deci e aproape sigur că ei făceau parte din grupul care săvârșește acum acte de vandalism. Tot ce ați făcut voi, băieți, cu ani în urmă, se petrece din nou, doar că de această dată voi sunteți cei vizați.

Într-un fel, Nate era mândru de el.

– Ai vorbit cu Tom despre această ipoteză?

Șeriful era convins, în mod evident, de exactitatea faptelor relatate în jurnale, dar existau zero șanse ca Nate să recunoască așa ceva.

– Tom, zise el. Privirea șerifului se întunecă. El se lăsă pe spătarul scaunului său și rămase tăcut ceva vreme, adăugând în cele din urmă: Devine destul de greu să vorbești despre anumite lucruri. Vei înțelege asta atunci când micuța ta va crește mai mare.

Spre deosebire de celelalte remarci, aceste cuvinte nu păreau a fi nici vreo mișcare tactică și nici vreo stratagemă din partea șerifului.

– Nu știe nimic, realiză Nate. Nu i-ai spus că ai avut jurnalele ei în tot acest timp.

Tom l-ar fi avertizat pe Nate dacă ar fi știut acest lucru.

– Nu ar înțelege. Iar eu nu am vrut să...

Vocea șerifului se stinse pe neașteptate. Nate urmări privirea șerifului Buck, care se îndreptase spre fotografia înrămată ce atârna pe perete – o fotografie a lui Tom la vreo șapte sau opt ani – cu părul blond și un dinte lipsă, ținând în mână o undiță.

– Nu ar înțelege că ai tăinuit în mod deliberat anumite probe? Sau că ai făcut asta crezând că-l protejai?

Șeriful părea epuizat, iar Nate nu credea că juca teatru. Ei îl pusese ră la zid nevinovat, iar bărbatul bătea pasul pe loc de multă vreme.

– El e *fiul* meu, Nate. Șeriful îl înfruntă cu privirea, apoi atinse partea de

sus a teancului de agende Moleskine. Îl iubesc pe Tom mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât viața mea. Și adevărul este că mi-aș fi dorit să nu găsesc niciodată aceste jurnale. Aceste pagini îl descriu ca pe un băiat nemilos și slab, care tânjește după atenție. Și citindu-le îmi este greu... Șeriful se opri, căutând cuvintele potrivite. Este greu pentru mine să nu pun la îndoială tot ce credeam că știu despre el. Câteodată mă uit la el și trebuie să mă întreb cine este. Cine este *cu adevărat*.

– Lucy nu-l simpatiza pe Tom, zise Nate. Nu s-au înțeles niciodată, așa că nu mă surprinde deloc că l-a făcut să pară atât de rău. Nu poți avea încredere în absolut nimic din ceea ce scrie acolo. E pură ficțiune. În afară de asta, știi foarte bine cine este Tom cu adevărat. Cum poate descrierea unei adolescente să schimbe părerea pe care o ai despre el?

Șeriful se uită la el cu o expresie nouă – una ce reuși chiar să ridice moralul lui Nate. Pentru că expresia de pe fața bărbatului sugera speranță. Neîncrederea era greu de suportat, iar suspiciunea, dăunătoare, dar speranța era ceva cu care Nate putea lucra.

Telefonul șerifului Buck sună de trei ori înainte ca acesta să răspundă.

– Vin imediat, îi spuse el persoanei de la celălalt capăt al firului. Puse receptorul înapoi în furcă. Au nevoie de mine afară, în față. Se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre ușă. Rămâi aici.

Nate își scoase telefonul. Ecranul acestuia nu se aprinse, deși nu părea a fi complet stricat. Din fericire, asistentul lui digital încă funcționa și fu capabil să-i spună lui Nate că era aproape opt dimineață. Vocea subțire a acestuia suna de parcă ar fi fost filtrată prin Auto-Tune și apoi transmisă dintr-un îndepărtat sistem stelar.

Înmormântarea lui Lucy trebuia să înceapă în câteva ore, dar cum șeriful nu era de față, bunica reveni în centrul atenției lui Nate.

Prin peretele de sticlă al biroului, Nate observă că holul era gol. Se plimbă în jurul computerului și fu surprins să descopere că era protejat printr-o parolă. Formă un nouă la telefonul fix al șerifului, pentru a obține legătura, apoi formă 4-1-1 pentru informații.

Obținu repede legătura cu spitalul din Garcefield, unde i se spuse că starea bunicii lui era neschimbată. El întrebă din nou dacă nu putea fi transportată la un spital de arși și i se spuse din nou că vremea era prea urâtă ca să poată fi deplasată undeva.

Nate închise telefonul, simțindu-se mai rău decât înainte. Credea că fusese la numai un pas să afle ceva folositor de la șerif, dar și bunica lui avea nevoie de el. Fără mașină, el nici nu știa cum putea să se întoarcă alături de ea. Realiză că era norocos, pentru că șeriful nu-l acuzase de cacealma ceva mai devreme, atunci când se prefăcuse că voia să plece din camera de interogatorii. Una dintre primejdiile care se iveau atunci când erai un mincinos talentat era pericolul de a nu te păcăli singur odată cu ceilalți.

Cafeaua amară îl lăsase agitat.

Cu un ochi la hol, începu să răsfoiască foile de pe birou și să verifice sertarele acestuia. Majoritatea erau încuiate, iar cele care nu erau nu conțineau nimic interesant. Indiferent ce pretindea șeriful, descoperirea cadavrului lui Lucy trebuia să fi scos ceva la iveală.

Dar, desigur, el nu l-ar fi lăsat pe Nate singur în biroul său dacă ar fi existat acolo ceva important.

Nate le evitase până acum, dar când nu mai avu niciun loc în care să caute, se întoarse către teancul de agende vechi Moleskine. O ridică pe cea de deasupra – atât de grijuliu de parcă ar fi fost un ou din care putea ieși cea mai ciudată creatură.

Deschise jurnalul la pagina cu semnul de carte și se convinse pe loc că era scrisul lui Lucy. Privirea lui fu în mod firesc atrasă de propriul său nume, scris cu litere înclinate de Lucy.

...regret că i-am spus lui Nate că Sarah Hernandez a râs de mine din cauza aceluia articol din ziar. Crede că mă protejează, dar împinge lucrurile prea departe. Întotdeauna. Aș vrea să-și poată vedea chipul când se face palid de furie.

Nate închise jurnalul și-l puse lângă celelalte. Nu vorbise cu Lucy de paisprezece ani, iar acum acesta devenise ultimul lucru pe care ea îl spusese despre el.

Cercetă încăperea, disperat să se gândească la altceva și nu la cuvintele ei.

Și atunci observă ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo. O tastatură de securitate era atașată de mânerul dulapului încastrat în perete, ce apăruse după renovarea secției, așa cum spusese șeriful. Era o precauție

ciudată pentru un dulap de haine obișnuit, chiar și într-o secție de poliție.

Șeriful lipsea de câteva minute bune, dar holul care se vedea prin peretele de sticlă al biroului era încă gol. Încă o dată, Nate cercetă repede sertarele biroului în căutarea unei bucăți de hârtie pe care să fie trecut codul de acces. Să deții un sistem sofisticat de securitate și să păstrezi cheia dezactivării acestuia la îndemână era o greșeală clasică. Verifică părțile de jos, de sus și cele laterale ale sertarelor. Dar nu găsi nimic, și cercetă pe sub registrul de pe birou, apoi sub calendar, unitatea computerului și tastatura.

Nate se întoarse spre tastatura de pe mâner. Nu avea cum să-și dea seama câte numere putea să conțină codul. Avantajul era că tastatura părea doritoare să-i ofere un număr nelimitat de încercări.

Folosirea datelor semnificative din viața cuiva ca parolă era o altă greșeală pe care oamenii o făceau în mod regulat. Trase calendarul lunar de sub registrul de pe birou și îi cercetă paginile. Tastă cele patru cifre care reprezentau ziua de naștere a doamnei Buck, aniversarea lor și ziua de naștere a lui Tom, dar fără succes.

Contase pe ziua de naștere a lui Tom. Zâmbetul știrb al prietenului său îi atrase privirea spre poza înrămată de pe perete.

Îl iubesc pe Tom mai mult decât orice, îi spusese șeriful.

Nate tastă din nou ziua aniversării lui Tom și luna, dar de această dată tastă și toate cele patru cifre ale anului în care se născuse acesta... anul nașterii lui Nate.

Mecanismul încuietorii se decuplă cu un clic, iar Nate deschise ușa, descoperind un spațiu mai mare decât s-ar fi așteptat – o arie de depozitare în care puteai intra, adâncă de vreo doi metri și jumătate. Într-un thriller polițist sau la o intervenție operativă a poliției, el ar fi aprins brusc lumina pentru a se confrunța cu un mozaic de orori. Fotografii de la locul faptei. Poze ale suspectilor încruntați. Colaje de filmări video și fotografii, scheme ale petelor de sânge și poze sinistre de la autopsii.

În schimb, tot ce văzu Nate erau haine. Echipament de iarnă, jachete de vânătoare și uniforme de rezervă erau atârinate ordonat pe umerase. Deasupra acestora, o mulțime de pălării și pulovere erau stivuite până în tavan. Perechi de pantofi bărbătești de toate felurile erau aliniați ordonat pe podea.

Nate se înjură în gând în timp ce intră în acel dulap, dând la o parte hainele astfel încât mâinile lui să poată verifica tot ceea ce văzuseră ochii săi. Fusese sigur că avea să găsească acolo ceva, dar singurul lucru pe care îl aflate era că acel dulap încăpător era neprețuit pentru cei din familia Buck. Tocmai ieșea din mica încăpere, gândindu-se ce ar fi trebuit să facă în continuare, când se împiedică de niște galoși care nu stăteau în rând cu celelalte seturi de încălțăminte. Se aplecă pentru a-i împinge înapoi la locul lor, când zări un fișet mic, lipit de perete, în spatele hainelor.

În sfârșit. Nate împinse hainele din fața lui. Asta era ceea ce voia să descopere de la bun început de când se întorsese acasă. În sfârșit, avea să obțină toate informațiile pe care le adunase poliția. Dar când se uită mai bine la ceea ce descoperise, entuziasmul îi dispăru brusc.

Propriul său nume, scris cu litere mari, font Courier, se ițea la el din sertarul fișetului.

ABSOLVIREA

III

Tom se mira cât de ușor era să aducă mașina. Chiar dacă era încărcată cu bagajele a trei fete, nu era nevoie decât de un mic efort pentru a aduce mașina nou-nouță a lui Lindsay Stone – un Volkswagen Jetta argintiu – la marginea patioului ei.

Tom își făcuse griji că această Lovitură de Trăsnet depindea prea mult de noroc și de sincronizare, dar, ca de obicei, Nate avea dreptate în toate privințele.

Prietenii își petrecuseră seara cu restul clasei lor, pe o ambarcațiune pe care liceul o închiriasse pentru noii lui absolvenți. Administrația școlii spera ca o croazieră nocturnă liniștită pe lac să prevină destrăbălarea pe care o anticipaseră, dar sacoșe pline de ursuleți gumați umpluți cu vodcă își făcură apariția înainte de începerea ceremoniei.

Așa cum prevestise Nate, Lindsay Stone nu se abținuse de la acest desfrâu. Ea se clătina deja atunci când debarcară. Johnny avea degetele agile ale unui copil al străzii din romanele lui Dickens, așa că își folosisese această abilitate pentru a șterpeli cheile mașinii din geanta lui Lindsay, dar adevărul era că el i-ar fi putut cere pur și simplu cheia, iar ea i-ar fi dat-o fără să-și mai amintească acest eveniment. Și totuși, Nate îl ridicase în slăvi pe Johnny pentru această reușită în timp ce își ocupau pozițiile pentru Lovitura de Trăsnet.

După ce ambarcațiunea ajunsese la docuri, îmbrăcară pelerinele negre de ploaie și se furișară pe întuneric până ce ajunseră la imensa casă în stil Tudor a familiei Stone, de pe Strand. În liniște, supravegheară dintr-un gard viu de peste drum casa care se înălța la mică distanță de ei.

Mașina lui Lindsay rămăsese parcată acolo pentru că era deja ticsită până la refuz de bagaje. Ea și cele două Sarah plănuiau să-și petreacă restul lunii iunie și toată luna iulie într-o excursie cu mașina prin țară. Lui Tom acest lucru i se părea distractiv, dar Nate îl considera un clișeu îngrozitor.

— Cât de multe vor vedea de fapt, sărind dintr-un hotel de cinci stele în altul?

— Evident, nu o fac cum ar trebui, dar asta nu înseamnă că nu merită, îi zise Tom. Mie mi-ar plăcea să văd deșertul și munții. Munții adevărați.

— Ar trebui să facem asta, zise Nate după ce se gândi puțin. Poate vara viitoare. Când vom ajunge în California, vom putea merge cu mașina pe coasta Pacificului. Ar fi grozav.

Ar fi fost grozav.

Tom și ceilalți se ascunseră în tufișuri timp de o jumătate de oră înainte ca Sarah Carlisle să oprească Audiul ei în fața vilei Stone și să sfâșie liniștea nopții claxonând de trei ori.

Lindsay apăru imediat, încă amețită, dar îmbrăcată mult mai casual. După câteva clipe de suspans pe dalele alunecoase de piatră, se urcă în mașină, care porni spre casa lui Jim Tatum, unde se adunau ceilalți din clasa lor.

Așteptară încă cinci minute. Când reședința familiei Stone rămase în întuneric și strada părea pustie, se furișară de-a lungul perimetrului de lumini exterioare către mașina parcată în spate.

Nate îi înmână lui Johnny cheia mașinii și zâmbi. Lindsay nu era în capul listei de dușmani ai lui Johnny, dar se afla pe ea. Cheia era un dar de la Regele Furtunii.

Johnny deschise portiera, iar Tom bătu în retragere auzind semnalul sonor și văzând pâlpâitul farurilor. Motorul pornise, schimbătorul de viteze era la relanti, însă Nate insistă să împingă și nu să conducă mașina în jos, pe marginea acoperită cu iarbă a drumului. Nu voia să riște ca roțile neechilibrate ale mașinii să ajungă pe pământul ud – pentru că mașina ar fi putut intra în viteză.

Lindsay avea să se întrebe dacă lăsase *cu adevărat* mașina pornită, cu cheia în contact. Vântul dinspre lac și panta aleii să fi fost *cu adevărat* destul pentru a propulsa Jetta pe o asemenea distanță? Acestea erau întrebările care frământau de obicei ținta unei Lovituri de Trăsnet.

– Viteza aici, la capăt, este importantă, domnilor, zise Nate. Nu încetiniți până nu se răstoarnă. Nu vreau să rămână înțepenită pe margine.

Tom se sufoca în pelerina neagră de ploaie. Fusese o ploaie scurtă, dar nu mai simțise un strop de când terminaseră croaziera pe lac. Cu toate astea, nu puteau risca să fie văzuți. Mai ales acum, când aceste aventuri ajungeau, în sfârșit, la un final.

Nate începu să numere, iar ei se aplecară în mașină. Desigur, Nate avea dreptate, așa că trebuiau să obțină orice fărâmbă de impuls din partea mașinii. Pentru o clipă, mașina încă rămase agățată pe marginea piscinei, înainte să plonjeze cu botul în jos acolo unde piscina era mai adâncă. Apa erupse în cantități fantastice, revărsându-se pe întregul patio și udându-i până la genunchi. Partea din spate a mașinii se balansă nesigură înainte de a se opri într-un loc, stopurile din spate strălucind chiar deasupra apei agitate. Autovehiculul rămase în poziția aceea verticală în interiorul piscinei – ca o lucrare de artă modernă. Tom îi aruncă o privire lui Nate și răsuflă ușurat când văzu că prietenul său găsea isprava lor amuzantă.

– Să mergem! Să mergem! le șopti Nate.

O Lovitură de Trăsnet, după care se retrăgeau imediat, era una executată perfect.

Se strecurară printre copaci, pe iarba peluzelor și peste garduri, până

ce ajunseră la BMW-ul lui Johnny, parcat la câteva străzi distanță. Nici măcar atunci nu scoaseră un sunet până ce pelerinele de ploaie nu dispărură în portbagajul mașinii și până ce nu ajunseră cu bine înăuntru. Regele Furtunii avea anumite reguli pe care nimeni nu îndrăznea să le încalce.

– A fost perfect, băieți, le spuse Nate. Era important ca el să vorbească primul. Te-ai descurcat minunat, Johnny, de la început și până la sfârșit. O frumusețe de lovitură. Acum știm ce înseamnă ca planurile pentru vacanța de vară să se ducă la fund. S-ar putea ca mașina să fi crăpat și fundul piscinei.

– Suntem norocoși că doctorul Stone nu i-a cumpărat fiicei sale un Hummer pentru absolvirea liceului, zise Johnny în timp ce-și punea centura.

Tom se simțea ușurat să distingă o notă de veselie în vocea lui Johnny. Fusese într-o dispoziție proastă cam toată ziua, iar Tom nu-l putea învinui pentru asta. Un licean care aflase că nu putea absolvi cu numai câteva ore înainte de ceremonie: acum asta era un clișeu. Cu toate astea, Nate se purtase grozav, promițându-i lui Johnny că avea să-l ajute să-i dea vestea domnului Vanhouten. Jurându-i că avea să-l ajute să treacă cu succes de sesiunea din vară.

Desigur, ceea ce voia Johnny cu adevărat era să-l pedepsească pe domnul Kritzler cu o Lovitură de Trăsnet, în loc să o hărțuiască pe Lindsay pentru a mia oară. Dar Lucy își impunea mereu voința.

Owen era singurul care nu băuse nimic, așa că ocupa scaunul șoferului. Puteau obține un bilet de ieșire din închisoare de la polițiștii locali, dar Regele Furtunii nu credea în nechibzuință – cel puțin, nu în nesăbuinta inutilă. Johnny era pe locul din dreapta șoferului, lăsându-i pe Tom și pe Nate în spate.

– Avem noroc că familia Stone nu are un gard în jurul piscinei, zise Owen.

– Mda, spuse Tom. Avem noroc.

Tom se simțea întotdeauna groaznic după o Lovitură de Trăsnet. Golit pe dinăuntru, într-un fel. Efortul depus era întotdeauna palpitant, în timp ce Nate îi susținea și-i încuraja de fiecare dată.

Trebuie pedepsiți, le spunea el. Noi suntem agenții răzbunării karmice și

echilibrăm universul.

Avea sens, într-un fel, atunci când Nate spunea aceste lucruri. Dar, după aceea, Tom se simțea neliniștit. Vinovat. Nu putea simți aceeași plăcere pe care păreau să o simtă ceilalți atunci când distrugeau bunuri. Până la urmă, nu se putea abține să nu se gândească la faptul că, încercând să echilibreze ecuația suferinței, contribuiau într-un fel la dezechilibrul acesteia.

– Sunt convins că era asigurată, Tommy, zise Nate.

Își încolăci brațul în jurul gâtului lui Tom – cam prea strâns.

Tom tresări și așteptă ca strânsoarea să slăbească. Nate era întotdeauna prea brutal atunci când bea ceva.

– La casa lui Jim Tatum! îi zise Nate lui Owen.

Owen puse mașina în mișcare, îndepărtându-se de trotuar, în timp ce Tom privea pe geamul mașinii casele familiare pe lângă care treceau pe fundalul sonor al motorului. Greystone Lake se desfășură prin dreptul geamului precum rola nesfârșită a unui film deja memorat. Încerca să asimileze faptul că acea eră a vieții lui era terminată. Că terminase, în sfârșit, liceul. Oare se simțea altfel? se întreba el. Se schimbase cumva lumea?

Nate slăbi strânsoarea, iar brațul său rămase relaxat în jurul gâtului lui Tom în timp ce privea pe fereastra din dreptul său.

Uneori, Tom știa exact la ce se gândea prietenul său, dar alteori nici măcar nu-și putea imagina ce era în mintea lui Nate. Își imagina peisajul din interiorul lui Nate ca pe un loc de pe altă lume, teribil și în același timp nemaipomenit.

Lungi șiruri de mașini prevesteau festivitățile ce aveau loc în casa lui Jim Tatum. Deși aproape la fiecare locație din Lake se putea ajunge pe jos, reședința familiei Tatum se afla pe o bucată mare de teren aflată la limita de nord a orașului, la marginea pădurilor protejate ale promontoriilor. Era un loc de întâlnire familiar pentru festivitățile claselor, iar locația era perfectă pentru o petrecere cu alcool și tot felul de nebunii.

Lake avea secrete, dar petrecerea care urma în mod tradițional după evenimentele oficial sancționate de la absolvirea liceului nu se număra printre acestea. Toată lumea știa de această petrecere, inclusiv tatăl lui

Tom și restul polițiștilor. Dar fuseseră și ei adolescenți pe vremuri. Fuseseră și ei odată la fel de norocoși, de importanți și de mândri, și, undeva în adâncul sufletului lor, știau că unul dintre cele mai stupide lucruri pe care le puteau face tinerii zei ar fi fost să nu profite din plin de această vârstă incandescentă, bucurându-se de fiecare secundă. Când nu mai aveai acea vârstă trecătoare, tânjeai după ea.

Autoritățile se făceau că nu văd cât timp lucrurile nu scăpau prea mult de sub control. Iar asta era bine, își spuse Tom în timp ce analiza șirul de mașini parcate. Pentru că nu era nevoie să fii Sherlock Holmes ca să știi ce urma să se întâmple.

Owen și Johnny ieșiră din mașină, iar Tom deschise portiera. Nate rămăsese la fel de nemișcat, cu privirea ațintită pe fereastră.

– Suntem aici, Nate.

Când Nate se întoarse spre el, lui Tom îi trebui doar o fracțiune de secundă ca zâmbetul să-i revină pe față, dar sesiză o sclipire ciudată în privirea lui Nate – ca și cum ar fi fost undeva departe. Nu știa unde se ducea Nate cu gândul în astfel de momente, dar știa că mergea singur acolo.

„Unde te duci?” voia Tom să-l întrebe de fiecare dată când îl surprindea absent. „Unde te duci în timp ce ești chiar lângă mine?”

– Să facem rost de ceva de băut, băieți! zise Nate.

Când sări din mașină, nimeni nu și-ar fi dat seama că se scufundase un timp în acele adâncuri sinistre. Odată ce păși pe strada udă, Nate era ca un tunet, ca un fulger plin de bucurie.

Ploaia de mai devreme ar fi trebuit să reducă umiditatea, dar aerul părea tropical. Familia Tatum avea o casă impunătoare, în stil colonial, dar petrecerea avea loc mult mai departe de casă, într-un luminiș din pădure, foarte aproape de promontorii. Pădurea era întunecoasă, dar muzica îi conducea ca un far spre locul în care erau adunați ceilalți. În scurt timp zăriră licărirea unui foc de tabără și luminile lanternelor printre rândurile de copaci.

Nate îi conducea pe prietenii săi, mergând în fața lor, iar colegii lor de clasă scoaseră un urlet la vederea lui. Tom se simțea mândru că-i era alături. Prietenul lui. Prietenul lui cel mai bun. Cel mai vechi dintre toți. Ochii întregii clase erau îndreptați asupra lor când străbătură hățișul.

Nate îl cuprinse pe după umeri pe Tom și îi trase fața mai aproape de a lui până când nu-i mai despărțeau decât câțiva centimetri. Părea să-i privească direct în suflet, de parcă ar fi vrut să-i spună: *lată ce înseamnă viața*.

Unsprezece

Nate ezită la vederea propriului său nume, dar mâinile sale nu. Ele traseră nerăbdătoare sertarul fișetului, care se deschise destul de greu, deranjând conținutul. Dosarele agățate căzură, dezvăluind o fotografie mare de-a lui. Adolescentul din fotografie îl privea pieziș.

Portretul lui din ultimul an de liceu. Părul îi era mai lung pe atunci, dându-i un aspect nonșalant, fără a părea neglijent. Băiatul acela nu putea fi acuzat de neglijență. Nu era prea zâmbitor în poza aceea, însă chipul lui avea, indiscutabil, o expresie satisfăcută. Mai erau și niște cutii mici împinse lângă peretele interior al dulapului. Sertarele cu dosarele lui Tom, Johnny și Owen se aflau în același compartiment ca și al lui. Adam Decker și cercul lui de prieteni aveau compartimentul lor. Un al treilea compartiment conținea dosarele lui Lindsay, al Emmei și chiar și pe ale celor două Sarah. Prieteni, dușmani, prădători, pradă și alții care nu erau atât de ușor de categorisit.

Nate fusese atât de ahtiat după informații și atât de nerăbdător să descopere ceva – orice – despre uciderea lui Lucy, încât această comoară îl copleși pur și simplu. Deschise sertar după sertar, scoase dosare și răsfoi rapoarte, însă primul pe care-l studie în detaliu era dosarul lui Adam.

Adam și complicitii lui fuseseră exmatriculați de la liceul Greystone Lake după confruntarea violentă din laboratorul de chimie. După ce casa lor arsese în incendiu, cei din familia Decker se mutaseră definitiv la ferma lor din Gracefield, unde Adam terminase ultimul său an de liceu. Nate nu era sigur ce se întâmplase cu minionii lui, dar Adam fusese recrutat de o faimoasă universitate din New England pentru lacrosse. Fotografia cu el în echipament sportiv era în dosar. Un uriaș nordic cu ochi de pește și umeri de burete.

Materialul din sertarul lui Adam părea sumar în comparație cu cel din sertarul în care se afla dosarul lui Nate. Pe lângă rapoarte oficiale, poze sau fotocopii ale probelor, dosarul lui Adam conținea și niște pagini care fuseseră rupte probabil din carnețelul cu notițe al șerifului. Pe o bucată de hârtie galbenă scria cu litere mari: DECLARAȚII CONTRADICTORII. FILMAREA DE LA ATM NU CORESPUNDE CU ORA MENȚIONATĂ ÎN DECLARAȚIA SUB JURĂMÂNT.

Copii ale borderourilor de retragere în numerar și bonuri de benzină erau lipite pe acel bilet.

În zilele imediat următoare dispariției lui Lucy, Nate îl obligase pe Tom să cerceteze, să se dea bine pe lângă tatăl lui sau să spioneze de-a dreptul investigațiile poliției, dar această informație despre Adam Decker era o noutate pentru el. Decker îi mințise pe polițiști, ceea ce însemna că ascundea ceva.

Nate simți cum i se strânge stomacul. Ar fi trebuit să fie un bărbat care construia, punând lucrurile laolaltă, nu unul care distrugea. El trebuia să-i vindece pe oameni, nu să le provoace suferință. În ciuda vieții prospere pe care o construise în jurul acestei concepții cu privire la el însuși, focul sălbatic din adolescență încă ardea în interiorul lui.

Erau prea multe acolo ca să le poată asimila, iar șeriful trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Cocheta cu ideea de a se lăsa surprins de șerif în acel spațiu interzis. Așa, cel puțin, l-ar fi constrâns pe șerif să-i dea o explicație în legătură cu acea încăpere plină cu informațiile pe care le colectase. Pentru că însemnau ceva – acel dulap încastrat și informațiile ascunse acolo.

Însemnau că șeriful nu crezuse niciodată că Lucy fugise. Însemnau că el știa că trupul ei fusese pe acolo pe undeva, așteptând în tot acest timp.

Era tentant să inițieze o confruntare. Dacă l-ar fi luat prin surprindere pe șerif, era posibil să afle tot felul de lucruri interesante. Dar Nate decisă că mișcarea cea mai bună ar fi fost să-l atragă pe Tom de partea lui și să revină în acest loc după câteva ore. În acest fel, ar fi putut să cerceteze pe îndelete toate informațiile.

Nate se hotărî să lase dulapul exact așa cum îl găsisese, dar nu se putu abține să nu mai arunce o privire la sertarul ce conținea dosarul lui. Nu putea înțelege de ce erau atâtea hârtii acolo față de celelalte pe care le

deschisese.

Adună dosarele care căzuseră atunci când deschisese sertarul. Printre acestea era unul pe care scria în mod misterios „EVENTIMENTE”. Răsfoi repede toate subdiviziunile acestuia și descoperi rapoarte ale pagubelor materiale, estimări ale costurilor reparațiilor și articole decupate din ziare în care erau menționate Loviturile lor de Trăsnet. Probabil că șeriful citise jurnalele lui Lucy și cercetase în detaliu fiecare episod de vandalism menționat de ea.

Nate știa că nu mai avea timp, dar încă un dosar îi atrase atenția – unul pe care scria EVALUARE PSIHOLOGICĂ.

La fel ca după accidentul de mașină în care își pierduse familia, în săptămânile ce urmaseră după dispariția lui Lucy, se simțise confuz și tulburat. Dar după o bătaie crâncenă din luna iulie a acelui an, Nate fusese pentru scurt timp încredințat vechiului său psihoterapeut. Avuseră loc discuții despre anumite acuzații depuse la dosar, dar așa cum se întâmplă adesea în orașele mai mici, incidentul fusese trecut cu vederea în cele din urmă.

În acel dosar erau copii ale însemnărilor psihoterapeutului său de la ședințele de psihanaliză din vremea aceea. Documentele nu semănau deloc cu niște evaluări psihologice oficiale. Erau niște hârtii obișnuite, scrise de mână, completate cu mâzgăleli. Aceasta era o încălcare clară a privilegiilor lui Nate ca pacient, dar era posibil ca șeriful să fi furat, pur și simplu, acele documente. Nu mai conta acum. Ceea ce conta erau cuvintele mâzgălite pe acele pagini. Formulări precum „tulburări disociative”, „tendințe accentuate de manipulare și narcisiste” și „conștiință slabă/fără conștiință?” În partea de jos a paginii era o întrebare subliniată, scrisă cu litere groase: „TPA?”

Nate știa din experiența sa că, în psihiatrie, termenul se referea la „tulburare de personalitate antisocială”. Acea umbrelă sub care erau plasați psihopații și sociopații.

Șeriful îl cunoscuse pe Nate mai bine ca oricine. Asta credea acest bărbat despre el?

Nate se simțea nesigur pe picioare când se întoarse, intenționând să iasă din acea mică încăpere. Iar acest lucru era regretabil, pentru că în acest moment avea nevoie mai mult ca niciodată de toată puterea lui.

Un ultim compartiment cu dosare fusese separat de celelalte. Se afla cel mai aproape de ușă și probabil că de aceea nu-l observase de la început. Acesta era al lui Lucy. Conținutul lui constituia de fapt motivul pentru care Nate venise în Greystone Lake și nici măcar nu era nevoie să deschidă sertarele acestuia pentru a găsi ceea ce căuta. Probabil că șeriful studiasese recent dosarele ei, pentru că deasupra compartimentului stătea deschis un dosar din carton Manila. Portretul ei din ultimul an de liceu strălucea deasupra hârtiilor. Era surprinzător pentru el să o vadă atât de tânără după toți acei ani, deși aceea era vârsta la care decedase. Nate împinse două uniforme călcate și, involuntar, făcu un pas către dosarul ei, atras ca o floare de razele soarelui.

Fusese atât de frumoasă. Ridică fotografia cu ea. În spatele acesteia era o altă poză, mult mai recentă. În ciuda pregătirii sale de medic și a simțului său practic, Nate reușise cumva să se convingă pe sine că acei excursioniști din promontorii îi descoperiseră cadavrul. Dar cadavrul ei putrezise de mult. Membrele ei prelungi se uscaseră și se contractaseră, devenind o caricatură rigidă a siluetei de demult. Craniul ei rânjea într-un mod șocant. Bluza ei, albă odinioară, se îngălbenise și se micșorase până la refuz. Din părul ei lucios nu mai rămăseseră decât niște şuvițe uscate și țepene. Nu era un cadavru, pentru că, după paisprezece ani, cum mai putea fi? Lucy era un schelet.

Stomacul lui Nate zvâcni dureros, dar tocmai pentru asta se afla el acolo. Trebuia să afle ce știau ei. Rămășițele scheletului îi dădeau medicului legist mult mai puține șanse de a descoperi ceva, dar tot mai puteau fi de folos, într-o oarecare măsură, pentru reconstituirea ultimelor clipe din viața lui Lucy. Nu era nevoie să bâjbâie prin sertare pentru a găsi raportul post-mortem, pentru că și acesta era tot acolo.

Fraktură a osului hioid.

Ochii lui săreau peste fraze în timp ce dădea paginile pentru a ajunge la concluziile medicului legist.

Fraktură de epifiză distală de radius.

Chiloți albi, parțial sfâșiați, pătați de sânge, cu rezultat pozitiv la antigenul specific prostatic (PSA) în urma analizei țesăturii.

Trebuie să facă un efort ca să respire.

Observații: Rămășițele decedatei au fost prezentate acestui cabinet ca

victimă a unei omucideri. Fractura osului hioid sugerează strangularea drept cauză a morții. Fractura de hioid indică strangularea manuală, deși rămășițele scheletului decedatei furnizează dovezi insuficiente pentru a determina acest lucru în mod concludent. Rezultatele pozitive PSA indică prezența spermei pe hainele victimei decedate. Luând în considerare și fracturile de epifiză distală de radius de la încheietură, acest lucru sugerează că victima a fost forțată să întrețină un act sexual. Nu se știe însă dacă actul sexual a avut loc înaintea morții sau post-mortem. Probele ADN sunt prea degradate pentru o analiză suplimentară. Departamentul de Poliție din Greystone Lake a fost înștiințat în legătură cu aceste descoperiri imediat după încheierea examinării.

Vederea lui Nate se încețoșă și fu nevoie de fiecare fărâmbă de autocontrol pe care o posedă pentru a reuși să ajungă înapoi în birou, înainte de a vomita în coșul de gunoi al șerifului.

— Ce naiba?

Nate se întoarse și-l văzu pe șerif stând în pragul ușii. Bărbatul văzu dintr-o privire că ușa dulapului său era deschisă și chipul i se înnorși de furie.

— Cum ai... ce naiba crezi că faci? Intervii într-o investigație în desfășurare? Îți bagi nasul în documente oficiale? Aș putea să te acuz pentru asta.

— A violat-o. Nate vărsă în coșul de gunoi tot ce-i mai rămăsese în stomac. A violat-o și după aceea a ucis-o.

Șeriful se aplecă pentru a-și apropia fața de chipul lui Nate. Privirea lui exprima groază și curiozitate în același timp.

— Cine? Cine a ucis-o, fiule?

— *Cine?*

Șocul lui Nate se transformă în furie cu viteza unui fulger. Țâșni de pe scaun, îl apucă pe șerif cu ambele mâini de gât, apoi îl ridică în sus până ce picioarele acestuia se desprinseseră de podea și-l izbi cu putere de peretele despărțitor din sticlă. Geamul se crăpă instantaneu în timp ce umbrele năpădeau periferia vederii lui Nate.

— De ce nu știi? După paisprezece ani, *de ce nu știi?*

Bărbatul deveni inert în mâinile sale. Nate apucă strâns maxilarul șerifului cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îi prindea partea laterală a

capului. O singură mișcare i-ar fi distrus vertebra C3, pentru a întrerupe conexiunea creierului cu diafragma. Nate își plimbă mâna pe maxilarul șerifului, lăsând o dâră de sânge pe obrazul țepos al acestuia.

La vederea sângelui, Nate își recăpătă controlul. Îi dădu drumul bărbatului și se holbă la propriile palme. Din nou strânsese pumnii prea tare și își rănise palmele cu unghiile. Sângele era al lui.

— Tu nu ai făcut-o, zise răgușit șeriful în timp ce se lăsa să alunece în jos pe perete, până la podea. Umerii acestuia se lăsară, iar Nate nu putea să-și dea seama dacă acesta era un semn că șeriful se dădea bătut sau că se simțea ușurat. Tu nu ai ucis-o, adăugă șeriful.

Nate se prăbuși pe covorul din fața bătrânului șerif.

A violat-o, apoi a ucis-o.

Strigătul lui Nate atrăsese atenția ofițerului în uniformă care fusese până atunci la recepție.

— E totul în regulă, șefule? întrebă polițistul.

Polițistul nu-și scosese pistolul, dar mâna lui era pe tocul acestuia. Privirea lui rămase ațintită asupra lui Nate.

Nu ar fi trebuit să mă mai întorc aici niciodată.

— E în regulă, bombăni răgușit șeriful. S-a terminat.

Nate se rezemă de birou. Tremura din tot corpul.

A violat-o, apoi a ucis-o.

Alcineva se apropie de ușa biroului. Un bărbat care nu era în uniformă.

Șeriful Buck se ridică în picioare și clătinându-se, privi în hol făcându-i nou-venitului semn să plece. În gestul precipitat al șefului era ceva ciudat, care declanșă un semnal de alarmă în mintea lui Nate. Se ridică în picioare.

Bărbatul era la fel de uriaș și chiar mai lat în umeri decât își amintea Nate. Părea să ocupe tot cadrul ușii. Avea o constituție solidă, dar în zona abdomenului părea să aibă mai multă grăsime decât înainte. Un atlet ramolit. Creștetul capului său oglindea lumina emisă de corpurile de iluminat din tavan.

Nate se opri din tremurat. Simțea că trupul lui își recăpătase echilibrul. Înainte ca vederea lui să se descompună în negru și roșu, el deveni conștient că-l ataca pe Adam Decker.

ABSOLVIREA

IV

IATĂ CE ÎNSEAMNĂ VIAȚA.

Acesta era mesajul pe care privirea electrică a lui Nate i-l telegrafie lui Tom în timp ce călcau în picioare iarba, fiind întâmpinați de urletul celor din clasa lor.

La fel ca majoritatea lucrurilor bune, euforia lui Tom era efemeră. Aceasta dură doar până o observă pe Lucy, care își făcea loc cu coatele prin mulțime. Alergă spre Nate de parcă acesta ar fi fost ultima barcă de salvare de pe o corabie pe cale să se scufunde. Nate o strânse la piept, ținând în continuare un braț pe umerii lui Tom și, pentru o clipă, toți trei părăură uniți într-o singură îmbrățișare. Dar nici măcar Nate nu era atât de puternic încât să-i poată ține alături și pe Tom și pe Lucy în același timp.

– Mă duc să aduc băuturile, zise Tom, strecurându-se pe sub brațul lui Nate.

Lucy îi zâmbi, în timp ce Nate o cuprindea și cu celălalt braț pe care Tom i-l lăsase liber.

În timp ce el, Nate, Johnny și Owen mâncau câte o pizza după ore, Lucy se metamorfozase în altceva. Pe lângă manichiură și pedichiură, își scurtase și își aranjase părul la stilist. Mai devreme purtase o rochie de vară și pantofi cu toc pe sub roba de absolvire. Nu mai fusese preocupată de lucruri atât de delicate de multă vreme – mai exact, de când se încheiase prietenia ei cu Lindsay și cu cele două Sarah. La drept vorbind, stilul ei din ultima vreme lăsa de dorit. Dar aceasta era Noua Lucy. După ceremonia de absolvire, se schimbase în pantaloni foarte scurți, o bluză albă și un kimono larg, de culoarea jadului, care se asorta cu ochii ei. *Lucrurile sunt pe cale să se schimbe* – era mesajul pe care Tom îl putea distinge văzând decolteul ei adânc și valurile stilizate de păr roșcat care-i săltau pe umăr. Își mai pusese în păr și trei cale albe.

Nu era coadă la butoiașul cu bere. Tom apăsă pistonul de vreo zece ori până ce berea începu să se scurgă încet în pahar.

Lampioane roșii și portocalii erau agățate de la o creangă la alta de-a lungul marginilor luminișului. Un foc de tabără înalt până la umeri trosnea la un capăt al poienii, în timp ce difuzoarele bubuiau în celălalt capăt. Probabil că Jim închiriasse un generator pentru lumini și sonorizare, dar dacă existase vreodată un eveniment pentru care ar fi făcut tot ce-i putea sta în putință, cu siguranță că petrecerea aceasta era acel eveniment. Se distraseră pe cinste cu cei din clasa lor. Dacă aceea era ultima petrecere la care se întâlneau, atunci merita să fie cea mai frumoasă.

Odată ce reuși să umple două pahare, Tom se întoarse la prietenii lui și-i găsi ascultându-l concentrați pe Jim Tatum. Cineva îi dăduse lui Nate un joint, pe care el îl ținea nepăsător în mână trecută pe după umărul lui Lucy. Îi dădu jointul și ei ca să tragă un fum. Jim ajunsese probabil la poanta discursului, pentru că Nate lăsă capul pe spate și râse. Un sunet rezonant, autentic și profund, care-l făcu pe Tom să zâmbească.

Tom îi întinse lui Nate paharul pe care-l adusese pentru el și se pregătea să ciocnească și cu el, când...

— Ești un drăguț, îi zise Lucy, smulgându-i paharul cu bere din mână.

Ea îi aruncă o privire piezișă, pătrunzătoare și suflă un fuior de fum din colțul gurii.

Tom simți o scânteie de furie, deși știa că era doar o risipă inutilă de energie. Lucy putea să facă orice poftea. Poate că el avea să-și aducă încă o bere sau poate că nu. Poate că avea să rămână cu Johnny și Owen, sau poate că avea să se ducă acasă, pur și simplu. Dacă ar fi făcut asta, Nate ar fi observat la un moment dat că Tom plecase. În cele din urmă, avea să se întrebe unde dispăruse cel mai bun prieten al lui în cea mai grozavă noapte din viața lor.

Tom aproape se decisese să se retragă, când Nate observă berea pe care o avea în mână. Era ciudat că atât de des, anumite părți din el păreau să fie în locuri diferite. Nate se uită la bere, apoi la Tom, și ridică paharul spre el. În timp ce începu să-i povestească lui Jim ceva, Nate își luă brațul de pe umerii lui Lucy și îi oferă jointul lui Tom.

Tom clătină din cap, dar Nate ignoră gestul lui. Conversația lui cu Jim nu se opri, dar Tom simți că toată atenția lui Nate era îndreptată asupra degetelor care țineau jointul îndreptat spre el. Trecură mai multe clipe în care Tom nu făcu nicio mișcare și Nate rămase neclintit. Dacă Nate era

destul de răbdător să aștepte, Tom era hotărât să accepte. Știau amândoi acest lucru.

Când își pierdu răbdarea, Tom smulse țigara cu marijuana destul de repede ca să trimită o mulțime de scânteii în iarbă.

Ținea la Nate ca la un frate, dar uneori avea impresia că-l și ura, în aceeași măsură.

Trase un fum. Un fum nesăbuit. Trase în piept cât putea de mult, de parcă ar fi vrut să-și testeze limitele. Apoi mai trase unul. Și încă unul. Tom fumă tot jointul, până la capăt, fără să irosească nicio fărâmbă din el. Apoi îl aruncă pe pământ. Se uită în jur, ca să găsească butoiul cu bere. Tom nu știa dacă Nate observase ceva, dar prinse privirea lui Lucy atunci când plecă.

Ea îi zâmbi, iar expresia pe care o avea întipărită pe față putea însemna orice. Cineva împărțea pilule, iar Tom înhăță trei sau patru în drum spre butoiul cu bere. El nu făcea niciodată așa ceva. Oare patru erau prea multe? Probabil că erau, pentru că toți în jurul lui bolboroseau. Erau ori albaștri, ori galbeni.

Poate că de vină erau pilulele sau băutura, sau poate că erau senzațiile ciudate de început și de sfârșit care se tot ciocneau în sufletul lui, dar, pentru Tom, următoarele ore trecură ca o serie de imagini suprasaturate de sunet și culoare.

Vorbi cu Sarah Carlisle. Se opri lângă Lindsay Stone. Tom era conștient că Johnny și Owen erau împreună, așa cum umblau destul de des. La un moment dat, cei doi se aflau lângă butoiul cu bere, iar în următorul erau la periferie, privindu-i pe cei din mijlocul luminișului și vorbind despre ceva – Tom nu își putea imagina despre ce anume.

El, Nate și Johnny fuseseră ca unul de când se știau. Dar între ei se formaseră anumite linii de falie în ultimul an și jumătate. Faptul că Lucy și Owen se alăturaseră grupului lor schimbaseră unele lucruri, iar ierarhiile instabile de la liceu îi promovaseră pe alții în diferite ranguri din cadrul cercului lor. Ei trei erau încă prieteni, dar unii dintre prietenii cei mai buni erau mai buni decât alții. Oare Johnny avea să-i simtă lipsa anul viitor? Oare Nate chiar avea să-l întâlnească de câteva ori pe săptămână odată ce aveau să se mute în oraș? Tom nu știa. Constantele din universul lui erau pe cale să devină variabile.

La fel ca vagoanele unui tren în viteză care începe să încetinească, simțurile reduse ale lui Tom se tulburară treptat, devenind un șuvoi de experiențe liniare. Ședea pe o buturugă de la marginea luminișului, iar brațele lui erau întinse în lături, de parcă ar fi ținut un discurs, și, într-adevăr, trei colege mai mici care se zgâiau în sus la el păreau să-i acorde toată atenția.

Sări pe pământ, reușind să-și mențină echilibrul după aterizare. Nu mai avea pantofii în picioare. Winston Chu, care purta un petic pe ochi dintr-un anumit motiv, întinse o sticlă spre pieptul lui Tom. Ascultător, el luă o înghițitură înainte de a i-o da înapoi. Avea gust de loțiune pentru plajă.

Focul era mai mare decât înainte.

Stinge focul aproape că strigă Tom. Ei o să-l vadă. Vor înțelege totul. Apoi își aduse aminte că nu era în Night Ship. Aceasta era cealaltă lume în care trăia, cea cu secrete mai simple.

Nate îl numea câteodată pe Tom „Creatura Viitorurilor Catastrofale”. Era atât de îngrijorat de ramificațiile prezentului, încât i se părea că nu trăia de fapt acolo. Regele Furtunii încercase să-l învețe pe Tom despre suspansul momentului. Dar, pentru Tom, acest suspans venea întotdeauna cu o rămășiță de regret.

Și chiar dacă pretindea că nu era așa, Tom știa foarte bine că Nate nu trăia ACUM. Tom putea să-și dea seama de acest lucru din privirea prietenului său atunci când acesta aluneca în trecut.

Dar Tom încerca să facă tot ce-i stătea în putință pentru a aprecia comorile prezentului în timp ce asimila imaginile, sunetele și mirosurile luminișului. Își privea colegii de clasă și prietenii zbenguindu-se, sărind și râzând. Pentru câteva clipe, rămase în afara curentului în care erau prinși cu toții. *Nu va mai fi niciodată așa.* Iar Tom nu știa dacă acest gând îl făcea fericit sau trist, recunoscător sau nostalgic. Simțea atât de multe lucruri.

Erau trei butoaie cu bere, sticle de whisky, votcă și niște lichioruri cu diverse arome care erau trecute de la unul la altul.

La marginea luminișului se fuma cannabis și, la fiecare câteva minute, câte un grup de trei sau patru se întorceau din pădure pipăindu-și nările. Substanțele și combinațiile lor le afectau mișcările, vocile și dansul, de parcă fiecare dintre ei ar fi locuit în propriul univers de buzunar, guvernat

de diferite legi ale fizicii.

Desigur, Nate era în mijlocul învâlmășelii de trupuri care dansau. În mulțime, el părea să emane o lumină ce rivaliza cu focul de tabără. Își scosese cămașa și majoritatea celorlalți băieți îi urmau exemplul.

Lucy era în brațele lui Nate, amândoi fiind puțul gravitațional în jurul căruia orbitau ceilalți. Dacă erau un soare sau o gaură neagră, depindea de zi. Dar astăzi, își spunea Tom, puteau fi altceva. O stea neutronică de o irezistibilă luminescență. Fetele își plimbau degetele lor lăcuite pe spatele lui Nate, iar el o învârti pe Lucy pe lângă ele. Michelle Duchannes și Sarah Hernandez interveniră pentru o clipă, prinzându-l pe Nate între ele. Înviartindu-se lipită de el, Michelle nu se putu abține să nu-i atingă pieptul.

– Aici erai! Emma apăru din mulțime și îl cuprinse de gât pe Tom. Îi aplică un sărut umed pe buze. Hai să dansăm.

– Eu chiar nu...

Ea îl apucă de braț și îl trase mai aproape de centrul adunării.

– Nu ți-e cald în asta? întrebă ea, trecându-și mâinile pe spatele lui.

Tom realizează că transpirase cumplit în bluza aceea. Emma trase de marginea bluzei lui, iar aceasta era atât de udă încât Tom avu nevoie de ajutorul ei ca să și-o scoată.

– Și eu sunt înfierbântată. Dar știi ce? Nici măcar nu-mi pasă.

Ea își trase bluza deasupra abdomenului tonifiat.

– Ești sigură că...

Emma își scoase bluza, dezvăluind un sutien negru din dantelă, începu să învârtă bluza deasupra capului, ca un cowboy. Când cei dintr-un grup de jucători de baseball din clasa a unsprezecea începură să scoată chiote de pe margini, ea își azvârlă bluza în direcția lor. Tom își încolăci brațele în jurul taliei Emmei și o trase spre el. Gura ei avea gust de scorțișoară. Totul era în regulă, realizează Tom. Dansa cu frumoasa Emma Aoki lângă un foc de tabără, pe jumătate dezbrăcat, în pădure, într-o noapte de vară, împreună cu cei pe care-i iubise de când se știa.

– Amice! îl strigă Nate și îl cuprinse într-o îmbrățișare umedă de sudoare. Unde ai dispărut? Te distrezi bine?

El îl privi pe Tom grav și pătrunzător, de parcă aceea era cea mai importantă întrebare din lume. Exista o anumită nesiguranță în echilibrul lui Nate și o energie debordantă în privirea lui. Pilulele și cine știe ce

combinații de substanțe își făcuseră efectul.

– Niște shot-uri! strigă Nate. Nici măcar nu am băut ceva împreună până acum.

Ceru niște whisky, iar sticlele călătoriră către ei deasupra unei mări de brațe mișcătoare.

– Cred că ai băut destul, McHale, zise Lucy, materializându-se între ei.

Zâmbetul ei nu mai era atât de trufaș ca înainte.

– Trebuie să beau ceva cu Tom.

– Hai să o lăsăm mai moale cu băutura, bine? O să-ți aduc niște apă.

Nate izbucni în râs. Regele Furtunii făcea tot ce voia.

– Ce s-a întâmplat cu bluza ta? o întrebă el pe Emma.

– Am aruncat-o! zise ea.

Toți cei care erau în apropiere declarară că era cea mai amuzantă replică pe care o auziseră vreodată. Toți, cu excepția lui Lucy. Nate le întinse lui Tom și Emmei sticlele care ajunseseră la ei.

– A consumat deja prea mult, îi zise Lucy lui Tom.

Prea mult.

Prea multă băătură sau droguri? Prea multă tristețe sau bucurie? Nate însuși era prea mult. De aceea era iubit cu atâta pasiune.

– Trebuie să se potolească, zise Lucy.

Tom se holbă la ea. Îl ruga cumva să o ajute să-l oprească pe Nate? Prietenul lui era într-o stare chiar atât de gravă? Dacă era așa, Tom ar fi trebuit să fie mult mai grav decât el, pentru că nu putea să facă mai mult decât să râdă la ea. Pufni în râs în fața ei, ca un copil redus mintal care reușise să spună ceva atât de stupid, încât întrecea toate standardele anterioare de idiotenie. Ochii lui Lucy se întunecară, devenind precum smaraldele. În timp ce Tom, Nate și Emma ciocneau gâturile sticlelor, Tom o văzu pe Lucy dispărând furioasă în mulțime. Era clar că Nate nu realiza că Lucy plecase supărată de acolo. Nate îi spuse ceva Emmei și amândoi izbucniră în râs. Mai luară câte o înghițitură din sticlele lor, apoi începură să țopăie fericiți în ritmul muzicii, cuprinși de frenezie. Erau cu toții atât de fericiți.

Iată ce înseamnă viața.

Valurile nopții îi purtară pe Nate și pe Emma departe de Tom, iar acesta se trezi lângă Johnny și Owen.

– La naiba, Tommy, zise Johnny când îl văzu.

Johnny se dezbrăcase până la brâu, dar Owen era îmbrăcat complet. Owen strălucea de sudoare, dar el nu-și scotea niciodată bluza.

– Vă distrați, băieți? Întrebă Tom.

Sau asta era ceea ce încerca să spună. Limba și buzele lui își disputau ordinea silabelor.

– Stai aici, amice, îi zise Johnny. O să-ți aduc niște apă.

Tom se prăbuși în iarbă, holbându-se printre siluetele copacilor la bolta cerească susținută de aceștia. Scânteii desprinse din foc sclipeau și se stingeau pe fundalul spiralat al galaxiei. E ciudat că suntem atât de mici și totuși atât de strălucitori, se gândea Tom.

– Loviturile de Trăsnet nu trebuie să se termine, zise Owen.

Tom realizează că băiatul cel gras se întinsese alături de el. Când Tom se uită la el, lentilele ochelarilor lui Owen dansau odată cu flăcările pe care le reflectau.

– Chiar Nate a zis asta, spuse Owen. Când eram la școală mi s-a părut că erai gata să te răzbuni pe Kritzler pentru Johnny. Mai ești interesat?

– Nu.

Tom era surprins de ușurința cu care îi venise pe buze acel răspuns. Creatura Viitorurilor Catastrofale s-ar fi eschivat. Și-ar fi făcut griji, ar fi ezitat și ar fi dat răspunsuri ambigue. Dar Tom decise să facă tot ceea ce *voia* măcar o dată. Poate că nu trebuia să-și facă griji tot timpul pentru ce credeau ceilalți. Poate că avea voie să fie și el egoist.

Poate că acesta era adevăratul dar al Regelui Furtunii. Trecură câteva momente până ce Owen încercă din nou.

– Johnny a spus că nu o va face fără tine. E furios rău pe tot ce se întâmplă, cred că-ți dai seama. E furios și pe Nate, chiar dacă nu spune asta. Într-un fel, Nate ne abandonează de acum încolo.

– Cred că-ți dai seama că oamenii pot fi prieteni și fără să comită delikte, zise Tom. Nate nu abandonează pe nimeni și nici eu nu am de gând să fac asta.

– Nu e corect, zise Owen. Oamenii încă mai trebuie pedepsiți, așa cum spune mereu Nate. Asta nu s-a schimbat.

– Dar noi da. Noi ne-am schimbat.

Tom întinse mâinile către univers, în timp ce norii începeau să acopere

cerul.

– Dacă te gândești mai bine, ne răzbunăm de obicei pe oamenii care au avut divergențe cu Lucy. Sau cu Nate. Dar cum rămâne cu noi ceilalți? Noi nu avem voie să ne răzbunăm, la rândul nostru?

Nate plănuise numeroase Lovituri de Trăsnet pentru Tom și Johnny. Se răzbunaseră pe mama lui Owen de cel puțin trei ori. În afară de asta, Tom nu voia să se răzbune pe nimeni. În acest moment, totul în viața lui rezona într-o armonie perfectă. Johnny se întoarse cu o sticlă cu apă și i-o întinse lui Tom. Tom îi mulțumi, dar Johnny își fixase deja privirea încruntată asupra mulțimii care jubila.

Tom își dorea să-i poată ceda lui Johnny o parte din propria fericire. Nu voia ca prietenul lui să se simtă trist într-o noapte atât de grozavă.

– Îmi pare rău că ești supărat, Johnny, zise el.

– Deja mă simt mai bine.

– I-am spus lui Tom că ne gândeam să continuăm cu Loviturile de Trăsnet, zise Owen.

– Sunt sigur că Lucy l-a convins pe Nate să se răzbune pe Lindsay în loc de Kritzler, spuse Johnny. Ea trage mereu sforile când e vorba de persoanele vizate. Ar putea la fel de bine să-l țină în lesă. Tu știi foarte bine că ea este motivul pentru care Nate ne lasă baltă.

– Du-te să te răzbuni pe Kritzler dacă vrei, dar asta nu o să te facă să te simți mai bine, zise Tom. Acesta era noul Tom – o creatură care spunea ce gândea și nu simțea niciun dram de stânjenală când făcea asta. De fapt, tatăl tău este marea ta problemă.

Așa fusese întotdeauna. Indiferent pe cine era furios Johnny, problema era întotdeauna tatăl lui.

– Și ce ar trebui să fac în această privință, Tommy? Vocea lui Johnny era plină de mânie, dar furia lui îl atinse prea puțin pe Tom, așa cum ar fi ricoșat o picătură de ploaie pe suprafața unei frunze. Mai ales acum, când voi rămâne blocat aici pentru totdeauna.

Johnny sări în picioare și se îndreptă grăbit spre lizieră.

Se întâmplase ceva, realiză Tom. Se întâmplase ceva și lui nu-i păsa. Se întâmplase ceva și lui nu-i păsa, iar asta îl făcea să se simtă bine.

– Măcar gândește-te la asta, îi spuse Owen lui Tom înainte să-l urmeze pe Johnny spre marginea luminișului.

Tom rămase întins pe spate în iarbă. Vibrația basului se simțea prin pământ, ca și cum ar fi fost chiar pulsul planetei. Căută din ochi stelele, dar norii le acoperiseră. După o vreme – nu știa cât –, se ridică din nou în capul oaselor. Petrecerea continua încă, dar mulțimea se rărise. Cei care dansau erau mult mai puțini decât înainte. Grupul central se împrăștiase de-a lungul marginilor luminișului și în jurul focului, în cete mai mici. Muzica se auzea ceva mai încet, ritmul ei fiind mai lent acum. Tom se ridică în picioare, iar acest lucru i se păru mai greu decât se așteptase. Își făcu drum către ceilalți, pășind cu grijă, ca și cum picioarele nu-i aparțineau.

Îl găsi pe Nate bând bere lângă unul dintre butoaie, în compania lui Parker Lang și a altor băieți. Fața lui se luminează când îl văzu pe Tom.

– Am crezut că ai plecat! Bătu cu piciorul în butoi. E aproape gol, dar e posibil să mai pot scoate ceva din el.

Tom își flutură mâna. Băuse destul.

– Cred că Johnny și Owen și-au luat tălpășița, zise Nate. Nici nu știu dacă mai este ceva pe aici în stare să conducă. Probabil că va trebui să ne întoarcem pe jos.

– În regulă.

După cât de împleticit pronunță aceste cuvinte, Tom realizează că întoarcerea acasă era o idee excelentă.

– Emma te căuta. Nu am mai văzut-o nici pe Lucy de ceva timp, continuă Nate. Nu ar fi plecat fără să-mi spună.

Deși i se părea că trecuse o veșnicie de atunci, Tom își aminti că Lucy era furioasă dintr-un anumit motiv. Își aminti că plecase val-vârtej, dar Nate avea dreptate: Nu ar fi plecat fără să-i spună.

Focul arse destul cât să lase întunericul să pună stăpânire pe luminiș. Unele dintre lampioanele chinezești căzuseră și era greu să distingi figurile în bezna groasă ce se lăsase de-a lungul perimetrului delimitat de copaci.

Și în acel moment văzu scena. Și în fiecare zi care urmă avea să se tortureze singur, întrebându-se cât de diferite ar fi fost lucrurile dacă el nu ar fi văzut nimic.

La fel ca în cazul liceenilor din clasele mai mici, care se strecurau printre ceilalți la petrecerile de absolvire, nu era ceva obișnuit ca băieții

mai mari să apară la astfel de evenimente. O petrecere era o petrecere, indiferent a cui era. Și în mijlocul unui astfel de grup, format din studenți de la universitate, o văzu Tom pe Lucy.

Se uită mai atent, ca să fie sigur. Puse mâna pavază la ochi ca să și-i ferească de dogoarea focului. Chiar și în lumina aceea slabă, chimonoul ei verde jad era inconfundabil.

Tom se concentrează la activitățile grupului de studenți și auzi un hohot de râs care răsună în luminiș. Lucy fusese ridicată în aer de către unul dintre tineri. Acesta o ținea deasupra capului ca un patinator care-și ridicase partenera.

Măcar dacă ar fi reușit să-și camufleze reacția în acel moment, își spuse Tom. Dacă ar fi făcut asta, poate că Nate nu s-ar fi întors să-i urmărească privirea către liziera copacilor.

– Nate! Tom îl bătu pe spate pe prietenul lui, sperând să-i distragă atenția. Creatura Viitorurilor Catastrofale revenise și, în fața lui, fiecare fir al sorții prevestea un dezastru, dezastru, dezastru.

Bărbatul care o ținea pe Lucy în brațe era Adam Decker. Părul lui blond era proaspăt tuns, iar umerii lui, surprinzător de lați.

Tom nu-și putea imagina ce intenționa Lucy. De ce era ea tocmai cu persoana care l-ar fi făcut pe Nate să-și iasă din minți? De ce trebuia să strice *total*?

– Nate! El îl trase de cot pe prietenul lui. Nate!

Nu putea găsi în minte niciun alt cuvânt, iar mai târziu avea să se urască și pentru asta. Tom observă că Nate rămase cu gura căscată când o văzu pe Lucy cu Adam.

Adam o salută. Iar Lucy e politicoasă, atâta tot. Tom țâșni între Nate și scena care se desfășură la marginea luminișului. Lucy scoase încă o serie de chicoteli pline de încântare. *O să-i spun că e timpul să plecăm. Asta o să-i ofere posibilitatea să se retragă.*

Privirea lui Nate se tulbură, rămânând undeva la mijloc, între cele două lumi.

Întoarce-te! Te rog, întoarce-te!

Tom puse mâinile pe pieptul lui Nate și descoperi că era ud learcă. Începuse din nou să plouă. Era o aversă.

Nate îl împinse pe Tom din fața lui și începu să înainteze către Adam

Decker. Nate era puternic și înalt, dar proaspăt ieșit după un sezon în Divizia I la lacrosse, în timp ce Adam Decker părea o ființă creată în laborator. Îl văzu pe Nate venind și o lăsă cu grijă pe Lucy în picioare. El se pregăti să-l întâlnească pe Nate cu un zâmbet strălucitor și niște bicepsi demni de benzile desenate.

El a venit aici pentru Nate, realiză Tom. După un an și jumătate, gigantul blond se întorsese ca să-l învețe pe Nate lecția pe care el nu reușise să i-o predea în laboratorul de chimie. Acesta era un prădător răbdător, unul de la care nu te-ai fi putut aștepta la vreo îngăduință sau iertare. Tom își putea imagina că Adam alesese acel loc și acea oră astfel încât să fie în formă maximă, în timp ce Nate, după ore întregi în care petrecuse, era în cea mai slabă formă. Adam voia să-i dea lui Nate mai mult decât o bătaie: voia să-l umilească în fața tuturor. Iar Lucy îi oferise exact șansa pe care o aștepta. Lucy se uită de la Nate la Tom, dar Tom nu reuși să citească expresia de pe fața ei. Era fericită că Nate voia să lupte pentru ea? Era ea încântată că Nate plecase de lângă Tom ca să dea fuga la ea? Încerca ea să-l facă pe Nate să fie mai atent cu ea, sau să-i demonstreze lui Tom cine conta mai mult pentru Nate? Era vorba de o lecție aici, dar pentru cine era aceasta?

Mirosul de sânge era în aer. Ceva se sfârșea. Tom simțea acest lucru și la fel simțeau și toți ceilalți. Mulțimea se strânse în jurul celor doi, în timp ce aceștia se pregăteau pentru ciocnire. Nate era Băiatul-care-a-căzut, iar lupta lui împotriva lui Adam era immortalizată în legenda pe care orașul de pe malul țărmului o spunea despre sine. Locurile în primele rânduri la urmarea acestei povești se ocupau după regula „primul venit, primul servit”.

Când Nate se împiedică în timp ce se îndrepta spre Adam, rânjetul mătăhălosului atlet se lăți. Tom înțelese că prietenul său se îndrepta spre măcel. Nate ajunsese cumva mult în fața lui, dar dacă s-ar fi grăbit, Tom încă l-ar mai fi putut salva. S-ar fi putut arunca între combatanți. S-ar fi ales cu răni, însă nu-i păsa. Dar în fața lui erau mai mulți oameni. Năvăliseră din direcția pădurii și se apropiau dinspre marginile luminișului. Tom o luă la fugă, dar nu era destul de rapid.

– Mișcați-vă! strigă el, dar nimeni nu-i dădea atenție.

În față se produse o mișcare, iar mulțimea strigă la unison. Tom își

făcu loc cu coatele printre oameni ca să poată vedea. Îi îmbrânci, îi înghionti și îi împinse. Și-l imagina pe Nate deja prăbușit în noroi și holbându-se disperat la pumnii lui Adam, care semănau cu niște baroase, în timp ce sângele îi șiroia odată cu ploaia pe față.

Tom își reținu un strigăt.

Alunecă în noroi și făcu un culoar prin pădurea de picioare din fața lui.

Mulțimea se retrase din fața unui anumit lucru pe care Tom nu-l putea vedea. O disperare animalică amenința să-l înghită cu totul.

Pot să te salvez.

Își făcu loc cu mâinile printre ultimii oameni care-l despărțeau de prietenul lui. Ca prin minune, Nate încă era în picioare, deși se clătina buimac. Se lăsa de pe un picior pe altul de parcă pământul de sub tălpile lui s-ar fi zguduit ca o creatură sălbatică.

Tom ajunsese într-un loc de unde putea să urmărească perfect bătaia – la timp ca să vadă cum Adam lansa un croșeu spre Nate. Cumva, Nate reuși să evite lovitura, lăsându-se pe spate. Lui Tom i se părea doar noroc chior. Prietenul lui era atât de confuz, încât abia putea să-și păstreze echilibrul.

Adam încercă un upercut, dar se întâmplă același lucru.

Cum de a ratat?

Adam începu să pară nesigur, iar Tom realizează că mulțimea nu reacționase la loviturile încasate de Nate, ci la cele pe care reușise cumva să le evite.

Nate se deplasa clătînându-se într-un semicerc, iar Tom îi văzu fața pentru prima dată. Nu părea deloc beat. Buzele lui schițau un soi de rânjete sălbatic, iar ochii lui sclipeau precum lacul în zori.

Adam lansă un pumn spre Nate. Tom văzu cumnate se aplecă brusc pe sub brațul lui Adam, trimițându-și fulgerător palma stângă în fața jucătorului de lacrosse. Fără nicio ezitare, el lovi cu brutalitate mijlocul oponentului său. Adam era confuz, mâinile sale ducându-se din reflex la nas. Sângele strălucea la lumina focului.

Tom nu îndrăznea să respire. Valul de adrenalină se amesteca printre celelalte chimicale cu care se îndopase, iar legile lumii erau suspendate.

Văzu că prădătorul realiza că el era de fapt prada. Nate țâșni spre partea favorită a lui Adam atât de repede, încât Tom nu putu urmări

mișcarea. Cu un șut rapid, Nate seceră picioarele lui Adam. Acesta ateriză pe spate în noroi, cu fața plină de sânge, strâmbându-se de durere.

Imposibil.

Tom uitase că atunci când Nate era puternic, puterea lui nu provenea din mușchi. Uitase faptul că atunci când Nate era rapid, viteza lui nu provenea din reflexele sale.

Gigantul blond era cantitate, calcul și răbdare, însă Nate era furia însăși. Adam venise să se bată cu Nate McHale, dar acesta era Regele Furtunii.

Nate îi spusese odată lui Tom că se simțea cel mai sigur atunci când lumea era zguduită de furtună, pentru că acela era momentul în care era dezvăluită adevărata față a lucrurilor. Atunci dispăreau toate iluziile unei lumi generoase și inima de piatră a universului ieșea la lumină.

Aceasta era transformarea lui Nate, iar Tom era martorul acesteia. În timp ce se răsucea, pivota și dădea pumni, prietenul lui renunța în fața sa la deghizarea din copilărie, pe care Tom o crezuse reală. Nate pretinsese a fi altcineva, iar sub acel camuflaj el nu era doar o furtună, era o apocalipsă.

Un șut în coaste. Un cot în stern. Nate îl zdrobi pe Adam, care căzuse pe pământul plin de noroi.

Creatura Viitorurilor Catastrofale uită de sine și scoase acel strigăt pe care-l ținea în el. Nu era un urlat de teroare, ci o izbucnire de triumf slobozită în noaptea incandescentă, pentru că până și el găsea frumusețe în această violență.

În cele din urmă, fiecare ultimă regulă, regret și obligație erau date jos, la suprafață rămânând adevărul brut reprezentat de sânge, noroi și furtună. Aici era ceva magnific ce alimenta acel loc atavic, înfometat de un carnaj îndreptățit.

Când Tom și ceilalți din luminiș urlară în furtună, strigătele lor erau ale unor oameni liberi.

Doisprezece

Când Nate își veni în fire, era întins pe mocheta aspră și legat cu cătușe de un birou. Tom ședea pe podea, în fața lui, cu spatele lipit de perete. Părea epuizat în uniforma lui murdară. Ochii lui erau roșii, iar părul unsuros îi era lipit de frunte.

– Și-a revenit, zise Tom.

– Ești în regulă? Șeriful veni lângă Nate, ocolind biroul. Vocea bărbatului era răgușită, de parcă ar fi avut în gât hârtie abrazivă. Am chemat un doctor.

– Sunt bine, spuse Nate.

– Tom a spus că vei fi. Șeriful Buck se rezemă de perete. Fața lui era cenușie, dar avea obraji îmbujorați. Ai un temperament năvalnic, fiule, zise el frecându-și gâtul. E al naibii de greu să vezi asemenea lucruri.

– Îmi pare rău pentru mai devreme, zise Nate. Era aproape sigur că-l apucase pe șerif de gât. Acela nu eram eu. Nu știu ce m-a apucat. Cred că eram supărat. Ziua asta a fost îngrozitoare. Mi-am pierdut cumpătul pentru un minut. După ce am văzut acele lucruri, eu am... Nu știam cum să le pun pe toate cap la cap.

Documentele din dosarele șerifului erau întipărite cu fierul roșu în mintea lui: acele poze din albumul școlii de când erau copii, dosarele borțoase cu faptele reale, despuiate și atât de evidente, tipărite cu cerneală albastră și caractere Times New Roman. Șocul brutal la vederea rămășițelor lui Lucy. El știa cum lucra descompunerea. Dar era cu totul altceva să o vadă.

A violat-o și apoi a ucis-o.

Adam Decker fusese la secție. Nate îl zărise înainte ca lumea lui să se descompună în sânge și întuneric. Dar probabil că vechiul lui dușman plecase de mult de acolo. Stomacul lui Nate se strânse la gândul că acesta scăpase și era un chin să ascundă faptul că era dezamăgit și nedumerit.

– Ce lucruri? îl întrebă Tom pe tatăl lui.

– Maura Jeffers. Privirea șerifului nu se îndepărtă nicio clipă de a lui Nate. Încă o fată moartă, iar până la înmormântarea lui Lucy mai sunt

doar două ore. A revenit toată acea veche suferință, nu-i așa? îl întrebă el pe Nate.

Șeriful știa perfect că veștile despre Maura Jeffers nu erau cele care-l făcuseră pe Nate să clacheze. Probabil că bărbatul voia să păstreze încă secrete dosarele din dulap față de Tom.

Interesant.

— Era atât de tânără, zise Nate, hotărând să continue jocul șerifului. E ceva atât de absurd.

Șeriful încuviință din cap, privindu-l.

— Am vorbit cu părintele Stephen. La biserică s-a întrerupt curentul, iar înmormântarea va fi amânată până săptămâna viitoare, dar familia Bennett vrea ca funeraliile să aibă loc astăzi. S-ar putea să nu vină multă lume, dar ei vor să termine odată cu asta. Nu-i poți învinui, nu-i așa?

— Nu, domnule.

— Hodges și Antonetti sunt pe chei, ținând turiștii departe, îi zise șeriful lui Tom. Cheiul e blocat, dar tot au prins pe câțiva făcând poze. O singură suflare de vânt și ar fi ajuns în apă, izbindu-se de piloți. Și tocmai am fost anunțat prin telefon că un transformator a fost avariat la intersecția străzilor Goldfinch cu Bobwhite.

— Voi izola zona, zise Tom, ridicându-se și îndreptându-și spatele.

Nate se întreba cât timp îl privise prietenul lui în timp ce era inconștient. Se întreba cât timp zăcuse așa.

— Am înțeles. Du-l acasă pe Nate ca să se schimbe. Și fă un duș, îi zise șeriful lui Nate. Îl bătu pe umăr pe Tom și îi înmână o cheie mică în timp ce se îndrepta spre ușă. Tom îl urmări cu privirea pe tatăl său, apoi se întoarse spre prietenul său. Nate era sigur că acea cheie pe care șeriful i-o dăduse lui Tom era de la cătușele lui, dar prietenul său nu făcu nicio mișcare să-l elibereze.

— Ce face bunica? întrebă Nate.

— La fel. Doctorul crede că ar putea fi un semn bun, ținând cont de situație.

— Și Johnny?

— Are nevoie de operație.

— Și eu ar trebui să fiu acolo.

Tom clătină din cap.

– Drumul spre Gracefield e închis. Sunt copaci căzuți peste tot, dar nu vor începe să elibereze drumurile până ce nu se termină furtuna. Abia am reușit să mă întorc aici.

Nate digeră informațiile primite. Avea mai multe obligații, dar necesitățile celor vii trebuiau să primeze cerințelor celor morți. Nu s-ar fi iertat niciodată dacă bunica lui s-ar fi trezit fără ca el să fie lângă ea.

– Mi-ai spus că vei rămâne lângă ea.

– Așa am plănuit. Dar un turist de weekend din sudul statului a provocat un incident major la secția de poliție.

Tom se așeză din nou în fața lui Nate.

– A fost rău?

– Am văzut și mai rele. Deși am ajuns la sfârșit. Erai epuizat când am ajuns eu aici. Ai zăcut inconștient aproape o oră. Luminile din tavan începură să pâlpâie. Suntem pe generator acum, zise Tom.

Nate se gândi la bunica lui și la impedimentele pe care universul le construisese între ei.

– Cât este până la Gracefield? Cincisprezece, douăzeci și cinci de kilometri? Ai putea să mă duci cu mașina până unde e blocat drumul, iar de acolo aș putea să merg pe jos până la spital. Sau aș putea să continui drumul cu bicicleta. O bicicletă ar încăpea în portbagajul mașinii tale?

Poate pentru că își pierduse câinele, ori pentru că nu dormise decât câteva ore cu o noapte în urmă, sau din cauza stresului general din ziua aceea, Tom arăta diferit. Expresia lui impasibilă părea preluată de la tatăl său.

– Nu poți merge în alt oraș când afară e uragan. Vor fi fire căzute peste tot. Drumul este închis dintr-un anumit motiv.

– Poate că aș putea urma linia drumului mergând printre copacii de pe margine.

Tom se holbă la el.

– Ieri erai soț, tată și chirurg, iar acum ești învinețit și legat cu cătușe de un birou, stând pe podeaua unei secții de poliție. Ce-ai zice să stai puțin să te gândești cum s-au întâmplat toate astea?

– Și ce ar trebui să fac, Tom?

Nate trase de cătușe și tresări de durere.

– Trebuie să mergem la înmormântare.

Nate se gândi că avea să-l convingă până la urmă pe Tom să-l ajute să meargă la Gracefield mai târziu. Mai întâi trebuia să scape de cătușele acelea.

– Bine, Tommy. Ai dreptate. Nu pot ajunge la spital pe vremea asta. A fost o nebunie să cred așa ceva. Eu doar... eu nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la bunica. Nu-mi pot scoate din minte chipul ei. Tu nu ai văzut-o când au adus-o la spital. Nu-ți poți imagina cum...

Nate tăcu, lăsă capul în jos și înghiți în sec.

Când se întoarse spre Tom, chipul prietenului său era ușor afectat, dar nu în măsura în care ar fi vrut Nate.

– Deci trebuie să mergem la o înmormântare. Ai de gând să-mi desfaci odată cătușele, sau acest birou va trebui să mă însoțească?

Tom părea să se lupte cu ceva în sinea lui, dar asta nu ținu foarte mult. Cheia rămase în palma lui.

– De ce te-a lăsat tata să pleci?

– Sunt legat cu cătușe de un birou.

– De ce nu ești într-o celulă? Atac asupra unui ofițer de poliție. Dacă tot veni vorba, ar putea fi trei acuzații, de fapt. Distrugerea bunurilor din proprietatea statului. Și ar mai fi Adam Decker.

Nate își aminti chipul umflat al lui Adam Decker și cum propria sa vedere devenise difuză, cu pete negre și roșii. Nu putea să-și vadă mâinile legate la spate, dar își simțea încheieturile pumnului drept julite și articulațiile țepene – într-un mod mult prea familiar.

Trecuseră zece ani fără vreo încăierare sau vreo bătaie la bar. Un deceniu fără să comită nici măcar un delict. Erau oameni care contau pe el acum. Și aveau nevoie de el. Ei aveau nevoie de Nate și nu de Regele Furtunii.

Regele Furtunii nu aducea decât nenorocire asupra dușmanilor lui, dar niciodată nu putea să-i protejeze pe cei pe care-i iubea.

– Așa cum a spus și tatăl tău, să aud că fata aceea a murit și apoi să-l văd pe Adam Decker a fost prea mult pentru mine. El a înțeles asta. Tu de ce nu poți înțelege?

– Cu două ore în urmă, tatăl meu ar fi fost încântat să te acuze de ceva.

– Ceea ce ar fi fost foarte util de știut, Tommy.

Dacă Tom știuse că tatăl lui își dorea cu atâta înverșunare să-l acuze pe Nate, de ce nu-l avertizase?

– Credeai că voia să te aducă aici ca să stați la povești despre planul de bătaie al echipei Yankees? Întrebă Tom, făcând un gest de lehamite.

Gestul era teatral. Foarte studiat. Un clopoțel începu să sune în subconștientul lui Nate, semnalând suspiciunea. Șeriful păstrase o mulțime de secrete, dar Tom le avea pe ale sale. Nate simțea acest lucru cu o acută certitudine. Deveni brusc foarte conștient de propria neputință.

– Așadar, de ce te-ar lăsa să pleci de îndată ce te-a adus unde intenționa?

– Cred că a obținut ceea ce urmărea. Nate ridică din umeri, încercând să pară cât mai indiferent cu putință și afișând cel mai nevinovat zâmbet pe care putea să-l schițeze. Nu e ca și cum *mi-ar* fi spus ce voia.

Lui Nate i se părea momentul cel mai potrivit pentru a schimba subiectul.

– Ce căuta aici Adam Decker? Întrebă el.

– Raporta niște pagube. Cineva i-a spart casa noaptea trecută, i-a înfundat toate chiuvetele de la parter și a deschis robinetele, lăsând apa să curgă până dimineață. Telefonul lui mobil era avariat, linia telefonică întreruptă din cauza furtunii, iar el locuiește la numai o stradă distanță. Tom îl privi încruntat, adăugând: L-ai pocnit destul de tare.

– Ar trebui să fie obișnuit cu așa ceva.

– Asta e partea în care un membru al societății cu scaun la cap ar trebui să-și exprime regretul.

– Încă mai e aici?

– Nu. E căsătorit și are doi copii acum. De asemenea, e avocat. Pretinde că nu va înainta nicio plângere atât timp cât vei sta departe de el.

– Asta e bine.

– Nici tatăl meu și nici ceilalți doi polițiști nu vor depune plângere.

Nate nu era sigur ce să răspundă.

– Știi, l-ai fi putut omorî. Pe tatăl meu.

– Nici vorbă. Nate clătină ferm din cap, dar își aminti senzația aceea – cum se simțise atunci când viața bărbatului fusese în mâinile lui. Tendonul mușchiului maseter. Marginile fiecărei vertebre cervicale. Doar

ceva mai multă forță și...

– Când s-a întâmplat asta ultima dată? Întrebă Tom. Când ți-ai pierdut controlul? Am văzut asta în ochii tăi atunci când te-ai trezit. La fel ca pe vremuri, în liceu. Te lăsaî dus. Ochii tăi deveneau inexpresivi și altcineva îți lua locul.

– Nu era altcineva în locul meu, Tom.

Nate realizează că și maxilarul îl dorea.

– Nu ar fi trebuit să-l lași pe tata să vadă acea parte a ta. Nu ar fi trebuit să te întorci aici de la bun început, Nate. Acest loc e periculos pentru tine.

Era o menajerie întreagă de suferințe în cuștile sufletului lui Nate, iar acest oraș avea cheile de la toate acele cuști. Dar durerea putea fi mai mult decât un blestem. Uneori putea fi o lamă.

– Dar și eu pot fi periculos, nu-i așa, Tommy?

Nate simțea că rânjetul de pe chipul lui se transforma în ceva mai puțin inofensiv.

Tom cântări cheia în palma lui, apoi îi desfăcu, în sfârșit, cătușele. Nate își frecă încheieturile amortite. Se ridică de pe mochetă.

– Te duc cu mașina acasă.

– Tu ești șeful.

Erau într-o încăpere din spate, pe care Nate nu o văzuse când intrase în birou. Îl urmă pe Tom pe un coridor scurt, care trecea pe lângă biroul șerifului. Peretele din sticlă al biroului era spart, iar în peretele din rigips erau niște găuri.

– O să-ți trimitem o factură pentru toate pagubele, zise Tom.

– Mi se pare corect.

Luminile pâlpâiau deasupra capetelor lor în timp ce treceau pe lângă biroul de la recepție. Ofițerul în uniformă care stătea acolo tresări la vederea lui Nate. Tânărul ținea o pungă cu gheață la frunte. O îndepărtă puțin – destul cât Nate să poată vedea o contuzie serioasă.

Afară, lumea arăta precum suprafața unei planete ostile. Copacii erau înclinați în niște unghiuri imposibile, iar pe străzi curgeau șuvoaie de apă. Vântul acoperă toate celelalte sunete. Era de mult dimineată, dar la fel de bine ar fi putut fi amurg. Deasupra, cerul plumburiu se învolbura și clocotea ca niște valuri furioase izbindu-se de stânci.

Mașina de poliție a lui Tom era parcată aproape de intrare, dar Medeea îl făcu să simtă fiecare centimetru pe care-l avu de parcurs până la autoturism. Nimănui nu ar fi trebuit să-i placă să fie biciuit de vânt și de ploaie, dar Nate descoperi că lui îi plăcea. Furtuna îl trăgea de păr, ploaia îi pălmuia fața și tunetul îi zguduia oasele, iar toate acestea îl trezeau și îl făceau să se simtă viu.

Odată ce intră în mașină, se chinui să închidă portiera, luptându-se cu rafalele furtunii.

– E o nebunie să ai o înmormântare pe o astfel de vreme, zise Nate.

– Spuse tipul cu care tocmai am vorbit că nu se poate ajunge la Gracefield.

Tom porni mașina și înaintă încet pe șosea, fără a depăși șaisprezece kilometri pe oră. Ramuri de copac trosneau sub anvelope, iar mașina se legăna sub asaltul urgiei. Copacii zăceau învinși pe peluze, cu rădăcinile la vedere. Acele zone din oraș care nu mai aveau curent electric dădeau senzația unui abandon absolut.

– Când o să se mai potolească vremea? întrebă Nate.

– Ar trebui să fie o acalmie în jurul prânzului, apoi furtuna se va înteți din nou. Până mâine ar trebui să se mai liniștească, dar inundația va continua zile în șir.

Oricât de brutal ar fi fost uraganul, strada Bonaparte era la o distanță considerabilă de lac, iar vânturile Medeei erau diminuate de copaci și de alte structuri. Nate își imagina că vânturile trebuiau să fie mult mai sălbatice de-a lungul coastei.

Rezistase la zeci de furtuni în maiestuoasele ruine ale clubului Night Ship, dar la niciuna care să semene cu un uragan. Își imagină resturile punții de promenadă acoperite de valuri în tumultul uraganului. Aproape că auzea furtuna urlând prin sutele de geamuri sparte ale tavanului din sticlă și simțea pulsul lacului atacând cu furie pilonii de susținere, ca și cum ar fi vrut să readucă la viață o inimă inertă.

Unii copaci de pe strada Bonaparte se prăbușiseră, dar în afară de câteva crengi presărate pe peluză, casa bunicii părea intactă.

– Și eu trebuie să mă pregătesc, zise Tom. O să-ți trimit un mesaj când voi fi pe drum înapoi.

– Telefonul meu e mort. S-a udat.

– Să spunem că revin într-o oră. Nu trebuie să ajungem mai devreme.
Nate rămase în mașină, privind casa întunecată. Ploaia răpăia în acoperișul mașinii, iar frunzele se adunau grămadă pe ștergătoarele de parbriz.

– Mai e ceva ce ar trebui să știi, Tommy?

– De exemplu?

– Despre tatăl tău, despre Lucy... orice.

– *lisuse!* Îmi cer scuze că nu ți-am reamintit că ești suspect într-un caz nerezolvat de crimă. Cred că ți-ai fi amintit așa ceva.

– Nu te acuz. Ceea ce vreau să spun e că nu am mai fost aici de paisprezece ani, dar tu ai fost. Tu știi mai multe decât mine. Încerc să-mi amintesc lucruri la care nu m-am mai gândit de ani buni.

Tom scoase un sunet strident, care putea fi luat drept chicotit.

– Nu puteam fugi toți, Nate. Chiar dacă am fi vrut.

– Te rog. Nu încerc să stârnesc o ceartă. Tu ești ultima persoană din lume cu care aș vrea să mă confrunt. Puse o mână pe umărul lui Tom. Așteptă ca mușchii lui să se relaxeze. Așteptă zâmbetul conciliant care anunța o scuză. *Îmi pare rău, Nate, ar fi spus Tom. A fost o zi imposibilă. Să mă cert cu tine e ultimul lucru pe care l-aș dori.*

Dar asta nu se întâmplă. Nate văzu că trebuia să mai încerce.

Așa că își retrase mâna, întoarse din nou capul spre fereastră și oftă. Acest suspin nu era calibrat pentru a transmite frustrarea înfrângerii, ci pentru a comunica dispariția învinsului.

– Nu cred că bunica va rezista, Tommy. El se holbă pe geamul ud la casa cufundată în întuneric. Permise ca tăcerea să se strecoare între ei, apoi zise: nu știu ce am să fac. Nate așteptă până ce liniștea începu să-i răsune în urechi. Așa de stridentă cum era, el știa că pentru Tom era de zece ori mai asurzitoare. Apoi trase de mâner și coborî din mașină. Închise portiera în urma lui și își afundă picioarele în peluza mustind de apă.

Era aproape de ușa casei când mașina lui Tom demară în viteză de lângă bordură, de parcă tocmai fusese lăsat în jos stegulețul la un raliu. Nate urmări cu privirea mașina de poliție care se îndepărta, trecând peste crengi rupte și ridicând în cale trombe de apă.

Vinovăție, compasiune, obligație – oricare ar fi fost combinația de

butoane pe care apăsase Nate, cel puțin unul dintre acestea reușise trucul. În adolescența lor, timpul și presiunea se dovediseră a fi trucul prin care Tom putea fi determinat să facă orice. Așa descoperirea Nate orice ascundea de el prietenul său. Nate avea cheile de la casa bunicii lui, dar ușa din față nu era încuiată. Bunica uitase probabil să o închidă în graba ei de a ajunge cu el la spital, dar Lake devenise un câmp de luptă, iar casa ei fusese lăsată deschisă ore întregi. Când păși pragul casei, Nate era precaut și gata de orice.

Odată ce intră, încuie ușa casei după ce o trase după el, apoi trecu prin fiecare cameră de la parter. Casa încă mai avea curent electric, așa că aprinse toate luminile în calea lui, stabilind o asemănare cu lumina zilei, care ar fi trebuit să inunde casa la ora aceea. Verifică dacă toate ferestrele erau intacte și închise și dacă ușa din spate era, de asemenea, încuiată.

Nate luă o lanternă din bucătărie, apoi coborî scara îngustă până la subsol. Aerul era umed și păstra vag mireasma plăcută a rufelor spălate. Era o casă veche și subsolul avea o mulțime de unghere ciudate și nișe înguste. Ilumină fiecare ungher și deschise fiecare dulăpior. Căuta orice: uși descuiate, ferestre sparte, țevi deteriorate, bombe cu ceas, intruși stând la pândă.

Acei puști nu aveau să mai ia nimic de la bunica lui. Nu aveau să-l mai prindă niciodată pe picior greșit.

Când se declară mulțumit de situația de la subsol, repetă procesul la parter, la primul etaj și în pod. Meșterul pe care-l chemase Tom profitase probabil de faptul că ușa era descuiată, pentru că fereastra spartă din dormitorul lui Nate fusese înlocuită. Când decise că toate celelalte lucruri păreau în ordine, făcu un duș. Apa fierbinte îi destinse mușchii. Îl durea fiecare părticică a corpului, ca și cum ar fi tras prea mult de fiare la sală după mai multe luni de indolență.

Furia era putere, dar presupunea anumite costuri. Ore pierdute și mâini pline de cicatrici. Încheieturi dureroase și dinți sfărâmați, încrederi spulberate și prietenii distruse.

Dar amnezia din acea dimineață era prima după mai bine de un deceniu. Tom avea dreptate: Acest oraș era un loc periculos pentru Nate. Poate că ar fi trebuit să rămână departe. Dar acum se vărsase din nou

sânge. Încă o fată era moartă și era posibil ca bunica să o urmeze în curând. Nate nu le făcuse vreun rău, dar asta nu însemna că era nevinovat. Revenise în Lake cu datorii de plătit, iar acestea crescuseră în acel scurt timp de când era acolo. Ar fi putut fugi din acest loc așa cum făcuse cu mulți ani în urmă, dar le datora lui Lucy și bunicii lui mai mult decât atât. Și acelei fete, Jeffers, de asemenea, chiar dacă încă nu înțelegea cum se potrivea cu celelalte date ale problemei. În același timp, avea sentimentul că abandonând Lake cu paisprezece ani în urmă, mai mult amânase decât rezolvase unele probleme. Neplăcerile din prezent erau legate de furtuna adolescenței lui. Trebuiau reglate anumite conturi și echilibrate unele ecuații. El trebuia să descopere secretele micului oraș odată pentru totdeauna. La fel ca o vizită în iad, drumul de ieșire era cel pe care-l străbătea.

Fărâme de sânge uscat se adunară la picioarele lui în timp ce curăța cu grijă zona din jurul copcilor de pe scalp. O durere surdă se stârni în zona inferioară a brațului plin de cicatrice. Durerea anunța o furtună.

Înainte de a se bărbieri, șterse condensul de pe oglindă și rămase surprins cât de normal arăta. Își cercetă ochii pentru a găsi vreo urmă a celuilalt, dar singura persoană pe care o văzu era el însuși. Era îmbrăcat și pregătit cu mult înainte să se întoarcă Tom după el.

Din cauza haosului de afară, răbufnirile vântului rece dădeau impresia că cineva se mișca prin camerele casei pustii. Crengile zgâriau pereții laterali ai casei și acoperișul vechi scârțâia sinistru, umplând locul de sunete ciudate. Ferestrele gemeau sub asediul furtunii.

Nate examinase în fugă camera bunicii, la fel ca și restul casei, dar acum se întoarse din nou acolo. Dormitorul era unul spartan. Un pat simplu din lemn și un scrin cu sertare. Un birou îngust, cu un scaun.

Sub una dintre ferestre era un cufăr negru. Bunica îl numea cufărul ei cu amintiri. Ea păstra acolo albume vechi cu fotografii și alte obiecte din trecut. Când era copil, bunica lui ședea cu el și cu Gabe deasupra lemnului pătat al cufărului și le arăta poze cu tatăl lor când era mic, cu bunicul lor când era în armată și chiar cu străbunicii lor în vacanță. Ei încetaseră să se mai uite la poze după accident, sau cel puțin nu se mai uitaseră la ele împreună.

Nate desfăcu clemele cufărului, iar balamalele acestuia scârțâiră

sinistru când deschise capacul. Albume de diferite mărimi erau aranjate unele peste altele. Nate recunoscuse imediat un album de la nunta lui cu Meg și albumul de bebeluș al lui Livvy. O șuviță de păr auriu legată cu o panglică de satin alb era prinsă pe partea interioară a copertei albumului acoperit cu dantelă, iar Nate își trecu degetul pe ea. Firele de păr erau extrem de fine.

Tot nu-i spusese lui Meg despre bunica. Justificase acest lucru prin faptul că telefonul lui era mort. Dar chiar dacă avea acum la dispoziție un telefon fix, ezita. Nu știa cum să-i explice soției sale că în mai puțin de o zi de când se întorsese acasă fusese lăsat inconștient, bunica lui ajunsese într-o stare critică la spital și Union sărise în aer.

Oricine ar fi avut un munte de întrebări, dar Meg era o avocată excelentă și numai adevărul ar fi satisfăcut-o. Nate nici măcar nu știa de unde începea adevărul.

Într-o dimineață perfectă de aprilie dăduse o triplă în ultima repriză.

Johnny își scosese bluza și sub ea era un mozaic de suferință.

Adam o ridicase pe Lucy în aer, de parcă nu cântărea mai mult decât o promisiune.

Nu știa care era începutul, pentru că nu putea ghici care avea să fie sfârșitul. Atât timp cât el era la mijloc, forma poveștii avea să rămână un mister.

Albumul de bebeluș al lui Gabe era sub cel al lui Livvy, iar acesta era un volum pe care nu putea suporta să-l deschidă. Îl împinse într-o parte și găsi o colecție de hârtii negre decolorate, legate cu o panglică roșie. Acestea conțineau niște fotografii decolorate, montate, ale bunicii și bunicului său în tinerețe. Mână în mână pe o plajă. Stând mândri în fața localului Union. Pozând în fața unui pom de Crăciun.

Nate închise albumul și era pe punctul de a-l pune înapoi la locul său, când dintre paginile lui căzu un plic. Avea o culoare ciudată – o nuanță de roșu atât de întunecată încât putea fi confundată cu negru. Era adresată cu un scris ascuțit și buclat domnului și doamnei Richard McHale de la numărul 217, strada Bonaparte. Scoase conținutul gros al plicului.

Aniversarea Declarației de Independență la Night Ship
4 Iulie, 1964

Deasupra acestor cuvinte era o imagine gravată a unui galion cu pânzele umflate de vânt, îndreptându-se către o lună plină, de mărime fantastică.

Era o invitație la un eveniment ce avea loc la Night Ship. Și nu la un eveniment oarecare: era vorba de aniversarea Zilei Independenței unde, după cum spunea legenda, Just June îi otrăvisese pe participanți și declanșase panica. Aceasta fusese petrecerea care scufundase Night Ship.

Zgomotul strident al unui claxon acoperi vuietul furtunii. Pe fereastră, Nate văzu ca prin ceață conturul mașinii lui Tom. Se întoarse la plicul din mâinile lui. Aniversarea Independenței din 1964 era probabil cea mai faimoasă noapte din istoria orașului Lake. Nu știuse că bunicii lui fuseseră invitați acolo. Bunica lui nu menționase niciodată așa ceva.

Încă un zgomot de claxon se auzi din mașina parcată afară. Nate îndesă plicul în buzunarul pelerinei lui de ploaie, coborî scările, își luă umbrela și se pregăti să înfrunte uraganul.

– Salut, zise el, urcându-se în mașină.

Mirosul proaspăt și sălbatic al Medeei îl urmă în vehicul.

– Salut, îl imită Tom.

Porniră pe strada Bonaparte cu viteză mică. Nate nu putea zări Night Ship, dar o putea simți. Busola lui internă revenise la o poziție veche, în care debarcaderul dărăpănat era nordul magnetic. Nate încercă dar nu reuși să și-i imagineze pe bunicii lui la ultima aniversare de la Night Ship. Străvechiul debarcader jucase un rol atât de important în anii lui de formare încât îi era ușor să uite că acesta fusese mult timp o parte familiară a vieții orașului Greystone Lake. Avea o istorie întunecată și comună dincolo de legendele care circulau atât de des. Asta îi amintea lui Nate că poveștile orașului nu erau reale, că el nu știa totul și că nu avea să știe niciodată. Alături de el, Tom era tăcut. Ștergătoarele se mișcau inutil pe parbriz. Acestea făceau singurul zgomot care se auzea în mașină, până ce ajunseră la o intersecție pe care o traversară ca un hidroavion. Tom lansă un torent de înjurături în timp ce se învârtteau neputincioși de-a curmezișul aleilor și peste borduri.

– Ești în regulă? întrebă Tom când se opriră.

– Mda.

Tom bătă în marșarier și o luă din nou pe stradă, mult mai încet de această dată.

– Tu nu ești îmbrăcat, zise Nate. Pe sub echipamentul său de ploaie, Tom purta o uniformă curată de ajutor de șerif, dar nu un costum. Pentru prima dată, Nate simți un miros dulceag de transpirație în aerul închis din mașină.

– Toată țara este literalmente o zonă de dezastru. Acest lucru mă salvează de atâta bătaie de cap cu schimbatul hainelor.

– Ai băut. Nate recunoștea mirosul de burbon. E zece și cincizeci de minute dimineața.

Acel Tom Buck pe care-l cunoștea el nu se făcea praf înainte de prânz.

– Sunt treaz de la trei dimineața. Așa că pentru mine e trecut de prânz, într-un fel.

– Nu ești la datorie?

– Te rog, dă-mi o lecție despre datorie, Nate.

– Nu vrei să conduc eu?

– Trăiești în Manhattan.

– Încetinește!

– Merg cu treisprezece kilometri pe...

– Vreau să văd pubul Union. Oprește aici.

Tom se opri în mijlocul străzii. Acest lucru ar fi putut fi o problemă în oricare altă zi, dar în această dimineață, mașina lor era singura care se vedea pe stradă.

Nate lăsă geamul în jos, ca să vadă dincolo de sticla încețoșată, încercă să se apere de ploaie și de vânt deschizându-și umbrela.

Focul de la Union fusese stins abia cu câteva ore în urmă, dar după cum arăta locul acela, parcă trecuse un secol. Clădirea cu trei etaje era eviscerată. Un contabil și un dentist închiriaseră etajele superioare, iar ferestrele birourilor acestora erau căscate ca niște ochi ce nu clipeau. Cioburile geamurilor sparte sclipeau de-a lungul străzii inundate. Rânduri de cărămizi carbonizate se întindeau de la cele două niveluri superioare până la acoperiș. Prin burdihanul ferestrelor goale, grinzi prăbușite străpungeau bătrânul pub ca niște săbii încrucișate.

Stră-străbunicul lui Nate construisese acel local cu mai mult de un secol în urmă. Degetele lui amestecaseră mortarul dintre cărămizile pubului, iar

măinile sale ajutaseră la montarea stâlpilor de susținere care sprijineau tavanul. Stră-străbunicul lui Nate lustruise tețgheaua barului cel negru în fiecare noapte, vreme de patruzeci de ani. Când picioarele acestuia se deformataseră din cauza poliomielitei, se deplasase dintr-un capăt în altul al localului într-un scaun cu roțile, lăsând în podea niște urme adânci care rămăseseră vizibile după decenii de lăcuire. Chiar tatăl lui Nate măturase acele podele în fiecare noapte a fiecărei veri din tinerețea lui.

Meg și Livvy nu văzuseră acest loc niciodată, iar acum nici nu mai aveau cum să-l mai vadă. Era pierdut, iar oamenii care-și petrecuseră viețile aici erau acum mai absenți decât fuseseră vreodată.

În decorul acela cenușiu, singura culoare provenea de la benzile de un galben strident care izolau perimetrul clădirii. Nici măcar ploaia nu putea îndepărta mirosul de ars din aer.

Nate se uită îndelung spre vitrinele goale din fața pubului și și-o imagină pe bunica lui ridicată de forța exploziei din bucătărie și aruncată în celălalt capăt al încăperii. Dacă se ducea înăuntru, se întrebă dacă ar fi fost în stare să traseze traiectoria ei prin foc și fum.

– Nu poți intra acolo, îi spuse Tom. E interzis.

Nate îi aruncă o privire lui Tom, apoi se uită din nou la rămășițele pubului. Își lăsă privirea să zăbovească – mai mult pentru Tom decât pentru sine. Stresul se scurgea prin toți porii prietenului său – la fel de palpabil ca și vaporii de whisky. Pe chipul lui Tom tremurau mici expresii – ca niște fire care vibrau sub tensiune. Nate era sigur că nu mai era mult și avea să izbucnească.

Închise umbrela și ridică geamul. Tom băgă din nou mașina în viteză fără niciun alt cuvânt. Biserica era la numai câteva străzi distanță. Edificiul din piatră al clopotniței se asorta cu nuanțele cenușii ale cerului. Un arțar fusiform se legăna pe peluza bisericii. Erau vreo douăzeci de mașini în parcare, dar clădirea arăta la fel de lipsită de viață ca toate lucrurile din orașul asediat.

Tom parcă și rămăseră în mașină, privind cum răpăia ploaia pe parbriz.

– Ești furios pe mine, Tom?

– Ce rost ar avea?

– Tatăl tău a spus că v-am abandonat. Pe tine și pe Johnny. Când s-au întâmplat toate acele lucruri, a trebuit să plec de aici. Îmi pare rău că nu

te-am văzut atât de des cum ți-am promis că aveam să o fac odată ce am fi ajuns amândoi în oraș. Fiecare amintire despre acest loc era...

Clătină din cap, asigurându-se că fruntea lui era încrețită, exprimând sinceritate, și că ochii îi erau plini de sentimente profunde.

– Dacă te-ai simțit abandonat, îmi pare rău, adăugă Nate. Nu am cum să mă revanșez acum pentru asta, dar îmi pare foarte rău. Ești un prieten bun. Cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Să te rănesc ar fi ultimul lucru pe care mi l-aș dori. Văzu cum mâinile prietenului său se făcură albe pe volan. Trecură câteva momente înainte ca Tom să-i întâlnească privirea.

– De ce nu taci naibii din gură măcar o dată în viața ta? zise Tom deschizând portiera.

Câțiva stropi de salivă încărcară aerul dintre ei.

Nate se așteptase la mânie, dar vehemența din vocea lui Tom era mai mult decât ar fi putut spera. Tom ieși furios din mașină, trântind portiera în urma lui – atât de tare, încât Nate se clătină pe scaunul lui. Văzu prin parbriz că Tom își ridică gluga, ferindu-se de furtună, și se îndreptă spre ușa laterală a bisericii.

Arțarul înrădăcinat de pe peluza bisericii continua să se clatine. Pendula ca un metronom, iar trunchiul lui pârâia în acest asalt. Când furtuna avea să se întoarcă cu forțe proaspete, lovind în plin, Nate bănuia că tot ceea ce era acum aplecat urma să se rupă.

19 Iunie

Uneori nu știu dacă mai pot face asta. Nu știu dacă pot fi ceea ce vrea el să fiu tot timpul.

În unele zile, amândoi suntem cel mai bun lucru pe care mi-l pot imagina, dar alteori parcă aș fi îngropată de vie. Ei toarnă pământ peste mine, lopată cu lopată, acoperind-o pe cea care se presupune că sunt. Tot vorbim despre cât de grozave vor fi lucrurile, de parcă ne-ar aștepta un viitor perfect. Dar dacă lucrurile nu sunt perfecte? Pentru că acolo vom fi aceiași. Până și Tom, Molâul Gură-Cască, va fi acolo, bosumflat și prezent peste tot, ca un nor de furtună. Nate e întotdeauna atât de sigur de toate, iar eu nu știu dacă acest lucru e bun sau rău. Uneori am impresia că-l iubesc pe Nate. În unele zile

sunt aproape sigură de asta. Alteori mă întreb dacă nu cumva iubesc felul în care mă tratează oamenii pentru că sunt cu el. Fiul orașului Greystone Lake. Băiatul-care-a-căzut. E special, iar faptul că sunt cu el mă face și pe mine specială. Asta înseamnă că mă folosesc de el sau că el se folosește de mine? Asta e dragostea? Doi oameni care se folosesc reciproc? Nu există totuși scăpare, iar eu nu cred că așa ar trebui să lucreze dragostea. Mereu supravegheată. Mereu judecată. Și nu e doar Nate. De fiecare dată când sunt departe de el, ochii întregului Lake sunt pe mine. E ea potrivită pentru băiatul nostru perfect? Fiica unui criminal îl merită oare pe fiul nostru de aur? Ar fi mult mai rău în Ogdensburg, cu tata? Poate că îmi va lipsi vechiul debarcader.

Singurul loc în care pot fi eu însămi, departe de toți acei ochi.

Din fericire, în marele oraș nimeni nu știe povestea mea. Acolo aș putea fi oricine. Nu ar trebui să mă lupt pentru orice. L-aș putea părăsi pe Nate și nimănui nu i-ar păsa, pentru că, în lumea normală, asta se întâmplă tot timpul. Nimeni nu m-ar împunge cu priviri răutăcioase de pe cealaltă parte a străzii și nici nu le-ar spune gemenilor ce ușuratică legendară e sora lor. Cred că aș putea fi o fată bună dacă aș vrea. Aș putea fi orice dacă aș fi liberă. În noaptea asta, am uitat pentru o secundă că nu eram liberă. Aș putea să dau vina pe alcool sau pe orice altceva, dar ar fi o minciună. Da, Adam mi-a făcut mai mult rău decât oricine altcineva din acest oraș, dar m-a și plăcut – și nu pentru că s-ar fi temut de mine, ori din cauza celui cu care mă întâlnesc acum.

El m-a plăcut pentru ceea ce sunt, atunci când nu aveam nimic altceva să-i ofer în afară de propria persoană. Și da, poate că am vrut să-i amintesc lui Nate că sunt mai mult decât un detaliu oarecare de pe lista lui pentru o viață perfectă. Că nevoile și dorințele mele nu vor fi întotdeauna aceleași cu ale lui. Cred că a fost o prostie să flirtez cu Adam chiar acolo unde Nate ne putea vedea. O mișcare de adevărată pițipoancă – această încercare de a face gelos un băiat în acest fel, dar tuturor le este permis să greșească. Eu de ce nu aș avea voie să greșesc? Situația nu ar fi trebuit să degenereze în acest fel. Nate nu se uita la mine în timp ce se repezea la Adam, dar m-a privit când s-a

terminat totul. Și, lisuse, cum era chipul lui. Cum zâmbea ca un lup. Numai dinți. Am mai văzut acea privire la el, dar niciodată nu a mai fost îndreptată asupra mea. Niciodată. E diferit atunci când acei ochi reci ca gheața sunt fixați asupra ta. Așa că am fugit. Pentru că știu că Nate nu e de fapt acolo când e așa. E altceva – și orice ar fi lucrul acela, mă sperie cumplit. Cred că-i sperie pe toți. Uneori, în pat, mă întreb...

Dumnezeule! Nu voi avea liniște în noaptea asta. Nici măcar în Night Ship. Vine cineva.

ABSOLVIREA

V

Pentru Nate, fiecare melodie era o scuză să o țină pe Lucy aproape și să nu o lase să plece. Dacă o învârtea, îndepărtând-o puțin de trupul lui, era doar ca să o prindă mai strâns când se reîntorcea spre el.

– Ce păcat că dansezi doar când ești beat, McHale, zise Lucy cu buzele lipite de umărul lui.

Poate din cauza băuturii, a canabisului sau a pilulelor, lumea deveni neclară și se restrânse până ce Lucy rămase singura imagine pe care o vedea în culori. Noaptea aceea era a lor și așa avea să fie fiecare noapte începând din acel moment. Luminișul dădea pe dinafară cu de toate. Muzica se auzea mai tare, iar mișcărilor mulțimii deveniră frenetice. Confuzia produsă de chimicale intensifica simțurile lui Nate în moduri neașteptate. Ritmul basului care se revărsa din difuzoare mirosea a pin. Rânjetul lui Tom îi dădea senzația că se scufunda într-o baie indigo.

Oamenii apăreau și dispăreau. Lucy era în brațele lui și, la un moment dat, nu mai era. El sări și începu să țopăie în ritmul muzicii cu Tom și Emma, mișcărilor lor fiind într-o perfectă sincronizare, chiar dacă nu erau în tandem. Nate era o notă în acea melodie, împreună erau un acord și laolaltă cu toți cei din luminiș deveniră o simfonie. Noaptea era pe

sfârșite și la fel și petrecerea. Ritmul încetinise, frenezia se potolise și grupul lor se micșorase. Nate se trezi lângă rămășițele unui butoi cu bere împreună cu Jim Tatum, cu Parker Lang și cu Winston Chu. Berea avea un gust plăcut de țigări. Fumul focului de tabără îi înțepa ochii, provocându-i tristețe. Acesta era punctul culminant al adolescenței lor și se sfârșea peste tot în jurul său.

Tom își făcu din nou apariția, iar Nate se simți revigorat la vederea lui. Prietenul lui. Cel mai bun prieten, pe care oricine ar fi sperat să-l aibă. Părea nesigur pe picioare, Tom al lui. Lumea întreagă părea nesigură. Asta deveni și mai evident atunci când o văzu pe Lucy în timp ce era săltată în aer de către tânăra masiv de la marginea luminișului. De obicei, Nate nu era gelos când vedea astfel de lucruri. Dacă ar fi văzut-o ridicată de mijloc de oricine altcineva prezent acolo, nu ar fi schițat decât un zâmbet strâmb. Dar Adam Decker nu era oricine.

Avu o senzație de cădere. Dar nu de prăbușire, ci una de scufundare, de alunecare. Abisul se căscă sub el și îl înghiți cu totul. Lumea deveni neagră și roșie, iar el simțea o nevoie nebună să se miște, încărcat de electricitate. Focul sălbatic se aprinse în interiorul lui, iar Nate cedă acestui impuls. Ochii de rechin, lipsiți de expresie, ai lui Adam Decker, se făcură mari, apoi se îngustară.

Nate simțea ceva ud pe pielea lui. Vibrațiile ciocnirilor repetate îi făceau pumnii și tălpile să tremure.

Redeveni el însuși, cu mâinile ridicate deasupra capului. Luminișul părea o învălmășeală de lucruri – ploaie, noroi și fum. O revărsare de sunete umplea spațiul în care se afla. Era ud learcă, iar când își descleștă pumnii, aceștia erau plini de sânge. Își pipăi fața și constată că nu era a lui. Buzele lui strânse schițau cel mai fioros zâmbet cu putință. O siluetă era încovoiată pe pământ – un bărbat masiv care se prăbușise. Acesta ținea o mână ridicată în semn de supunere.

Nate deveni conștient de mulțimea din jurul lui. Erau prietenii lui, dar cum vocile lor erau doar un vuiet de fond, nu-i putea recunoaște. Urlau și țipau. Furia îl lăsase epuizat, dar deveni perfect conștient de un singur fapt.

Ceva nu este în regulă.

Nate se întoarse să cerceteze cu privirea mulțimea și palisada de

copaci.

Unde era ea?

Fusese acolo cu o clipă în urmă. Dar fusese doar o clipă? El păși peste trupul chircit al lui Adam, în drum spre liziera copacilor. Oare fugise? se întrebă. Nate. Fugise *de el*?

În spatele lui, țipetele mulțimii se stinseră. Era eșecul unui moment. Se încheia o eră.

Nate se prăbuși în tufișuri. Crengile trosniră, iar rugii îi zgâriară pieptul gol.

– Lucy! strigă el printre copaci. Departe de petrecere, pădurea era stranie. Fuoare de fum mângâiate de lumina focului străpungeau aerul dintre copaci într-o geometrie spectrală.

Unde plecase și de ce plecase de acolo fără el? O strigă din nou.

Pași nesiguri se auziră în hățișul din spatele lui.

– Ai reușit, zise Tom gâfâind. Chiar ai reușit.

– Ai văzut unde a plecat ea?

– L-ai distrus.

– Lucy! strigă Nate în pădure.

– Nu-ți mai bate capul cu ea.

Nu putea vedea fața lui Tom, dar vocea prietenului său era răgușită, de parcă plângea.

– Unde este, Tom? Ajută-mă să o gălesc.

– Cum ai reușit să faci asta?

Nate încercă să-și amintească de ce se bătuse cu Adam, dar avea o varză în cap. Parâmele care îl țineau ancorat în realitate se dezlegaseră, iar universul lui era în derivă, liber să-i așeze în cale șansă după șansă.

– Ce ești tu, Nate?

– Ajută-mă, Tommy! *Te rog!*

Disperarea se târa în sus pe gâtul lui, ca o pojghiță de gheață. Nu știa de unde provenea lucrul acela. *Ceva nu e în regulă.* Își dădea seama de existența lui după durerea din brațul său, și îl auzea în șuierul vântului printre ramuri.

Tom apucă fața lui Nate și își lipi buzele de ale lui. Nate era în altă parte. Întrebându-se unde era Lucy și de ce plecase de acolo. Când realizează ce se întâmpla, el își desprinse încet gura de buzele lui Tom.

Tom deschise ochii și tresări, de parcă l-ar fi văzut pe Nate pentru prima oară.

– Oh, la naiba! Fața lui căzu brusc, ca o clădire care se prăbușea. Nu am vrut să fac asta.

– E în regulă, zise Nate.

Dar Tom înjură din nou și își îngropă fața în mâini, de parcă ar fi vrut să și-o strivească. Furia puse stăpânire pe el ca o tornadă. Se izbi cu capul de trunchiul unui copac. Un sunet gutural ieși din pieptul lui – ceva primitiv și lipsit de orice altceva în afară de suferință.

– Termină, Tom, zise Nate, încercând să-l îndepărteze pe prietenul său de copac. O să te rănești.

– Nu mă atinge! strigă Tom, vrând să-l ocolească.

Nate ridică mâinile într-un gest defensiv. Nu știa ce să facă, dar trebuia să o găsească pe Lucy.

– Lasă-mă!

O expresie de epuizare cruntă puse stăpânire pe chipul lui Tom. O luă la fugă cu toată viteza printre copacii care fuseseră martori la acea scenă.

– Tommy!

Nate încercă să-l urmărească, dar la ora aceea din noapte era greu să alerge prin hățișuri. Îl auzi pe prietenul lui fugind, dar nu putea să-l zărească.

Nate își făcu drum printre copaci, strigând numele lui Tom și pe al lui Lucy. Dar pădurea era întunecoasă, deasă și destul de mare pentru a ascunde pe oricine nu voia să fie găsit.

∴

Își amintea că mersese. Își amintea senzația aceea neplăcută – cum îl usturau picioarele din cauza pantofilor uzi.

În febra nopții exista un loc în care timpul nu avea niciun înțeles, iar evenimentele nu aveau nicio luciditate, și tocmai în acest loc era el. Unde erau prietenii lui? De ce era singur? Încotro se îndrepta? Logica viselor înlocuia legile lumii. Se gândea la ceva sau la cineva – la Night Ship, Lucy sau Tom – și iată-l acolo. Poate că ei fuseseră în acest loc în tot acel timp.

Înaintă prin apa agitată de lângă țârm, privind mulțimea de oameni de

pe plaja stâncoasă. Lacul era peste tot în jurul lui, prinzându-l în capcană așa cum o stea ajunge captivă în vid. Apa lui rece ștergea tot ce atingea. El era șters. Un băiat înfășurat într-o folie Mylar de prim ajutor era pe plajă în fața lui. Băiatul era înconjurat de poliție și de paramedici. Nate îl cunoștea pe băiat: era sigur de asta. Băiatul avea nevoie de ajutor – atât de mult.

Pentru o clipă, avu impresia că băiatul îl observase, în sfârșit. I se părea că ar fi putut să strige la el, dar lacul îl zgudui ca pe o barcă zdruncinată de valurile lăsate în urmă de alta. În scurt timp, nu mai văzu băiatul, nu mai văzu plaja, nu mai văzu nici măcar...

– Nate! Nate! Trezește-te, băiete!

Avu nevoie de toată voința lui pentru a deschide ochiul drept.

Nu era în lac și nici în Night Ship, nici în pădure sau în vreo anumită zonă îndepărtată a promontoriilor. Era în patul lui.

– Șeriful e aici, îi zise bunica lui. Vrea să vorbească puțin cu tine.

Nate se ridică, iar camera se clătină periculos. O căldură stranie puse se stăpânire pe creierul lui. Ochii îi rămaseră tulburi, chiar dacă clipise de nenumărate ori. Avea senzația că degetele îi erau ruginite la încheieturi.

– Poate vrei să te speli mai întâi.

Bunica aprinse luminile când se întoarse în hol. Simțea că pupilele lui făceau eforturi pentru a se contracta pe măsură ce îi reveneau treptat simțurile. Șeful poliției din Greystone Lake se afla la parter, iar Nate era într-o stare deplorabilă. Ajuns în baie, se spălă repede de noroiul și de sângele de pe mâini. Își scutură resturile de crenguțe și frunze din păr și se palmui puțin pe obraji ca să scape de paloarea aceea.

Șeriful putea fi acolo dintr-o mulțime de motive, dar la ora patru dimineața, niciunul dintre acestea nu putea fi bun.

Nate încă arăta deplorabil când termină cu spălătul. Ochii lui erau plini de vase de sânge, iar pe tâmplă avea o vânătaie proaspătă, dar zâmbetul lui era de aur, iar aurul nu-și pierde niciodată strălucirea.

Își puse un maiou, își trase blugii pe el și coborî repede scările. Bunica lui, în halatul ei de casă, stătea de vorbă cu șeriful în holul de la intrare. Niciunul dintre ei nu părea prea vesel.

– Bună dimineața, șefule!

— Îmi pare rău că te trezesc. Lucy nu a ajuns acasă.

— Nu?

— Doamna Bennett a sunat la poliție, iar ei mi-au transmis mesajul prin stație. În mod normal, nu aș începe căutările atât de devreme, dar știu că sunteți apropiați. Am crezut că tu sau Tommy știți ceva de ea.

Un șuierat strident din bucătărie sfâșie liniștea. Ceainicul. Bunica trecu repede pe lângă Nate, lăsându-l singur cu șeriful.

— Ai băut, cred.

Șeriful îl privi cu ochii mijiiți.

— Puțin, recunosc Nate.

Chipul lui nu putea exprima sfială, dar făcu tot ce-i stătea în putință pentru a părea rușinat.

— Voi, băieți, ați ajuns totuși teferi acasă.

— Intacți.

— Bunica ta îmi face niște cafea. Tommy e în mașină. Ce-ar fi ca voi doi să vă gândiți bine unde putea să se ducă Lucy.

După ce-și vârî picioarele în teniși, Nate se duse la mașina de poliție parcată în fața casei lui. Umbra profilului lui Tom se vedea pe bancheta din spate.

— Hei!

— Hei! răspunse Tom.

Tom purta un tricou polo și pantaloni kaki, de parcă ar fi mers la școală. De parcă nu ar fi fost atât de devreme – cu puțin înainte de ivirea zorilor iar ei nu ar fi fost proiectați într-un alt plan al existenței. Tom nu-l privi pe Nate.

— Mă simt nouăzeci la sută mort în acest moment, zise Nate, strecurându-se în mașină lângă Tom.

Tom nu răspunse.

— Îmi închipui că sunt optzeci la sută șanse ca aceasta să fie o halucinație.

Tom nu zise nimic nici de această dată.

— Eu nu am găsit-o pe Lucy, zise Nate. Nu aș fi surprins dacă jumătate dintre colegii noștri de clasă ar dormi pe undeva. Poate că stă la Emma acasă.

— Tata a căutat-o deja acolo.

– Nu părea chiar atât de afectată ca să se rătăcească și să ajungă cine știe unde, dar nu sunt eu cel mai în măsură să spun asta.

Tom se întoarse și privi pe fereastră.

– Probabil că doarme pe undeva, atâta tot. Adevărul e că a fost geloasă.

Tot ce obținui de la Tom fu un sunet de mișcare – probabil că acesta ridicase din umeri.

– Tommy, toată treaba aceea... din pădure. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. A fost o noapte nebună, nu-i așa? Îl bătu pe prietenul său pe picior. Faci ca totul să pară ciudat și nu trebuie. Eu nu mă simt ciudat.

Tom rămase tăcut câteva momente interminabile înainte de a spune:

– Cred că încă sunt beat.

– Ei, da, desigur. Ai fost praf. Și eu la fel. Încă mai sunt. Să amestec pilulele cu toate celelalte a fost cea mai proastă idee. Mi-am învățat lecția.

În mașină era întuneric, dar Tom părea să încuviințeze din cap.

– Mda.

Nate era încântat să lase problema aceluia sărut – dacă asta fusese de fapt – să se stingă. Nu se gândise prea mult la asta, dar când o făcu, cel mai puternic sentiment pe care-l detectă fu o ușoară surprindere. Dar Creatura Viitorurilor Catastrofale analiza și relua în minte acele două secunde din pădure, lamentându-se și imaginându-și dezastrul produs de consecințele acestora. Era bine să discute deschis despre asta, astfel încât să bagatelizeze momentul și să meargă mai departe.

– Cât despre Lucy, eu spun să-l luăm pe tatăl tău să verifice pe chei și la hangarul pentru bărci, în timp ce ne lasă pe noi la Johnny.

– La Johnny?

– Da. O să-i spun șerifului că vom căuta acolo, că o să verificăm chioșcul din grădină, casa de lângă piscină, docul, orice altceva, însă noi vom lua una dintre canoele lui Vanhouten până la Night Ship.

Ochii lui Nate se obișnuiseră deja cu întunericul – destul cât să vadă că Tom clătina ferm din cap.

– Nu pot merge acolo. Nu în noaptea asta. Pur și simplu nu pot.

– Lucy se va duce acasă odată ce se va lumina, dar dacă șerifului îi intră în cap să întoarcă orașul cu susul în jos, atunci va trebui să ne

strângem toate lucrurile de la Night Ship. Marfa noastră e încă acolo, iar ei își vor da seama că am pus stăpânire pe locul acela. Cine știe, poate chiar a adormit acolo în noaptea asta. În orice caz, trebuie să fim prudenți. Ar fi normal să aștepti până dimineață pentru a începe căutările. Nu știi cum crede șeriful că ne face o favoare.

– Tata o să-și iasă din minți dacă află că am fost la Night Ship.

– De aceea trebuie să mergem noi mai întâi acolo. Dacă Lucy e acolo, o vom trezi, o vom duce cu barca până la casa lui Vanhouten și-i vom spune șerifului că a fost în chioșc în tot acest timp. Nu facem niciun rău nimănui. Dacă nu, o să scoatem toate lucrurile noastre din Night Ship, în caz că decide cineva să caute acolo înainte să apară ea.

– Am terminat-o cu locul acela, Nate. Ai promis. I-ai promis și lui Lucy, de asemenea.

Șeriful ieși din casă și își făcu drum către ei, străbătând peluza.

– *lisuse!* șuieră Nate printre dinți. Șeriful era destul de aproape, așa că nu putea risca să vorbească tare. El nu se așteptase să fie respins în acest fel. Bine, zise el în cele din urmă. O să mă duc singur acolo. E de ajuns să stai în chioșc fără să faci nimic. *Perfect.*

Șeriful Buck deschise portiera și se așeză la volan. Mirosul de cafea și umezeala nopții intrară în mașină odată cu el.

– Aveți ceva idei, băieți?

Nate răspunse și șeriful îi dădu replica. Conversația se derulă în direcția inevitabilă, sfârșindu-se în singurul mod posibil: Nate obținu ceea ce voia. Tom avea să-l însoțească, așa cum făcea întotdeauna. Șeriful îi lăsă în fața casei familiei Vanhouten în drumul lui spre chei. Nate crezuse că toți cei din casă dormeau, dar când ajunseră în spatele casei, văzu că luminile din seră erau aprinse. Aceasta era o construcție din sticlă, în formă de dom, care se înălța în spatele casei și se deschidea pe verandă. Ocoliră sera, dar Nate îl zări pe domnul Vanhouten în mijlocul încăperii, așezat la o masă și zgâindu-se la o sticlă pe jumătate goală. Bărbatul părea să aibă profilul imprimat pe o bancnotă, dar era captiv în globul de sticlă al serei și se ținea de masă de parcă aștepta să înceapă vreun cutremur.

Casa și terenul din jur erau cufundate în liniște atunci când străbătură grădina. Nate credea că domnul Vanhouten nu ar fi putut observa nici

măcar un Boeing 747 aterizând în curtea din spate, dar erau totuși prudenți. O geană de lumină se ivi deasupra munților estici.

Familia Vanhouten păstra o varietate de ambarcațiuni la docul lor. Fără niciun cuvânt, Nate și Tom luară o canoe din suport și o lăsară pe apa de culoarea onixului.

– Ce facem dacă tata termină căutările pe chei și se întoarce la casa lui Johnny înaintea noastră?

– În loc să te îngrijorezi în gura mare, mai bine ai face-o în liniște. Am senzația că în capul meu este o fanfară care încearcă să evadeze.

Lacul era agitat, iar lui Nate nu-i plăcea ideea să-l străbată vâslind pe întuneric. Se încurajă și puse piciorul pe fundul ambarcațiunii. Tom făcu canoa să se clatine când urcă în ea, iar Nate închise ochii pentru a scăpa de un val de greață. Chiar și pe uscat, vederea lui era a unui om mahmur. Jumătate din sinapsele lui patinau pe inelele lui Saturn. Oare era bine să se ducă la Night Ship? Asta avea să-i ajute să o găsească pe Lucy? Lucy *voia* oare să fie găsită?

Un cântec de sirenă al durerii era interpretat în părțile componente ale brațului său rănit. Asta era ceea ce-l atrăgea mai mult ca orice pe lac.

Când ajunseră la Night Ship, coborâră suportul de amarare și legară canoa de acesta. Subsolul era plin de igrasie din cauza umezelii. Șeriful le dăduse o lanternă, cu toate că Nate ar fi putut găsi drumul prin acel labirint de coridoare pe jumătate adormit și fără nicio lumină. Urcară scara în spirală până la etajul principal al clubului de noapte.

Unul dintre felinarele de camping licărea într-un colț, luminând peretele vălurit, zugrăvit în roșu, și aruncând umbre mișcătoare de scaune și de mese pe suprafața ringului de dans. Orice ar fi intuit Nate venind la Night Ship, se dovedise că avea dreptate. Cineva fusese acolo și nu demult.

– Lucy! Vocea lui reverberă între pereți, răsunând în tot holul Sălii Century de deasupra.

Si, si, si, si...

Sacii de dormit și rolele de spumă erau acolo unde le lăsase el cu o dimineață în urmă. Singurul lucru ciudat era un pahar gros, plin cu un lichid transparent, de pe teigheaua zgâriată a barului. Sorbi puțin din el și scui pă imediat băutura când stomacul i se întoarse pe dos din cauza gustului ei. Era votcă. Băutura preferată a lui Lucy. Nate o strigă din nou.

În spatele lui, Tom pășea în cerc în jurul ringului de dans.

– Ai de gând să mă ajuți sau ce? îl întrebă Nate.

– O să verific Sala Century.

Nate îi dădu lanterna lui Tom, iar el luă felinarul. Lumina soarelui păta în roșu norii dinspre est, dar interiorul vechiului club de noapte se încăpățână să rămână întunecat.

Acest etaj avea un număr limitat de încăperi, dar Nate le verifică pe toate. Deși petrecuseră multe după-amiezi ploioase cercetând clădirea, nu găsiseră niciodată coridoarele secrete despre care pomeneau vechile legende. Intraseră de puține ori în bucătăria aceea mizerabilă și spațioasă, dar Nate verifică acum dulapurile și frigidererele goale care zăceau abandonate acolo. Își spuse că Lucy putea să fi leșinat oriunde, fiind amețită de alcool, dar asta nu explica deloc de ce o căuta pe acolo. O față epuizată nu se cațără pe un bufet ca să se ascundă într-un dulap din bucătărie. Simțea un nod în stomac. Era o senzație, dar, de asemenea, era și o amintire. „Ceva nu e în regulă”.

– Tom! strigă el în pustietatea debarcaderului. Răspunsul prietenului său era înăbușit de distanță și de excentricitățile clubului Night Ship. Sunetul sosi de parcă ar fi fost filtrat prin timp sau printr-o membrană de apă rece și curată. Nate observă că o ușă care dădea spre puntea de promenadă era deschisă. Urmă o rază de lumină și fu întâmpinat de zorii dimineții. Nori joși erau învăluiți de lumina aurie pe fundalul munților împăduriți.

Lemnul putred al vechiului debarcader arăta ca o piele străveche, scândurile lui fiind umflate și strâmbe după un secol de folosință. Bucăți întregi din balustrada punții de promenadă căzuseră, nelăsând decât un pas între aceste scânduri și burdihanul nesătul al lacului. Pânza lacului era pustie și întunecată. Fuiore de ceață pluteau deasupra apei în lumina albastră a zorilor. Suprafața lui era de obicei ca suprafața unei oglinzi, reflectând fără a dezvălui nimic. Dar în acel moment de lumină stranie, lacul deveni transparent. Nate îi verifică undele cu raza lanternei sale. Aceasta trecu prin apa aceea limpede la fel de ușor ca prin sticlă. Lumina prinse un mic vârtej verde jad în adâncul de cristal al apei. Când îl văzu, neuronii absenți ai lui Nate reveniră de pe planetele îndepărtate cu o viteză care încălca toate legile naturii. Atenția lui se concentrează asupra

unui singur lucru. Un material de un verde sublim era înfășurat în jurul pilonilor de susținere ai debarcaderului, chiar sub suprafața apei.

„Nu” – era tot ce putea gândi Nate. „Nu”.

– Nate?

Vocea lui Tom și zgomot de pași care se apropiau în fugă.

Era vag conștient de un țipăt. Propriul lui țipăt. Soarele se ridică peste linia munților și secretele lacului ieșiră la lumină. Chimonoul lui Lucy. Ghearele apei îl zgâriară când se scufundă în adâncul lacului. Apa rece ca gheața îl lovi ca un pumn în piept. Dar el o spintecă, înotând pe sub umbra clădirii Night Ship, bătând acolo unde nu ajungea lumina. Notele discordante ale răcnetului său vibrau peste tot în jurul lui. Înotă și caută, și se luptă cu apa întunecată. Rămase fără aer. Rămase fără nimic. Dar asta nu-i opri urletul fără cuvinte. Lacul luă urletul lui la fel de ușor cum luase toate celelalte lucruri.

Treisprezece

Chimonoul ei verde jad și o durere continuă în inimă erau garanția faptului că Nate nu avea să accepte niciodată biletul de adio atribuit lui Lucy. Din miliarde de motive, nu putea crede că ea fugise. Chiar și după ce căutările încetară, Nate cercetă țărnul lacului de jur-împrejur săptămâni la rând. Merse pe promontorii, cutreieră plajele stâncoase și vâsli în jurul insulei Blind Down și pe lângă acele aflorimente fără nume care presărau apele lipsite de culoare. Lacul dă înapoi ce ia, dar nu era nici urmă de Lucy.

Fiecare zi lipsită de succes îl înverșuna mai tare. Diseca și analiza fiecare amintire de la absolvire. Derula acele imagini, înainte și înapoi, căutând în fiecare secvență ceva care să aibă sens. Revizua și repeta și insista asupra fiecărui cadru al acelei nopți, până ce amintirile ajunseră să fie îngropate sub miile de verificări și erori de transcriere ale aducerilor aminte. În final, tot ce știa era că lupta lui cu Adam o speriasse pe Lucy. O speriasse destul cât să o facă să fugă din luminiș până la debarcader, la Night Ship.

Și apoi...

Nu știa. Nate încercă să-i determine pe polițiști și pe prietenii săi să ajute, să investigheze, să se implice, dar după apariția acelui bilet, ei și restul orașului Lake acceptară răspunsul simplu pe care-l oferea acesta. Să o considere pe Lucy fugară era preferabil oricărei alternative. Ei ar fi trebuit să știe cel mai bine: Greystone Lake era la fel de frumos ca oricare alt oraș, dar Night Ship și istoria sa ar fi trebuit să le aducă aminte cât de terifiant putea fi adevărul.

În timp ce vara se apropia de sfârșit, Nate deveni paranoic. Era ca și cum toți ceilalți din oraș ar fi ajuns la o înțelegere mută de a încheia acest capitol din povestea orașului Lake. Recunoștea că el devenea din ce în ce mai obsedat. Vedea cum se uitau oamenii la el. Dacă Lucy fugise într-adevăr, atunci el trebuia să fie răspunzător într-o oarecare măsură pentru asta. Dacă i se întâmplase ceva mai rău, atunci el era, în mod evident, primul suspect. Bărbieritul și dușurile lui deveniră sporadice. Mesele erau uitate, iar somnul îi deveni străin. Expresiile întipărite pe fața bunicii lui oscilau de la neliniște la panică. Nu o mai văzuse așa din lunile de după accidentul de mașină. Până și Tom începu să-l evite. Săptămână de săptămână, furia se adună ca un cocon în jurul lui. Într-o dimineață, unul dintre Matinali îi spuse un lucru care-l făcu să izbucnească în timp ce patrula pe țarm. Vederea i se încețoșă, devenind întunecată, cu pete roșii, apoi se trezi legat de un pat de spital. Bărbatul care-l înfuriase era și el în spital, dar nu în aripa de la psihiatrie.

Când redeveni el însuși, îl trimiseră din nou la vechiul său psihoterapeut, cu care începuse să facă ședințe zilnice de terapie și care îi prescrie o anumită medicație. Mai avea doar câteva săptămâni până să împlinească optsprezece ani – un minor fără drepturi, sub supravegherea atentă a unor medici, a poliției și a tuturor celor din jurul lui. Pilulele îl aduceau într-o stare în care abia își putea aduna puterile ca să vomite, dar îi ofereau timp destul ca să mediteze.

Din perspectiva lui, Nate înțelegea că nu avea să o găsească niciodată pe Lucy, chiar dacă avea să o vadă în fiecare piatră de bordură din Lake și să o audă în fiecare boare de vânt care mângâia apele lui plumburii. Lucy dispăruse, dar Nate era viu. El avea să trăiască în continuare, dar numai dacă părăsea acel loc. Așa că le spuse psihoterapeutului său și bunicii ceea ce voiau să audă. Trecu prin cinci stadii de suferință într-un ritm

plauzibil. Își lua pastilele ca un pacient model. Își ceru scuze în lacrimi înnotătorului matinal pe care-l trimisese la urgențe – interpretare care-l convinsese pe bărbat destul cât să dea drumul cârjelor și să-l îmbrățișeze înșuflețit pe Nate cu brațul său pus în ghips. În timp ce plângea pe umărul bărbatului, Nate pândea privirile pline de ușurare schimbate între bunica și doctorul lui, care stăteau în preajmă.

Cu promisiunea că avea să continue terapia în New York, Nate reuși să ajungă la Universitatea Columbia la câteva săptămâni după începutul primului semestru. Faptul că era student la două specializări, biochimie și limba engleză, era o adevărată provocare, care solicita o mare parte din timpul său și o anumită rigoare – o valorificare laudabilă a talentelor și energiei sale, după cum susțineau toți doctorii lui.

Oricum, programul lui extra curricular nu era unul care ar fi fost aprobat de vreun terapeut sau de oricine altcineva. În vreme ce se îngropa în cursuri în timpul săptămânii, folosea weekendurile pentru a se elibera de focul din furnalul care clocotea în interiorul lui. Loviturile de Trăsnet serviseră odată acestui scop, dar să termine cu ele fusese ultima promisiune pe care i-o făcuse lui Lucy.

Mai erau și alte metode.

Marele oraș era mai blând decât s-ar fi așteptat, în ciuda miturilor lui. Se așteptase să vadă tâlhari la fiecare colț de stradă și tot felul de descreierați. Lumea se mai calmase, dar el nu. Câteodată, sâmbăta, își făcea drum pe străzile cu baruri înaintea să găsească pe cineva prea beat ca să-i mai pese de provocările lui.

Încăierările îi exorcizau furia, pentru că persoana pe care Nate căuta să o pedepsească aspru era el însuși. Nu știa ce se întâmplase cu Lucy, dar era sigur că purta o parte de responsabilitate pentru ceea ce se întâmplase. Dacă nu ar fi speriat-o în noaptea absolvirii. Dacă nu s-ar fi comportat de câte ori erau împreună cu atâta furie și cu atâta dragoste. Dacă nu s-ar fi întâlnit deloc cu ea, de la bun început. Oricare dintre acele o mie de trecături netrăite ar fi condus la un prezent în care Lucy ar fi fost teafără.

Fiecare ochi înnegrit și fiecare buză spartă îl ajutau să plătească pentru asta. Ținând cont de numărul rănilor pe care le etala la universitate, profesorii lui se gândeau probabil că era nespus de

neîndemânatic. La fel ca în cazul pierderii familiei sale, rana provocată de absența lui Lucy nu se vindeca, dar amorțea treptat. Într-o iarnă, Nate o întâlnește pe Meg, o studentă în anul doi la drept. Mai fuseseră și alte femei, dar nu ca ea. La fel ca Lucy, Meg era inteligentă și dură, iar Nate ar fi putut scrie o carte întregă descriind cât de generoasă, amabilă și amuzantă era ea. Dar acelea erau doar cuvinte. Focul dragostei lui pentru ea era o senzație care îl făcea să vibreze și care nu pălea niciodată.

Pasiunea lui Nate pentru Lucy fusese adevărată, intensă și flămândă, dar, cu trecerea timpului, începu să înțeleagă că acela nu era genul de dragoste care tindea să dureze. Fusese o pasiune trecătoare. La fel ca furia lui Nate, nu putea arde pentru totdeauna. Nate deveni un bărbat nou. Unul care putea trăi după legile acestei lumi. Un bărbat de care părinții și bunica lui ar fi fost mândri. Un bărbat care merita dragostea unei fete ca Meg. Nate nu crezuse niciodată că acele ecuații inegale din interiorul lui ar fi putut fi vreodată echilibrate, dar, variabilă cu variabilă, acest lucru se dovedi posibil.

Sau cel puțin păreau să fie. Furie. Durere. Răzbunare. Vinovăție. Acestea aparțineau unei alte vieți. Aparțineau unui alt Nate.

Își luă licența devreme și se înscrie la facultatea de medicină. Și au fost ani de fericire. A fost succes profesional. Și a apărut Livvy.

Apoi au fost găsite rămășițele lui Lucy în promontorii.

Nate deschise ușa laterală a bisericii și o rafală de vânt stinse un mănunchi de lumânări din apropiere. Biserica era neogotică, avea ferestre înalte și înguste cu vitralii, fiind lipsită de viață în ziua aceea cenușie. Clădirea nu mai avea energie electrică, promontorii de lumânări adunate în jurul altarului și de-a lungul culoarelor fiind singurele surse de iluminat. Insule de lumină în nămeți de umbră. Congregația era mai mare decât ar fi putut ghici Nate după numărul de mașini de afară. Mai mult de jumătate dintre stranele bisericii erau ocupate cu siluete învăluite în negru.

Nate îl observă pe Tom așezat în ultima strană, în partea din spate. Era un soi de anonim în întunecimea locului, dar Nate tot atrase atenția în timp ce pășea pe culoarul lateral. În timp ce chipurile oamenilor se întorceau spre el, unele deveneau ciudat de palide în lumina lumânărilor. Evită contactul vizual, dar recunoscuse foști profesori, prieteni vechi și

membri ai numeroasei familii a lui Lucy. Când ajunse în partea din spate a bisericii, murmurale mulțimii concuau cu răpăiala ploii în acoperiș și ferestre.

Nate se așeză lângă Tom, își scutură umbrela udă și dădu jos pelerina de ploaie. Sesiză mișcare în vestibulul din spatele lui. Zări pentru prima dată cutia neagră care avea să păstreze ceea ce mai rămăsese din Lucy.

Văzând sicriul, gândurile lui Nate zburară la bunica sa. Ea avea să moară, realizează el. Aveau să pună ceea ce ar mai fi rămas din ea într-o cutie la fel ca aceasta. Dacă nu azi, atunci mâine sau săptămâna viitoare, ori anul viitor. Unul câte unul, Universul avea să-i răpună pe toți. Pentru că singura certitudine a vieții este că nimeni nu supraviețuiește.

În timp ce contempla sicriul, Nate deveni conștient de o privire insistentă care-l fixa din profil. Trei adolescenți – foarte diferiți ca aspect –, care stăteau de cealaltă parte a culoarului, se uitau fix la el. Un puști dolofan și scund, un băiat palid și blond și o fată gothică, cu piercinguri. Sfârșitul unei glume care conținea poanta.

Se zgâiau la Nate cu fețele lor unșuroase. El recunoscuse felul în care ardeau ochii lor, cu repulsia clară a copiilor. O singură privire fu de ajuns să-i cunoască, așa cum și ei îl cunoșteau pe el.

– Ei sunt. Nate îl înghionti pe Tom. Vandalii. Dacă scandalul provocat de vandali fusese cumva declanșat de descoperirea rămășițelor lui Lucy, atunci avea sens ca aceștia să fie prezenți la înmormântarea ei.

– Ai vreo dovadă?

– Privește-i.

– Profilul psihologic.

Nate le aruncă o privire aspră adolescenților din strană. Aceștia erau copiii care o trimiseseră pe bunica lui în pragul morții.

Îi fixă îndelung, cu o privire mistuitoare, turnând venin pe la colțurile buzelor sale care schițau un zâmbet. Îi învinse pe fiecare în parte, până ce aceștia priviră în altă parte. Nu dură prea mult.

– Dacă sunt ei, ar putea ști ce s-a întâmplat cu Maura Jeffers noaptea trecută. La fel și Pete Corso. Fac parte din aceeași echipă.

Indiferent de faptul că Tom avusese o dimineață groaznică, era totuși polițist într-un oraș în care un copil era mort și altul dispărut. Nate credea că putea folosi acest lucru pentru a descoperi anumite răspunsuri la

întrebările care contau pentru el.

– Maura e fata care a fost găsită pe țărm, adăugă Nate când văzu că Tom nu răspundea. Iar Pete e băiatul dat dispărut.

– Da, știu cine sunt cei doi, Nate.

– Atunci fă ceva, domnule ajutor de șerif.

Tom își scoase telefonul și se prefăcu că-și verifică mesajele în timp ce făcea fotografii adolescenților.

Fata purta o floare mare în păr, complet nepotrivită cu aspectul ei de vampir. Era o dalie – portocalie sau roșie –, greu de spus la lumina lumânărilor. Ambii băieți aveau câte o floare asemănătoare trecute prin butonierele cămășilor lor.

– Ce-i cu florile acelea?

– Lucy avea flori în păr ultima dată când a fost văzută.

– Erau albe. Cale.

– În poveștile pe care le spun acești copii e vorba despre o dalie. Ei lasă dalii acum la baricadă, îi explică Tom.

– Cum?

– Așa cum noi obișnuiam să lăsăm acolo baghete luminoase. Acum ei lasă flori.

Lui Nate nu-i plăcea deloc ideea că Lucy devenise una dintre legendele lor.

– Lucy ura daliile.

Asta nu era adevărat, dar el o spuse, oricum.

Pana de curent transformase orga bisericii într-o colecție de tuburi inerte, așa că dascălul începu să cânte un imn fără acompaniament muzical. Congregația se ridică în picioare.

Familia începu procesiunea. Domnul și doamna Bennett, ținându-se de braț, deschideau drumul. Nate îl văzuse ultima dată pe domnul Bennett la tribunal, în timpul procesului său pentru crimă. I se păruse înalt și puternic pe vremea aceea. Acum era mai mic, cărunt și supraponderal. Un bărbat cu părul prea lung, purtând un sacou prea strâmt. Nu avea niciun semn distinctiv care să-l indice drept distrugătorul lumilor.

Anii își lăsaseră amprenta și pe fizicul doamnei Bennett. Nate și-o amintea suplă ca o dansatoare, dar devenise trupeșă. Părul ei, odinioară roșcat, era în mare parte decolorat din cauza firelor albe.

Cu toate că lui îi era imposibil să și-i imagineze mai bătrâni decât fuseseră, părinții lui Nate ar fi trebuit să aibă aceeași vârstă cu domnul și doamna Bennett. Se întreba dacă mama lui și-ar fi lăsat părul să încărunțească sau dacă tatăl lui ar fi făcut o burtă proeminentă. Nate nu avea nevoie să se întrebe cum ar fi arătat fratele lui mai mic. Zărea o frântură din Gabe de fiecare dată când se privea în oglindă.

Nate savura durerea provocată de aceste amintiri, dar nu se simțea în stare să le suporte prea mult timp.

Fata îi captă atenția imediat ce se uită bine la ea. Când îi umpluse o halbă de bere la Union cu o zi în urmă, îi spusese că numele ei era T.J. Tara Jane Bennett. Sora mai mică a lui Lucy. Ultima dată când o văzuse Nate, ea abia terminase grădinița. Pe vremea aceea, avea același păr castaniu-roșcat ca al lui Lucy. Dacă ar fi avut părul acela, poate că Nate ar fi recunoscut-o, dar și-l vopsise negru. Acum că înțelese cine era ea, când o privea era ca și cum s-ar fi uitat la Lucy printr-o fereastră colorată, într-o dimensiune alternativă.

În comparație cu a-l ierta pe domnul Bennett pentru că-i omorâse fiul, nora și nepotul, ar fi fost un fleac pentru bunica lui să-i ofere o slujbă Tarei. De ce nimeni nu se gândise să-i spună lui Nate că fata lucra acolo era o întrebare separată. Încă un secret de adăugat pe răboj.

Fratele Tarei, James, pășea alături de ea. Avea încă părul mamei sale – în lumina difuză a lumânărilor, părul lui avea o culoare aprinsă. Gemenii aveau cinci ani atunci când dispăruse Lucy. Asta însemna că acum aveau cam nouăsprezece. James era de departe cel mai înalt din cvartetul care înainta pe culoar. În lumina aceea vagă, chipul lui era numai fațete și umbre.

În timp ce James trecea pe culoar, se întoarse spre cei trei adolescenți atât de diferiți. Tânărul le făcu un semn din cap, iar ei îi răspunseră în același fel. Lucrurile începeau să aibă sens.

Fusese descoperit cadavrul surorii mai mari a lui James. Se știau cine fuseseră prietenii și dușmanii lui Lucy, dintre care unul era probabil ucigașul ei. Violență, distrugere, furie. Era o baladă a răzbunării – o melodie pe care Nate o știa pe de rost.

– El e, îi șopti Nate lui Tom. James Bennett. El e în spatele atacurilor. Incendiul de la Union. Loki. Totul.

Era încântat să vadă cum furia punea stăpânire pe trăsăturile prietenului său.

– Tata i-a dat o slujbă la secția de poliție într-o vară, în timp ce era la liceu. Încă mai vine pe acolo din când în când dacă avem nevoie de ajutor suplimentar.

Nate fusese în biroul șerifului pentru mai puțin de treizeci de minute înainte să descopere secrete despre acea noapte a absolvirii de mult. Ce putuse James să găsească acolo o vară întregă?

– Îl cunoști?

– Nu prea. Acum cred că lucrează la unul dintre magazinele de pe chei.

James ajunsese în partea din față a bisericii. Așteptă ca sora lui să se așeze.

Un grup de bărbați înveșmântați în negru purtară sicriul lui Lucy pe culoar. Părțile lui laterale erau incredibil de lucioase. Când te uitai la el era ca și cum ai fi privit una dintre fațetele încremenite ale lacului. Lumina lumânărilor licărea pe suprafața sicriului, făcând-o ciudat de luminescentă în spațiul acela întunecat. Numai amprenta unei mâini îi păta partea laterală.

Nate fusese mult timp o creatură a certitudinii. Dacă știa un lucru, era ceea ce voia. Dar Lake îi furase această certitudine. Trebuia să o ajute pe bunica lui, care era atât de grav rănită. Trebuia să se întoarcă la New York pentru a fi un soț bun pentru soția lui și un tată perfect pentru fiica lui. Trebuia să se asigure că acei vandali nu aveau să le mai facă vreun rău nici lui, nici familiei sale și nici prietenilor lui. Trebuia să descopere ce credeau că știau acei adolescenți. Trebuia să afle cine o omorâse pe Lucy.

Dar nu avea cum să facă asta dintr-odată.

În timp ce sicriul ei trecea prin dreptul lui, reflexia lui Nate se holbă la el de pe suprafața lemnului închis la culoare. Făcu un efort ca să-și păstreze cumpătul. Trebuia să fie prezent. Fiecare părticică din el. El era acolo – la fel și oasele ei deznădăjduite – și nimic altceva nu mai conta. Erau despărțiți de straturi de lac, de câțiva centimetri de stejar uscat și de prea multe greșeli ca să mai conteze. Bărbații care cărau sicriul îl aranjară în fața altarului. Dascălul termină imnul religios, iar congregația se așeză.

Preotul începu să vorbească. Se citi din Scriptură. Nu urmă niciun elogiu, iar Nate fu recunoscător pentru asta. Astfel de funeralii nu sunt pentru morți, ci pentru vii. Suspinele pe jumătate înăbușite din biserică întăreau această ipoteză. Veri îndepărtați și cunoștințe jeleau această fărâmă luată din propriile lor iluzii despre nemurire. Suferința lor era exagerată, dar fiecare lacrimă pe care o vărsau era pentru ei înșiși.

Pentru Nate, nicio vorbă spusă de acești oameni despre Lucy nu putea fi suficientă. De asemenea, nu putea trece peste faptul că, statistic vorbind, exista posibilitatea ca ucigașul lui Lucy să se afle printre aceste persoane îndoliate. Printre acești prieteni cu ochii plini de lacrimi, familie și vecini.

Cu toate astea, Adam Decker nu era în strane. La șase și cinci ar fi fost imposibil de ratat. Dosarul din dulapul șerifului spunea că alibiul lui Adam pentru acea noapte nu fusese verificat atent. Dacă el mințise în legătură cu asta, putea să mintă despre absolut orice.

A violat-o și apoi a ucis-o.

Dascălul începu imnul de încheiere „Amazing Grace”, pe care îl știa toată lumea. Vocile se înălțară la unison, puternice, în biserică plină de lumânări aprinse. Ochii lui Nate se umplură de lacrimi când realizează că slujba se încheia.

Era gata.

Încercă să nu clipească, dar asta nu-i împiedica lacrimile să curgă. Buzele ei într-o noapte rece. Părul ei gădilând pieptul lui gol. O scufundare în apele lacului reci ca gheața și senzația de arsură în plămâni în timp ce înota tot mai departe de lumină.

Congregația părăsea biserică. Cineva îl apucă de antebraț. Tom. Nate se uită printre lacrimi la prietenul său. Se simțea atât de bucuros că nu era singur acolo. Cochetase cu ideea de a iniția o confruntare cu vandalii, dar acum era necesară o retragere rapidă. Oamenii se zgâiau la el în timp ce își făcea drum spre ieșire împreună cu Tom, pe culoarul lateral. Înurmântarea lui Lucy urma să aibă loc mai târziu în cursul acelei săptămâni, din cauza Medeei. Își puse pelerina de ploaie și își șterse ochii în timp ce Tom îl trăgea spre ușă. Vânturile răbufniră pe ușă, stingând rânduri întregi de lumânări. Cineva din spatele lui îl apucă de umăr.

– Nu știam dacă ai să vii, îi zise domnul Bennett. Vocea lui era spartă

– ca un ciot găunos de copac afectat de intemperii.

Nate nu putea vorbi sau respira. Putea doar să se zgâiască la bărbatul din fața lui.

– Am auzit ce a pățit bunica ta. Îmi pare foarte rău. E o femeie bună. O femeie puternică. Dacă există cineva care să poată trece prin această încercare, ea este aceea.

În fața lui Nate era personificarea imensei sale suferințe, iar el nu știa ce i-ar fi putut spune. Avea senzația că plutea la un metru deasupra propriului trup.

– Speram să fii aici. M-am gândit că dacă un lucru bun poate ieși din toate astea – făcu un gest spre spațiul cavernos al bisericii –, acela ar fi să te văd din nou.

Nate făcu un efort să tragă aer în piept.

– Trebuie să-mi îndrept greșelile față de toți cei pe care i-am făcut să sufere. Și nimeni nu a suferit mai mult decât tine.

– Să îndrepti lucrurile.

– Nu pot să fac nimic pentru a înlocui tot ce ți-am luat. Știi asta. Nu mă aștept să obțin iertarea ta. Nu o merit. Voiam doar să-ți spun în față că îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că i-am luat pe mama, pe tatăl și pe fratele tău de lângă tine.

Nate simți privirea lui Tom sfredelindu-i ceafa. Înțelese că ar fi trebuit să spună ceva. Știa atâta lucru, dar orice altceva îi scăpa.

– Mă tot gândesc cât de diferite ar fi lucrurile dacă aș fi făcut alte alegeri pe vremea aceea – alegeri mai bune, zise domnul Bennett. Pentru Lucy, pentru Bea, pentru familia mea. Pentru tine.

Gândurile lui Nate obișnuiau să călătorească în aceeași direcție. Măcar dacă ar fi cerut o plăcintă de cireșe în locul uneia de piersici. Măcar dacă ar fi ratat în loc să reușească o triplă. Dar cu cât înainta în vârstă, cu atât devenea mai dificil pentru el să-și imagineze acele variante de viitor care se închiseseră în fața lui. Acea zi din aprilie îl făcuse pe Nate cel de acum. Cine putea fi dacă nu el însuși?

– Trebuie să plec, zise el.

– Desigur, știi că ești un om ocupat. Un mare chirurg în marele oraș. Ai reușit, Nate. Suntem toți foarte mândri de tine.

Zâmbetul de pe chipul bărbatului era disperat de sincer. Tocmai de

aceea părea atât de nimicitor.

– Îmi pare atât de rău. Sincer. O să repet tot restul vieții ce s-a întâmplat.

Nate dădu din cap și ieși pe ușa laterală. Afară, frunzele și tot felul de gunoaie atingeau suprafața străzii cu o viteză incredibilă, de parcă s-ar fi grăbit spre o destinație la care trebuiau să ajungă urgent. Nu se vedea nici cer, nici lac și nici oraș pe această ploaie. Nu deschise umbrela și nici nu-și încheie pelerina de ploaie. O lăsă pe Medeea să-l biciuiască.

Nate îl urmă pe Tom spre mașina de poliție. Urcă în mașină cu o senzație de sufocare. Rămaseră așa un timp, privind cum respirațiile lor abureau geamurile și lăsând vântul să-i clatine dintr-o parte în alta.

Concentrează-te!, își spuse Nate. Încercă să-și adune gândurile și sentimentele și să le ordoneze din nou într-un mod care să-i amintească de bărbatul care ar fi trebuit să fie.

– Vreau să vorbesc cu Adam Decker, zise Nate.

Tom se întoarse spre el.

– Cred că glumești.

– Am descoperit ceva la secția de poliție, spuse Nate. În spatele ușii încuiate din biroul tatălui tău.

– În dulapul lui?

– El a umplut niște compartimente ale unui fișet ascuns acolo. Fotografii, însemnări, transcrieri. Toate legate de dispariția lui Lucy. Are și toate jurnalele ei. Le-a avut în tot acest timp. Știe de Loviturile de Trăsnet. Evident, eu am negat totul, dar ea ar fi putut scrie orice acolo. Orice. Totul.

Tom se uită la el, clipind, de parcă tocmai s-ar fi trezit într-un loc în care nu-și amintea să fi adormit.

– Vrei să spui că tata știe ce am făcut noi pe vremea aceea?

– Da.

Cu siguranță, șeriful Buck încălcase atât legea, cât și propriul jurământ pentru a ascunde acest lucru de fiul lui. Dar șeriful avusese la dispoziție paisprezece ani pentru a descoperi dedesubturile acestui caz. Acum era rândul lui Nate.

– A știut în tot acest timp?

– Exact.

– Dar... dar... bolborosi Tom. Într-o clipă se pierdu, cuprins de panică. Jurnalele nu au fost introduse ca probe la dosar. Nu m-a întrebat nici măcar o dată despre...

– Te proteja. Legile privitoare la prescripție sunt valabile pentru majoritatea delictelor noastre de atunci, dar pe vremea aceea ne-ar fi putut distruge.

Mâinile lui Tom alunecară de pe volan, căzându-i inerte pe lângă corp.

– De aceea trebuie să vorbesc cu Adam, zise Nate. În dosarul lui era o însemnare care spunea ceva despre faptul că alibiul lui nu se potrivea cu restul poveștii sale.

– Ce altceva mai era acolo?

Vocea lui Tom era aproape stinsă.

– Nu am avut prea mult timp să mă uit. Nu știu dacă tatăl tău a urmat pista cu Adam, dar poate că s-a gândit atunci că ar fi fost mai ușor dacă toată lumea ar fi crezut într-adevăr că Lucy fugise. Dacă vom vorbi cu Adam poate că ne vom da seama ce ascunde.

– Rezolvi cazuri de crimă acum?

Tom i se păruse a fi în pragul isteriei, dar își revenise destul de repede din șoc.

– Sunt sigur de asta, bine? Măcar dacă ar fi existat o organizație finanțată de plătitorii de taxe, merită să se ocupe de astfel de cazuri. Am fi putut chiar să le dăm uniforme și insigne pentru a o face să pară oficială.

Tom scoase mașina din parcare.

– Dacă îl vei hărțui, ar putea depune plângere pentru pumnul neașteptat pe care i l-ai administrat în această dimineață. I-a spus tatălui meu că ar fi bine să stai departe de el.

– Nu a fost un pumn neașteptat, zise Nate, deși amintirea aparținea acelei părți din el la care nu avea acces.

Tom nu răspunse, dar întoarse mașina spre nord și o luă pe Strand. Lacul era umflat de ploaie, iar dealurile îndepărtate, ascunse în văluri de negură. Nate privi apele repezindu-se pe țărm, pentru a se retrage imediat după aceea. Casele mari și împrejurimile meticolos întreținute ale acestora îi blocau în scurt timp perspectiva. Corpul lui absorbi hurducăturile mașinii, în timp ce vehiculul înainta cu dificultate pe un

drum inundat, iar creierul lui lucra febril la niște strategii, gândindu-se cum să-l facă pe Adam să dezvăluie tot ce ascundea. Nu rezolvase complet această problemă când Tom opri pe aleea scurtă din fața unei căsuțe rustice, acoperită cu șindrilă. Erau la câteva străzi distanță de lac, nu departe de casa bunicii lui de pe strada Bonaparte. Era o căsuță îngrijită, dar nu prea sofisticată. Dintr-o singură privire, Nate înțelese că nu se potrivea deloc. Un avocat căsătorit, cu doi copii, nu avea cum să locuiască într-o astfel de casă.

– Nu e casa lui Decker.

– Nu.

– A cui e?

Tom activă ușa garajului și duse mașina înăuntru.

– A mea. Tom cobori din mașină. Bun venit, zise el trântind portiera.

Nate îl privi pe Tom dispărând în casă. Devenise imprezvizibil, Tom al lui. Dar Nate nu avea mașină, nici telefon și nici alte opțiuni. Îl urmă pe prietenul său înăuntru.

Carcasa unui obiect care probabil că fusese pe vremuri o canapea zăcea lipită de un perete al încăperii înguste. Mocheta avea o nuanță nedefinită – între maro și gri. Niște scaune recondiționate și o măsuță joasă de cafea erau pline de cărți și de sticle. Într-un colț al camerei era patul gol al unui câine.

Dacă Nate ar fi rămas burlac, poate că și casa lui ar fi arătat la fel. Dar în acel stadiu al vieții lor, îl întrista amintirea faptului că Tom își dorise pe vremuri să devină arhitect.

– Pare confortabilă.

Tom nu se sinchisi să-i răspundă. Deja pusese două pahare desperecheate pe măsuța de cafea, alături de portofel și de chei. Stătea cu spatele la Nate, dar acesta auzi scârțâitul și pocnetul dopului sticlei de alcool. Nate nu avea chef să bea, dar trebuia să păstreze aparențele până ce avea să înțeleagă de ce îl adusese Tom acolo în timp ce criminalii umblau liberi și bunicile erau în stare critică. Se dezbracă de pelerina de ploaie și o puse pe un braț al canapelei uzate.

– Pentru Lucy, zise Nate după ce acceptă un pahar. Bourbon. Luă o înghițitură și-l privi pe Tom golindu-și paharul.

În timp ce Tom își umplea din nou paharul, explozia unui tunet făcu

ferestrele să se zguduie, iar lumina se stinse brusc. Zgomotele casei se potoliră, de parcă aceasta și-ar fi dat tremurând ultima suflare. Tom bău și cel de-al doilea pahar pe nerăsuflăte. Abia termină de înghițit băutura când începu să vorbească:

– Eu am ucis-o.

Nate se încruntă.

– Ai auzit ce-am spus.

– Termină.

– Vorbesc serios.

La fel și eu.

– Privește-mă, Nate!

În camera întunecată, chipul lui Tom nu era decât o umbră.

– Nu pot vorbi cu tine când ești așa.

Nate nu cunoștea acest joc, dar știa că nu voia să se joace. Puse paharul pe măsuta de cafea și apucă pe furiș cheile lui Tom în timp ce acesta nu era atent. Dacă internetul era încă accesibil, avea să caute pe Google adresa lui Adam, folosind computerul bunicii lui. Dacă îl găsea pe Adam, poate că i-ar fi fost mai ușor să obțină ce voia de la el fără să fie supravegheat de Tom.

Nate era la jumătatea drumului spre garaj când Tom îl surprinse, aruncându-se asupra lui. Se prăbușiră peste o măsută și o veioză se rostogoli pe mochetă. Înainte ca Nate să-și recapete echilibrul, Tom îl apucă de umeri și-l lipi de perete. O fotografie înrămată căzu de pe un raft și sticla se făcu țândări pe podea.

– Privește-mă! urlă Tom. Două dăre de lacrimi îi străluceau pe obraji. Eu am ucis-o pe Lucy.

PARTEA A III-A

TRĂSNET ȘI LUMINĂ

ABSOLVIREA

VI

Tom gonea prin pădure așa cum o lamă trece prin carne. Rapid, direct, lăsând în urmă durere.

Durerea era a lui.

Un urlet îi răsuna în urechi, deși singurul sunet pe care-l scotea era cel al tălpilor lui pe solul bolovănos. În depărtare, Nate striga după el, dar de această dată Tom nu voia să-i răspundă. Vocea prietenului său se auzea din ce în ce mai slab cu fiecare pas pe care-l făcea. Nu suporta să se gândească la Nate, deși îi era imposibil să se gândească la orice altceva.

O făcuse? Chiar o făcuse?

Tom nu știa încotro fugea până ce nu ajunsese acolo: la Night Ship. Era la vreo trei kilometri de luminiș, dar iată că se înălța în fața lui. O citadelă izolată care se profila pe fundalul norilor mângâiați de lumina lunii.

Ceilalți fuseseră mereu atrași de coridoarele acestei clădiri, ale căror pardoseli scârțâiau sinistru. Ei găseau alinare în legendele clădirii și mângâiere în suspinele nesfârșite ale lacului care se izbea de piloni. Tom nu înțelesese niciodată acest lucru. Poate că în seara aceea avea să înțeleagă. Alergă pe platforma deformată a debarcaderului și nu se opri când ajunsese la puntea de promenadă. Holul cel lung era cufundat în întuneric, dar nu încetini pasul. Simțea că nu mai avea de ce să se teamă. O dungă de lumină răzbătea dinspre clădire în direcția punții de

promenadă. Înăuntru, Tom văzu că unul dintre felinarele pentru camping erau aprinse.

— Johnny? strigă el în întuneric. Owen? El voia să fie el însuși, dar nu voia să fie singur. Trebuia să fugă sau să se oprească, sau să doarmă, să gândească, ori să se șteargă de pe fața pământului.

Tom se urcă pe teigheaua zgâriată a barului și răsturnă sticlele aranjate ca niște popice când ateriză stângaci pe cealaltă parte a acesteia. Sticlele se rostogoliră zdrăgănind atunci când Tom începu să bâjbâie în jur. Încerca să distingă ce scria pe etichetele lor, căutând orice băutură care nu i-ar fi întors stomacul pe dos.

Găsi o sticlă de trei sferturi de lichior triplu sec, luă o înghițitură, dar imediat o vărsă pe gură și pe nas. Când încercă să-și șteargă fața, își aminti că își lăsase cămașa în luminiș, alături de pantofi. Se ghemui pe podeaua stricată. Lipit de urechea lui, lemnul tremura odată cu mugetul lacului.

Pe scânduri se auzeau urme de pași.

— Nate? întrebă el.

Vocea lui era o bolboroseală plină de speranță și de teamă. Folosind mânerile sferice ale sertarelor și dulapurilor drept suporturi pentru mâini, Tom se ridică în așa fel încât să poată vedea ringul de dans. O siluetă apăru în pragul ușii de la capătul punții de promenadă. Chimonoul drapat deasupra umerilor făcea ca umbra ei să semene cu cea a unei creaturi înaripate.

— Oh, făcu Lucy când îl văzu.

Era dezamăgită, dar în același timp ușurată. Fața lui Lucy era mânjită de machiaj. Părul ei încâlcit era ud și lipit de gât. O masă inertă care fusese odată un mănunchi de cale albe îi atârna deasupra urechii. Dar era la fel de frumoasă. Ea și Nate luminau cu aceeași intensitate.

— Ce cauți aici? întrebă Tom.

Cuvintele erau stupide și meschine, iar el le ura. Se ura și pe sine însuși pentru că le rostise.

Lucy se apropie împleticindu-se de bar. Paharul pe care-l ținea în mână scoase un zdrăgănit surd când ea îl scăpă pe teighea. Lucy îl studie pentru o clipă, înainte de a schița un zâmbet strâmb.

— Ce ți-a făcut? întrebă ea.

– Cine?

– Te rog! Uită-te la tine.

– Mai bine uită-te tu la tine.

Ea scoase un soi de chicotit.

– Bine. Uită-te la noi. Uite ce ne-a făcut.

Tom încercă să o vadă în întuneric. Ochii lui nu voiau să se concentreze asupra altui obiect.

– E vina ta, zise el. Te-ai apucat să flirtezi cu Adam Decker.

– Mda, e vina mea că, salutând un vechi prieten, am stârnit o încăierare.

– Nu e prietenul tău.

– Ești atât de – Lucy tăcu, gândindu-se puțin – loial.

Nu era un compliment.

– Nu-ți amintești ce ți-a făcut Adam?

– Ce întrebare stupidă. Dar asta a fost în trecut, Tom. Viața aceea s-a sfârșit. Dintre toate acele banalități pe care ni le-au îndrugat azi, iată una pe care ai putea să o folosești: Viitorul nostru începe astăzi, înțelegeți?

Ea se uită la el, iar Tom simți că ura din toată inima acel chip.

– Dar tu? întrebă Tom. Când Nate privește spre viitor, crezi că te vede acolo?

– Știu că mă vede.

Siguranța ei îl înfurie pe Tom nu pentru că era iluzorie, ci pentru că nu era.

– Nu aș fi atât de sigur. Voia să-i șteargă aceea expresie infatuată de pe față. Voia să fie el cel care să-i producă suferință, măcar o dată. Nu după noaptea asta, adăugă el. Nate era scos din minți, Lucy. Furios. Nu l-am mai văzut atât de înverșunat.

– Bietul Tom, spuse ea oftând. Tu crezi că lucrurile vor fi la fel în metropolă, dar eu îți promit că nu vor fi. Cina de trei ori pe săptămână – asta ți-am spus, nu-i așa? Dacă tu crezi că va dura până la Ziua Recunoștinței, înseamnă că visezi.

– Visez? strigă Tom. Odată ce va ajunge în metropolă, nici nu va putea face doi pași fără să vadă o altă fată mai atrăgătoare decât tine. Acolo vor fi fete mai inteligente și mai drăguțe decât tine. Și poți fi sigură că tații lor nu înfundă pușcăriile pentru că i-au ucis întreaga familie.

– El nici măcar nu „vede” alte fete.

Tom râse de ea, iar râsul lui era plin de dispreț. Nu știa că putea purta în interiorul lui un asemenea dispreț.

– Adevărul este că fetele de aici se tem de tine, Luce. Ele nu ar încerca nimic cu Nate. Niciodată. Dar în metropolă? Acolo vei fi din nou nimeni. Doar o movilă de gunoi. Fetele de acolo trag apa la toaletă mai bine decât tine în fiecare zi.

Cuvintele erau destul de sălbatice. Până și Lucy părea înmărmurită.

– Ai văzut cum s-a uitat la tine când a terminat cu Adam? Cum a țipat după tine? După felul cum i se crispă chipul, Tom înțelese că Lucy văzuse. Tu ai fugit de el, nu-i așa? De aceea nu ai răspuns. Nu te pot învinui pentru asta. Și eu aș fi fugit. Tom își aminti că el chiar fugise, dar respinse acest gând înainte să iasă la suprafață. Probabil că încă te mai caută, zise el. Imaginează-ți ce o să facă atunci când te va găsi. Acesta e „viitorul” la care te gândești cu atâta entuziasm.

Buzele lui Lucy se albiră. Ieși din nou pe ușile care duceau la puntea de promenadă. Tom o urmă – iar acest lucru fu una dintre greșelile care aveau să-l bântuie cel mai mult, pe vecie. Ar fi trebuit să se declare victorios și să plece acasă. În schimb, i se alătură lui Lucy, care privea apele negre ale lacului. Ca să o mai enerveze cu aluziile lui răutăcioase? Ca să nu mai rămână singur? Nu avea să găsească niciodată un motiv destul de plauzibil pentru alegerea lui. Lemnul aspru al punții de promenadă era ud sub tălpile sale. Ruperea de nori făcuse să dispară toată umiditatea din aer, dar Tom încă mai savura acea senzație de răcoare produsă de vânt pe pielea lui. Lucy se rezemă de balustradă, supraveghind abisul lacului. Tom se duse lângă ea. Se întrebă ce avea ea să spună în continuare și cum avea să-i răspundă. Creatura Viitorurilor Catastrofale era o amintire îndepărtată și prin prisma acestui curaj disperat, orice părea posibil.

Un banc de nori se retrase pentru a dezvălui luna enormă.

– Dacă avem noroc, nu îți va aminti nimic din toate astea mâine, zise Lucy.

Tonul ei îl surprinse. Lucy era malițioasă și necruțătoare, iar Tom se așteptase ca ea să încerce să-și restabilească superioritatea. Însă părea resemnată. Învinșă.

– Poate că ai dreptate, continuă ea. Poată că nu ar fi trebuit să mă apropiu de Adam.

– Evident.

Tom voia să-i spună în față că greșise. Voia ca ea să se simtă la fel de vulnerabilă cum se simțea el, chiar dacă era vorba de numai o noapte. Dar părea lipsită cumva de protecție, iar acest lucru îi potolea dorința de a-i distruge încrederea în sine.

– Un flirt nevinovat, zise Lucy clătinând din cap. Și chiar a fost nevinovat. Crezi că sunt nebună dacă vreau să-i amintesc lui Nate că el nu este singura persoană din viața mea? Că eu sunt doar o ființă umană care există chiar și atunci când el nu e în aceeași cameră cu mine?

Lucy își frecă fața, stricând și ultimele rămășițe ale machiajului ei. Tu știi cât de greu este să fiu perfectă pentru el mai tot timpul? Tu nu obosești niciodată?

Lucy Bennett în cea mai bună formă era crudă și formidabilă, dar fata de lângă el nu era niciuna, nici alta. Regele Furtunii vedea suferința ca pe un joc cu sumă nulă, dar Tom nu credea că, făcând-o pe Lucy să se simtă vinovată, avea să se simtă mai bine în vreun fel. Nu era făcut să se răzbune din invidie. Poate că el și Lucy aveau în comun mai multe decât ar fi crezut. Era o noapte atât de ciudată. În somnul lui, orașul de pe țărm era la fel de întunecat ca și pădurile care acopereau munții. Lake era diferit noaptea, așa cum era diferit pe timp de furtună. Noi posibilități păreau să apară, ca stelele acoperite de pânza norilor. Viitorul lui era în fața lor. În acest loc izolat, poate că el și Lucy nu trebuiau să fie dușmani.

– Măcar va fi o schimbare pentru el, zise Tom. Nate nu va putea să fie atât de sălbatic în metropolă.

– Încearcă să-i spui ce nu poate să facă.

– Nu mai are nevoie de asta. Ar trebui să-mi mulțumești. Toată lumea știe că urăști chestia asta.

Ploaia se înteteți în jurul lor, dar ei erau deja uzi. Picături fine înțepau undele sclipitoare ale lacului cu un pârâit de electricitate statică.

– Poate fi greu de suportat, zise Tom într-o doară.

– E prea mult. Prea mult, tot timpul. Lucy desenă ceva cu indexul ei pe balustrada crăpată. Putea fi o inimă. Putea fi un semn de întrebare. Ea se cutremură și își strânse chimonoul mai bine în jurul trupului. Brațele ei

erau încă goale. Se apropie de Tom, iar lui i se păru șocant să-i simtă pielea pe pielea lui. Nu-și putea aminti când mai fuseseră singuri. Profilul ei era mai delicat în lumina lunii. Ceea ce părea invulnerabil atunci când nu erau beți acum credea că e fragil. Lucy nu-l lăsase niciodată să se apropie destul de mult pentru a-i vedea crăpăturile fine ale adevăratului ei sine. Asta era de fapt ceea ce iubea Nate la ea? se întreba Tom. Faptul că ea avea atâtea defecte era de fapt ceea ce-l făcea să se simtă complet? Credea că datorită lui rezista relația lor? Se sprijineau reciproc ca să nu se prăbușească?

– Ai fost furios acolo, înăuntru, îi zise Lucy. Nu te-am mai văzut niciodată așa. Nu m-aș fi gândit că ai atâta furie în tine.

– Oamenii sunt plini de surprize.

– Nate ar spune asta.

– Îmi pare rău, totuși – pentru tot ce am spus. Nu am vrut să...

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Se întoarse cu fața spre el, rezemându-se de balustradă. O să strici totul, adăugă ea. Cu toții ne schimbăm. Ne maturizăm. Acesta e un lucru bun.

– Poate că eu nu vreau atât de mult să mă schimb. Îmi plac lucrurile așa cum sunt.

– Ar trebui să fii în stare să-i spui unei fete că e o stricată atunci când se poartă ca o stricată. Nu trebuie să fii tot timpul „Băiatul de Treabă”. Oamenii îl iubesc pe Nate pentru că face tot ce vrea și pentru că nimeni și nimic nu-l poate opri. Nu ar fi plăcut să nu-ți mai faci atâtea griji în legătură cu ce crede lumea și să faci ce vrei? Măcar o dată în viața ta?

Puse mâna ei cu unghii lăcuite între picioarele lui Tom, iar el simți că nu mai putea să respire. Degetele ei îi frământau pantalonii scurți, iar Tom avea senzația că se uita în jos la el însuși de la o mare înălțime.

Îi apucă mâna și i-o puse pe sânul ei drept.

El o ținu acolo fără vlagă, ca și cum dacă ar fi mișcat chiar și un deget, ar fi putut să-i sfărâme sânul.

– Strânge-! Simte-! Îl îndemnă ea.

El o ascultă. Sâniul lui Lucy erau mai mari decât ai Emmei, iar sfârțul ei era gros și tare.

Terminațiile nervoase din palma lui trimiseră impulsuri către creier, iar el se înfierbântă brusc. Lucy îi luă cealaltă mână și i-o puse pe celălalt

sân al ei.

– Sunt frumoasă, Tom.

El știa asta. Era de netăgăduit. Ea îl apucă destul de strâns ca să tresară.

– Nu vrei și tu?

– Nu.

Vocea lui era ceva mai mult decât o șoaptă, pentru că nu era sigur. Poate că voia.

– Ar trebui să vrei, oftă ea la urechea lui.

Tom știa că trebuia să se desprindă de ea, dar nu putea.

– Nate, găfâi el. Ea îl strângea atât de tare. Nate va... bângui Tom.

– Dar asta are legătură numai cu Nate, zise ea.

Tom nu înțelegea.

Lucy era acum destul de aproape ca buzele ei să-i atingă urechea.

– Pentru că, fiind cu mine, e singura șansă pe care o vei avea vreodată de a fi cu el.

Tom încerca să asimileze cuvintele ei. Le analiză, le separă și le reasamblă în toate felurile posibile, pentru a fi sigur de înțelesul lor. Privi îndelung fața pe care se lățea acel zâmbet batjocoritor. Ochii ei amuzați și buzele acelea disprețuitoare. Ura îl năpădi brusc, de parcă ar fi plonjat într-o apă rece ca gheața. Se cutremură la atingerea acestei creaturi. A acestui monstru. Măinile lui erau încă pe sâni ei. Fără să gândească, Tom o împinse departe de el cu toată puterea de care era în stare. Ea era în cădere dincolo de balustradă, la jumătatea distanței dintre ponton și apă, atunci când amândoi își amintiră să strige.

Paisprezece

– Am strigat-o. Am *urlat* după ea, dar ea nu a răspuns. Am alergat până jos, la trapa de lansare, și am sărit în apă, dar era atât de întuneric, încât nu-mi puteam vedea propriile mâini. Am înotat și m-am scufundat după ea de câte ori am putut, dar nu am reușit să o găsesc. Am tot strigat-o, dar probabil că se lovise la cap când se izbise de piloni. Nu am vrut să fac asta. Jur pe Dumnezeu că nu am vrut. Dar știu că nu mai

contează ce am vrut eu.

Nate nu-și putea găsi cuvintele. Bărbatul pe care-l avea în față arăta ca Tom al lui, dar asta nu avea sens, pentru că – oare cum ar fi putut Tom să o ucidă pe Lucy?

Tom își scoase pistolul din toc. Camera era întunecoasă, iar pistolul părea o bucată de obsidian.

– Am mai încercat să o fac, zise Tom, uitându-se la pistolul pe care-l ținea în mână. Am încercat să o fac de atâtea ori.

– Tom.

Încă nu putea găsi alte cuvinte.

Tom lăsă pistolul în mâna lui Nate. În palma acestuia, pistolul era greu, rece și viu.

– Fă-o, Nate! De aceea te-ai întors aici, nu-i așa? Ca să afli cine a ucis-o pe Lucy și să-l faci să plătească? Ecuația suferinței trebuie echilibrată. Crima face ca acest calcul să fie mai simplu.

Nate rămase în urma acestei scene – la fel ca tunetul după un fulger îndepărtat. Încerca să vadă cu ochii minții tot ceea ce văzuse Tom. Încerca să reconcilieze acele informații cu nenumăratele feluri în care își imaginase cum ar fi trebuit să se desfășoare noaptea absolvirii lor și cu ceea ce aflase din dosarele șerifului. Când cuvintele lui Tom trecură prin filtrul vâltorii din mintea lui într-un mod pe care îl înțelese, aruncă pistolul pe canapea, de parcă arma ar fi fost fierbinte ca jarul.

– Nu am de gând să te omor, Tom. Iisuse! Ce se întâmplă cu tine?

– Tata trebuie să aibă deja toate dovezile undeva în dulapul acela. Iisuse, poate că a știut asta în tot acest timp! Tom își recuperează pistolul. Mi-ai fi făcut o favoare, zise el. Tu nu știi cum este, Nate. Nu îți poți imagina. Și ecuația suferinței... Tu ai spus întotdeauna că...

– Ascultă, Tom...

– *Ascultă-mă tu pe minei* strigă Tom. Se aruncă asupra lui Nate, împingându-l destul cât să-i trimită cotul prin peretele din rigips.

Sticla de burbon se făcu țandări pe podea.

– Tom!

Nate sesiză ceva periculos în propria voce. Era un ton care ar fi trebuit să-l avertizeze pe prietenul lui că ar fi fost mai bine să se retragă, dar poate că asta era exact ceea ce voia Tom să audă. Tom lansă un pumn

pe care Nate îl prinse în palma lui. Strânse cu putere pumnul prietenului său și amândoi se prăbușiră în spate, peste măsuța de cafea, rupându-i două picioare. Mai multe cărți și sticle goale de bere căzură odată cu ei pe mochetă.

– Termină, Tom.

Tom trase un șut în aer și înclină consola televizorului cu ecran plat. Televizorul ateriză pe podea, dezmembrându-se. Cu spatele la Nate, Tom încercă să-l lovească cu coatele. Lupta corp la corp continuă pe podeaua plină de cioburi și niciunul nu-și mai amintea care dintre ei încerca să-l rănească pe celălalt. Tom avea cu câteva kilograme mai mult decât el, însă Nate avea de partea lui forța și mobilitatea. Imobiliză brațele prietenului său, ținându-le de podea, și-l lăsă să dea din picioare, să se zbată și să strige. Medeea răpăia cumplit în ferestre, iar Tom, epuizat, renunță în cele din urmă să se mai zbată. Chiar și după ce trupul lui deveni inert, Nate nu slăbi strânsoarea. Cutia toracică a lui Tom se ridica precipitat.

– Nu ai ucis-o tu, zise Nate, sigur acum că Tom îl putea auzi.

– Eu *am făcut-o*, răspunse Tom gâfâind. Doar *ți-am spus...*

– Ai zis că nu ai reușit să o găsești. Dar cineva a ascuns-o în promontorii.

Tom ezita.

– Cineva trebuie să-i fi găsit trupul pe mal și a intrat în panică. Au ascuns-o astfel încât nimeni să nu-i învinuiască. Nu are importanță cum a ajuns ea în promontorii. Ce contează este cine a ucis-o cu adevărat.

– Nu s-a înecat, Tom. Nu s-a lovit la cap. A fost strangulată.

Nate slăbi strânsoarea și îl împinse pe Tom într-o parte.

– Poate că am strangulat-o chiar eu. Poate că mi-am pus mâinile în jurul gâtului ei și am strâns chiar înainte să o împing în lac. Nu știu. Am fost atât de furios, Nate. Aș fi fost în stare de orice. Iar medicii legiști se pot înșela. Mai ales dacă rămășițele cadavrului au stat în sălbăticie atât de mult...

– A fost violată. Chiloții ei erau ruși și pătați de sânge și de spermă. Tu ai violat-o, Tom? Tu ai agresat-o atât de brutal, încât i-ai rupt ambele încheieturi ale mâinilor? Îți amintești să fi făcut așa ceva?

– Cum? Ce tot spui acolo?

— Cineva a violat-o, a strangulat-o, apoi i-a ascuns trupul într-un loc în care nu avea cum să fie găsită. Iar această persoană nu ai fost tu. În niciun caz.

— Minți!

— Nu mint. Raportul cu rezultatele autopsiei este în dulapul acela încuiat din biroul tatălui tău. Poți să-l citești și singur. Codul de acces este ziua ta de naștere.

Rămaseră întinși pe podea multă vreme. Tunetele zguduiau ferestrele în ramele lor, iar ploaia răpăia cu furie în geamurile acestora.

Ochii lui Tom erau umezi și larg deschiși, iar fruntea lui era încrețită. În dimineața aceea, Nate nu ar fi ghicit în ruptul capului că Tom ar fi putut păstra un asemenea secret atât de mulți ani. Probabil că-l măcinase pe dinăuntru ca o tumoare malignă. Nu era de mirare că rezistase un singur semestru la NYU.

În cele din urmă, Tom rupse tăcerea cu un zgomot ciudat, de parcă era pe punctul să se sufocă. Trupul lui începu să tremure violent. Tom se rostogoli pe podea, îngropându-și fața în umărul lui Nate. Începu să plângă în hohote pe sacoul lui Nate și pe mocheta murdară.

Timp de paisprezece ani, Tom se pedepsise pentru ceva ce nu făcuse. Își șterse lacrimile de pe obraji.

Suntem cu toții niște străini, își spuse Nate. Până și pentru noi înșine.

Pereții se luminau brusc, apoi rămaseră din nou întunecați. Nate își îndreptă privirea spre ferestre, urmărind straturile spiralate lăsate de Medeea pe bolta cerească. Umbrele din încăpere se mișcau, devenind tot mai întunecate.

Nate încercă să-și amintească felul în care ajunsese acolo, pe acea mocheta pătată, alături de epava celui mai bun prieten al lui.

Ar fi fost ușor să rămână acolo și să aștepte să treacă uraganul. Dar adevărata furtună care agita lacul nu era una care să se potolească de la sine. Ferestrele lipite cu bandă adezivă și sacii de nisip de la uși nu erau destul pentru ca aceia care contau pentru el să rămână teferi.

— Trebuie să plec, Tom.

— Unde?

Vocea lui Tom era calmă și înăbușită de mâneca lui Nate.

— Am ceva de făcut.

– Adam Decker?

– Așa cred.

– Nu a fost el. Tom își retrase fața din sacoul lui Nate. El l-a mințit pe tata. Nu i-a spus unde fusese cu adevărat. De aceea nu se verifica declarația lui. A fost cu Emma. Știa că mă vedeam cu ea, așa că nu a vrut să-i spună tatălui meu că Emma m-a înșelat cu el.

– De unde știi asta?

– Ea mi-a mărturisit acest lucru înainte să plec la școală. S-a întâmpat o singură dată. El era terminat după bătaia cu tine și cred că Emmei i-a părut rău pentru el. Era beată și făcuse o pasiune pentru el.

– Ești sigur?

Asta nu era deloc ceea ce voia să audă Nate.

– Nu a fost Adam.

Ar fi fost o simetrie atât de plăcută ca vechiul lui inamic să fi avut vreo legătură cu moartea lui Lucy. Aflând că Adam mințise în declarațiile sale de la poliție, Nate crezuse că găsise un fir, dar acum constata că era în același punct din care plecase. Se ridică și își scutură pantalonii și sacoul de noroi, scame și cioburi de sticlă.

– Unde pleci?

– Trebuie să mă văd cu niște persoane, Tommy. Să merg în anumite locuri.

„Și să descopăr anumite secrete”, continuă el în gând.

– Vin cu tine.

Tom dădu să se ridice.

– Nu și de data asta.

Nate știa unde trebuia să meargă și trebuia să se ducă acolo singur. Ridică telefonul lui Tom de pe podea și i-l aruncă. Ecranul telefonului se aprinse, semnalând mai multe mesaje și apeluri pierdute.

– Lake are nevoie de tine.

Tom ședea în mijlocul resturilor sclipitoare ale obiectelor distruse din sufrageria sa și se zgâia în sus la el. Nate se întrebă ce vedea Tom când îl privea. Îl vedea pe prietenul său sau îl vedea pe Regele Furtunii? Vedea un om pe care-l iubea sau vedea unul de care se temea?

– O să țin telefonul la îndemână, în caz că vei avea nevoie de mine, zise Tom.

— În regulă.

Nate nu-i mai reaminti că telefonul lui era mort. Pășii peste ruinele măsuței de cafea și pe lângă bucătărie, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Întoarse mânerul ușii și vântul dădu buzna în cameră.

Ploaia se mai potolise pentru moment, dar cerul era o vâltoare de nori. Crengi groase se rostogoleau pe peluză și frunze moarte roiau ca lăcustele deasupra copacilor căzuți.

Tom îl urmăse pe Nate până la ușă. Nate îi înmână cheile mașinii, pe care le luase pe furiș și le băgase în buzunar. În lumina sumbră a furtunii, ochii lui Tom erau injectați, pielea sa fiind un amestec de roșeață și paloare. Dar vocea lui era aceeași ca-ntotdeauna.

— Ai grijă, zise el.

Cincisprezece

Acea ar fi trebuit să fie perioada de acalmie, dar, preț de câteva minute, Medeea încă mai încercă să dezmembreze umbrela lui Nate, învârtind-o ca pe o morișcă și rostogolind-o pe stradă ca pe un ghem de mă răcini. El tremura în interiorul carapacei care-l apăra de ploaie în timp ce furtuna îl biciuia cu furie.

Copacii căzuți, liniile electrice doborâte și barajul furtunii făcură drumul său spre malul lacului de două ori mai lung decât pe vreme bună.

În spitalul din Gracefield, bunica lui era izolată.

Fără telefon, nu avea cum să ia legătura cu Meg și Livvy.

Însă Lucy, ghemuită în coșciugul ei, era mai puțin pierdută decât fusesse. Fragmentele din noaptea absolvirii lor se schimbaseră și noi frânturi care lipseau din povestea absolvirii fuseseră expuse. Acestea urmau a fi analizate în detaliu, indiferent unde aveau să-l ducă. Indiferent ce aveau să scoată la lumină. Drumul spre ieșire era prin interior.

Secretul lui Tom îl vlăguise pe Nate de puteri. Dintre toți cei de odinioară, credea el, Tom era cel care prezenta cea mai mare încredere.

Oare cu ce mai greșise acesta?

Problema era că oamenii erau capabili de orice. Orori și virtuți se învălmășeau în sufletul tuturor și, ca să știe care dintre acestea le

întreceau pe celelalte în orice moment, oamenii ar fi trebuit să simtă fiecare structură a viitorului. Nate știa acest lucru.

Picățele translucide cu nuanțe mov și petale roșii acopereau baza baricadei de la Night Ship ca niște fragmente ale unui mozaic distrus. Inundația mutase resturile stinse ale baghetelor luminoase din fața altarului improvizat de copii. Acestea pluteau pe băltoacele care se formaseră deasupra unei rigole înfundate.

Dacă Emma fusese cu Adam în noaptea absolvirii lor, atunci vechiul dușman al lui Nate avea un alibi. Era posibil ca dosarele din dulapul șerifului să conțină indicii referitoare la alți suspecți, dar Nate avea nevoie de Tom ca să se întoarcă acolo, iar prietenul lui nu era momentan într-o formă prea bună.

Acest aspect îi lăsa lui Nate o singură opțiune. Exista un singur loc în care putea să caute răspunsurile de care avea nevoie.

Pantofii lui eleganți alunecau și patinau pe lemnul putred când escaladă baricada. Scândurile vechi erau moi sub tălpile lui. Majoritatea scândurilor debarcaderului erau mult mai deteriorate decât ultima dată când Nate fusese acolo. Puntea de promenadă era la fel de deformată și de găurită ca zâmbetul unui bătauș. Din cauza anotimpului, pe scânduri se depusese un strat de mușchi alunecos, așa că îi luă ceva timp să înainteze. Tot nu-i plăcea apa lacului.

Spuma apei cenușii semăna cu niște aripioare sau cu niște coloane vertebrale ale unor creaturi care se zvârcoleau chiar sub suprafața ei. Avea de mers mai mult decât își amintea. Uraganul, epuizarea lui, evenimentele dimineții și felul în care amintirile trecutului se prelingeau în prezent dădeau lumii o calitate hipnotică. Nate își imagina cum ar fi pășit pe aceste scânduri rupte în urmă cu câteva decenii. Nu doar în trecutul lui, ci chiar în trecutul clădirii Night Ship. În acele vremuri teribile ale bătrânului Morton Strong. Pe vremea când Just June, cea cu inimă crudă, era stăpâna Sălii Century. Simțea nevoia să-și imagineze groaza pe care o trăise Lucy în ultima ei clipă de viață. Să meargă la Night Ship însemna să fie prins în purgatoriul dintre pământ și mare, trecut și viitor, suspiciune și certitudine, fără să se apropie nici măcar cu un centimetru de casă. Și iată că ajunsese acolo – în fața ușii deformate și rupte care făcea legătura cu puntea de promenadă a fostului club Night Ship.

Holul era o adevărată cacofonie: zgomotul apei care picura, curenți de aer care păreau niște șoapte și toate ecourile familiare ale aceluia loc ruinat. Aerul umed, cu miros de putregai, al vechiului debarcader, îl îmbrățișă pe Nate de parcă ar fi fost propriul său fiu rebel. Nate nu mai venise aici din ziua în care dispăruse Lucy.

În dimineața aceea, Tom îl trăsese pe Nate departe de lac. Îl trăsese către rampa de lansare de parcă ar fi fost chiar el trupul unui înecat. Fiecare picătură de energie din trupul lui Nate fusese consumată atunci când se scufundase și urlase după Lucy. Tom reușise să-l salte pe treptele rampei de lansare abia atunci când Nate rămăsese lipsit de vlagă.

Își amintea unele lucruri extrem de clar: răceala lacului pe pielea lui, cum se legăna canoa sub el, expresia de pe chipul lui Johnny când îl văzuse prima dată.

După ce îl săltase pe Nate pe rampa de lansare, Tom îl pusese să aștepte în canoa în timp ce el o umplea cu lanternele, cu sacii de dormit și cu lăzile frigorifice pe care ei le păstrasera la debarcader. Zorii se iviseră până la ora aceea, dar lumina nu ajungea niciodată la apele de sub Night Ship. Nate stătea în canoa, ținând strâns în mâini chimonoul ud și holbându-se la suprafața lacului, neagră precum cerneala – dorindu-și ca Lucy să iasă brusc din apă, dar știind cu absolută certitudine că nu avea să se întâmple așa ceva.

Odată ce Tom reuși să adune toate lucrurile lor, vâsli până la docul lui Vanhouten. Îl duse pe Nate în chioșcul din grădină și merse să-l trezească pe Johnny. Când șeriful se întoarse după ei, Tom îndrugase o poveste despre cum deciseră ei să cerceteze țărmul cu o canoa, pentru orice eventualitate și despre cum găsiseră acolo chimonoul. Atunci fusese anunțată oficial dispariția lui Lucy Bennett.

Știind acum secretul lui Tom, Nate se miră cât de calm păruse prietenul lui. Tom credea că o omorâse pe iubita celui mai bun prieten al lui cu numai câteva ore în urmă și iată că era în stare să mintă pe toată lumea și să își acopere urmele cu un talent demn de ticăloșii din legendele orașului Greystone Lake.

Suntem adevărate minuni.

Cerul acoperit de nori permise luminii slabe să pătrundă înăuntru.

Ruinele magazinelor și cafenelelor abandonate care mărgineau promenada erau împrăștiate peste tot ca niște pietre funerare. Nate se așteptase să se simtă ciudat că revenise acolo după atât de mult timp. Se gândise că avea să se simtă diferit privind totul cu ochii lui de adult, dar promenada arăta, mirosea și părea la fel. Era incredibil. Locul acela i se părea atât de familiar – de parcă ar fi pășit prin hol chiar în dimineața aceea și în fiecare dimineață anterioară. Locul acela părea etern.

În secolul trecut, când totul se prefăcuse în scrum, ar fi putut să creadă că Night Ship avea să reziste – încă gemând sub povara propriilor secrete. Dar Nate revizui această fantezie când ajunse la indicatorul cu galionul ce se îndrepta în viteză spre luna plină. Ușile vechiului club de noapte erau deformatе la fel ca înainte, între ele existând același mic spațiu atunci când erau închise, dar o dungă de lumină roșiatică din interior străpungea umbrele din hol.

Nate se strecură înauntru. O lanternă era aprinsă într-un colț al barului, lumina ei fiind acoperită cu o pânză roșie. Ringul de dans prăfuit fusese măturat și era presărat cu teancuri ordonate de echipamente. Răcitoare, provizii de hrană, saci de dormit, cărți și apă îmbuteliată, umbrele obiectelor proiectând siluete totemice pe pereții scorojiți de culoare stacojie.

– Ți-a luat destul de mult.

O umbră suplă se distingea în pragul scărilor acoperite cu catifea.

– James, zise Nate.

Firește că acești vandali făcuseră din Night Ship cartierul lor general.

– Mult timp, adăugă Nate.

– Unde e Pete?

Băiatul dispărut.

– Nu știu, răspunse Nate.

– Tu ai ucis-o pe Maura?

Tânărul deșirat păsea pe marginea ringului de dans fără să-l slăbească din ochi pe Nate. Nate îl cunoscuse pe James pe când acesta era un băiețel, dar nu destul de bine. El și Lucy aveau motive întemeiate să facă distincție între viața romantică și cea de familie. Lumina ciudată și porțiunile întunecate ale încăperii făceau ca oasele feței tânărului să alcătuiască o geometrie delicată.

– Nu. James se repezi la el.

– Dar pe Lucy?

– Nu.

Și Nate avea întrebări pentru James. Doar prezența tânărului în acest loc îi făcea stomacul să se strângă din cauza dorinței de răzbunare. Bunica lui era la terapie intensivă și nu avea nicio îndoială că acest băiat era responsabil într-o anumită măsură pentru asta. Dar circumstanțele impuneau finețea unui chirurg, nu furia neagră a Regelui Furtunii.

– Ea spunea că ești un mincinos talentat.

– Lucy ți-a spus asta?

– Ne spunea totul.

– Mă îndoiesc. Câți ani aveai tu atunci? Cinci?

James ocoli capătul cel mai îndepărtat al barului, grijuliu să păstreze distanța de Nate. Chipul lui strălucea ca un semafor în lumina lanternelor. Nate îl auzi deschizând un dulap sau un sertar și, o clipă mai târziu, James aruncă un teanc gros de documente prinse cu agrafe pe tejgheaua zgâriată a barului. Pachetele cu documente alunecară pe lemnul negru ca niște cărți de joc. Nate se apropie de bar și ridică primul pachet de hârtii. Când făcu asta, Jame se retrase – ca și cum ei ar fi fost doi magneți cu aceeași polaritate și o barieră invizibilă l-ar fi respins pe tânăr.

Paginile documentului erau umplute cu rânduri scrise de o mână fermă, încrezătoare. Nate le răsfoi destul cât să fie sigur. Erau fotocopii ale paginilor de jurnal ale lui Lucy. După numărul pachetelor împrăștiate pe tejghea, Nate presupuse că acolo era conținutul complet al jurnalelor pe care șeriful i le arătase în cea dimineață.

Din aceste jurnale aflaseră James și ceilalți despre Regele Furtunii, despre Loviturile de Trăsnet și despre toți prietenii și dușmanii lui Lucy de la liceu. Așa își făcuseră ei lista de suspecti și, în acest fel, lista lor de suspecti devenise o listă de ținte.

– Șeriful ți-a dat niște slujbe temporare la secție, iar tu i-ai mulțumit scotocindu-i camera cu probe.

– Acestea nu erau probe *înregistrate*. A fost doar o acoperire de la bun început. Tipul a încercat în ultimii paisprezece ani să o convingă pe mama că Lucy fugise. Ghici unde a venit cu acel bilet „de adio” pe care l-a

lăsat ea. James făcu semn cu bărbia spre paginile împrăștiate pe tejgheaua scorojită. Știi de ce biletul nu avea nicio dată? Pentru că șeriful a tăiat partea de sus a paginii pentru a scăpa de ea. Lucy scrisese acolo „După un an” înainte să dispară. Asta s-a întâmplat chiar după ce umflatul de Decker a trimis acele poze prin e-mail către întreaga planetă.

– De unde știi?

Nate trebuia să întrebe, deși credea acest lucru. Acel bilet nu i se păruse niciodată în regulă. Cu o zi în urmă, nu l-ar fi crezut pe șerif în stare să fabrice dovezi, dar acum nu mai știa ce să creadă.

– Originalului îi lipsește o pagină. Șase jurnale complete și numai o foaie ruptă. Chiar între „30 noiembrie” și „2 decembrie”. Ruptura se potrivește cu marginea biletului. Șeriful nu a spus nimănui că a găsit jurnalele, apoi le-a citit, a găsit biletul acela și s-a gândit: Hei, iată un mod simplu de a evita investigarea fiului meu și a prietenilor lui pentru crimă”. El i-a vândut mamei povestea aceea stupidă cu fuga până ce turiștii aceia i-au descoperit cadavrul.

Vocea lui James se înălța cu fiecare frază. Am lucrat în locul acela luni întregi până ce le-am găsit. Făcându-le cafeaua, transcriindu-le documentele.

Trăsăturile familiei Bennett se extindeau dincolo de culoare și de pomeți. Expresia de pe chipul lui era una de pură aversiune.

– Luni întregi? Eu nu am avut nevoie decât de cinci minute ca să-i descopăr ascunzătoarea secretă în care își ținea rezultatele cercetărilor, iar asta a inclus și spargerea codului de acces al ușii în spatele căreia erau încuiate.

– Și ce, vrei o rundă de aplauze?

– Tot ce știi provine din aceste jurnale?

Nate ridică un pachet cu hârtii.

– Pachetul acela conține copia ultimului ei jurnal. În însemnările șerifului scrie că restul erau în camera ei, dar el l-a găsit pe acesta chiar aici. Citește ultimul rând.

Scrisul lui Lucy era mult mai lăbărțat pe ultimele pagini ale pachetului. Era înclinat și dezlânat, fără a respecta liniile, tipic pentru o persoană care băuse.

Uneori nu știu dacă mai pot face asta. Nu știu dacă pot fi ceea ce vrea

el să fiu tot timpul

– Citește cu voce tare.

Nate aproape că se repezi spre băiat auzind aceste cuvinte. Nu era o maimuță de circ și nu fusese niciodată așa ceva. James era mai tânăr, dar Nate fusese întotdeauna rapid. Dacă-l prindea pe James, ar fi putut afla tot ce știau vandalii. Dacă-l prindea pe James, jocul lua sfârșit.

– De ce zâmbești? întrebă James.

O notă de teamă se putea sesiza în vocea băiatului. Pentru moment, era destul pentru a potoli bestia din interiorul lui Nate. Când citi cu voce tare pasajul, era un act de mărinimie și nu de supunere.

Asta înseamnă că eu mă folosesc de el sau că el se folosește de mine? Asta e dragostea? Doi oameni care se folosesc reciproc?

L-aș putea părăsi pe Nate și nimănui nu i-ar păsa, pentru că, în lumea normală, asta se întâmplă tot timpul. Nimeni nu m-ar împunge cu priviri răutăcioase de pe cealaltă parte a străzii și nici nu le-ar spune gemenilor ce stricăță legendară e sora lor. Cred că aș putea fi o fată bună dacă aș vrea. Aș putea fi orice dacă aș fi liberă...

Nu își lăsă vocea să se stingă, chiar dacă asta voia.

Nate nu se uita la mine în timp ce se repezea la Adam, dar m-a privit când s-a terminat totul. Și, lisuse, cum era chipul lui. Cum zâmbea ca un lup. Numai dinți. Am mai văzut acea privire la el, dar niciodată nu a mai fost îndreptată asupra mea. Niciodată. E diferit atunci când acei ochi reci ca gheața sunt fixați asupra ta. Așa că am fugit. Pentru că știu că Nate nu e de fapt acolo când e așa. E altceva – și orice ar fi lucrul acela, mă sperie cumplit. Cred că-i sperie pe toți...

Ultimele cuvinte îl făcură să se cutremure.

Vine cineva.

Acum, când știa în sfârșit ce se întâmplase cu Lucy, aceste cuvinte i se păreau îngrozitoare.

Vine cineva.

– Ți-am spus. Noi știm totul, zise James.

Dacă privirile ar fi putut ucide, numai căutătura ostilă a băiatului ar fi fost de ajuns ca să-l sfâșie.

— Totul. Exact. Cu excepția unui singur lucru care contează cu adevărat. Nate aruncă pachetul înapoi pe tejgheaua barului, alături de celelalte. Afișă o expresie plină de dezgust. Trebuia să facă asta, altfel, cealaltă opțiune disponibilă era disperarea. Atunci, care-i planul? Vrei să-i terorizezi pe toți cei ale căror nume apar în jurnalul lui Lucy și... ce altceva?

— Unul dintre voi a ucis-o.

— Poate. Și?

— Și? bolborosi James. Furia îi făcea fața foarte urâtă. Și tu trebuie să fii pedepsit!

Nate își dorea ca James să aibă un plan. Sperase că fusese vorba de o conspirație sofisticată clocită după paisprezece ani de complot care o făcuse pe bunica lui să ajungă la un pas de moarte.

Dar James nu era Regele Furtunii.

Pentru prima dată de când fuseseră descoperite rămășițele lui Lucy, Nate contempla un viitor în care el nu afla niciodată cine o omorâse. James avea dreptate că aceia despre care ea scrisese în jurnal erau cel mai probabil suspectii, dar exista posibilitatea ca ucigașul să fi fost altcineva. Un străin. Era de ajuns să iei un ziar pentru a ști că într-un univers în care se clădea șansă peste șansă, moartea te putea găsi oriunde.

James încă se mai zgâia la el. Spusese el ceva? se întreba Nate. Văzu furia în încheieturile albite ale pumnilor strânși ai băiatului și simți dogoarea privirii lui. Lucy, Maura Jeffers, bunica lui, Pete Corso: ecuațiile suferinței erau dezechilibrate într-un mod grotesc. Firește că James era furios.

Nate detectă mișcare în spatele lui, atât în stânga, cât și în dreapta. Mai multe umbre se furișau spre el pe podeaua scorojită. Medeea și scrâșnetul lacului furios acoperiseră probabil zgomotele de pași, în timp ce aceștia urcaseră dinspre rampa de lansare sau coborâseră din Sala Century.

Nate făcu un pas înapoi. Băiatul scund, îndesat ca un hidrant, fata gotică, băiatul palid și blond. Era ciudatul trib de la înmormântarea lui

Lucy. În timp ce nou-veniții se apropiau de raza de lumină a lanternei, Nate zări în mâinile fragede ale acestora bâte de baseball, scânduri și bare din fier-beton. În lumina sângerie, fețele vandalilor arătau ca niște bucăți de carne într-un abator.

– Nu prea aproape. James le făcu semn celorlalți să se îndepărteze, de parcă Nate ar fi fost o bestie rapidă. Nu până nu spun eu.

Nate îl judecase greșit pe tânăr. Avea totuși un plan.

– Ce i-ai făcut lui Pete? întrebă din nou James.

– Ți-am spus...

– Trebuiau să meargă la tine acasă noaptea trecută. Acum Maura e moartă și Pete e dispărut. Noi am mers pe strada Bonaparte în această dimineață, și ce am văzut, Carlos?

Băiatul îndesat făcu un pas prudent în perimetrul delimitat de lumina roșie. Întinse bara de fier-beton spre Nate la fel ca un exorcist care ridică o cruce.

– Nimic?

– Exact. Nimic. Ei nu au reușit să provoace nicio stricăciune la casa ta, ceea ce înseamnă că nu au ajuns acolo. Ceea ce înseamnă că *tu le-ai făcut ceva*.

Fata gotică se apropie cu un pas, strălucirea stacojie a lanternei luminându-i fața ca o lună de parcă ar fi fost un ornament de Crăciun. Scândura pe care o ținea în mână era ținută cu multe cuie.

Se pregăteau să acționeze cumva. Ceva ce Nate ar fi considerat, cu siguranță, neplăcut. Aveau numărul necesar și armele. În acel moment le lipsea doar curajul, iar James întărea acest lucru cu fiecare cuvânt.

Aveau să-l bată? Să-i zdrobească mâinile de chirurg? Să-l omoare? În holurile clubului Night Ship, deasupra lacului furios, în ochiul vinețiu al uraganului, orice părea posibil.

Apoi Nate o observă, zăbovind în urma celorlalți. Fata aceea nu mai avea nimic din barmanița sigură pe ea care-l servise la bar cu o halbă de bere în urmă cu o zi. Era doar o rămășiță palidă a acelei fete. O singură privire îi fu de ajuns ca să înțeleagă ce făcuse ea. O parte din el știuse asta în tot acest timp.

– Bună din nou, Tara Jane.

– Nimeni nu îmi spune așa.

Ea murmură aceste cuvinte cu ochii în pământ. Vinovăția urla prin toți porii ei, la fel ca dangătul unui clopot.

– Va muri, Tara. Ochii lui voiau să lăcrimeze, iar el îi lăsa. Îi lăsa pe acei copii să vadă că Regele Furtunii plângea și dacă asta avea să-l ducă undeva.

– Cine?

Dar ea știa. Era diferită de fratele ei geamăn și de sora ei mai mare. Nu avea chipurile lor de marmură și acea armură înghețată.

– Nu a fost bună cu tine, Tara? Bunica mea?

Era logic că oricine ar fi provocat incendiul de la pub avea acces la acel loc.

– Nu mai vorbi cu ea, zise James.

– Ți-a dat o slujbă, nu-i așa? Ți-a dat o șansă când nimeni altcineva nu ți-a oferit așa ceva.

– Nu trebuia să fie acolo!

Vocea fetei era încărcată de tristețe.

– Teej! Taci!

James se întoarse cu fața la sora lui. Nate simți cum se schimba curentul din încăpere. Unii dintre puști începeau să se arate șovăielnici.

– Este un ucigaș aici, strigă Nate. Dar nu eu sunt acela.

Amenințarea se intensifica vertiginos, dar acum îndoiala era cea care lua proporții. Nate se folosi de confuzie pentru a păși spre ușile care făceau legătura cu puntea de promenadă. Nici prea repede, nici prea încet. Încercător și deloc amenințător, totuși.

– Union e și el pierdut, nu că asta ar mai conta, zise Nate de parcă ar fi fost în mijlocul unei conversații și nu la sfârșitul ei. Tu deja ai smuls inima aceluia loc.

Băiatul cu părul blond-deschis stătea în fața ușilor ținând în mână bâta de baseball, dar Nate îi aruncă o privire care îl făcu să se dea înapoi.

– Nimeni nu trebuia să fie rănit! zise Tara plângând.

– Teej, pentru numele lui Dumnezeu!

Nate profită de această șansă pentru a se strecura pe ușă. Adolescenții aveau putere să-l oprească dar încă nu aveau curajul necesar. Nici măcar nu îl urmăriră. Asta nu-l surprinse. Night Ship avea propriul ei univers, cu propriile reguli. Lucruri care păreau inevitabile

puteau deveni de neconceput în aerul curat al lumii celor vii. Și totuși el mări pasul, mergând de-a lungul punții nordice a debarcaderului. Această zonă avusese parte deja de cea mai urâtă vreme, iar anii își luaseră deja birul. Lemnul scârțâia amenințător sub tălpile lui, iar în scurt timp ajunse la o porțiune unde toate scândurile lipseau pe o distanță de un pas mare. Își luă avânt și sări peste gaură. Scândura pe care ateriză scârțâi drept protest, dar Nate își continuă grăbit drumul. Ploaia începu din nou, iar vântul era un urlet din ce în ce mai puternic printre turnurile clădirii. Dincolo de apele sălbatice, culmile promontoriilor erau devorate de nori.

James încă mai avea timp să-i regrupeze pe ceilalți ca să-l prindă, deci era important să se grăbească. Dar în momentul următor văzu pe lemnul deformat ceva care-l făcu să încremenească. În lac era un cadavru. Văzu forma neagră a capului și contururile întunecate ale brațelor și picioarelor. Trupul fusese aruncat de apele furioase doar la câteva zeci de metri de el.

Primul lui gând se îndreptă spre Lucy – ceea ce părea imposibil – iar cel de-al doilea spre Pete Corso. Lacul dă înapoi ceea ce ia. Apoi Nate realizează că persoana din apă nu sălta inertă pe valuri. Era cineva care înota. În lac. În toiul uraganului. Urmări silueta peste măsură de surprins. Nu-și putea crede ochilor. Trupul era zvelt, dar avea ceva feminin în forma șoldurilor. Membrele și capul înotătoarei erau întunecate pentru că aceasta era culoarea costumului de scafandru pe care îl purta în timp ce tăia apa în mod expert către o bucată de țărnam apropiată de limita nordică a orașului. Analizându-i traiectoria, Nate realizează că înotătoarea ieșise din ruinele de la Night Ship prin trapa de lansare de la subsol. Nate nu-și putea imagina pe nimeni dintre cunoscuții lui înotând pe o astfel de vreme. Nu era posibil să fie vreun membru al echipei lui James. Era altcineva. Cineva care nu apărea în jurnalele lui Lucy sau în dosarele șerifului, ori pe lista lui James. Cineva nou. Nate era sigur de asta. Era o nebunie să alerge pe pontonul acela fragil, dar Nate o luă la fugă.

Șaisprezece

Medeea îl stropea cu apă pe Nate, în timp ce alerga de-a lungul

țărmlui. Puține case de pe Strand erau la nord de Night Ship, dar el străbătu în fugă curțile din spate ale acestora. În timp ce alerga, zări promontoriile ce se profilau pe fundalul cenușiu al cerului. Era dificil să o vadă pe înotătoare prin perdeaua picăturilor de ploaie și printre petele albe de spumă de pe suprafața agitată a lacului. Chiar atunci când credea că o pierduse, un braț îndoit, lucios și negru, străpunse pânza înspumată a apei. Silueta se îndreptă spre țărml, acolo unde Strand se apropia cel mai mult de linia apei. Nate o urmări pe înotătoare ieșind din lac, pașii acesteia fiind aproape grațioși în timp ce călca atentă printre valuri și pietre înșelătoare. Ea se ferea de apa rece a lacului cu niște mișcări feline. Pelerina lui neagră și un tufiș zdrențuit de ienupăr îl ascuseră atunci când înotătoarea traversă plaja. Ea urmă curba bulevardului Strand din punctul în care se îndepărta de linia țărmlui. Acesta era capătul cel mai îndepărtat al orașului Greystone Lake. Munții dominau orizontul înspre nord, iar pădurile creșteau dese acolo unde se sfârșeau străzile rezidențiale. Era ruta pe care tatăl lui Nate îi dusese cu mașina în acea zi de aprilie, înainte de a vira direct spre cer. Casa lui Tatum, locul petrecerii lor de la absolvirea liceului, se afla de-a lungul acelei prelungiri a bulevardului Strand, în direcția uscatului. La început, într-acolo crezu Nate că se îndrepta înotătoarea, către locul atâtor momente din trecut. Dar ea porni spre nord, cu mult înainte de a ajunge la răspântia care ducea spre casa familiei Tatum.

O urmări pe femeie vreo câteva sute de metri. Avea impresia că-l ducea spre pădure, apoi observă forma vagă a unei alei de pietriș, presărată cu bălți și străpunsă de pâlcuri cu buruieni.

Când o pierdu din vedere printre copaci, urmă linia curbă a unei cărări accidentate până ce ajunse la o colibă dărăpănată. În comparație cu această cabană forestieră, căsuța rustică și neîngrijită a lui Tom arăta ca hotelul Empire.

Nate ajunse chiar în fața colibeii: o construcție cu un singur nivel, mai mult un garaj detașat decât o casă. Acoperișul era găurit în anumite locuri – acolo unde șindrila migrase în altă parte. Probabil că pereții locuinței fuseseră zugrăviți pe vremuri, deși Nate nu ar fi putut ghici culoarea lor. Maroniul putregaiului și verdele buruienilor nuanțau casa într-o paletă de culori forestiere, la fel de modeste ca un cuib de pasăre.

Dacă o priveai cu coada ochiului, aveai impresia că nici nu era acolo. Privi coliba câteva minute bune înainte să înțeleagă de ce venise acolo și ce voia să facă.

Tălpile lui striveau buruienile țepoase în timp ce pășea în jurul casei, dar vânturile și ploile Medeei înecau toate zgomotele pe care le făcea.

Dungi de lumină răzbăteau pe la marginile cârpelor ce acopereau ferestrele. În partea din spate a construcției era ușa deformată de intemperii a unei pivnițe – un soi de trapă. Mânerele trapei erau legate cu un lanț ruginit. Acest loc era mai mult decât părea. O astfel de casă nu ar fi trebuit să existe într-un orășel atât de curat ca Greystone Lake. O înotătoare care dăduse buzna înăuntru nu își avea locul acolo. Nici măcar un „matinal” nu ar fi fost un acolit atât de înverșunat al acelor ape fără culoare. Cine era ea?

Întrebarea aceasta îi provocă un fior de speranță pe șira spinării. Plecase de la funeraliile lui Lucy cu aproximativ o oră în urmă, dar exista vreo șansă să fi fost o greșeală? Testele pe care le folosiseră pentru a identifica rămășițele ei să fi fost eronate? Șansele să se fi întâmplat așa ceva erau infime. Dar poate că nu era imposibil. Atât de puține lucruri erau *imposibile*. Chiar Greystone Lake îl învățase acest lucru.

Trapa de acces în pivniță, care ținea loc și de adăpost de furtună, era deformată și spartă. Nate se propti bine pe picioare, apoi trase și răsuci unul dintre mânerile trapei până când acesta se desprinsese de lemnul putred. Îl aruncă și deschise trapa. Medeea îi devora fiecare sunet. În aer se simțea miros de tămâie și de lumânări stinse, amintindu-i de biserică și de târguri de stradă, de sărbători și mistere. Coborî în pivniță, având la dispoziție doar lumina slabă a cerului sălbatic pentru a-și găsi drumul. Un șir scurt de trepte îl duse pe ceea ce părea o podea neuniformă de pământ bătătorit.

Nate se împiedică de ceva și simți niște obiecte stivuite ca niște coloane în întuneric. Vânturile Medeei îl urmară prin deschiderea trapei, împingându-l din spate. O mulțime de hârtii dansau în jurul picioarelor lui, iar alte obiecte din încăperea se învârteau purtate de vânt.

Nu ajunsese mai departe în subsol, când unul dintre numeroasele mormane existente acolo se prăbuși în fața lui, făcând și un alt morman de lângă el să se clatine. Dacă nu voia ca încăperea să ajungă o epavă,

Nate trebuia să închidă trapa.

În timp ce se întorcea pentru a închide din nou trapa, aruncă o privire în jos, spre trepte. Ceea ce văzu îl făcu să înghețe, chiar dacă aerul era înăbușitor. Una dintre hârtiile care zburau pe jos se lipi de fluierul piciorului său – un plic roșu-închis, acel roșu atât de întunecat încât părea negru. Undeva mai jos, în pivniță, se auzi zdrăngănitul și scârțâitul unei uși care se deschidea. Lumina se aprinse în acel spațiu claustrofobic.

Într-o poveste demnă de Lake, lumina aceea neașteptată ar fi provenit de la un felinar, ca și cum totul s-ar fi întâmplat în secolul al șaptesprezecelea și nu în secolul douăzeci și unu.

Femeia care ar fi ținut în mână acel felinar ar fi fost nimeni alta decât Lucy a lui, Lucy cea dispărută. Dar lumina aceea neașteptată provenea de la niște becuri atârinate de tavan. Iar persoana care apăsase întrerupătorul era o femeie la fel de bătrână ca munții. Părul ei cărunț și sărmos stătea deasupra capului precum coada unei balene pe cale să se scufunde. Nate nu o recunoscuse sub costumul ei de scafandru, dar tufa aceea de păr era inconfundabilă. Era aceeași femeie care-l acostase pe strada din fața hotelului Empire cu o noapte în urmă. Era îmbrăcată într-un veșmânt care probabil că fusese pe vremuri un halat de baie.

Nate se întreba în ce proporție fantezia lui stupidă că Lucy era încă în viață putea fi pusă pe seama loviturii la cap. Sau de vină era doar locul acesta? Acest oraș și modul în care fiecare stradă și structură erau otrăvite cu câte un viitor care nu avea să se întâmple niciodată.

– Tu.

Vocea femeii era doar un freamăt în comparație cu vuietul pe care îl aruncase în față la întâlnirea lor anterioară. Uimirea luase locul furiei.

Acum, când spațiul acela era iluminat, Nate văzu o mulțime de plicuri de culoare roșu-închis împrăștiate pe podeaua de pământ bătătorit. Erau zeci. Sute. Mormane de haine, cărți, hârtii și cutii împânzeau pivnița strâmtă, iar plicurile acelea aproape negre ieșeau în evidență precum niște pete incriminatoare la o scenă a crimei.

– De unde ai asta?

Nate flutură plicul în fața femeii. Ca și cum nu el ar fi fost cel care tocmai intrase în casa ei. Nate încă mai avea invitația bunicilor lui la petrecerea de Ziua Independenței din 1964, sărbătorită la clubul Night

Ship în buzunarul sacoului, și o scoase pentru a le compara. Plicurile erau identice, culoarea lor fiind inimitabilă. Ca sângele atunci când este lipsit de oxigen.

— E al meu!

Femeia smulse plicul gol din mâna lui și îl puse peste celelalte împrăștiate pe podea.

— Cine ești? Întrebă Nate.

— Tu ești în casa mea. Femeia ridică privirea din pământ ca să se uite la el. Pleacă de aici. Întoarce-te de unde ai venit.

Peste umărul femeii, Nate zări o bucată de hârtie lipită pe zidul cenușiu.

Mama ar fi trebuit să ne omoare, dar nu a făcut-o.

Mama trebuia să ne omoare, dar nu a putut.

Mama trebuia să ne omoare și ar fi trebuit să o facă.

Femeia urmări privirea lui Nate și smulse din perete acel bilet ciudat, cu viteza unei lovituri de bici. O mototoli în mână și îl privi încruntată pe Nate.

— Ieși afară sau o să chem poliția.

Nate își îndreptă umerii. Subsolul duhnea a frică și nu era frica lui. Recunoscuse ceva familiar în chipul femeii. Ceva dincolo de părul încălțit și de expresia feței.

— Te cunosc de undeva?

Femeia pufni. Trecu pe lângă el pentru a închide trapa exterioară. Medeea fiind alungată, spațiul acela strâmt deveni izolat și liniștit.

Prezența femeii era o amintire adânc îngropată în arhivele minții sale. Cercetă rapid chipurile din capul lui. Nu era o profesoară, patroana vreunui magazin ori bunica vreunui prieten din copilărie.

— De unde te știi?

— Mă știai destul de bine când ai țipat la mine noaptea trecută, în fața hotelului Empire.

Nate simțise că o cunoștea de undeva și cu o noapte în urmă.

— Copiii nu m-au văzut niciodată. Nici măcar atunci când îmi doream să mă vadă. Iar eu nu mă duceam acolo decât după orele de program. Se aplecă și începu să adune de pe podea plicurile închise la culoare, țâțâind

când le văzu boțite și pătate. Tu ai făcut sport – știi din anuare și ziare, modelul Națiunilor Unite și toate celelalte – dar te-ai oprit după ce ți-ai vătămat brațul. Nu m-ai văzut decât de vreo șase ori în patru ani. Nici măcar atunci nu m-ai văzut de fapt. Nu vedeai pe niciunul dintre noi, sunt sigură de asta. Eram oamenii invizibili pentru tine.

– Ai fost îngrijitoare la liceu.

Femeia ridică șocată privirea, de parcă ar fi uitat că vorbise cu voce tare. Bombăni ceva ce Nate nu reuși să înțeleagă și continuă să adune plicurile.

– Care e numele dumitale?

– Nume, nume. Toți întreabă de nume. Nu contează cum te numești, ci tot ceea ce *faci*. Bea mi-a spus cu gura ei acest lucru.

– Bea? Acum Nate era cel surprins. Beatrice McHale? Bunica mea?

Femeia se uită la el, iar pliurile de pe chipul ei se mișcă într-un mod imposibil de descifrat.

– Bea este o femeie puternică. Cineva atât de puternic poate schimba lumea. Și tu ai fi putut schimba lumea, băiete. Și ai schimbat-o, nu-i așa? Dar în mai bine sau în mai rău?

– Sunt chirurg oncolog, zise Nate. Nu înțelegea de ce vorbea această femeie despre bunica lui, așa cum nu înțelegea nici acel impuls surprinzător de a se justifica. Ajut oameni în fiecare zi, zise el.

– Nu-i ajuți întotdeauna, spuse femeia. Lucrurile rele cresc unul după altul, nu-i așa? Câtă durere ai sădit cu ani în urmă? Cum crezi că va fi recolta?

Nate își aminti cum îl certase femeia cu o seară în urmă.

– Ce ai vrut să spui când mi-ai reproșat că am stricat totul?

– Acum când îți văd ochii, recunosc că mă simt descumpănită. Poate că nu ar fi trebuit să spun asta. Poate că niciodată nu e prea târziu să devii bun.

– Cum te numești? insistă el.

– Mi s-a spus în multe feluri. Dar cel mai frumos nume pe care l-am avut este May. Una dintre cele mai frumoase luni ale anului.

Buzele ei schițară un zâmbet care probabil că fusese drăguț pe vremuri.

– May.

Femeia era atât de zburliță, încât era greu să-i dea o vârstă. Ar fi putut avea vreo șazeci de ani, dacă pielea ei fusese grav deteriorată de soare, sau era posibil să arate miraculos pentru nouăzeci de ani. Însă plicurile de culoare roșu-închis împrăștiate în încăpere erau identice cu cele care conțineau invitațiile trimise de clubul Night Ship.

– La fel ca May și June. Fetele de la Night Ship. Vrei să spui că dumneata ești sora lui Just June?

Pentru cineva din Lake, să o cunoască pe sora lui Just June era ca și cum ar fi văzut un unicorn.

Acum era altceva în zâmbetul femeii, iar această expresie îl ajută pe Nate să perceapă frumusețea ascunsă din spatele chipului ei.

– Credeam că ai murit de mult. În toate legendele se spune că...

– *Legende*. Femeia pufni din nou. Acesta e un oraș în care până și adulții cred în povești.

Morton Strong, Just June, Băiatul-care-a-căzut. Lake își iubea miturile. Nate știa din proprie experiență că nimeni nu și-ar fi dorit să fie un personaj al acestor povești.

– Întreaga mea viață e alcătuită din povești.

– Dar ce *fel* de povești?

May îi făcu semn către capătul cel mai îndepărtat al pivniței. Probabil că înotul îi făcuse mușchii mai flexibili, dar mersul îi trăda vârsta înaintată. Pașii ei către partea din spate a pivniței erau șovăielnici.

Peretele din spate era o învălmășeală de articole din ziare, fotografiile și desene. Aici era fotomontajul nebuniei obsesive pe care Nate se așteptase să o găsească în dulapul șerifului.

Bârlogul unui criminal în serie, demn de filmele de acțiune sau de pereții unei camere de investigații criminale. Linii roșii, ramificate în rețele extinse, porneau dintr-un singur punct, împânzind pereții ca „leagănul pisicii” jucat în mijlocul unui cuib de păianjeni.

Femeia ridică revistele împrăștiate de vânt și hainele în timp ce Nate se apropia de originea acelei rețele – punctul din care porneau toate liniile și imaginile.

Literele din centrul peretelui erau atât de îngălbenite de vreme și atât de acoperite de linii roșii, încât abia putea să descifreze titlul articolului decupat din ziar.

SINGURUL SUPRAVIEȚUITOR AL ACCIDENTULUI DIN PROMONTORII

Sub titlu, în partea dreaptă, Nate văzu chipul unui băiat – de la gură și până la părul șocant de negru al acestuia. Simți cum îi pierea sângele din obraji. În pivniță era frig, dar el simțea sudoarea scurgându-i-se pe corp.

– De ce? Respirația lui deveni precipitată. Simțea un nod în gât. Cum? bâigui el.

– Stai jos, Nate. Femeia era din nou alături de el. O să-ți spun totul, zise ea. Tot ce știi.

Trupul lui Nate dobândi gravitația unei lumi mai mari, mai dense. Se prăbuși pe resturile unei canapele tapițate.

– Ce-i asta? întrebă el.

Se zgâia la propria lui fotografie și la peretele plin de hârtii, de imagini și de linii de parcă acesta ar fi fost un tren care se apropia de el în viteză.

– E așa cum ai spus tu, băiete. O poveste. Dar ca să ajungi la final, trebuie să înțelegi mai întâi începutul.

FETELE DE LA NIGHT SHIP

Lacul se colora în roșu și auriu pe când cerul plângea cu scânteii.

Artificiile lansate de pe insula Blind Down pocneau asurzitor pe cerul nopții de vară. Aceasta era ora magică a lacului. Singura dată din an când toate nuanțele curcubeului străluceau feeric pe suprafața lui unduioasă.

Lacul dă înapoi ceea ce ia, dar de ce nimeni în afară de June nu observase că apele lui nu dezvăluiau nimic despre sine? Apele erau la fel de inexpressive ca o oglindă, reflectând doar priveliștea uluitoare de deasupra lui. Armate întregi de leviatani s-ar fi putut aduna la câțiva centimetri sub suprafața lui, iar copiii care îi luminau țărmlul cu artificii și petrecăreții care dansau în clubul Night Ship, înveșmântați în mătăsuri, nu i-ar fi văzut apropiindu-se.

– Șeful vrea să-i umpli din nou paharul, draga mea June.

Cari era șeful în bucătărie. Avea o burtă ca a unui forțos de la circ și o față ca un motor explodat, dar era întotdeauna bun cu June. Fetele

râdeau de ea pe ascuns și își băteau joc de May, dar Carl era ca un unchi pentru cele două gemene. El era familia lor, așa cum Night Ship era casa lor. Și acum ele trebuiau să lase totul în urmă.

Strong era la fel de pretențios când venea vorba de băuturile lui, cum era în toate privințele. Un amestec special de lichior, ierburi, fructe exotice și vinuri scumpe umplea un bol mare din argint pentru *punch*, făcut la comandă doar pentru el. Bătrânul Morton întreținea VIP-urile din Sala Century. Dar indiferent cu cine lua el cina, această băutură sofisticată era foarte rar împărțită cu cineva.

Regina Prostituată însăși veni țopăind la ea cu bolul gol al șefului și îl lăsă să cadă lângă June, care tăia în felii căpșunile pentru platourile cu prăjituri. Jartiere abia ascunse sub o cămașă de mătase, pantofi negri cu tocuri înalte cât jumătate din turnurile clubului Night Ship, o pălărieuță fină cu pană de struț, prinsă de o șuviță aurie de păr.

– Să nu-ți lași amprente tale mizerabile pe el, zise Scarlet¹⁰. June văzuse actele ei și știa că adevăratul ei nume era Doris. Ea lăsase să-i scape această mărunță informație celei mai bârfitoare dintre femeile ușoare, pentru că „roșul” stârnise furia prostituatei.

Scarlet o înlocuise pe June, devenind a doua favorită a lui Strong. Era la fel de frumoasă cum fusese June, dar nu avea nicio optime din inteligența acesteia. June bănuia că bătrânul Strong nu mai avea mare lucru în tărtăcuță. Oricine putea vedea că Scarlet era o biată înlocuitoare, dar în vreme ce June avusese parte de controlul și de cruzimea lui Strong, Scarlet împărțea patul cu el.

June era sigură că șușotelile și toanele lui Scarlet aveau legătură cu faptul că ea și sora ei geamănă aveau să plece în scurt timp spre teritorii necunoscute.

Prostituata ridică bărbia spre June, provocând-o să spună ceva inteligent. Fata nu avea nicio idee despre jocul pe care-l jucau ei. Ea nu ar fi înțeles regulile nici dacă June le-ar fi scris clar pe hârtie și le-ar fi citit apoi cu voce tare. June afișă un zâmbet la fel de dulce ca bezelele care se coceau în apropiere. Își păstră zâmbetul pe buze până ce Scarlet clătină din cap și se întoarse semeață, ieșind pe ușile batante care făceau legătura cu ringul de dans.

¹⁰ Roșu aprins.

Oricare dintre litiunile umilinței lui June din ultima vreme ar fi putut să o facă să clacheze din cauza tristeții, dar ea nu era făcută să cadă pradă disperării. În schimb, ea înmagazină focul din interiorul ei până ce vâlvătaia deveni un infern.

După cum credea Strong, să le alunge pe gemene de acolo era o soluție, dar June intenționa ca această decizie să fie doar începutul problemelor lui.

– Ai văzut rochiile femeilor, June?

May dădu buzna în încăpere. Era emoționată, toată numai un zâmbet. Fără a fi împopoțonată precum celelalte femei ușoare, purta o fustă creion de culoare neagră și o bluză stacojie, la fel ca June. Ele erau Fetele de la Night Ship și acesta era costumul lor. Fără a ține seama de faptul că fetele urmau să fie exilate, lui Strong îi plăcea ideea ca ambele fete identice să fie văzute prin preajmă. În afară de șorțul murdar al lui June, singura diferență vizibilă dintre ele era faptul că May zâmbea, iar June era încruntată. May adora această sărbătoare, iar Strong o lăsa să se plimbe pe acolo ținând o tavă cu mici tartine pentru oaspeți.

– Aceasta are exact nuanța rujului favorit al mamei.

May nu o menționa pe „mama” ca să o provoace pe June. Trecuseră cinci ani de când mama se îmbolnăvisese și murise. Lăsase un gol în sufletul amândurora, dar May îl umplea pe al ei cu amintiri duioase, în vreme ce June îl lărgea și mai tare cu regrete și învinuiri.

Măcar dacă Strong ar fi trimis după doctor mai repede. Dacă aerul de la subsolul clădirii nu ar fi fost atât de umed. Dacă ea ar fi observat sângele pe care mama îl ascundea în batista ei când tușea.

– Și nu îți poți imagina ce grozave sunt bijuteriile și lumânările!

– Sunt la fel în fiecare an, May.

– Dar *trebuie* să le vezi. Sunt cele mai frumoase lucruri.

– O să le văd, scumpa mea.

– Crezi că unchiul Morton o să ne lase să-l vizităm la anul, în iulie? E ca o scenă din *Cenușăreasa* sau din *Frumoasa din pădurea adormită*, nu-i așa? Totul e atât de magic încât ai crede că se poate întâmpla orice.

– Când vor apărea creaturile cântătoare din pădure, află cum se descurcă acum cu un cuțit ascuțit, apoi trimite-le aici.

– Te ajut eu, Juney.

– Nu, scumpa mea. O să te pătezi pe bluză și nu te vor mai trimite printre oaspeți. June nu voia ca May să fie implicată în ce avea să se întâmple. Ascultă, zise ea, întinzându-și gâtul ca și cum ar fi ascultat. Cred că începe marele final – nu cred că vrei să-l pierzi.

Chipul lui May exprima încântare sinceră. Ea o sărută pe June pe obraz înaintea să plece grăbită spre ringul de dans.

June cără bolul lui Strong în colțul bucătăriei, acolo unde aranjase sticlele cu al căror conținut umpluse deja de două ori vasul. Noul amestec urma să fie mult mai tare.

Carl supraveghea prăjiturile Alaska în timp ce bucătarii-șefi aranjau în platou o piramidă de choux-uri cu cremă. Chiar dacă aceștia ar fi fost atenți la June, așa cum stătea ea cu spatele la ei, nimeni nu ar fi putut să vadă ce făcea.

Coniacurile mai întâi, urmate de niște bitter, o sticlă de Dom Pérignon și un amestec de Chateau Margaux. Bénédicte DOM și Sazerac Rye. Două crenguțe de rozmarin zdrobit, sucul de la patru portocale roșii, felii subțiri ca hârtia de Carambola.

Puțină miere de culoarea chihlimbarului era următorul ingredient, dar antigetul era aproape la fel de dulce. O cutie de tablă pe care o ascunsese mai devreme era în dulap, la picioarele ei. Avea dimensiunea unei cutii cu vopsea; ea îi scosese capacul în timpul pregătirilor pentru petrecere. Când o puse pe tejghea, verdele veninos al otrăvii mânji marginile cutiei.

Morton Strong trăgea la măsura așa cum respirau alții. Avea rezistența unui muncitor de pe o platformă petrolieră, dar puțin antiget l-ar fi făcut până și pe el să dea înapoi un pas sau doi. Atunci când Strong lansase bomba, îi spusese lui June că devenise o rușine. June avea să-i arate exact ce însemna rușinea. Un val subit de greutate printre cei mai sofisticăți oameni din Greystone Lake avea să facă asta și chiar mai mult. Stone crescuse în canioanele împuțite din Lower East Side. Pe acele străzi aglomerate, moneda care conta cel mai mult era respectul. Respect câștigat prin teamă. Și nimeni nu se temea de un patron de club înaintat în vârstă, care nu-și putea tempera patima pentru alcool.

Aceasta era doar o anticipare a ceea ce avea să urmeze. June fusese mâna dreaptă a lui Strong decenii întregi și știa unde erau îngropate o mulțime de cadavre – la propriu și la figurat. June avea restul vieții lui

Strong reprezentat pe hartă, iar lui nu avea să-i placă destinația pe care o alesese ea pentru el.

– Băutura șefului e gata, June, fetițo?

Vocea lui Carl era mai aproape decât se așteptase June – destul cât să o facă să tresară și să scape cutia metalică în bolul cu *punch*. Amestecul vâcos coloră bolul argintiu în verdele lui periculos. June scoase cutia din vas cât de repede putu, dar cutia era udă și alunecoasă. Mai mult de trei sferturi din conținutul ei fusese adăugat *punch*-ului. Prea mult. Mult prea mult.

– Mai trebuie să adaug niște Courvoisier, zise June.

Amestecă substanța vâscoasă cu restul băuturii, pentru a-i schimba aspectul, dar era perfect conștientă că trebuia să prepare din nou *punch*-ul.

– Sunt sigur că e bun așa cum e, scumpo.

June abia avu timp să pună un prosop de bucătărie deasupra cutiei de tablă, că el veni lângă ea.

– E atât de beat, încât nu va simți oricum niciun gust, zise Carl, apucând o toartă a bolului. Am să o rog pe una dintre fete să-l ducă.

– Măcar să-l lustruiesc puțin mai întâi, zise June. Știi cât de mult urăște petele.

– Tu ești prea bună pentru noi, Juney, chicoti Carl, cărând bolul departe de ea. O să-mi fie dor de voi două, dar e pierderea noastră și câștigul lumii.

– O să-l duc eu afară, Cari, zise June, repezindu-se după el să-l oprească. Ar fi putut simula o cădere între bucătărie și ringul de dans, folosind asta drept scuză pentru a prepara o nouă băătură.

– Șeful nu vrea un trol ca tine, care spală vasele, printre oaspeți, zise Scarlet, care se ivise între ușile batante din bucătărie. Și cu acest șorț dezgustător, adăugă ea. Târfa rânji disprețuitoare, privind-o pe June de parcă ar fi fost o mortăciune. De parcă ar fi fost mai prejos decât orice.

– Poate ar fi mai bine să ducă Scarlet bolul, zise Carl. Dacă șeful este atât de pretențios.

June încă mai putea opri *punch*-ul să ajungă pe ringul de dans. Dacă șiretenia și lingușelile nu mergeau, putea chiar să renunțe la prefăcătorii și să răstoarne bolul din mâinile lui Scarlet.

– Orice bărbat care are doi ochi va fi pretențios la ce i se servește, zise Scarlet, luând bolul din mâinile lui Carl.

June ar fi putut opri totul chiar în acel moment, dar nu o făcu. O lăasă pe Scarlet să dispară pe palier cu bolul sclipitor de otravă. Când ușile batante se închiseră zgomotos, June zări pentru o fracțiune de secundă bijuteriile dansatoarelor și mătăsurile care se roteau amețitor. Zgomotul strident al alăturilor și bâzâitul conversațiilor se auziră preț de câteva secunde, amuțind după închiderea ușilor.

– Ia o pauză, Carl, zise June. Îl rogi pe unul dintre băieți să o trimită pe May în camera noastră?

– Desigur, June. Și nu-i da atenție lui Scarlet. Știi cum e ea. Nu se simte bine până ce nu îi umilește pe alții.

– Vorbele ei nu au niciun efect asupra mea, zise June, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l ciupi de obraz pe bărbat. Realiză în acel moment că nu avea să-l mai vadă niciodată. Nu avea să mai vadă nimic din tot ce era acolo. Faptul că lăsase bolul argintiu să se îndepărteze de ea făcu din acest lucru o certitudine. Din bucătărie, ea porni pe coridorul folosit de personal pentru a ajunge la subsol. Pașii ritmați ai celor de pe ringul de dans de deasupra făceau tavanul să vibreze.

Sub estrada pentru orchestră, vibrația basului o pătrunse pe June până în măduva oaselor.

Odată ce ajunse în camera lor, June scoase din dulap două valize, apoi se duse la scândura slăbită din perete, lângă patul lui May. Mulți bani se făcuseră la Night Ship pe vremea lui June, iar ea nu era proastă. Își pusese partea ei la păstrare. Din mica ascunzătoare, Benjamin Franklin se zgâia la ea de pe nenumărate bancnote. Folosi un brici ca să taie căptușeala valizelor și îndesă acolo miile de dolari, de parcă ar fi fost niște pușculițe lucioase în formă de purceluș. Teancurile de bani deformau din loc în loc căptușeala. June detesta neglijența, dar nu avea timp pentru o pregătire mai minuțioasă. O privire la ceas o anunță că părăsise bucătăria cu vreo douăzeci de minute în urmă. Carl avea să o acopere, însă, în cele din urmă, cineva tot ar fi venit să o caute. Dar să fie descoperită în toiul pregătirilor de evadare nu era cea mai mare grijă a ei. Odată ce bolul argintiu fusese trimis la Strong, începuse un alt gen de numărătoare inversă. Câteva cusături rapide resigilară căptușeala

valizelor, apoi începu să golească în genți sertare întregi.

— June, dar nici măcar nu împachetezi lucrurile, zise din ușa May. Mama le-ar fi împăturit mai întâi.

— Închide ușa, scumpo. Am o surpriză pentru tine.

— O surpriză?

Chipul lui May se luminează precum lacul în zori.

— O călătorie. O vacanță, așa cum am vorbit noi întotdeauna.

— Dar unde?

— Oriunde ți-ar plăcea.

— În oraș? Sau... sau în insule? Poate în California!

— În toate aceste locuri. Dar trebuie să plecăm în noaptea asta.

Trebuie să plecăm acum.

Trebuiau să meargă fără să se oprească. Pentru o vreme, cel puțin. Sau poate pentru totdeauna.

Acea era calea pe care June le condamnase să meargă din momentul în care lăsase acel bol să părăsească bucătăria.

— În toial petrecerii? Și cum ne vom lua rămas bun?

Sus se auzea zgomot. Un țipăt care atingea o singură notă, precum sunetul clar și strident al unei trompete.

— Le vom trimite cărți poștale. Câte una din fiecare loc în care vom merge. Ajută-mă acum. Dă-mi pantofii. Îi putem sorta mai târziu.

— Poate că ar fi bine să mergem în oraș mai întâi. Mi-ar plăcea să văd Broadway-ul, unde a dansat mama. Se spune că-i poți vedea luminile de la kilometri întregi. Sunt sigură că le poți vedea și de pe lună.

Sus, muzica se opri brusc, ca un tren deraiat. Acum țipetele erau clare. În acele urlete, June sesiză mai mult decât surprindere și dezgust. Acelea erau niște vaiete ascuțite de groază. May aruncă o privire pe coridor.

— Cineva e rănit.

Chipul ei era un amalgam de confuzie și îngrijorare.

— Stai aici, scumpo. Dă-mi pantofii. May! May!

May dispăru pe coridor.

June porni după ea, dar își aminti de valizele burdușite cu hainele lor și căptușite cu economiile lor de o viață. Închise valizele și le trase către dulap. O explozie înfiorătoare zgudui debarcaderul, iar June nu-și putea imagina ce anume o provocase. Închise ușa camerei lor și o luă la fugă pe

coridor, spre scările de la bucătărie. Urletele se contopeau într-un vuiet infernal, iar ea realizează că acestea aparțineau atât femeilor, cât și bărbaților. Țipetele reverberau prin scânduri chiar mai tare decât se auzise muzica orchestrei. Apa curgea șuvoaie pe pereți, de parcă debarcaderul se scufundase, iar lacul era cumva deasupra în loc să fie dedesubt. Bucătăria era goală când ajunse acolo.

Robinetele cedaseră și apa curgea în chiuvete, iar deasupra cuptoarelor se ridicau fuioare de fum. June zăbovise în camera ei de la subsol vreo jumătate de oră, dar în tot acest timp asupra clubului Night Ship se abătuse Apocalipsa.

– May!

Panica amenința să pună stăpânire pe ea, dar June reuși să-și păstreze controlul. Ea era Just June. Era regina aceluia loc, o creatură de care trebuia să le fie teamă tuturor, și nu exista niciun lucru pe care să nu-l poată face.

June se repezi pe ușile de la bucătărie, plină de fumul și de strigătele celor din clubul de noapte.

De pe suprafețele meselor, coloane de flăcări își înălțau ghearele spre tavan. Draperii aprinse încununau ferestrele cuprinse de vâlvă – taie. Erau și cadavre în încăpere. Grupuri de oameni se îmbulzeau frenetic în fața fiecărei ieșiri a clubului. Trei femei și un bărbat zăceau în mijlocul ringului de dans, vomitând pe platforma neagră în timp ce pești viu colorați săreau în jurul lor ca șunca într-o tigaie încinsă. June putea doar să presupună că Strong împărțise cu petrecăreții *punch-ul* acela special, în cele din urmă.

Un bărbat și o femeie erau aplecați deasupra unui domn mai în vârstă cuprins de spasme. Cei doi erau singurii oaspeți care încercau să ajute. Ei îl protejau pe bărbatul cuprins de convulsii de propriile mișcări violente, în timp ce restul oaspeților se sfâșiau unii pe alții ca să iasă primii pe ușă.

Artificiile și ornamentele cu lumânări se răsturnaseră probabil de pe mese și declanșaseră incendiul ce stârnise panica. În aparență, cuprinși de frenezie în încercarea lor disperată de a ieși din clădire, mulțimea distrusese și imensul acvariu al clubului.

Goana disperată a oamenilor pentru a ajunge la uși lăsase în urmă un șir de bărbați și femei călcați în picioare printre cioburi de sticlă și resturi

de mobilier. Picioarele unora erau îndoite în unghiuri nefirești și cutiile toracice ale altora deveniseră concave.

Privind trupurile lor zdrobite, teama lui June se intensifică și ajunsese să depășească orice alt sentiment, copleșind-o. Strigă după sora ei, dar vocea ei se pierdu în vacarmul infernal.

Sala Century dispăruse într-un vârtej de fum. Aerul era înțepător, aproape irespirabil, și marginile lucrurilor începeau să se înceteșeze. June alergă să se uite la fețele celor căzuți. Unii erau conștienți, iar alții nu. Unele chipuri îi erau cunoscute, iar altele străine. May nu se afla printre ei.

Ca un stăvilar care nu mai putea face față inundației, ceva se rupse în cele din urmă. Oamenii care se îmbulzeau pe ușile dinspre puntea de promenadă, încercând să scape din spațiul acela sufocant, reușiră să iasă, luând cu ei o parte din fumul și zgomotul clubului Night Ship.

June încercă să se adune. May era acolo. Nu ar fi ieșit niciodată din clădire fără June, așa cum nici June nu ar fi ieșit niciodată fără ea. May era inima lui June, iar June trebuia să o găsească. Probabil că fusese prinsă în mulțime atunci când oamenii se îmbulziseră spre ieșire.

Pe puntea de promenadă, vântul împrăștia fumul deasupra lacului de parcă ar fi fost ceață. De parcă ar fi avut loc o schimbare a temperaturii și nu o catastrofă absolută. Pe celălalt mal al lacului, pe chei, festivitățile continuau. Acolo încă mai era Ziua Independenței. Cheiul se afla la vreun kilometru și jumătate distanță, dar din locul în care stătea June, ar fi putut fi la fel de bine portretul unei lumi pierdute.

Și acolo erau trupuri – unele tăcute și străpunse de cioburi mari de ferestre sparte și altele într-o stare jalnică, strigând și văitându-se în timp ce se zvârcoleau pe jos.

O parte din balustrada punții de promenadă cedase, iar urletele celor care căzuseră în apele reci ale lacului se ridicau printre scânduri ca țipetele unor damnați.

Acesta era iadul, iar June, arhitecta lui. O găsi pe May lipită de balustrada dinspre sud. Gâtul ei era întors într-o direcție imposibilă. Privea către o porțiune a spatelui pe care ar fi putut să o vadă doar cu ajutorul unei oglinzi.

June nu-și amintea cum ajunsese lângă May, dar se trezi acolo. Ea ieși

din propriul trup în timp ce se lipea în poziție fetală de corpul surorii ei gemene. De sus, amândouă arătau așa cum își imaginase că crescuseră în pântecul mamei lor. Lipite una de alta ca două jumătăți ale unei singure ființe perfecte.

– Scumpa mea, hohoti June cu buzele lipite de fruntea lui May.

Își puse mâinile de o parte și de alta a capului surorii sale, dorindu-și ca pulsul din încheieturile ei să se transfere în tâmpilele lui May. În una dintre poveștile orașului Lake, trupul lui May ar mai fi avut destulă vlagă cât să mai rostească o ultimă frază. Un ultim cuvânt pe care June să-l poată acoperi cu aur și pe care să-l poarte la gât ca pe un medalion. Dar ochii lui May erau goi. Sora ei geamănă murise.

Pentru prima dată în viață, June era singură.

Doar o dată crezuse că putea face orice, dar în primul ei moment de singurătate, realizează că nu putea face asta.

May era inima lui June. Nimeni nu poate trăi fără inimă. June nu mai gândea. Gata cu comploturile și cu planurile. Acestea erau relicve ale unei ere la fel de moarte ca sora lângă care zăcea. May fiind moartă, nu mai avea pentru ce să facă planuri. Putea să facă doar un singur lucru.

Când mulțimea năvălise pe ferestrele sparte din spate, unele draperii se agățaseră de fugari și atârnavă în afară. Multe draperii de la alte ferestre arseseră și erau carbonizate, dar acestea, din catifea roșie ca sângele, erau încă întregi. June găsi cordonul draperiilor și legă unul dintre capetele acestuia în jurul propriilor glezne, iar celălalt capăt, de o bancă din fier forjat aflată în apropiere de balustrada ruptă a punții de promenadă.

June nu era o femeie prea puternică, dar reuși să-și adune forțele ca să împingă banca din fier forjat prin deschiderea din parapet. Reuși să găsească puterea necesară pentru a face acest ultim gest.

– Aș proceda cu totul altfel dacă aș putea.

June sărută fruntea lui May pentru ultima dată. Inspiră parfumul de iasomie din părul surorii ei și de pe nasul ei fin. June nu știa dacă mai erau alte lumi dincolo de aceasta. Dacă erau, părea foarte puțin probabil ca drumurile lor să ducă spre același luminiș. Acesta era un rămas-bun.

În spatele lui June se auzi icnetul unei femei.

– Sora ta. Îngenunche în fața lui May și îți puse două degete pe gâtul

acesteia, apoi se concentrează cu o intensitate care lui June i se păru șocantă. Era aceeași doamnă care îi ajutase pe oamenii prăbușiți din interiorul clubului.

June pășise prin aceeași încăpere, presărată cu cadavrele propriilor victime, și abia dacă le aruncase o privire. May nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Nicio persoană cu un dram de umanitate în vine nu ar fi făcut asta. Primele sirene se auziră în depărtare.

Aș proceda cu totul altfel dacă aș putea.

– Îmi pare atât de rău. Era o fată atât de bună.

Femeia își luă degetele de pe gâtul lui May. Vederea lui June se limpezi destul cât să-și dea seama că o cunoștea pe această femeie. Era măritată cu proprietarul pubului din oraș, Union Points. Era doamna McHale. Părea o femeie sobră. Genul aspru, din nord. Cu o coloană vertebrală din oțel și două bucățele de sticlă în loc de ochi. June o văzuse la băcănie și la docuri. Ea nu le disprețuise niciodată pe gemene, așa cum făceau majoritatea localnicilor. Dacă le întâlnea, femeia dădea din cap și le spunea politicoasă „Bună ziua”, de parcă ele ar fi fost niște persoane oarecare.

– Am ucis-o. June realizează că hohotea din nou. Cu numai o oră în urmă, un astfel de spectacol ar fi dezgustat-o, dar viața aceea se sfârșise. May nu mai era, iar June avea să o urmeze în scurt timp. I-am ucis pe toți. A fost un accident, dar a fost vina mea. Dacă aș putea să fac totul din nou, aș face totul altfel. *Aș fi mai bună. Nu aș face rău nimănui. Aș fi ca May.*

June observă că privirea femeii urmărea cordonul draperiei care lega glezna lui June de piciorul băncii din fier forjat.

– Atâția oameni și-au pierdut viața în noaptea asta, spuse doamna McHale. Nu are sens să mai sacrifici una.

– Nu pot. June se apropie de bancă. Precum o bestie rănită care-și protejea rana, June avea să apere șnurul de catifea care o ținea legată de viitorul pentru care își întinsese pânzele. Nu pot trăi fără May.

June și doamna McHale priveră peste ape către festivitățile inocente care aveau loc pe chei. Oamenii de acolo erau și ei beți, dar lor nu li se adăugase antigel în băutură. Mahmureala lor nu avea să ducă la încăierări, incendii și moarte. Amândouă erau cam de aceeași vârstă, realizează June. Dar doamna McHale era soție și mamă. June nu era nimic.

Nu era mâna dreaptă a lui Strong. Nu era regina de la Night Ship. Nu mai era nici măcar soră. Fetele de la Night Ship nu mai existau.

Rămaseră la fel de tăcute momente îndelungate. Era ceva sfânt în tăcerea lor. Liniștea de dinainte de plonjon.

– June nu poate trăi fără May. Doamna McHale vorbea deliberat. De parcă fiecare cuvânt ar fi conținut o întregă frază. Dar May poate trăi fără June?

June nu o înțelegea pe femeie.

– Ea era *totul* pentru mine.

– Ea nu ar fi vrut să mori.

Sirenele se auzeau mai tare acum.

– Poliția va veni după mine. Mă vor închide într-o celulă și nu va mai fi cale de scăpare.

– Nu te vor duce la pușcărie, draga mea. Toată lumea știe că May nu ar face rău niciunei muște.

– Ești imbecilă sau ce? o întrebă June plângând. Femeia nu avea ochi de nebună, dar ceea ce spunea era un nonsens. Eu sunt *June*. *Ea* este May.

– Nu contează cum te numești, ci tot ceea ce *faci*.

– E moartă din cauza mea.

– Nu trebuie să fie moartă. Nu cu adevărat. Doamna McHale puse un deget pe pieptul lui June. Tu poți fi May. Tu poți să trăiești pentru ea. Să trăiești așa cum spui că ai fi în stare dacă ai putea să faci totul din nou. Să trăiești așa cum ar fi vrut ea.

– Eu sunt June.

Vocea ei se stinse până ce se transformă într-o șoaptă. Lumea părea să se balanseze.

– June este cea care a murit, zise doamna McHale, clătinând din cap. Ochii ei, ca niște nestemate albastre, pătrunseră până în sufletul lui June ca niște flăcări printr-o hârtie cerată. Tu ești cea care a supraviețuit. Tu ești May. Și o să-ți îndrepti greșelile. Vei face în așa fel încât viața ta să conteze. Începu să dezlege șorțul murdar al lui June, trecut după gâtul acesteia. Nu e niciodată prea târziu să fii bun.

June realizează că, numai de data aceea, ea fusese cea care rămăsese în urmă. Doamna McHale i-o luase cu mult înainte, ajungând acolo unde

ținutul era mai verde și mai blând decât orice alt loc pe care și-l putea imagina June. Ea nu și-l putea imagina acum, dar poate că într-o bună zi avea să o facă. Poate că într-o bună zi avea să se revanșeze pentru toate suferințele cauzate.

– Eu sunt May. Încercă să rostească aceste cuvinte cu voce tare pentru a vedea cum i se potriveau. Eu sunt May. Își auzi noua voce, încărcată de umilință, de uimire și poate de cel mai mic dram de speranță. Eu sunt May.

Și, de atunci acolo, rămase May.

Șaptesprezece

– Dumneata ești Just June, zise Nate uitându-se la ea cu ochii mijiți. Ea putea să mărturisească la fel de bine că era lepurașul de Paște.

– E doar un nume, zise femeia. Flutură din mâini de parcă identitatea ei nu rescria complet istoria orașului Lake. May era la fel de dulce ca o plăcintă, iar capul ei era cam la fel de moale. Trebuia să depindă de ajutorul oamenilor pentru orice. Nu știam că oamenii pot fi atât de buni. Și după tot ceea ce June făcuse acestui oraș. Atâta suferință. Și durere. Știi cum se extinde? Făcu semn spre pereții plini de articole decupate din ziare și de linii care alcătuiau o rețea.

– Deci dumneata ești June, pretinzând că ai fi May, zise Nate. Cred că mi-aș fi dat seama dacă May, Fata de la Night Ship, ar fi lucrat ca îngrijitoare la liceul meu.

– A fost o slujbă bună. Am avut liniște pe timpul nopții. E frumos să faci curățenie în loc să faci mizerie.

Nate încercă să și-o imagineze pe Just June frecând pisoarele de la toaletă băieților.

– Dar ei nu-mi spuneau May. Noi ne-am născut chiar acolo, pe ponton, cu toate că bătrânul Morton nu a vrut să ne naștem de la bun început. Mama ar fi trebuit să ne omoare imediat ce ne-am născut, dar ea nu a putut. Nu ne-a făcut nici măcar certificate de naștere. Niciodată. De aceea Night Ship era singura noastră lume. Dacă am fi părăsit-o, nu am mai fi existat. A fost bine și este adevărat că viețile lui May și June au

fost un vis. Bunica ta m-a ajutat. M-a ajutat atât de mult. E o femeie de care oamenii ascultă. La primărie, au completat toate formele, ca și când aș fi fost un adult găsit. A trebuit să-mi aleg noul nume. Un nume nou pentru o viață nouă. Am ales numele Annabelle Strong. Annabelle, la fel ca mama noastră. Annabelle, ca să-mi amintesc de ea, și Strong, ca să nu uit niciodată.

Nate nu știa ce să creadă. Totuși, era sigur că plicurile închise la culoare de pe podeaua pivniței proveneau de la Night Ship. Și și-o putea imagina pe bunica lui comportându-se în felul în care susținea femeia că o făcuse cu atâția ani în urmă.

— Te-am urmărit până aici de la Night Ship. Te-am văzut când te îndepărtați înot de vechea clădire. De ce erai acolo?

— Te urmăream pe tine. Și îi urmăream și pe copii. Clătină din cap. Acei bieți copii.

— *Bieți copii?* Nu sunt victime. Nate simți din nou în nări mirosul pielii arse a bunicii lui și se împotrivi lacrimilor care începeau să-i curgă. Ei au terorizat Lake.

— Dar asta fac victimele aici, nu-i așa? Asta am făcut și eu când Old Morton a încercat să mă lovească. Și tu ai făcut-o. Tu și prietenii tăi.

— Da, aceasta este partea în care te întreb de ce este fața mea în mijlocul zidului tău plin de ciudățenii. Ce legătură au toate acestea cu mine?

Femeia clipi, privindu-l cu ochii ei mari. Nate știa din povești că Just June ar fi avut ochii verzi. Chiar dacă lumina de la subsol era slabă, putea vedea că irisul femeii avea culoarea unei lagune tropicale cu particule aurii.

Îl apucă de mână, iar pielea ei bătrână era ca mătasea.

— Totul e despre tine.

BĂIATUL-CARE-A-CĂZUT

III

Demonul June nu poate fi învins, dar lacul o face să tacă. În apele lui limpezi, ea uită de țipetele de la Night Ship. Când înoată mai repede, aproape că-și poate scoate din cap scrâșnetul coloanei vertebrale a surorii ei în timp ce capul acesteia atârnă inert deasupra gâtului.

Lui June apele lacului i se păreau insuportabil de reci, dar May le adora. O rundă în jurul proeminenței sudice a țărmului o ajuta să devină sora geamănă care se presupunea că era.

Toți Matinalii căutau câte ceva în circuitul lor din fiecare dimineață: fitness, concentrare, singurătate. Ea se șterge și se rescrie în apele acelea ca oglinda. Caută blândețea și generozitatea care aveau să o facă să merite cea a doua șansă.

Viața lui May este una mai simplă și mai sumară decât cea a lui June. Deși este cea mai blândă creatură, nu poate spera să lase mai mult decât o urmă vagă pe lume.

Își face munca minuțioasă cu umilință și recunoștință și răspândește bunătațe acolo unde poate. Dar June a făcut să erupă un munte de suferință în orașul aflat de-a lungul țărmului. Cele mai mari eforturi ale lui May abia pot reduce acest dezechilibru. După decenii întregi, ea știe că a făcut doar foarte puțin.

Ea înoată în lac pentru a deveni cea mai bună dintre gemene, dar înoată și cu speranța de a descoperi cum o specie ca a ei poate realiza ceva care să conteze cu adevărat.

Și, într-o zi de aprilie, lacul îi oferă și răspunsul.

Mai întâi, ea vede obiectul ca pe o umbră mișcătoare, ca și cum soarele ar fi clipit. Apele explodează când apare ca un monolit la numai trei metri în fața ei. Valurile create de impact se izbesc de ea ca muștrarea celui mai furios dintre iubiți.

Îi ia un moment să înțeleagă că este o mașină. Pentru o clipă, frica pune stăpânire pe ea în timp ce ridică privirea spre cerul perfect. Dacă o

mașină decide să zboare de pe culmea unei stânci, și altele i-ar putea urma exemplul, cu siguranță. Apoi își amintește că nu mai are dreptul să se teamă.

Dar asta nu are sens. O mașină în lac.

Doar portbagajul este vizibil la suprafață, așa că se scufundă pentru a vedea mai bine. Apa e plină de bule de aer și îi este greu să vadă ceva în detaliu. Partea din față a mașinii e distrusă. Parbrizul arată ca o gură căscată, iar portiera pasagerului e boțită ca o hârtie aruncată la coș.

Un geamăt dintre resturile mașinii ajunge la urechile ei. Apa se învolutează când mașina se răstoarnă, scufundându-se. Reușește doar să se ferească atunci când vehiculul se izbește de fundul lacului. Locul pasagerului este lipit acum de fundul apei și mașina e în întregime sub apă. O pată ca taninul se lățește în apă. Provine din partea din față a mașinii. Îi poate simți gustul. E sânge.

Portiera șoferului este, de asemenea, turtită. Femeia încearcă să o deschidă, dar e imposibil. Explozia bulelor de aer care împânziseră apa s-a diminuat, acestea formând acum doar niște fuioare subțiri care se mișcă repede, ca firele de păianjen. O mână de copil se lipește – delicată și inertă – de geamul portierei din spate. Groaza la vederea acesteia o trimite din nou la suprafață.

Inspiră adânc aerul proaspăt al zilei de vară. Se teme din nou, dar de această dată nu pentru sine. Când plonjează din nou sub suprafața apei, se duce la portiera din spate, dar o găsește blocată sau încuiată. Izbește cu pumnul în geam, însă fără alt rezultat decât niște bufnituri înfundate ce răsună în adâncuri precum bătăile unei inimi slăbite. Un trup nu va fi destul. Pipăie în jur, căutând o piatră pe fundul apei. Până ce găsește una, plămânii ei sunt deja aprinși, dar fiecare secundă pe care o irosește pentru sine e una furată copilului captiv în mașină. O coamă de păr negru și scurt se clatină imponderabil în apa rece.

Un băiat.

Face trei încercări până ce reușește să spargă fereastra. E un moment de pură ușurare când geamul se sparge în apa opacă, precum niște cristale de gheață. Însă fereastra nu se dislocă. Indiferent cât de tare trage de ea, nu se mișcă deloc.

Durerea din pieptul ei e insuportabilă și nu are altă soluție decât să se

întorcă la suprafață. Gâfâie epuizată în lumina orbitoare a soarelui. Ziua e perfectă, dar cadavrele așteaptă chiar sub suprafața calmă a lacului. Doar umbra lungă a clădirii Night Ship temperează frumusețea acelei zile perfecte. June s-ar resemna cu gândul că băiatul din mașina de pe fundul lacului e mort, dar se presupune că ea nu mai este June. Ar fi fost nevoie de toți bătaușii care lucraseră la Sala Century ca să o smulgă pe May de lângă acea mașină scufundată.

Trage adânc aer în piept și e din nou sub apă. Apucă suportul pentru bagaje pentru a se ancora și lovește în geamul crăpat cu ambele călcâie, cu toată puterea de care e în stare. Iar, iar și iar.

În cele din urmă, ceva cedează. Înnoată mai jos, pentru a verifica geamul cu degetele ei. Este o gaură mică – locul în care geamul s-a deformat. Folosind piatra, reia atacul asupra punctului slab. Băiatul nu mai are timp, dar ea nu are de gând să renunțe. Nu o să-l abandoneze. O să-l ajute cu toată ființa ei.

Mai multe lovituri, până ce gaura e destul de mare pentru ca mâna ei osoasă să se strecoare înăuntru. Întinde mâna în mașină și deblochează portiera.

June nu credea în zeități sau în rugăciuni, dar May credea într-un univers al bunăvoinței. O poate simți pe May alături de ea în aceste momente, mai mult ca niciodată. May este cea care încearcă mânerul portierei.

Portiera se deschide la fel de lin ca lacul într-o zi lipsită de vânt. Ea îl apucă pe băiat, uitând de centura lui de siguranță. Când ea întinde mâna peste el, spre centură, capul lui se mișcă inert, ciocnindu-se de al ei. Șuvițele lui dese îi gâdilă gâtul. Când îi desprinde centura, ea îl prinde în brațe de parcă ar fi propriul ei fiu. Euforie. Lacrimi de bucurie dezlănțuită.

După agonia de a-l scoate din mașină, să-l care pe plajă e ușor. E mai înalt decât ea, dar nu cântărește prea mult. Când picioarele ei ating plaja cu băiatul în brațe, are impresia că a ajuns pe țărmul unei lumi noi, unde orice este posibil. Abia atunci când ea îl întinde pe băiat pe pietre și se uită în ochii lui goi, își amintește că e mort. Ochii lui au o nuanță de albastru care e aproape iridescent.

Ochii unei păpuși create de un fabricant excentric. Băiatul este mort, dar ochii lui sunt încă strălucitori. Sunt atât de strălucitori, încât pielea lui

pare transparentă în comparație cu aceștia. Brațul său stâng este distrus, crestat ca o ramură scrijelită.

E mort ca și ceilalți din mașină. Dar May nu ar renunța. Își împinge pieptul în față, folosind pregătirea pentru acordarea primului ajutor pe care a primit-o atunci când s-a oferit prima dată ca voluntară pentru Crucea Roșie. După câteva compresii, își pune buzele peste ale lui și îi umflă plămâni cu respirația ei. Mai multe compresii, mai multe respirații. Efortul îi provoacă amețeală.

Dar May nu ar renunța.

Sub buzele ei, băiatul se mișcă. Se îndepărtează de el în timp ce din gura lui țâșnește un gheizer de apă pe patul de pietre netede.

Băiatul stă întins pe spate, și June are senzația că a apăsător pe un întrerupător. Culoarea îi revine în obraji. Pupilele lui se contractă, devenind două puncte în lumina soarelui de aprilie. I se păruseră sclipitori înainte, dar acum ei strălucesc de-a dreptul. Nu a mai văzut niciodată un băiat ca acesta. Sirenele sună dinspre uscat și ea nu vrea să fie acolo când vor ajunge echipele de paramedici. May nu ar avea nevoie de laudă, de ziare sau de străngeri de mână cu primarul. Lacul a uitat-o pe May, și așa ar vrea May să rămână lucrurile.

Își lasă palma pe capul băiatului. Încă nu s-a întors de acolo de unde a fost. Îl va urmări din apă până când va fi convinsă că e în siguranță.

Savurează senzația pe care o are când degetele ei ating părul lui des. Ei sunt legați acum, ea știe asta. Amândoi trăiesc a doua lor viață și fiecare lucru bun pe care băiatul va ajunge să-l facă va compensa stricăciunile făcute de demonul June. El este răspunsul pe care îl aștepta.

— Fă ca lucrul ăsta să conteze, micul meu băiat minune, îi șoptește ea, apoi se întoarce în apa rece. Fă-l să conteze.

Optsprezece

Cum s-a trezit Nate eliberat din mașina stricată și pe acea plajă plină de pietre fusese mereu un mister. În cele din urmă, faptul că aflase răspunsul trebuia să însemne ceva. Trebuia să schimbe ceva.

Femeia își suflecă mâneca dreaptă a halatului ei de baie. O rețea de

vreo șase cicatrice îi brăzda partea inferioară a antebrațului. Nate realiză că femeia se rănise atunci când băgase mâna pe geamul Passatului pentru a debloca portiera și pentru a-l trage din îmbrățișarea mortală a lacului. El avea o puzderie de cicatrice asemănătoare pe brațul său rănit.

Nate încleștă pumnii ca să nu mai tremure. Brațul său vătămat îl dorea acum până la umăr. Tot ce putea vedea era apa scânteietoare. Tot ce putea simți era apa lacului care-i lingea tălpile. Sentimentele se dezlănțuiră în interiorul lui. Sentimente care nu puteau fi numite.

– Fratele meu.

Vocea lui suna ca un metal ruginit. Își aminti cum îl strângea Gabe de mână. Văzu buzele fratelui său deschise într-un cerc perfect de groază în timp ce mașina lor trecea prin parapet.

– Nu l-am văzut, zise bătrâna femeie. Am derulat totul în mintea mea de zeci de mii de ori, dar nu l-am văzut. Lumina era foarte slabă, iar când mașina s-a răsturnat...

Vocea ei era diferită de cum fusese până atunci. Mult mai profundă, într-un fel. Și chipul ei era schimbat, de parcă undeva în povestea ei schimbaseră rolurile.

– De ce e poza mea în mijlocul peretelui? Nate făcu semn spre peretele plin de articole decupate din ziare și înțesat de fire. Realiză că nu voia să vorbească despre accident, despre lac sau despre familia lui pierdută. Nu putea.

– Privește-l, zise ea. Privește-l bine.

Pagina de ziar care descria în detaliu accidentul de mașină căruia îi supraviețuise Nate era îngălbenită după șaisprezece ani. Pe această parte a peretelui, firul roșu era cel mai gros, pornind de la un cui prins în pieptul copilului din fotografie. Un alt fir lega poza lui Nate de un articol despre incendiul de la casa lui Decker, ce arsese pe deal cu ani în urmă. Nate urmă firul mai departe, la un articol care menționa faptul că autoritățile locale investigaseră incendiul și îl considerau suspect. Nu fusese acuzat nimeni, dar firma de asigurare nu-i despăgubise niciodată pe proprietari – ceea ce pentru aceștia însemnase o pierdere imensă. De acolo, firul continua. Deși nu fusese implicat în incendiu, reputația domnului Decker avusese de suferit, așa că acesta nu reușise să obțină un împrumut pentru a-și susține afacerile care șchiopătau. Lanțul său

local de magazine trebuise să se închidă din cauza falimentului și doar două dintre locații fuseseră vândute, iar din această cauză, treizeci de oameni își pierduseră locurile de muncă. Numele lor erau listate pe un document. În dreptul unora dintre nume erau făcute unele însemnări: divorț, faliment, depresie.

– Ce-i asta? întrebă Nate.

– Privește doar.

El alese un alt fir. De la chipul lui din fotografie, firul mergea la o poză de-a lui Tom în echipament de fotbalist. În penultimul sau ultimul său an de liceu, își spusese Nate. De acolo, el urmă firul până la o casă desenată cu creionul, peste care se prăbușise un copac. Firul lega această imagine de un articol despre antrenorul echipei de fotbal a liceului, care fusese concediat pentru conducere sub influența alcoolului. Lângă acest articol era un memoriu trimis personalului liceului despre cariera distrusă a antrenorului. Numele de familie al antrenorului era Corso – fostul antrenor al lui Tom și, desigur, tatăl lui Pete Corso, adolescentul dispărut. Nate orchestrase odată o Lovitură de Trăsnet împotriva bărbatului care se sfârșise cu un copac căzut peste casa acestuia.

– Nu mai consumase alcool de zece ani înainte de asta. Femeia făcu semn spre desen. Nate își aminti că mai multe ferestre se spărseseră și o parte din acoperiș se stricase. Stresul provocat de aceste stricăciuni l-a dat peste cap, adăugă femeia. Și-a pierdut slujba. Soția l-a părăsit.

– Nu ai de unde să știi asta, zise Nate.

Poza lui Pete Corso era următorul punct la care ducea firul. Era o versiune mai mică a celei pe care i-o arătase șeriful lui Nate în dimineața aceea. Alături de ea era o schiță a ferestrei sparte de la Union. Chipul Maurei Jeffers apărea alături de al lui Pete. Nate distrusese afacerea tatălui ei, infestându-i magazinul cu insecte, lucru care făcuse ca situația financiară a familiei să ajungă în colaps. Și acest lucru era notat acolo, alături de o înștiințare de la autoritățile districtuale prin care se făcea cunoscut cum clădirea ar fi fost infestată și necorespunzătoare locuirii.

Pe perete era un catalog al păcatelor lui Nate și al consecințelor acestora, pe care le anticipase femeia. Documentele și firele care acopereau pereții erau o poveste a cărei acțiune se întindea pe durata unui deceniu și în care victimele deveneau vandali, în timp ce

răzbunătorul devenea cel pedepsit. O poveste a furiei și a vendetelor. Saga orașului Lake.

În timp ce Nate cerceta peretele, văzu acolo sinucideri, întreruperi de studii la liceu, dependență de substanțe interzise, exmatriculări și zeci de alte simptome ale depresiei și sărăciei. Toți adolescenții pe care-i văzuse la Night Ship aveau probabil câte o poveste asemănătoare cu a Maurei și a lui Pete. Cu siguranță, majoritatea evenimentelor de pe acel perete aveau mai mult decât o singură cauză. Și totuși, Nate nu putea ignora faptul că domnia malignă a Regelui Furtunii avusese consecințe extinse și ample. Liniile roșii marcau dezechilibre majore în ecuațiile suferinței.

Dacă el s-ar fi înecat în acea zi de aprilie, Lake ar fi fost un loc mai bun.

Falimentul și destrămarea familiilor avuseseră drept consecință nefericirea copiilor, care deveniseră niște adolescenți furioși. Iar furia avea nevoie de o țintă. Folosind descoperirile din jurnalele lui Lucy, unde erau menționate Loviturile de Trăsnet, James canalizase furia acelor adolescenți împotriva lui Nate, a prietenilor acestuia și a oricărei alte persoane care ar fi putut juca un rol în uciderea lui Lucy.

– Nu mă poți considera răspunzător pentru toate astea.

– Suntem amândoi răspunzători, zise femeia. Eu te-am salvat. Tot ceea ce faci, bun sau rău, este din cauza mea. Îi indică un fir fixat de cuiul înfipt în poza lui Nate. Firul era legat de baza cuiului, fiind primul care îi fusese atașat. Acesta era diferit de toate celelalte îngrămădite deasupra lui, pentru că era albastru. Era firul corespunzător acelei zile de aprilie, realiză Nate. Acea fusese ziua în care el își începuse cea de-a doua lui viață.

– Nu am cerut să fiu salvat. Se gândi la familia lui – toți legați cu centurile de siguranță pe scaunele lor, pe fundul lacului. Acea revoltă de adolescent era încă în interiorul lui, iar el clocotea la gândul că această femeie credea că-i făcuse o favoare. Poate că a fost o greșeală faptul că m-ai scos din mașina aceea.

Detesta judecata femeii la fel de mult cum detesta siguranța ei.

– Mă gândesc mereu la asta.

Revolta din interiorul lui era la un pas să se transforme în furie.

– Nu eu sunt cel care am otrăvit un bol plin cu punch și am stârnit o încăierare și un incendiu care a dus la moartea a zeci de oameni. Făcu

semn spre colajul de pe perete. Așadar, unde este peretele cu păcatele dumitale?

Femeia îi arată firul albastru agățat de poza lui Nate. Ea îi urmărește traiectoria cu degetul pe diagonală, coborând sub articole, imagini și însemnări. Nate văzu că degetul femeii ajunsese la tavanul deformat.

– Ce crezi că este în încăperea de deasupra? întrebă ea. E mai mult spațiu acolo, dar tu mă vei întrece în curând. Noile păcate nu au fost încă adăugate pe perete. Se întoarse din nou spre el. Chipul ei era tot înnegurat, dar colțurile buzelor ei nu mai erau rigide. Mi-a părut foarte rău să aud despre Bea.

La auzul numelui bunicii sale, Nate tresări. Indignare, disperare, rușine – nu era sigur ce simțea, dar știa că nu voia să vorbească despre asta.

– Sunt chirurg, zise el. Nu era un om rău și voia ca această femeie să conștientizeze acest lucru. Eu salvez viețile oamenilor.

Femeia îl privi pătrunzător, apoi ridică din umeri.

– Ce vrei de la mine? strigă el. Acesta e trecutul. Așa s-a întâmplat.

O emoție mai blândă apărură pe fața ei.

– Ai rămas tot un băiat, nu-i așa? Mângâie linia obrazului lui. Pielea ei era uscată, dar netedă ca pietrele de pe malul lacului. Niciodată nu e prea târziu să fii bun.

Nouăsprezece

Abia când ieși din nou afară, legănat de ariile tunetelor, Nate lăsă să se dezlănțuie senzațiile care fremătaseră în sufletul lui.

Turna din nou. Pădurea îl apăra de cel mai rău vânt, dar vârfurile copacilor ei tremurau în unghiuri periculoase. Vaietele ramurilor și șuieratul frunzelor lor se uneau cu răpăiala ploii într-un zgomot ud, care făcea aerul însuși să pară viu. Prin acel freamăt, el auzea șoaptele morților.

Retrăise de nenumărate ori amintirile sale fracturate din acea zi de aprilie. Acum avea în sfârșit răspunsul acelei supraviețuiri imposibile. Ar fi trebuit să primească recunoscător povestea femeii. În schimb, se simțea dezmembrat. Inert.

Nu știa ce să facă.

Un copac masiv stătea lângă piciorul aleii pietruite. Acesta îi amintea lui Nate de ulmul din curtea din spate a bunicii sale. Se așeză printre rădăcinile copacului, ridicându-și genunchii la piept, înfășurat în haina de ploaie neagră și lipit de trunchiul copacului, se simțea protejat de furtună. În această poziție, își putea imagina orice fel de intemperii.

Aproape orice fel.

Odată ce femeia îi explicase ce era pe peretele de la subsol, simțise că trebuia să iasă de acolo. Un minut mai mult și s-ar fi sufocat; s-ar fi înecat. Toate infrațiunile sale se întindeau ca un pachet de cărți. Fiecare mână era afișată.

Mai rămăseseră alte secrete? Descoperise prăpastia din sufletul lui, dar știa că încă mai avea până să ajungă la cel mai întunecat punct al ei. Cu atâtea minciuni clădite unele peste altele, orice ar fi putut fi acolo, așteptând. Trebuia să fii un mare actor pentru a fi un mincinos talentat, dar pentru a fi un mare actor trebuia să *crezi* că interpretezi perfect adevărul. După ce purtase atâtea măști, mai putea să-și amintească forma adevăratului său chip?

Nate o disprețuia pe femeie pentru că dezvăluise atât de multe păcate din tinerețea lui. Nu era sigur cine era ea cu adevărat, dar credea povestea ei despre faptul că-i salvase viața cu șaisprezece ani în urmă. Ar fi trebuit să-i mulțumească; ar fi trebuit să plângă în poala ei mizerabilă. Zânelor ursitoare făceau mai puțin pentru protejării lor decât făcuse ea pentru el. Dar el nu era recunoscător. Era golit de sentimente. Chiar ea avea, în mod clar, o atitudine ambivalentă față de acest subiect.

Și nu era singura din oraș care credea că el era un monstru.

Compilația suferinței de pe pereții pivniței era minimală, dar adevărul, inevitabil. Nate și prietenii lui provocaseră dureri mult mai mari decât greșelile pe care se răzbunaseră. Aceste costuri încă erau mari. La terapie intensivă, bunica lui plătea pentru faptele lui chiar în acel moment. Maura Jeffers, Pete Corso – toți plătiseră.

Nate trebuia să verifice starea bunicii lui, dar nu știa dacă vreunul dintre telefoanele din casa de pe strada Bonaparte funcționa fără electricitate. Secția de poliție avea cu siguranță o linie fixă funcțională, dar ideea de a-l vedea pe Tom sau pe șerif îl făcea pe Nate să-și dorească

din suflet ca Medeea să-l sufle și să-l ridice într-un vârtej până la marginea cea mai îndepărtată a celui mai îndepărtat nor al ei.

Cel mai rău străin era cel care pretindea că-ți este prieten, iar acest oraș era plin de ei.

Simți o vibrație în buzunarul de la șold. Telefonul lui mut tresări ca un muribund. Se ridică și își desfăcu haina. Când examinează dispozitivul, acesta arăta lipsit de viață, dar Nate bătu ușurel în ecran și-l duse la ureche.

– Alo?

– Nate?

– Meg. Să-i audă vocea era ca și cum ar fi văzut soarele după o zi petrecută în adâncurile apei. Telefonul meu s-a udat. Credeam că e mort.

– Te aud foarte greu. Parcă ai fi pe Marte.

Pe Marte numai aerul și frigul te pot ucide, își spuse el. Ea și Livvy erau legătura lui cu persoana care ar fi trebuit să fie. După vocea ei, își dădea seama cât de mult se abătuse de la calea pe care pornise.

– Ești bine? Întrebă ea. Ce a spus doctorul? Înfirmarea a decurs normal?

– Nimic nu e bine aici. Nu ar fi trebuit să mă întorc. Sau poate că nu ar fi trebuit să plec. Nu știu ce să fac.

– Nu te pot auzi, iubitele. Tu mă auzi? Am vrut să verific ce faci și să-ți spun că Livvy e mult mai bine. Furtuna nu va fi chiar atât de înfricoșătoare cum au anticipat. Curentul electric a fost întrerupt câteva ore, dar a revenit pentru moment.

– Aici nu este curent electric. Abia e trecut de prânz și este deja întuneric. Cerul e cenușiu, iar orașul arată de parcă ar fi abandonat de o mie de ani.

– Nu te pot înțelege, dragul meu, dar vocea ta pare ciudată.

– Bunica va muri, Meg. Simt asta. Și va fi vina mea. Nu ți-am spus niciodată de ce n-am vrut să mă întorc aici. Chiar cred că m-am străduit să uit unele lucruri. Am făcut greșeli, Meg. Grave de tot. Și acum plătesc pentru ele. Toată lumea plătește pentru ele.

– Iubitule, nu te pot auzi.

– Tom credea – el credea că a ucis-o pe Lucy. Dar nu a făcut-o. Desigur, nu a făcut-o. Nu Tom. Dar de aceea a părăsit NYU. S-a pedepsit

pe el însuși timp de paisprezece ani. Secretul îl mânca de viu și nici măcar nu este adevărat. Cum putea Tom să creadă că era un criminal? Și cum a putut să păstreze totul secret atât de mult timp? Nu a spus nimănui, nici măcar mie. Dacă ar fi făcut-o, i-aș fi spus că era imposibil.

– Scumpule...

– Dar atunci mă întreb – chiar este cu adevărat imposibil, Meg? Câte lucruri sunt *imposibile*? Se gândi la lucrurile pe care le făcuse și la oamenii pe care îi făcuse să sufere. Văzu rețelele de fire roșii înțepând peretele de la subsol – peretele tencuit cu victimele lui. Suntem capabili de orice, știi? Suntem mincinoși, hoți, incendiatori și ucigași care așteaptă momentul în care universul ne pune la dispoziție tot felul de șanse, astfel încât singurele alegeri care să ne rămână să fie cele proaste. Știam asta în trecut. Nu înțeleg cum am putut să uit.

– Ce a spus doctorul despre capul tău? La naiba, se aude un bâzâit atât de puternic, încât nu înțeleg niciun cuvânt pe care-l spui. Trebuie să fie telefonul tău. Sau uraganul. Voi încerca să sun la telefonul fix din casa lui Bea. Te iubesc, Nate. Amândouă te iubim.

Conexiunea se întrerupse într-un bâzâit care se stinse, transformându-se în tăcere.

– Meg? Meg?

Nate își dezlipi telefonul de ureche, glisă cu degetul pe ecran, îl apăsă, îl scutură, apoi privi ecranul negru al acestuia până ce se asigură că Meg închisese.

Trecu un timp. Nu era sigur cât de mult. Era înfrigurat și ud și știa că ar fi trebuit să scape de furtună. Se ridică dintre rădăcinile strâmbe și începu să se miște, pășind de-a lungul bulevardului Strand, care cotea chiar în acel loc, pentru a se întoarce înapoi în oraș.

Poate că linia telefonică din casa bunicii încă mai funcționa. Dacă era așa, avea să o sune pe Meg de acolo. Avea să-i spună totul. Până și cele mai urâte lucruri. Avea să-i mărturisească că intrase prin efracție în casa unei străine, că se luase la bătaie cu niște adolescenți și că fusese cât pe ce să-l stranguleze pe tatăl celui mai bun prieten al său. Avea să-i cerșească iertarea pentru modul în care permisesse ca bunica lui să fie rănită, pubul Union să fie distrus, piciorul lui Johnny să se rupă și câinele lui Tommy să fie ucis. Nu știa cum se potriveau Maura și Pete în toate

astea, dar cei doi făceau oarecum parte din același decor. Meg avea să-asculte cu blândețe, pentru că așa se discută cu o persoană isterică la telefon.

Nate nu avea să știe cu adevărat cum urma ea să primească aceste vești până ce nu o vedea în persoană. Dacă ochii ei iar îi evitat pe ai lui, îmbrățișarea ei fiind superficială și ușor ezitantă, el nu avea să supraviețuiască.

Drumurile din Greystone Lake erau părăsite, casele sale, întunecate. Nate se întreba dacă așa avea să arate sfârșitul lumii. Nu devorat de incendii sau inundații, ci de legiuni întregi de nori cenușii întinse pe sute de kilometri, învăluind pământul ca un giulgiu. Oprind soarele și tăbărând asupra celor asediați cu neîncetate salve de tunet.

Ajunse pe malul lacului înainte de a simți nevoia. Nu voia să meargă dincolo de baricadă. Era sătul de Night Ship și de tot ce însemna ea. În capătul străzii era o barieră de poliție răsturnată și Nate păși peste ea. Copacii căzuseră, liniile telefonice și cele de înaltă tensiune se prăbușiseră, iar resturile erau împrăștiate pe drum și pe peluze.

Daunele furtunii erau peste tot. Niște bucăți de șindriile fuseseră smulse de pe o casă și o prelată ajunsese peste ferestrele alteia. Obloanele erau rupte, iar pereții de sprijin se năruiseră.

O casă situată într-un colț al străzii îi atrase atenția lui Nate. În timp ce se apropia de intersecție, văzu că o fereastră mare din partea laterală a casei era spartă. Și nu numai geamul, ci și grilajul. Perdelele ude fluturau asaltate de vânt. Poate că lui Nate nu i s-ar fi părut nimic ieșit din comun dacă aceea nu ar fi fost casa lui Owen.

Owen nu reușise să ajungă la funeraliile lui Lucy, așa că Nate presupunea că acesta era fie cu Johnny la spital, fie cu oricine altcineva, ori se ocupa de eventualele pagube pe care haosul Medeea le provocase la hotelul Empire. Nate știa că tatăl lui Owen murise și că mama lui suferise un accident vascular cerebral, fiind acum invalidă. Doamna Liffey fusese o femeie crudă și extrem de brutală cu fiul ei, dar Owen își luase răspunderea de a avea grijă de ea, și asta spunea multe despre el. Când Nate se întrebă ce ar făcut în locul lui Owen, nu îi plăcu răspunsul.

Ploaia curgea șiroaie printre cioburile de sticlă care mărgineau fereastra spartă a familiei Liffey. Cu siguranță, stricăciunile fuseseră

provocate de apă, și Owen fiind plecat, situația avea să se înrăutățească. Nate bănuia că exista o îngrijitoare care stătea cu doamna Liffey în timp ce Owen era plecat, dar poate că Medeea azvârlise toată normalitatea în vânt și femeia neputincioasă era singură.

Dacă Nate nu făcuse niciodată vreun bine în acest oraș, putea măcar să ajute pe cineva în acest mod neînsemnat.

Peluza mustea de apă. La fiecare pas, îi intra în pantofi.

Deși el și ceilalți distruseră peisajul din fața casei familiei Liffey de mai multe ori, Nate nu trecuse niciodată dincolo de pragul casei. Doamna Liffey își prețuia florile, așa că Nate venise cu ideea de a pune sare pe grădinile și peluzele din jurul casei. Presăraseră sare gemă, suficientă pentru a otrăvi solul până la o adâncime de câțiva centimetri. Nici acum iarba nu era uniformă, iar arbuștii rămăseseră golași și piperniciți.

Dacă fiecare decret al Regelui Furtunii avusese consecințe atât de extinse și de grave, se întreba ce catastrofe neașteptate provocase acea acțiune de distrugere. Nate era într-o dispoziție în care orice i s-ar fi părut plauzibil.

În timp ce curtea și straturile de flori erau jalnice, locuința era bine îngrijită. Era o frumoasă casă victoriană cu tencuială gri, obloane negre și ornamente albe. Nate urcă treptele verandei. Soneria era inutilă fără curent electric, așa că folosi ciocănelul decorativ de pe ușă.

Niciun răspuns.

Își făcu drum pe lângă casă. Când ajunse la fereastra spartă, strigă în interiorul cufundat în întuneric. În timp ce aștepta un răspuns, îi trecu prin minte că nu era clar cum se spărsese fereastra. Niciun copac nu se prăbușise peste ea și nu era nici urmă de resturi care să o fi spart. Când aruncă o privire în interiorul slab luminat al casei, în mintea lui sună un claxon. O dâră lăsată de niște tălpi pline de noroi se zărea printre cioburile ude.

Cineva spărsese fereastra ca să intre în casă.

Legiunile de regrete îi fugiră din minte. Analiză miile de sunete și de mirosuri ale uraganului și scană fiecare umbră a camerei din fața lui. Aici exista un pericol și trebuia să se concentreze.

Owen îi spusese că vandalii nu-l loviseră cu o seară în urmă, dar poate că așteptaseră să-l lovească astăzi. Părea un plan îndrăzneț să atace

locul la lumina zilei, dar poate că Medeea îi făcuse să fie îndrăzneți. Sau poate că apariția lui Nate și plecarea sa precipitată de la Night Ship îi înfuriase destul încât să facă repede ceva nesăbuit. Poate chiar în acel moment distrugeau casa bunicii lui, dar Nate își reprimă impulsul de a da fuga pe strada Bonaparte. O casă era doar o casă, iar cea de pe strada Bonaparte era goală. Dar dacă doamna Liffey era singură acolo, era sigur că avea nevoie de el.

Sări pe fereastră și își adăugă urmele la cele care se vedeau în fața lui pe podea. Era o cameră ordonată, cu un șemineu care avea într-un colț canapele, scaune cu spătar și o măsuță de cafea supradimensionată. Tavanul și podeaua erau ornate cu denticuli, iar spațiul dintre acestea era umplut cu tapet scump și artă naivă. Era o cameră concepută pentru a fi admirată și nu locuită. Asta se potrivea cu tot ceea ce știa Nate despre doamna Liffey. Cu corpul ei modelat de exercițiile yoga, cu hainele ei de designer și casa aceea frumoasă, era o femeie care aprecia aspectul mai presus de orice. Pe polița șemineului era o colecție de portrete ale domnului și doamnei Liffey – un cuplu frumos care părea desprins direct din catalogul lui J. Crew. Acestea erau decorațiuni destul de normale, cu excepția faptului că Owen nu se afla în nicio fotografie. Nate se întrebă dacă doamna Liffey, aflată acum în acea stare proastă de sănătate, putea fi mândră în cele din urmă de bărbatul care devenise Owen.

Covorul mustea de apă, iar pașii lui făceau zgomot oriunde se îndrepta. Podeaua din lemn fusese, cu siguranță, distrusă, însă pagubele produse de furtună nu mai erau principala lui preocupare.

Traversă podeaua acoperită cu cioburi de sticlă cât de silențios putea. Dacă ar fi bătut la ușă și ar fi strigat în casă, ar fi alertat vandalii. Dacă erau încă în casă, atunci știau deja că trebuia să vină.

Urmele de noroi duceau în sufragerie și apoi la bucătărie. Scană pereții și tejghelele în căutarea unui telefon, dar camera era cufundată în întuneric. Simți pietricele prin tălpile pantofilor și văzu o dâră de noroi care mânjea dalele de gresie din bucătărie, dar în lumina slabă ce răzbătea prin ferestre nu se putea vedea nimic în detaliu. După ce verifică niște sertare cu tacâmuri, câni gradate și șervețele, degetele lui atinseră în cele din urmă o mică lanternă metalică.

Îndreptă raza lanternei în toate direcțiile prin încăpere și zări ceva

colorat pe covor. Așa cum bănuise, gresia de acolo avea deasupra un strat de noroi, dar mai era o culoare amestecată în cafeniul noroiului: acel stacojiu inconfundabil al sângelui uscat. Pulsul i se accelerează, iar durerea din braț se amplifică. La lumina lanternei, urmări petele de noroi și de sânge până la o ușă închisă. Subsolul, presupuse el. Sângele de pe podea nu putea fi un detaliu neînsemnat: cineva fusese rănit serios.

Un zgomot strident făcu locuința să se cutremure. Nu era un tunet, ci o ușă trântită. Scândurile din podea scârțâiau și se auzea zgomot de pași.

Sunt încă aici.

Nate apucă un ceainic electric de pe teigheaua bufetului, stinse lanterna și încercă să se contopească cu umbrele din bucătărie.

Pașii era regulați și se apropiau fără să se grăbească.

O siluetă mătăhăloasă se profilă pe fundalul slab luminat din pragul ușii.

– Nate? Întrebă Owen. Ce faci aici?

– Iisuse! Era să te pocnesc.

Nate nu fusese niciodată mai fericit să-l vadă pe tipul cel vânjos.

– Cineva a intrat în casă pe fereastra spartă din living.

– Fereastra e spartă? Nu am văzut.

– Sunt urme de noroi peste tot.

Nate aprinse lanterna și luminează podeaua murdară.

– Dumnezeu, acela e... e sânge? Întrebă Owen.

– Așa cred. Dar vorbește mai încet, pentru că...

– Oh, Iisuse, crezi că mai sunt încă aici? Owen vorbea acum în șoaptă.

Adică, în acest moment?

– Nu știu. Abia am ajuns aici.

– Ai chemat poliția? Ce o fi cu mama? Crezi că au pus mâna pe ea?

– Nu am văzut-o. Telefonul meu e mort. Tocmai căutam telefonul tău fix.

– E fără fir, așa că nu va funcționa fără curent electric. Dar voi suna de pe telefonul meu mobil. Owen își puse sacul pe teigheaua bufetului și începu să caute prin el. Dumnezeu, zise el. Nu pot să cred. Vreau să spun, serios acum, ce va urma?

Sângele și petele de noroi se opreau la ușă, deși era ceva ce semăna cu amprenta unei mâini pe cadrul ușii, aproape de mânerul sferic. Nate

îndreptă raza de lumină spre restul ușii și observă o serie de zăvoare, încuietori și lanțuri.

Sudoarea îi năpădi tâmplele, trupul lui simțind ceva înainte ca mintea lui să aibă timp să proceseze.

De ce atâtea zăvoare pe o ușă care duce la subsol?

Unul dintre brațele enorme ale lui Owen se încolăci în jurul gâtului său. Nate avu timp doar să tragă cu cotul în spate înainte de a simți o pânză care-i acoperea fața. O inhalare involuntară îi umplu gura și nările cu un miros vag și dulceag de acetonă, care-i amintea de vremea în care studia la facultatea de medicină.

Owen îl prinse strâns, lipindu-l de pieptul lui masiv. Nate era învăluit, brațele fiindu-i ținute pe lângă corp, de parcă ar fi fost într-o menghină de oțel. Încercă să miște picioarele, dar puterea lui Owen era absolută. Un țipăt izbucni în mintea lui, cu fiecare încercare de a respira în cârpa îmbibată în chimicale.

Auzi un horcăit în timp ce genunchii lui se îndoiau, moi. Totul se rotea cu el și i se părea că vedea stele, iar umbrele încăperii se contopiră într-un întuneric absolut.

Douăzeci

Somnul era catifelat, lin și impenetrabil. Ca și Night Ship, era o nuanță roșie atât de întunecată, încât mai era doar un pas până la negru.

Benzile de lumină se transformară în fluorescențe aeriene. Simțurile lui Nate și conștiința lui reveneau la el șchiopătând, gândurile lui fiind amortite și lente, la fel ca pașii cuiva printr-o apă rece ca gheața.

Era așezat pe o podea rece, cu capul sprijinit de un pilon sau de o coloană, bâzâitul luminilor fiind întrerupt numai de o șoaptă precum cea a unei vâsle care tăia apa lacului. Încercă să-și miște picioarele, dar stomacul lui protestă la această idee. Un gust dulceag și scârbos îi năpădi gura. Era profund conștient de fiecare doză de substanță pe care o inhalase.

Senzația strânsorii lui Owen rămăsese în jurul gâtului și a pieptului său. Își amintește țesătura îmbibată în chimicale, urmele de noroi și sânge și

ușa de la subsol cu o mulțime de încuietori.

De ce atâtea zăvoare pe o ușă care duce la subsol?

Cu grijă, Nate își îndreptă capul. Îl simțea ca pe o planetă cocoțată pe o creangă. Observă mai întâi zidurile. Erau acoperite cu mici forme piramidale negre, ca interiorul unei nave extraterestre sau ca interiorul unei mingi de golf. Lumina dispărea în materialul acela ciudat. Pelerina lui de ploaie dispăruse și era îmbrăcat doar în costumul său ud.

Subsolul părea infinit de vast, dar Nate putea să-și dea seama că nu vedea bine. În partea cea mai îndepărtată a încăperii era o lumină intensă, ce părea să fie reflectată la infinit. Era atât de puternică, încât ochii îl dureau, ca și cum pupilele i-ar fi fost dilatate. Se întreba cu ce îl drogase Owen. Senzația de arsură din gât îl făcea să se gândească la o broască pregătită pentru disecție, așteptând bisturiul.

Formele se mișcau dincolo de claritatea viziunii lui – niște pete mișcătoare pe care le bănuia atât de natură organică, dar și mecanică. Acum, ceva în legătură cu aceste pete era foarte periculos. Putea să simtă pericolul în braț și să-l adulmece în aer. Era o duhoare de animal, atât de puternică, încât ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât apă și săpun pentru a curăța locul. Șușoteala aceea ciudată se umfla și se retrăgea din capătul orbitor al subsolului.

Mâinile lui Nate erau legate la spate de un obiect de care se sprijinea. Erau legate cu ceva îngust și lunecos, precum plasticul. Își putea răsuca încheieturile în legături, dar nu credea că avea puterea necesară să le rupă. Nici măcar nu știa dacă putea sta în picioare.

Un șuierat la fel de slab ca țârâitul luminilor de pe tavan se auzi în dreapta lui. Mișcă încet capul. Până și florile se întorceau mai repede spre lumina soarelui. Creierul său amenința să se spargă la cea mai mică atingere de craniu, ca și cum lobii săi ar fi fost sculptați dintr-o sticlă de grosimea unei molecule.

O altă formă era prăbușită în dreapta lui. Niște membre lungi stăteau întinse pe podea, făcând silueta să pară o jucărie stricată. Un *bărbat*. Nate miji ochii, încercând să se concentreze. Un *băiat*. Un păr castaniu, lăptos, ochi mari și negri, o față trasă, murdară de sânge și crispată de teroare. Băiatul era îmbrăcat în aceeași haină de ploaie lungă pe care o purta atunci când Nate se năpustise asupra lui pe peluza buncii sale cu o

noapte în urmă.

Pete Corso. Viu, la urma urmei.

Viu pentru moment.

– Pete?

Nate vorbea mai tare decât intenționase, iar șoapta din celălalt capăt al subsolului pierdu din intensitate, devenind un freamăt surd.

– Am crezut că vei rămâne inconștient mai multă vreme.

Ochii băiatului legat se închiseră brusc la auzul vocii lui Owen.

Nate întoarse capul și văzu că una dintre pete se solidifică, luând forma lui Owen în timp ce bărbatul masiv se apropia de el. Se schimbaseră de hainele pe care le purtase înainte. Acum era fără cămașă pe el și purta doar niște pantaloni medicali largi.

– Ce ai folosit? întrebă Nate. I se părea că limba lui avea de trei ori lățimea normală și trebuia să vorbească încet. Substanța e destul de neplăcută.

– Puțin înălbitor, o picătură de dizolvant pentru unghii și iată că obții un soi de cloroform destul de decent. Școala veterinară nu a fost o pierdere totală de timp, nu? Cred că ți-am dat destul cât să pot adormi un elefant. Ești norocos că nu ai intrat în comă.

Nate nu se simți norocos. Era sigur că exista un motiv pentru care, în fața lui, Pete se prefăcea că era inconștient. Luminile clipeau.

– Am pornit generatorul, zise Owen. E un obiect nespus de prețios – valorează cât greutatea lui în aur.

– Ce face Johnny?

Nate nu știa ce plănuse Owen în privința lui, dar bănuia că era ceva care merita întârziat.

– Ar trebui să fie bine. Cei de la spital spun că e în operație. Reabilitarea o să fie oribilă, dar ce poți să faci? Hotelul Empire e un dezastru. Ai fost vreodată într-o cameră cu două sute de turiști furioși? Cum au fost funeraliile?

Sfâșietoare, eliberatoare, devastatoare, copleșitoare.

– Așa cum te-ai fi așteptat, în mare.

– Hmm, spuse Owen. Întinse brațul indiferent. Mușchii abdomenului, trapezului și antebrațelor sale zvâcneau impresionant. Era mult mai dezvoltat decât fusese Adam Decker în adolescență. Ar fi trebuit să plec.

Mă simt prost din cauza asta. Îi aruncă o privire scurtă lui Pete, apoi se întoarce din nou spre Nate. Îmi pare rău pentru toate astea, zise el. Dacă mai contează pentru tine, nici eu nu m-am așteptat la asta. Deși, trebuie să recunosc, am rămas surprins cât de simplu a fost. Pe pieptul lui Owen se vedea un fel de pulbere. Grămăjoare fine de pulbere care se lipiseră de pielea lui ca niște fulgi albi de zăpadă. Regele Furtunii în persoană, continuă el. Doborât cu o substanță folosită pentru curățarea chiuvetei de la bucătărie. E doar un om, la urma urmei.

– Nu mă vei face să te întreb, nu-i așa? Nate își înclină capul spre Pete Corso.

– Oh, lisuse! Owen se așeză cu picioarele încrucișate pe podea, alături de el. Aproape, dar în afara intervalului periculos, în care ar fi putut primi șuturi sau capete în gură. Owen nu voia să riște cu Nate, fie el doar om sau nu. Copiii știa, zise el. Noi nu am fost niciodată atât de răi. Mai întâi aproape că mă omoară tăindu-mi frânele, apoi m-am trezit că noaptea trecută doi dintre ei au intrat în casă. I-am prins chiar aici, în subsol. L-am placat pe tipul ăsta. Fata a reușit să ajungă până în bucătărie, dar nu puteam să o las să plece.

– Maura Jeffers.

– Așa o cheamă? L-aș fi întrebat pe puști, dar a rămas rece. L-am amețit cu cloroformul înainte să mă duc să-l ajut pe Johnny. Poate că i-am administrat prea mult.

– Ai ucis-o!

– Ei, bine, *nu am vrut* să fac asta. Știi cum e când preia controlul. Furia. Am fost atât de furios, la naiba. Era în casa mea. În subsolul meu! Odată ce a văzut totul, trebuia să dispară cu orice preț.

– De ce-l ții aici pe Pete, în viață?

Știi și cum îl cheamă? De când ești în oraș? Ești aici de o zi și deja știi mai multe decât mine? Te-ai schimbat, Nate, jur.

– Pariez că tu știi multe lucruri pe care eu nu le știu, Owen.

– Oricum, băiatul nostru – Pete? – el și amicii lui sunt, evident, cei care incendiază, distrug mașini și sparg ferestre peste tot în oraș. De când l-am adus aici, am vrut să aflu tot ce știe. Ce urmăresc? Ce știi ei? Sunt periculoși pentru noi, Nate. Pentru noi toți. Știu ce am făcut noi pe vremuri. Și gândește-te la toată suferința pe care o provoacă. Cineva

trebuie să pună punct. Îți amintești ecuația suferinței?

Indiferent cât de mult ar fi vrut, Nate nu putea să uite niciodată asta. Dacă acel zid din subsolul femeii putea să garanteze ceva, era vorba de acest lucru.

– Cineva trebuie să-i facă să păstreze un echilibru. Așa cum spuneai tu mereu.

– Noi eram copii, O. Niște copii proști, egoiști. Am provocat mai multă durere în loc să ne răzbunăm. Am făcut ca lucrurile să meargă mai rău, nu mai bine.

– Nu pot să cred că vorbești serios. Owen se încruntă în fața lui.

– Ar fi trebuit să ne lipim de jocuri video, de fete și de petreceri cu bere în pădure.

– Nu. Owen clătină din cap. Se apucă de păr. Nu asta ar trebui să spui. Owen se ridică în picioare și începu să se plimbe înainte și înapoi. Lumina sălbatică a becurilor fluorescente exila fiecare umbră din încăperea și, în strălucirea lor orbitoare, Nate observă ceva pe spatele lui Owen. Vederea i se îmbunătățea, dar nu era sigur la ce se uita. Niște forme netede se înălțau de pe pielea bărbatului, de parcă ar fi fost gravată.

– Spatele tău.

– Cum? Oh, da! Owen își trecu mâna peste marginile care ieșeau în relief pe spatele lui. Se întoarse astfel încât Nate să poată vedea până unde se extindeau cicatricile. Erau zeci de urme scrijelite pe pielea lui – începând de la umeri până la osul său iliac. Două dungi apropiate, la cinci centimetri distanță una de alta, ca branhiile unui pește ciudat. Mama a făcut asta, zise Owen. Câte o tăietură pentru fiecare săptămână în care cântăream peste o sută treizeci de kilograme. A fost întotdeauna cea mai groaznică ființă, dar la început nu am crezut că avea să o facă. Dar tu ai spus întotdeauna că nu avem cum să ne dăm seama de ce sunt capabili oamenii. Tata nu a făcut *nimic*, desigur. De fapt, asta nu e adevărat. El m-a ajutat să mă abțin. Dar a plătit pentru asta. Mama plătește ceva mai mult în fiecare zi.

– Nu ne-ai spus niciodată.

– Trebuia să o fac? Se presupunea că eram prieteni. Ar fi trebuit să *știți*. Voi ați știut întotdeauna când se întâmpla ceva cu Johnny. Spuneți: „Ce s-a întâmplat, amice? Și pe cine trebuie să pedepsim?” Și se întâmpla

la fel cu Tom și Lucy. Era ca și cum ei erau o parte din tine.

Știai de fiecare dată când își rupea Tom vreo unghie sau când avea Lucy divergențe cu vreo fată în vestiar. Dar n-ai știut niciodată nimic când era vorba de mine. Nici măcar nu mă întrebai.

– Dar am plănit Loviturile de Trăsnet împotriva mamei tale. Am presărat sare pe peluză, am...

– Nu a fost mai nimic și tu știi asta. Crezi că niște iarbă moartă compensează toate astea? Owen își arată spatele.

– Ar fi trebuit să suni la poliție.

– Crezi că asta m-ar fi făcut să mă simt mai bine? Suferința ta a dispărut atunci când l-au închis pe domnul Bennett pentru uciderea familiei tale? Legile și pedepsele cu închisoarea nu echilibrează ecuațiile, Nate. Durerea trebuie să se consume. Tu știi asta.

Nate realizează că omul din fața lui era un monstru creat chiar de el. Avea majoritatea pieselor din poveste, dar nu văzuse cum se potriveau până acum.

– De ce ai făcut-o, Owen?

– Tata o merita. Nu mi-a luat *niciodată* partea. A lăsat-o să scape nepedepsită – lucru care îl făcea și pe el cam la fel de rău. Trebuia să dispară. Știam că asta era singura cale de a putea încheia socotelile cu mama.

– Nu mă refer la părinții tăi. Nate simți un val de fierbințeală năpădindu-i pieptul. Căldura îi alungă negura din privire și letargia din membre. Mă refer la iubita mea. Te întreb de ce ai ucis-o pe Lucy?

ABSOLVIREA

VII

Sunetele erau ciudate în subsolul clădirii Night Ship. Owen asculta, tăcut și nemișcat în ungherul uneia dintre camere. În unele nopți, acesta era singurul loc în care putea dormi. Suspinele lacului erau ca un cântec

de leagăn. Când era aici singur, putea pretinde nu numai că era în siguranță, ci și că era puternic. Mergând pe coridoarele întunecate și abandonate ale vechiului club Night Ship, își putea imagina că acesta era palatul lui și că el era Regele Furtunii.

Nu-și petrecea fiecare noapte aici, dar erau totuși multe nopți în care rămânea în acest loc. Era cel mai bun mod de a evita să meargă acasă. Nate și Lucy erau de multe ori în acest loc la primele ore ale dimineții.

El îi asculta când erau sus, pe ringul de dans. Râsul lui Lucy răsuna între pereții scorojiți. Owen era masiv după orice standard: de multe ori mai mare decât fusese probabil Just June, și totuși era capabil să se furișeze neauzit pe culoarele secrete și prin spațiile strâmte dintre pereți pentru a-i privi pe îndrăgostiți prin găuri făcute în lemn. Nu le spusese niciodată celorlalți că găsise legendarele pasaje secrete și era foarte bucuros pentru asta. Privise trupurile perfecte ale lui Lucy și Nate contopite pe podea. Erau pe podea, dar păreau să zboare. El auzea ce îi spunea Nate lui Lucy atunci când pasiunea lor se intensifica. Uneori Owen se întreba dacă ar mai fi fost la fel de frumoși dacă el nu ar fi fost acolo să-i privească. În unele dimineți era ca și cum ei trei erau părți egale ale unui singur lucru perfect.

Ecourile unor țipete se auzeau în seara aceea pe coridoare, dar acestea nu erau țipete de plăcere. Lucy sosise cu ceva timp în urmă, iar Tom venise mai recent. Ei vorbiseră – ceea ce era ciudat, pentru că toată lumea știa că se urau unul pe altul. Apoi se îndepărtaseră pe ponton, dar numai Tom revenise. Owen se uită pe gaură și-l văzu pe Tom țâșnind din nou înăuntru și alergând spre scara în spirală. Owen căută punctele de sprijin pentru mâini și picioare care duceau la platforma de lansare de la subsol. Până să ajungă la nivelul inferior, o serie de zgomote metalice îi dădură de înțeles că Tom deschisese trapa de lansare.

Probabil că Lucy era în apă.

Owen venea la Night Ship din tot felul de motive, dar în seara aceea venise să mediteze. Nate îi tot avertiza de câteva săptămâni că Loviturile de Trăsnet aveau să înceteze, dar Owen nu înțelesese cu adevărat ce însemna această decizie până în ziua aceea. Nate era deja plecat, iar Tom era chiar în spatele acestuia. Chiar și fără o diplomă, cât mai era până ce pleca și Johnny? Prietenii și viața secretă pe care o duceau acolo

era tot ce avea Owen. Fără Loviturile de Trăsnet, deșertul vast al verii se întindea în fața lui. Îl așteptau nopți sufocante și interminabile. Fără ceilalți și fără Regele Furtunii, el nu știa cine era sau cum avea să fie viața lui. Își aminti cum fusese înainte ca Nate să se ciocnească de el în acea noapte de Halloween. Mai mult decât anoste, acele zile fuseseră insuportabile. Nu spusese niciodată niciunuia dintre ei, nici măcar lui Johnny, că atunci când se ciocniseră de el în noaptea aceea în fața baricadei, el se lupta cu o decizie pe care tocmai o luase. Se întreba dacă avea curajul să pătrundă în Night Ship și să sară de pe ponton în lac, adăugând viața sa pe răbojul apei argintii.

Ceilalți aveau fiecare punctele lor tari. El nu era nici pe departe la fel de chipeș sau de inteligent ca Nate. Nu era nici bogat ca Johnny sau plăcut de ceilalți, cum era Tom. Era gras, atâta tot. Mai gras decât toți oamenii din oraș. Prietenii lui erau cei care-l făceau puternic. Vocea lui Tom părea să se audă acum prin scândurile din podea, iar asta însemna că acesta era în apă. Tom fusese întotdeauna o persoană care-și făcea griji pentru orice, dar de această dată Owen sesiză o groază teribilă în vocea lui.

Se întâmplase ceva.

Strigătele lui Tom erau întrerupte de un sunet înfundat și neregulat. Riscând să privească pe coridorul care ducea la trapa de lansare, Owen îl zări pe Tom pe palier, într-o băltoacă. Umerii lui erau scuturați de hohote de plâns la lumina lanternei.

Lucy nu era cu el.

– Sunt un prost, zise Tom, lovindu-și tâmpla cu pumnul – o dată, de două ori, de trei ori. Prost. Prost. Prost. Loviturile păreau să-l elibereze pe Tom de remușcările care-i blocau mintea. Dovezi, îl auzi Owen murmurând panicat. Trebuie să fac curățenie. Tom încuie trapa, apoi se grăbi spre scări vorbind singur: ea a fost aici și era singură când a căzut. Vor spune că a fost un accident. A fost un accident.

Owen se ghemui în întuneric, ascultând pașii lui Tom pe scândurile de deasupra lui. Cu câteva luni în urmă încercaseră să curețe mucegaiul din bucătăria abandonată. Owen bănuia că încă mai erau pe undeva soluții de curățat.

Și-l imagina pe Tom la etaj, pulverizând, ștergând, frecând și lustruind totul. La fiecare câteva minute, de sus se auzea câte un vaiet jalnic

precum țipătul unei păsări care era ultima din specia ei. În cele din urmă, vaietele încetară. Când Owen fu sigur că Tom plecase, luă o lanternă și deschise din nou trapa de lansare. Nate nu le permitea niciodată să meargă cu vreo lumină pe apă, dar aceasta era o situație specială.

Lacul dă înapoi ceea ce ia. Dacă Lucy se înecase, poate că trupul ei se ridicase la suprafață. Dacă Owen o găsea și o ținea ascunsă, poate că ar fi reușit să-l țină pe Tom departe de probleme. Ar fi fost un secret doar între ei doi. Ar fi fost o legătură indestructibilă pe timpul verii și pe toată perioada facultății. Era genul de secret care i-ar fi legat pentru tot restul vieții lor. Dacă păstra secretul lui Tom, acesta avea să-l ajute să continue Loviturile de Trăsnet. Nate ar fi fost plecat, dar Owen, Johnny și Tom ar fi devenit mai puternici ca niciodată. Poate că ar fi ajuns destul de puternici ca să i-o plătească mamei lui cu vârf și îndesat, așa cum simțea nevoia. Să facă și el ceva care să-i provoace suferință. Ceva care să o facă să sufere pe vecie.

În timp ce descuria trapa de lansare, Owen se simțea cu adevărat fericit pentru prima dată în atâția ani. Apoi raza lanternei sale săltă pe apele întunecate ale lacului și iluminează ochii tăioși ca un stilet ai unei fete ude care se cățara pe unul dintre piloni.

— O să-l distrug, zise Lucy. Nu-mi pasă cine e tatăl lui.

Vocea ei era răgușită și la fel de rece ca gheața.

— Oh, Dumnezeu, Lucy! zise Owen, încercând să-și ascundă dezamăgirea din glas. Gata cu prietenii lui. Gata cu lucrurile pe care visa să le facă. Toate îi alunecau printre degete ca apa.

Platforma de lansare scârțâia sub tălpile lui în timp ce cobora să o ajute să iasă din apă. Ea se așeză pe platformă tremurând de frig și de furie.

— Am să-l fac să-și dorească să fi fost mort.

Owen ascultă rezumatul detaliat al evenimentelor pe care i-l oferi Lucy. Ghicise deja cam cum stăteau lucrurile, iar detaliile nu-l interesau prea mult. Încuviință din cap și se prefăcu mirat, dar în tot acest timp se întreba ce să facă în continuare. Încerca să gândească la fel ca Nate. Încerca să-și imagineze că era genul de persoană care știa exact ce voia și care nu se dădea în lături de la nimic ca să obțină acel lucru.

— Mai întâi vom suna la 911. Doctorii mă vor consulta și vor înregistra

totul. Poliția o să-mi ceară o declarație, iar eu le voi spune totul. Se urăște atât de mult încât probabil că va mărturisi, pentru că e doar un idiot slab de înger.

În mintea lui Owen sună alarma. Dacă ar fi făcut cum spunea Lucy, acest lucru avea să-i separe și nu să-i unească.

– Nate nu ar vrea să ne întoarcem unii împotriva altora, zise Owen.

– Nate nu ar vrea nici ca prietenul lui cel mai bun să încerce să-i omoare iubita, spuse Lucy. Hainele ei erau ude. Nu mai avea șalul din mătase verde pe care-l purtase la petrecere, iar bluza ei albă era aproape transparentă.

– Trebuie să fi fost un accident. O neînțelegere. Trupul ei era subțire, dar tonifiat. Owen îl mai văzuse și înainte în ipostaze mult mai provocatoare decât acum, dar niciodată atât de aproape.

– Tom a fost la un pas să mă omoare. Crezi că Nate va putea trece așa ceva cu vederea?

Owen încercă să-și imagineze o lume în care Nate și Tom nu erau cei mai buni prieteni și nu îi plăcu deloc cum arăta aceasta.

– Lui i-ar plăcea să ne înțelegem, să ne gândim împreună la o soluție.

Ea îl privi chiorâș.

– Ar vrea răzbunare. De aceea a incendiat casa lui Adam Decker și a stârnit toată povestea asta. A dat foc la casă pentru mine. Eu l-am făcut ceea ce este acum, așa cum și el m-a făcut pe mine. Ne-am creat unul pe celălalt și tocmai de aceea va fi de partea mea indiferent ce s-ar întâmpla. Pe Owen îl apucă amețeala.

Nu fusese niciodată la fel de spontan ca Nate sau Lucy. Ei rosteau paragrafe întregi și recitau doctrine ale propriilor strategii întortocheate, iar tot ce putea face Owen de obicei era să încuviințeze din cap și să pretindă că înțelegea la ce se refereau. Dar ceva din cele spuse de Lucy era greșit. Lucrul acela se propti între roțițele din mintea lui și se blocă, făcându-le să nu mai funcționeze.

– Te-ai îndrăgostit de Nate pentru că a dat foc casei lui Adam Decker? întrebă Owen.

– Acesta a fost începutul. Pentru noi toți. Nu îți amintești? Acest lucru l-a făcut Regele Furtunii.

– Dar eu am fost cel care a incendiat casă, zise Owen. Eu am turnat

benzină pe casa lui Decker și i-am dat foc.

– Nu am vrut să spun – adică – da, în regulă, tu i-ai dat foc. Dar erai acolo pentru că așa a hotărât Nate. El este cel care a decis întotdeauna.

– Însă eu sunt cel care te-a ajutat să te răzbuni pe Adam Decker. Am fost eu.

Lucy îl privi încruntată pentru o clipă. Privirea ei se împlânzi, devenind indiferentă, apoi izbucni în râs.

– Doamne, Owen! Tu crezi că ar fi trebuit să fiu cu tine în tot acest timp? În locul lui Nate?

O imagine, neașteptată dar neprețuită, se ivi în mintea lui Owen: Lucy zvârcolindu-se în lumina zorilor pe ringul de dans. Obrajii lui erau în flăcări. Vorbi rar, străduindu-se să nu se bâlbâie.

– Spun doar că toată lumea crede că Nate e cel mai important dintre toți, dar nu este adevărat.

– Iisuse! Eu și Purcelul. Râsul lui Lucy scânteia ca o lamă ascuțită. Vorbești serios?

Owen întinse mâna brusc și o prinse de încheietură. Era un gest reflex, așa cum limba unei reptile prinde o insectă din aer.

– Nu-mi spune așa!

Mâna ei era ca un fus în palma lui cărnoasă.

– Ai grijă ce faci.

Furia încinse chipul lui Lucy. Era o creatură înfricoșătoare, dar Owen avea impresia că pe fața ei se citea dorința. El fusese martor de la bun început, de cel puțin două ori pe săptămână, la ceea ce făcea ea cu atâta pasiune pe scândurile ringului de dans. Era ca o provocare. Un test. Dacă o putea avea, ar fi putut obține orice. Lucy încercă să-și elibereze mâna din palma lui Owen, dar nu reuși.

– Nu glumesc acum, Owen. Dă-mi drumul. Dă-mi drumul sau o să-ți pară la fel de rău cum o să-i pară lui Tom.

Era o amenințare, dar pe fața ei era întipărită frica.

Tom credea deja că o omorâse pe Lucy și nimeni pe lume nu știa că ea era acolo. Dacă Lucy avea să-l reclame pe Tom la poliție, Owen și prietenii lui ar fi ajuns să se despartă pentru totdeauna.

În loc să-i dea drumul, el strânse mai tare. Ceva trosni în palma lui, iar Lucy scoase un țipăt sfâșietor de durere. Se repezi la el cu mâna ei liberă.

Owen îi prinse mâna de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât o coală de hârtie. Când Lucy încercă să-l lovească cu piciorul, Owen o imobiliză, ținându-o la pământ sub trupul lui mătăhălos. Lipi brațele lui Lucy de scândurile scorjite ale docului și îi desfăcu picioarele cu un genunchi. Îi putea imobiliza toată partea de sus a corpului cu un singur antebraț, ținându-o de scânduri. Îi înăbuși țipătul strângând-o de gât cu cealaltă mână.

După atâția ani, Owen descoperea în sfârșit unde se potrivea. Ceilalți aveau inteligență, aspect fizic plăcut, bani sau loialitate, dar puterea lui era forța cea mai de temut. Îi sfâșie hainele lui Lucy de parcă ar fi rupt un șervețel. Era uimit de puterea lui. Fața lui Lucy se făcu roșie în strânsoarea lui. Tendoanele de pe gâtul ei ieșeau în relief ca niște funii, la fel ca atunci când Nate era deasupra ei. Owen o ținea lipită de scânduri și o strângea de gât. Lacul îi înconjura. Își lăsă în jos pantalonii scurți și aerul rece al lacului îi sărută pielea dezgolită. Lucy se împotrivea ca o flacăra în vânt. Cu furie și disperare. După un timp, rămase nemișcată. Și, în acel moment, Owen înțelese că niciunul dintre ei nu mai avea nevoie de Regele Furtunii.

Douăzeci și unu

— Și chiar nu mai aveam nevoie de tine, zise Owen. Nici de ceilalți. Pentru prima dată, aveau ei nevoie de mine.

Nate avea senzația că se prăbușise de la mare înălțime. Și-o imagină pe Lucy cuprinsă de panică în timp ce-și dădea ultima suflare: îngrozită și violată, și disperată în timp ce gâtul ei era zdrobit. Cinci degete încleștate în jurul unui gât de porțelan. Era nevoie doar de o presiune infimă pe artera carotidă pentru a deveni inconștient și de ceva mai multă forță pentru a zdrobi traheea și pentru a fractura osul hioid. Chiar și după atât de multe lecții, lui Nate încă i se părea incredibil că atâtea viitoruri se puteau dezintegra din cauza unor lucruri atât de neînsemnate. O singură mână și puterea obișnuită putea distruge lumi întregi.

— Tom nu știa că îi păstram secretul, dar asta am făcut. Iar Johnny nu știe încă, dar eu sunt cel care l-a scăpat în sfârșit de tatăl lui. Am făcut-o

pentru el. În acest fel, el a obținut hotelul Empire și toate celelalte. Va putea fi, în sfârșit, un om pe picioarele lui. Și, sincer să fiu, întotdeauna am considerat că Tom și cu mine ți-am făcut o favoare cu Lucy. Era extrem de atrăgătoare, dar îți poți imagina cum ar fi fost o căsnicie cu ea? Te-ai descurcat atât de admirabil cu cariera ta, cu familia ta și cu tot restul. Toate ți-au ieșit nespuse de bine până la urmă, nu crezi?

Poate că aceste lucruri ar fi părut adevărate cu o zi în urmă, înainte ca Nate să pășească din nou pe acest țărâm bântuit. O soție pe care o iubea, o fiică pe care o adora. El se bucura de o fericire zilnică pentru care oricine l-ar fi invidiat. Așadar, chiar îi ieșiseră toate atât de bine?

— Mda.

Era adevărat, dar și teribil în același timp. Sosise la o destinație norocoasă, dar reușise să ajungă acolo pe o rută extrem de înșelătoare. Era de ajuns să privească ruinele pe care le lăsase în urmă. Owen rânji. Ceva în expresia lui nu era în regulă. Înainte ca Nate să găsească răspunsul, mătăhălosul bărbat se repezi la el. Cu o secundă înainte, Nate îl privea pe temnicerul său stând picior peste picior în fața lui, iar în clipa următoare fața lui era pocnită, ceea ce-l făcea să privească în cu totul altă direcție. Maxilarul său țipa de durere după acea lovitură cu dosul palmei. Dacă nu ar fi fost legat de ceva, lovitura l-ar fi trimis la podea.

— Nu-mi vinde gogoși, zise Owen. Jovialitatea pe care o afișa dispăru ca prin minune. Ceea ce rămase era o expresie glacială și tăioasă. Te cunosc, Nate. Ți-am omorât iubita. Nimeni nu poate ierta așa ceva. Și în niciun caz Regele Furtunii.

Nate simți pe limbă gustul propriului sânge. Nu știa cum avea să iasă viu din acea încăpere de la subsol.

— Știi despre puștii aceștia, zise Owen, aplecându-se spre Pete. Deschise pleoapele băiatului. Irisul lui Pete era normal, dar Nate observă că Owen nu sesizase: mâna dreaptă a băiatului se strânse într-un pumn. Puștiul încă se prefăcea inconștient și făcea asta într-un mod remarcabil. Owen lăsă capul băiatului să cadă pe stâlpul de care era legat.

— Ce vor ei de fapt? zise Owen.

— Te vor pe tine, zise Nate.

— Pe mine?

— Liderul lor este James Bennett. Fratele lui Lucy. El are jurnalele ei.

Le-a folosit pentru a întocmi o listă cu persoanele din trecut care ar fi putut să o ucidă. Așa și-au ales vandalii țintele.

– Dar de ce?

– Sunt furioși, așa cum eram noi. Ecuatiile suferinței. Agenții justiției karmice. Orice și-ar fi spus în sinea lor, Lake era un loc în care un lucru rău crește imediat după altul. Și, de fapt, consecințele acestor acțiuni sunt cele care contează, nu raționalizarea lor. Nate înțelegea asta acum, prea târziu ca să mai poată face ceva pentru a repara situația.

– Atâta tot? Nu au niciun plan?

– Nu am crezut asta la început. Acum nu mai sunt sigur.

Nate se văzu nevoit să reexamineze strategia lui James. După paisprezece ani de tăcere, în sfârșit se făcuseră unele descoperiri care elucidaseră misterul dispariției lui Lucy. Acest lucru se datora indiciilor oferite de rămășițele ei, dar și haosului dezlănțuit de James și de prietenii acestuia după descoperirea cadavrului. Scutură un copac destul de tare și ceva o să cadă din ramurile lui.

Owen își pocni degetele în fața lui Nate.

– Nu vrei să împărtășești totul cu restul grupului?

– Vor ști că ești tu, zise Nate. Vandalii au reușit să dea lovituri în atât de multe locuri în același timp pentru că s-au împărțit în grupuri. James a repartizat câte o țintă celor din echipa lui în cursul nopții trecute, iar Maura și Pete au acționat împreună. James știe unde trebuiau să meargă. Ar fi trebuit să mânjească cu vopsea casa bunicii, dar eu i-am luat prin surprindere și i-am alungat. James credea că eu am ucis-o pe Maura, pentru că locuința bunicii a rămas intactă. A presupus că tinerii nu au ajuns mai departe, la casele care erau pe lista lor. Dar casa bunicii nu era ultimul loc în care au mers Maura și Pete. Acesta era ultimul. Mai devreme sau mai târziu, James și ceilalți vor trece pe aici și vor vedea fereastra aceea spartă, așa cum am văzut-o și eu. O să-și dea seama. În locul tău, aș pleca mai repede de aici.

Șoapta pe care Nate o auzise mai devreme dinspre capătul puternic iluminat al subsolului se auzi din nou, de această dată aproape inteligibil:

– Nu, nu poți pleca, nu ai pleca niciodată, nu ai părăsi niciodată...

Nate miji ochii, iar dimensiunile camerei deveniră mai clare. Încăperea nu se extindea până la capătul veșniciei, așa cum i se păruse când se

trezise prima dată. Așa interpretase creierul lui confuz un alcov mare ai cărui pereți erau acoperiți cu oglinzi din podea până în tavan. Lumina becurilor fluorescente din tavan era reflectată la nesfârșit de oglinzi, așa că acea parte a subsolului radia pur și simplu. Dar ceva mare și întunecat zvâcni lângă centrul acestui alcov caleidoscopic. Vederea lui Nate încă nu era perfectă, dar sesiză acea formă proeminentă reflectată de fațetele pereților într-o infinitate de replici.

La fel ca alcovul plin cu oglinzi din care provenea, șuvoiul de cuvinte șoptite părea să nu se mai termine.

— E un mincinos, întotdeauna a fost și întotdeauna va fi...

— Ce-i asta? Nate descoperi că propria lui voce devenise aproape o șoptă. Owen îl palmui din nou, de această dată cu palma lui cât un hartan. Când durerea sosi, îl izbi ca un val care se sparge la mal. Interiorul obrazului său i se părea zdrențuit la contactul cu molarii săi. Sângele se aduna în spatele dinților. Nu se putea gândi decât la faptul că aceea era mâna care storsese viața din trupul lui Lucy.

— Ești un mincinos. Vei spune orice ca să ieși de aici.

Nate scuipă o cantitate mare de sânge pe covor. Unul dintre incisivii lui era aproape rupt. Bărbatul era la fel de puternic pe cât părea. Nate făcu un efort să se concentreze asupra lui Owen și nu asupra vocii din capătul îndepărtat al subsolului.

— Pot să-ți spun ceea ce vrei să auzi sau pot să-ți spun adevărul.

— În regulă, Nate. Minte-mă!

Cu tot cu domnul Liffey și domnul Vanhouten, Owen era un criminal cu cel puțin patru victime, încă două dintre victimele sale fiind acum legate la subsol. Orice persoană sănătoasă la cap ar fi fost cuprinsă de panică, dar nu și Owen. Ceva ardea în privirea lui, dar nu era frică.

— Adevărul este că ești terminat. Să scapi după ce ai ucis-o pe Lucy a fost un noroc chior. Nici nu ai idee cât de norocos ai fost. Șeriful a ascuns dovezi pentru că voia să-l protejeze pe Tom. Acum a mai murit o fată. Ei au cadavrul lui Maura și vor afla ceva care să facă legătura cu tine.

— Mă îndoiesc. Fata era într-un hal fără de hal, dar eu am dezbrăcat-o și am spălat-o, mai întâi cu apă și săpun, apoi cu înălbitor. I-am tăiat unghiile și i-am ars hainele.

Owen își apropie fața de a lui Nate.

– De unde știi atâtea despre fată și despre ceilalți puști?

– Oamenii îmi spun tot felul de lucruri. Sunt o persoană cunoscută.

Nate nu era destul de puternic ca să se elibereze de legăturile de la mâini, dar dacă ar fi ajuns într-o poziție mai bună și dacă l-ar fi putut face pe Owen să-l lovească din nou...

– Probabil că ai vorbit cu ei. La funeralii?

– Priviți-l pe Purcel încercând să-și folosească micul său creier înecat în grăsime.

Fusese prea ușor să-l insulte, dar asta nu însemna că nu reușise să-și atingă obiectivul.

Pieptul și gâtul lui Owen se acoperiră de pete roșii.

– Încerci să mă enervezi. Poate crezi că voi face o gafă, spunându-ți ceva ce nu ar trebui, dar dacă ai vreo întrebare, tot ce trebuie să faci e să întrebi. Astăzi sunt ca o carte deschisă pentru tine.

Owen zâmbi. „Pentru că în curând ceea ce știi nu va mai conta”, îi spunea zâmbetul său lui Nate. „În curând, toate lucrurile pe care le dorești, de care te temi și pe care le iubești nu vor mai conta pentru nimeni”.

– Te-ai simțit atras de Lucy de la bun început?

– Toți se simțeau atrași de ea.

Owen rânji, privind-l pe Nate.

– Așa că i-ai spus ce simțeai. Nate clătină din cap. A fost un gest curajos din partea ta, O. Ar fi trebuit să-ți dai seama că avea să te refuze. Vreau să spun, imaginează-ți doar cum v-ar fi stat împreună. Nate chicoti, ca și cum i se părea ceva ridicol. Prințesa și Purcelul. Este o poveste cu care poți speria copiii și cu care îi poți ține departe de zahărul rafinat.

Roșeața de pe gâtul lui Owen se extinse pe toată fața. Pentru o clipă, Nate îl văzu cu ochii minții pe băiatul Owen de pe vremea în care trupul mătăhălos îl făcuse o țintă greu de ratat în timpul celor mai vulnerabili ani ai vieții lui – un băiat timid care abia ce-i cântase celei mai frumoase fete din oraș imnul său de victorie, că fusese respins, ea rânzându-i în față.

Șoaptele se auziră iarăși din celălalt capăt al subsolului.

– Nu te merita târfa aceea, fata aceea mizerabilă, tu ești mult mai bun, tu ești cel mai chipeș...

Nate știa acum de unde venea vocea. O parte din el știuse încă de prima dată când o auzise. Dar asta nu însemna că era gata să o înfrunte și să suporte consecințele.

— Tacii! strigă Owen răsucindu-se pe călcâie în direcția vocii.

Bruschețea furiei lui era terifiantă. Când se întoarse din nou spre Nate, dinții lui erau rânjiți că ai unui animal sălbatic. Dar, peste o clipă, grimasa lui se transformă într-un zâmbet.

— Tocmai mi-am amintit ceva despre tine, Nate. Suferința e capriciul tău, nu-i așa? Așadar, cum poți să rănești pe cineva căruia îi place suferința?

Adam Decker spusese cam același lucru în laborator, pe când Nate era în clasa a unsprezecea, chiar înainte de a-l bate pe Tom cu bățul de lacrosse.

Owen se ridică, îndreptându-se spre capătul strălucitor al subsolului. După ce Owen se îndepărtă, Nate analiză dintr-o privire împrejurimile. Camera nu avea ferestre. De unde era legat, nici nu putea vedea scările care duceau la nivelul principal. Dexteritatea lui se îmbunătățise suficient cât să se poată ține pe picioare și să se miște în jurul stâlpului de care era legat, dar asta nu i-ar fi fost de niciun folos atât timp cât avea în jurul încheieturilor acel cordon flexibil.

Se întrebă peste cât timp avea ceva să sesizeze că lipsea și cât timp le-ar fi luat până să înceapă să-l caute. *Prea mult.*

Owen se întoarse în spatele unei mase diforme. În timp ce se rostogolea spre el, marginile acestei mase tremurau precum suprafața agitată a unei ape.

— Îți amintești de mama.

Nate se pregătise pentru ceva teribil, dar avu totuși nevoie de câteva secunde ca să accepte că silueta pe care o avea în față era o formă umană. După cum bănuise, biata femeie era sursa acelor șoapte de la subsol, precum și a oribilului miros.

O persoană aflată în ghearele unei maladii ar putea fi considerată uscată. Nate vedea astfel de oameni în spital: pacienți devastați de boală, reduși de maladiile lor la niște schelete învelite în piele. Femeia, care era împinsă spre el în scaunul cu rotile, era exact opusul unei astfel de persoane. Umflată, obeză, ca un balon: Imaginile evocate de aceste

cuvinte nu erau în aceeași emisferă cu teritoriul pe care locuia acum doamna Liffey. Buzele ei deshidratate zvâcneau și se strângeau în timp ce bolborosea cuvinte interminabile.

Nate își spuse că trebuia să aibă între o sută optzeci și două sute douăzeci de kilograme. Pentru o persoană de numai un metru cincizeci înălțime, efectul era monstruos. Saci de carne alunecaseră în jos pe lângă brațele scaunului ei cu roțile și îi atârnavă până la genunchi. Fața ei era pierdută undeva în mijlocul obrajilor umflați, capul ei tuns aproape scufundându-se între munții de carne care se revărsau de pe gâtul ei plin de cruste. Niște pături pătate erau cusute unele de altele ca să o poată acoperi, dar femeia tremura de parcă era ger.

— *Un băiat rău, un prieten rău, cel mai rău prieten, otravă, otravă, otravă...*

Ultima dată când Nate o văzuse pe doamna Liffey, aceasta era suplă și elegantă, având o ținută impecabilă. Acum nici nu mai putea să-i recunoască ochii, care erau mici ca niște nasturi pe fața ei cât o pernă. Ochii ei erau umezi și exprimau o panică animalică.

— Owen!

Gura lui Nate se uscăse. Întoarse capul, ca să nu o mai vadă pe femeie. Privind-o, avea senzația că îi călca în picioare orice urmă de demnitate rămasă. Cu toate astea, ea șoptea în continuare, aruncând printre dinți acuzații și blesteme. El nu înțelegea de ce vocea ei era doar o șoptă răgușită.

Owen se ghemui lângă Nate și îi întoarse fața cu forța, astfel încât să o privească din nou pe doamna Liffey.

— Îți place să fie văzută. Își verifica întotdeauna machiajul în oglinda mașinii, admirându-și reflexia în ferestrele magazinului. Nu se sătura niciodată să se privească. Acum sunt mult mai multe de privit.

— Ce ai făcut?

Un accident vascular cerebral ar fi putut să o facă dependentă de scaunul cu roțile, dar asta nu explica dimensiunea trupului ei.

— Hai să-i arătăm, mamă.

Owen traversă din nou camera.

În dreapta lui, ochii lui Pete erau mari și străluceau de groază la vederea doamnei Liffey. Nate îi făcu un semn din cap băiatului.

Instinctele puștiului erau bune: să facă pe mortul era cel mai bun mod de a rămâne în viață. Pete închise ochii, dar umerii îi tremurau de frică.

Owen se întoarse cu o sacoșă maro din hârtie, plină cu ceva care foșnea când își schimba poziția.

– Știi că tocmai te-am hrănit, dar întotdeauna ai loc pentru mai mult, nu-i așa? Bestie lacomă ce ești. Scoase o prăjitură din sacoșă. Un tub alungit de culoare galbenă, cu o textură spongioasă, umplut cu o cremă imposibil de albă.

– *Îmi plac foarte mult astea, da, mulțumesc, mai mult, sunt atât de flămândă* – zise doamna Liffey, dar, în timp ce vorbea, vocea ei se stinse, transformându-se într-un scâncet, iar tremurul ei se intensifică. Pentru prima dată, Nate observă că podeaua pivniței era presărată cu niște folii transparente din plastic, precum cele utilizate de pictori.

– Îți amintești cum obișnuia să mă strige „Purcelul”? Întrebă Owen. Un porc încă mai trăiește aici, dar nu sunt eu acela. El desfăcu prăjitura și începu să o clatine deasupra gurii ei. Deschide gura mare, acum. Doar știi cum.

Ea deschise gura și suspină de plăcere în timp ce Owen îi îndesa prăjitura printre buze. El repetă gestul cu o altă prăjitură, apoi cu o a treia și a patra.

– Te-ai înfometat ca să arăți bine atâția ani, dar asta era tot ce voiai, nu-i așa? Nu este o ușurare să nu-ți pese de ceea ce cred ceilalți?

Femeia spuse ceva, dar gura ei era plină și la un moment dat se înecă. Mormanele și pliurile ei de carne se cutremurau ca un peisaj prins de cutremur.

Un jet de cremă marmorată țâșni din gura ei. Crema ajunse pe ea, pe podea și pe Owen. Nate înțelegea acum urmele vâscoase de pe pieptul lui Owen.

– Știi că nu are rost să te împotrivești. Amintește-ți, îți plac pufuleții cu brânză, cartofii prăjiți și litri întregi de cola, astea sunt preferatele tale. Owen o apucă pe doamna Liffey de antebraț și o strânse cu putere. Femeia tremura de durere, de parcă ar fi fost în agonie. Nate observă acum că pielea ei avea mai multe urme, fiind umflată și plină de vânătăi în diverse nuanțe – de la negru până la galben. Owen își puse mâna peste nasul mamei lui pentru a-i da șansa de a opta – ori înghițea, ori se

sufoca.

– O să-ți spun ce știu, zise Nate.

Nu mai putea privi scena aceea.

– Îi dau și jumări de porc cu kilogramele. Îți place cum le simți pe limbă? Ești ceea ce mănânci, nu-i așa?

Owen imită un guițat strident, care-l făcu pe Nate să tresară.

– Termină!

– Dar nu vezi că-i place? Trebuie să mă duc tocmai până la Walmart în Bright Mill ca să mă aprovizionez pentru acest sac de gunoi. Prea mulți oameni mă cunosc prin vecinătate și nu m-ar crede dacă le-aș spune că le mănânc eu. Trupul meu este un templu, nu-i așa, mamă?

– *Atât de sănătos, da, corpul perfect, un fiu perfect, sunt atât de norocoasă*, reuși să îngaime cu ochii umezi doamna Liffey.

– Îți voi spune tot ce știu despre copii, zise Nate.

– Poate că ar mai trebui să-i mai dau câte ceva.

– Când șeriful m-a dus la secție, a început prin a mă întreba despre Lucy, apoi despre Maura. Mi-a arătat fotografia Maurei. Așa am știut că ea a fost cea pe care am doborât-o pe peluza bunicii.

– Dar James Bennett? De unde știi că e liderul lor?

Owen retrase prăjitura din gura doamnei Liffey, dar cu cealaltă mână încă o ținea de nas.

– Am vorbit cu el la Night Ship. El și prietenii lui voiau să mă rupă în bucăți.

– Și ei și-au stabilit cartierul general tot acolo? întrebă Owen. El se uită peste umăr, de parcă ar fi putut vedea vechiul debarcader prin zidul subsolului. Nu am mai fost acolo de secole.

– Jurnalele lui Lucy au fost ca un manual de instrucțiuni pentru ei. Au schimbat unele lucruri, dar nu cartierul general.

Night Ship era centrul tuturor poveștilor lor: ale lui Nate, Tom, Lucy, Owen, James. Până și a poveștilor lui Just June. Dintr-un anumit punct de vedere, Night Ship era originea fiecărei unde – al fiecărui fir roșu care se întindea pe zidul de la subsolul lui Just June. Oare Nate ar fi avut la fel de multe regrete dacă debarcaderul nu ar fi fost construit niciodată?

Ar mai fi fost în viață, în primul rând?

În ciuda groazei stârnite de situația în care se afla, gândurile lui Nate

se întoarseră în trecut în timp ce analiza acest lucru. Odiñoară fusese pe docul de la Night Ship cu pieptul gol, îmbrățișat de o fată pe care o iubea. În acea dimineață, privise nemărginitul ținut al viitorului și găsisese un plan minunat în jurul căruia totul era conectat. În jurul căruia nimic nu avea să se piardă vreodată.

Amintirea îi făcu ochii să înoate în lacrimi. Printre gene, văzu fața lui Owen destul de neclar. Acesta părea îngândurat.

– Șeriful știe că fata aceea, Maura, era una dintre vandali?

– Știe că singurul motiv pentru care am putut să o identific de la bun început a fost faptul că i-am prins pe ea și pe acest băiat în fapt – Nate făcu semn cu capul spre Pete. Ți-am spus, vor pune totul cap la cap. Nu are rost să-ți înrăutățești situația.

Owen zâmbi, iar Nate își dori să nu fi văzut acest zâmbet, pentru că era un abis.

– Mulțumesc, Nate. Știi că îți plac secretele tale, dar asta seamănă cu adevărul.

Owen se îndepărtă de mama lui, iar Nate avu sentimentul că tocmai făcuse o greșeală fatală. Dacă îi spusese lui Owen tot ce voia să știe, atunci el tocmai devenise inutil. Uriașul bărbat își flexă gâtul, apoi se îndreptă spre un colț al subsolului pe care Nate nu-l putea vedea. Pe măsură ce se îndepărta, marginile groase ale cicatricelor păreau să ticăie pe spatele lui ca niște secunde trecătoare.

– Owen, stai puțin. Unde te duci?

Dar atenția lui Owen părea să fie deja în altă parte. Nate se retrase din conversație, încercând să-și dea seama ce-i scăpase. Ce-i spusese lui Owen și nu ar fi trebuit să-i spună?

Ceea ce rămăsese din doamna Liffey se cutremură și îl fixă pe Nate cu ochii ei sticloși.

– *Atât de norocoasă, atât de norocoasă, atât de norocoasă...*

Owen se întoarse câteva momente mai târziu pentru a trânti două canistre mari și roșii în fața lui Nate.

– Amintiri, nu? Bătu în una dintre canistrele de benzină. Păreau niște canistre de patruzeci de litri: dacă erau pline, acestea ar fi reprezentat o greutate absurdă pentru oricine nu avea construcția unui minotaur. Owen își scutură crema și firimiturile de pe piept. Vreau să te întreb ceva.

– Bine.

– Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva tu ai fost cel care a ucis-o pe Lucy?

– Desigur că nu.

Dar era o minciună. Acesta era secretul de care Nate se temuse atâta vreme, crezând că-l aștepta în ochiul tornadei care tuna și fulgera în interiorul lui. Dintre numeroasele pericole care-l așteptau de fiecare dată când se întorcea în pădurea trecutului său, niciunul nu se ițea mai mătăhălos decât acesta. Era piatra de temelie în jurul căreia tot ce era legat de el se ridica sau se prăbușea.

– Dar de ce? Înainte să fie găsit biletul acela, știi doar că asta spune toată lumea. Acum spun din nou acest lucru.

– Nu am crezut că am ucis-o pentru că *nu am făcut-o*.

Nu el o omorâse pe Lucy. Nate se lăsă în voia acestei certitudini. Voia să simtă asta. Nu era un criminal. Orice s-ar fi întâmplat, acest lucru era ceva de care putea să se agațe.

– Dar *ai fi putut* să o faci? În noaptea aceea, în care Lucy l-a lăsat pe Adam Decker să flirteze cu ea, îi era destul de frică de ceea ce ai făcut, așa că a fugit din poiană. Toată lumea a văzut-o. Iar tu erai varză după petrecerea aceea. Nu-mi spune că îți amintești fiecare lucru care s-a întâmplat după ce l-ai bătut măr pe Adam.

– Toți eram varză.

– Dar tu nu ești ca toți ceilalți, nu-i așa? Regele Furtunii credea că regulile erau pentru alți oameni. El credea că era mai bun decât oricine altcineva. Credea că putea scăpa după ce a făcut o crimă. Paisprezece ani mai târziu, tipul acesta se întoarce în oraș, continuă Owen. Chiar în ziua următoare, o altă fată este adusă de ape la țarm. Coincidență? Mai ales când admite chiar că a atacat-o cu o noapte în urmă? Apoi, pubul buniciei sale explodează cu aceasta înăuntru. Oricine se crede acest tip, oricine pretinde a fi el – nu mai contează. Ar putea spune că e un doctor sau un tată, dar e un monstru.

– Te rog, O.

– Toți acei copii, continuă Owen. Clătină din cap și își mușcă buzele ca și cum vorbea prin satelit cu gazda unui show matinal. Toți acei bieți copii morți.

Nate simți un nod în stomac. Trei noduri de frică legate cu o fâșie de îndoială.

— Nu au avut nicio șansă, zău, continuă Owen. Odată ce ai dat foc clubului Night Ship, nu au mai avut unde să se ducă. Trase cu piciorul în una dintre canistrele roșii. Acei bieți nevinovați pe care tu i-ai făcut să plătească prețul suferințelor tale. Pentru că durerea nu dispare de la sine, nu-i așa, Nate? Ea trebuie să ardă.

Douăzeci și doi

Nate își înțelese greșeala. Îi spusese lui Owen că vandalii folosiseră jurnalele lui Lucy drept manual de instrucțiuni și că se întâlneau la Night Ship. În toiul uraganului Medeea, ei aveau să rămână, cu siguranță, la debarcaderul abandonat, așa cum ar fi făcut și Nate împreună cu prietenii lui din liceu. Nate îi spusese lui Owen că acei copii aveau să-l demaște, iar acum criminalul știa exact unde să-i găsească.

— Dar cum rămâne cu Pete?

Nate simțea nevoia să-l țină de vorbă pe Owen, de parcă ar fi vrut să câștige timp pentru ceva. Pentru orice.

— Tu l-ai ucis și pe el, evident. Încă nu știu exact cum. Owen zâmbi, aruncând o privire capului lăptos al lui Pete. Într-o lume perfectă, tu ai scăpa de el odată cu ceilalți, dar nu-l poți căra atâta drum până acolo. Nu-ți face griji, totuși. Vom găsi cea mai bună soluție. Îl vei ucide astăzi, chiar după ce te vei întoarce de la Night Ship, pe care îl vei incendia.

— Dar Pete lipsește de noaptea trecută. Unde a fost?

— La casa bunicii, la Night Ship, undeva în promontorii. Cine poate ști?

— Nu te-ai gândit prea bine la asta, zise Nate. Să i se înceneze toate aceste crime părea un imposibil coșmar. Dar chiar era imposibil? Atât de puține lucruri erau cu adevărat imposibile. De ce l-aș fi ținut pe Pete legat ore întregi înainte de a-l ucide?

— Din același motiv pe care l-am avut eu: voiai să afli despre ceilalți puști.

— În regulă. Deci l-am ucis și apoi am dat foc la Night Ship cu toți acei copii înăuntru?

– Ai dat foc mai întâi. Voiai să te asiguri că Pete nu a mințit când ți-a spus unde îi poți găsi pe ceilalți. Apoi îl ucizi. Și apoi te sinucizi. Te vei îneca în lac, la fel cum s-a înecat familia ta. Oamenii vor crede că e un gest poetic. Un soi de cerc complet.

– Nimeni nu va crede asta, Owen. Tom nu o să creadă așa ceva.

Nate obișnuia să moțăie printre rădăcinile unui copac străvechi și încerca să descifreze mesaje de la cei morți din freamătul frunzelor. Acum încerca să facă opusul acestui lucru. Prin pereții subsolului și peste toată întinderea aceluia oraș umed, el își dori ca ploaia să-i transmită suferința răpăind în ferestrele și pe acoperișul mașinii lui Tom.

– Tom va vedea că a scăpat basma curată, norocosul. Din nou.

Owen își puse pe el o cămașă. Nate era în criză de timp.

– Sunt doar niște copii, Owen. Sunt furioși, speriați. Nate nu observase niciodată cât de asemănătoare erau furia și frica. Mai mult decât verișoare, puteau fi surori. Furia doar arăta ca puterea, dar frica, cel puțin, era sinceră. Oferă-le lor îndurarea de care tu nu ai avut parte. Asta își dorea Nate cel mai mult pentru băiatul furios care fusese în trecut. Ca acesta să învețe ce însemna virtutea compasiunii. Nu știi ce fac, insistă el.

– Au rănit-o pe bunica ta și pe Johnny, iar pe mine aproape că m-au omorât când mi-au tăiat frânele. Nu sunt nevinovați. Dacă ai fi băiatul care erai în liceu, m-ai implora să te las să mă ajuți. Owen termină de încheiat nasturii cămășii și ridică de pe podea canistrele cu benzină. De obicei leg scaunul mamei de oglinzi, astfel încât să se poată admira pe îndelete. Dar cred că o voi lăsa aici, cu tine. O atinse ușor pe părul țepos. Te-ai ales cu public azi, mamă. Ce plăcere!

Femeia se cutremură la atingerea lui Owen.

– *Mulțumesc, da, o asemenea plăcere, ce lucru drăguț...*

– Ne vedem în curând, Nate.

Owen îi făcu cu ochiul și plecă în direcția în care Nate bănuia că erau scările.

Strigă după Owen, dar nu primi niciun răspuns. Oricum nu mai conta. Owen avea convingerea unui fanatic, la fel ca Nate în adolescență. Era o credință oarbă care nu putea fi învinsă.

Nate ascultă pașii grei ai bărbatului pe trepte, apoi zgomotul înfundat

al uşii de la subsol. Aerul greu din încăperea părea să înăbuşe toate sunetele. Nate nu auzi zgomotul zăvoarelor, dar era sigur că Owen încuise uşa cu toate yalele şi lanţurile pe care le văzuse.

– Ai un plan, nu-i așa? Întrebă Pete imediat după plecarea lui Owen. Vocea băiatului era răguşită, stinsă. Ochii lui erau plini de groază. Când Pete îl privi în faţă, Nate realizează cât de tânăr era acest puşti. Fruntea lui era mult mai mare decât maxilarul, de parcă chipul lui de adult era numai pe jumătate dezvoltat. Ştiu cine eşti, zise el. Pari mai în vârstă decât credeam.

– Nimeni nu arată așa de bine astăzi. Ai încercat să strigi după ajutor?

– Vorbeşti serios? Da. Am strigat de multe ori după ajutor. Am strigat ore în şir odată ce am fost sigur că nu mai era în casă. Pete întoarse capul în direcţia materialului spongios care acoperea pereţii şi avea textură geometrică. Cred că încăperea e izolată fonic. Au așa ceva în sălile de repetiţii de la şcoală. Cred că nu voia, înţelegi – aruncă o privire femeii din scaunul cu roţile – să o audă cineva.

– *Fiţi băieţi cumiţi acum, nu-l înfuriaţi...*

– Mda, probabil. Nate nu ştia de ce vocea doamnei Liffey părea fixată la intensitatea unei şoapte. Izolarea fonică sugera că nu fusese întotdeauna așa.

– Doamnă Liffey? i se adresă Nate femeii pentru prima dată.

Ochii femeii clipeau frenetic, buzele ei gustând aerul de parcă ar fi muşcat dintr-un fruct. Mirosul care venea dinspre ea îl făcu pe Nate să lăcrimeze – o duhoare de putregai sub straturi întregi de sudoare şi mizerie.

– Doamnă? Cum putem ieşi de aici? insistă el.

– *Doar nu vreţi să-l înfuriaţi...*

– Doamna Liffey a părăsit clădirea, frăţioare.

Nate nu ştia când suferise femeia atacul cerebral. Probabil că nici nu făcuse un atac cerebral. Poate că Owen o ţinuse acolo jos ani întregi, imobilizată în scaun şi făcându-i Dumnezeu ştie ce.

Era prea grea ca să se poată mişca pe propriile picioare, iar mintea ei nu părea a fi într-o formă mai bună decât trupul.

– Nicio şansă cu legăturile de la mâini, presupun? îl întrebă Nate pe Pete.

– Nu par cine știe ce, dar sunt rezistente. Am crezut că se vor lărgi de la transpirație, dar nu a mers.

Nate smuci și trase cu putere de cătușele flexibile, dar nu reuși decât să-și irite pielea de pe încheieturi. Încercă să-și imagineze legăturile. Era un singur inel de plastic, prevăzut cu un mecanism de blocare – pentru a asigura o strângere perfectă. Se gândi că, dacă ar fi reușit să strice acel mecanism, banda elastică s-ar fi lărgit, dar nu putea să găsească poziția potrivită pentru a face asta. Își plimbă mâinile în sus și în jos pe stâlpul cilindric de care era legat, căutând o muchie de care să poată freca plasticul.

– O să ne omoare, zise Pete.

– Nu, n-o să facă asta.

Dar puștiul avea dreptate. Dacă Owen îi găsea acolo, erau morți.

– Crezi că o să ne dea foc? Ca și celorlalți?

– Nu. Nate se gândi la masacrul care urma să aibă loc pe lacul argintiu și se cutremură. Ai ceva prin buzunare? întrebă el.

– Îmi fac griji pentru ei, zise Pete. Pentru prietenii mei.

– Tocmai de aceea trebuie să ieșim de aici. Ai ceva prin buzunare? Chei, monede? Nu m-ar deranja niciun cuter pentru cutii.

Dacă Pete ar fi avut un asemenea obiect, Nate ar fi reușit să îl apropie de el cu picioarele, trăgând folia de sub ei.

– Cheile sunt în buzunarul meu, dar nu pot să ajung la ele.

Nate îl privi pe băiat cum încerca să se contorsioneze, lipit de conducta de care era legat. Între timp, el continuă să lucreze la propriile cătușe. Trăgând și relaxând strânsoarea. Încordându-se și încercând să le lărgească. Secunde sau minute trecură astfel. În subsolul acela fără ferestre, era imposibil de spus.

– Nu pot să ajung la chei. Pete rămase fără aer. Chiar crezi că ar putea să incendieze Night Ship? E un loc atât de vast. Și totul trebuie să fie ud acum, cu uraganul și ploaia.

– Benzina va face orice să ardă, iar Owen cunoaște debarcaderul. Probabil că va da foc în interior.

Nate bănuia că Owen avea să dea foc în capătul dinspre coastă al debarcaderului, acolo unde fuseseră magazinele și cafenelele, pentru a bloca accesul copiilor la pontonul care făcea legătura cu țărnul.

– Ar putea înota până la mal, zise Pete destul de nesigur.

– Da, ar putea, aprobă Nate.

Dar acest lucru era mai ușor de spus decât de făcut. În larg, lacul era înșelător, iar Medeea îl puneă să izbească pilonii de susținere ai debarcaderului cu mai multă sălbăticie decât de obicei. Just June, o înotătoare matinală expertă, înfruntase apele într-un costum de scafandru, în timpul unei acalmii, dar cum ar fi putut face asta niște neinițiați?

Nate se temea că nu ar fi contat, oricum. Owen era masiv și puternic. Nu trebuia să se furișeze sau să aibă răbdare dacă nu voia. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se năpustească asupra copiilor ca un lup printre păsări. Ar fi putut fi la fel de brutal cum alesese să fie pentru a preveni scăparea lor, apoi să-și facă ieșirea și să aștepte ca focul să pârjolească dovezile.

Poate că vechiul loc fusese deja distrus odată cu toți cei care erau acolo, apele nemiloase fiind luminate de flăcările pe care le reflectau. Între zidurile izolate fonice ale subsolului nu aveau cum să audă sirenele mașinilor de intervenții sau ale celor de pompieri de pe străzi. Prietenii lui Pete puteau fi deja morți și era posibil ca Owen să se întoarcă acolo dintr-un moment în altul.

Nate își izbea mâinile de stâlpul cilindric într-un spasm de frustrare. Degetele lui erau lipicioase în locurile în care se atingeau unul de celălalt. Încheietura mâinii stângi îl durea. Probabil că-și julise pielea când încercase să-și rupă legăturile. Sângele îi făcea încheietura mai alunecoasă în cătușele de plastic, dar nu atât de mult cât ar fi avut nevoie.

Tremurul doamnei Liffey se potolise. Ochii ei aveau pleoapele căzute, nefiind nici deschiși, nici închiși și sclipeau ca niște semilune pline de vinișoare. Gura ei era încă în continuă mișcare, dar Nate nu mai putea să înțeleagă ce spunea.

Era dificil pentru Nate să-și adune forțele stând în poziția aceea ciudată, cu mâinile legate. Măcar dacă mâinile lui ar fi fost în față și nu în spate. Sau dacă ar fi fost lipite de partea de jos a spatelui și nu trecute pe după un stâlp gros de susținere. Dar Nate fusese mereu în stare să-și găsească forța atunci când avea nevoie de ea. Se gândi la bunica lui, aflată pe patul de spital. Se gândi la Lucy. Își imaginează cum i se umflaseră

ochii în ultimele ei clipe de viață, cum i se înroșiseră obraji sub greutatea lui Owen. Nate își căuta mânia, dar tot ce găsi fu suferință.

Poate că astăzi era ziua în care lacul revendica în sfârșit ceea ce-i scăpase cu atâția ani în urmă.

Alături de el, Pete se smiorcăia. Lacrimile îi lăsau dâre lucioase pe față. Băiatul nu se mai uita la Nate. Nu se mai uita la nimic. Și Pete avea să moară. La fel și copiii de la Night Ship. Când Nate se gândea la ei adunați acolo – la James, la Tara și la toți ceilalți –, încerca să nu țină cont de ce făcuseră, ci de cine erau ei de fapt. Copii cu familii și cu un viitor. Copii ca Livvy. Copii cum fuseseră el, Lucy, Tom și Johnny.

Se aplecă în față pentru a-și apăsa degetul mare stâng pe curbura stâlpului. Ca și cum ar fi fost în ghearele unui dispozitiv medieval de tortură, mări presiunea, aplecându-se în față milimetru cu milimetru.

– Spune-mi ce intenționai să-i faci lui Owen după ce ai intrat pe fereastra spartă de sus, fu curios Nate.

Vizualiză prima articulație metacarpiană. Se mută pentru a atenua unghiurile, strânse din dinți și se smuci înainte.

– Cum? O! Aveam de gând să umblăm la filtrul lui de apă. Să adăugăm o cantitate de colorant roșu concentrat, astfel încât la toate robinetele să curgă apă roșie ca sângele.

Durerea de la baza degetului mare al lui Nate se intensifică – de la o înțepătură la un junghi, apoi la o durere alarmantă.

Simțea că lucrurile se întindeau în feluri în care nu erau menite să se întindă.

– Apoi am văzut-o pe... ea, zise Pete. Și el ne-a prins. Apoi cred că Maura a reușit să ajungă sus, dar el... el trebuie să fi...

Nate făcu un efort și se aruncă brusc în față cu toată greutatea corpului. Nu fu sigur la început dacă trosnetul care se auzise fusese audibil sau fusese genul de sunet ce rezona numai în interiorul corpului din care provenea, dar în timp ce viziunea lui periferică deveni neagră, Pete încetă să vorbească.

Durerea era incandescentă. Nate transpira neputincios pe podea, minunându-se câte nuanțe de agonie existau. Cam la fel de multe ca nuanțele furiei și tristeții.

Dar ce zici de fericire? întrebă el folia de plastic. Mâncând direct din

recipiente de unică folosință cu bunica lui, la mica ei masă din bucătărie. El, Tom și Johnny aruncându-se de pe doc într-o dimineață de vară. Zâmbetul lui Meg când se trezește și o vede uitându-se la el. Micul deget al lui Livvy, când indică un lucru pe care nu l-a mai văzut niciodată. Pentru el, fericirea sosea într-o singură aromă, dar acest lucru nu o făcea niciodată mai puțin dulce.

– Ăăă, domnule McHale? Sunteți bine?

– Spune-mi Nate.

Degetele îi tremurau în timp ce le apăsa pe degetul său dislocat. Fu nevoie de încă un efort ca să-și strecoare mâna schilodită prin legătura de plastic. În anii săi tulburi, își dislocase acest deget de două ori. Crezuse că degetul său, fiind deja traumatizat anterior, urma să fie mai ușor de dislocat acum. Crezuse că era posibil ca suferința căreia deja îi supraviețuise să fie singurul lucru care îl putea ține în viață.

Nate era vag conștient că Pete înjura uimit când el se ridică în picioare, masându-și degetele.

Îi luă un moment ca să-și găsească echilibrul. Un val de greață îl lovi în timp ce-și cerceta degetul strâmb. Încercă o manevră clinică și își puse brusc degetul la locul lui. De această dată, adrenalina care-i circula în sistem îi amorți durerea. Aceasta șterse cea mai mare parte a efectelor cloroformului.

– O să caut ceva să-ți tai legăturile.

– Nu mă lăsa aici.

– Nu te voi lăsa.

Pereții alcovului cu oglinzi erau dispuși la fel ca pereții unei cabine de probă de la un magazin.

Un stâlp asemănător celui de care fusese legat Nate era aproape de centrul alcovului. Legată de acesta cu un lanț, în scaunul ei cu rotile, doamna Liffey nu avea altă opțiune decât să vadă din mai multe unghiuri ce i se făcuse. Un al doilea alcov, alături de primul, avea o mică bucătărie, cu frigider și chiuvetă. Colțul din fața frigiderului era acoperit cu gresie și avea un duș. Dacă așa ceva era posibil, acolo mirosea mai rău decât în oricare alt loc din subsolul fetid. Acesta trebuia să fi fost locul în care Owen își spăla uneori mama. Un coș de gunoi plin cu păături groase era în apropiere.

Nate găsi un cuțit într-un sertar. Lama era puțin mai ascuțită decât a unui deschizător de scrisori, dar se dovedi folositoare, pentru că Nate reuși să taie legăturile lui Pete. Băiatul icni, ducându-și brațele la piept și începând să-și frece mâinile pentru a-și pune sângele în mișcare. Pentru a se ridica în picioare trebuia să se țină de stâlpul de care fusese legat.

– O să fac pe mine. A trebuit să mă țin o zi întreagă.

– Este o chiuvetă în spate.

– Crezi că e în regulă?

– Nu voi spune nimănui.

În timp ce Pete se îndepărta târându-și picioarele, Nate se aplecă spre doamna Liffey pentru a-i șopti la ureche.

– Noi vom pleca de aici.

Femeia părea pe jumătate adormită, dar tot reuși să îngaime același cuvânt:

– *Nu, nu, nu...*

Nate urcă treptele pentru a verifica ușa de la etajul principal. Părea mult mai groasă decât o ușă obișnuită de interior, iar încuietorile și lanțurile o făceau și mai rezistentă. Nate le auzi zdrăgănind când se izbi cu umărul în ușă. Din cauza degetului său rănit, fiecare izbitură îi provoca dureri în partea de sus a brațului. Degetul era din nou în articulație, dar probabil că avea ceva rupt.

Chiar dacă treptele i-ar fi oferit un avantaj cât de mic, Nate nu credea că ar fi fost în stare să dărâme ușa.

Auzi pașii lui Pete, care foșneau pe folia de plastic de pe podea.

– E mai bine acum?

Buzele lui Pete schițară un zâmbet. Zâmbetul îi rămase doar o clipă pe buze, dar lui Nate nu îi trebuia mai mult ca să-și dea seama că băiatul era înnebunit de groază.

– Care-i treaba cu ușa? întrebă Pete.

– E solidă și are o tonă de încuietori pe cealaltă parte.

Un topor sau un baros i-ar fi ajutat să treacă de ușă, dar Nate se îndoia că puteau găsi asemenea unelte acolo jos. Subsolul era imens, dar, cu excepția bucătăriei cu duș, era aproape gol.

– Vezi dacă nu a lăsat telefonul tău – sau al Maurei – aici, jos. Încearcă să găsești orice obiect care ne-ar putea fi de folos ca să

dărmăm ușa. Sau arme, zise Nate. Cuțitul tocit pe care-l folosise pentru a-l elibera pe Pete nu ar fi fost bun de ceva împotriva lui Owen, dar cu arma potrivită poate că aveau o șansă.

Pete îl privi alarmat. Nici lui Nate nu-i surâdea ideea de a se lupta cu Owen. Băiatul cel mătăhălos slăbise față de cum era pe vremea liceului, dar tot avea cu vreo zece kilograme mai mult decât Nate și era numai mușchi.

Făcură un ocol al subsolului în direcții opuse. Departe de alcovul cu oglinzi și luminile din tavan, unele nișe erau complet ascunse în întuneric. Sub palmele lui, materialul izolator fixat pe pereți și cea mai mare parte a tavanului păreau aproape organice la atingere. Nate bâjbâi, verifică și speră, dar nu găsi nimic folositor.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, știi? zise Pete când se întoarseră amândoi în mijlocul camerei. Aveam de gând să provocăm stricăciuni la casa bunicii tale. Nimic foarte grav, vreau să spun, dar nu ar fi trebuit să o facem. Așa că...

Pete tăcu, zgâindu-se la picioarele sale.

Nate făcu un semn că era în regulă. Nu avea nevoie de scuzele lui Pete. Era greu să-și imagineze că irosise o clipă făcându-și griji pentru niște graffiti sau pentru niște ferestre sparte.

— Nu e nimic folositor aici, zise Pete. Nu avem nici măcar cu ce să-ți ținem piept. De fapt, sunt vreo două furculițe și alte obiecte în bucătărie, dar...

— Există multe alimente nesănătoase în dulapuri și, probabil, mai multe în frigider. Vezi dacă poți găsi niște grăsime și răspândește-o pe folia de la baza scărilor. Și crema de la aceste prăjituri ar putea funcționa, zise Nate. Poate că își va pierde echilibrul când coboară iar noi am putea sări pe el – eu dintr-o parte și tu din cealaltă.

Lui Pete părea să-i placă această idee și intră în acțiune. Măcar îi dăduse puștiului ceva de făcut. Nate presupunea că Owen putea, într-adevăr, să alunece pe ceva uleios, dar nu mai era nerodul neîndemânatic pe care și-l amintea Nate din liceu. Poate că Owen nu fusese niciodată așa de la bun început. Nate își aducea aminte de Owen doar prin ochii unui adolescent agitat, furios și narcisist, și se dovedise deja că acel băiat se înșelase asupra multor lucruri. Crezuse că putea face totul după

bunul său plac, fără să se mai gândească la consecințe.

În timp ce Pete se strecură în bucătărie, Nate se întoarce în alcovul cu oglinzi și lovi cu piciorul în pereții sclipitori. Avu ghinion de nenumărate ori înainte ca oglinda să se spargă iar el să obțină un ciob lung și strălucitor al cărui aspect îi plăcea nespuse. Era posibil să nu poată face prea mult împotriva cuiva de dimensiunea lui Owen, dar dacă Nate viza o arteră sau un tendon important... Nu era arma ideală, dar tot era ceva.

Nate își scoase sacoul și îl înfășură în jurul bazei armei lui improvizate, apoi își suflecă mâneca stângă. Trasă literele de la îndoitura cotului până la jumătatea antebrațului. Apoi își înțepă pielea cu vârful ciobului. Era un tăiș grosolan pentru o astfel de muncă, așa că Nate tăie pielea cât de ușor putu, până la dermă, astfel încât liniile și curbele literelor să se umple încet cu sânge. Durerea era distinctă, dar mult mai slabă decât tortura provocată de degetul dislocat.

Când termină, privi ultimele sale cuvinte stacojii sângerând pe pielea fină de pe partea inferioară a antebrațului.

O'S BSMNT

Un mesaj gravat pe piele era unul care nu putea fi ignorat. Owen putea să-i omoare pe el și pe toți ceilalți, dar nu trebuia să scape. Lacul dă înapoi ceea ce ia, iar dacă avea să-l înece pe Nate, ar fi dus la mal în cele din urmă acest ultim mesaj din partea lui.

Nate se gândi să lase mai multe mesaje pe pielea trupului său. Îi putea spune lui Tom și șerifului că Owen îi omorâse pe Lucy, pe domnul Liffey și pe domnul Vanhouten. Își putea cere iertare de la Tom și de la Johnny pentru toate modurile în care le otrăvise viețile. Putea scrijeli misive de dragoste pentru Meg, pentru Livvy și pentru bunica sa, pe pielea care nu mai avea oricum timp să se acopere cu cruste, și, cu atât mai puțin, să se vindece.

Tăieturile începură să-l ardă pe Nate, iar el dădu capul pe spate, făcând o grimasă. Cu acest gest, observă că o margine a materialului izolator se desprinsese din locul în care se unea cu tavanul. Un colț al acestuia atârna ca o pagină marcată. Se duse acolo și trase de colțul materialului izolator. Desprinse un panou de aproape doi metri lungime și un metru înălțime. Când ultimul centimetru al secțiunii căzu, Nate descoperi o parte dintr-o fereastră. O perdea de ploaie acoperea geamul acesteia.

Fereastra era mică: nu avea mai mult de treizeci de centimetri înălțime. Cutia toracică a lui Nate nu ar fi încăput prin ea, dar Pete era înalt și slab. Puteau să spargă fereastra și să curețe toate cioburile de pe ramă, apoi Nate avea să-l ridice pe Pete, care urma să ceară ajutor.

Ar fi trebuit să fie fericit, în schimb Nate se blestema pe sine însuși. Niciodată în viața lui nu fusese într-un subsol fără ferestre. Până și coliba lui Just June avea ferestre. Căutarea lor ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să-l fi făcut. Depindeau oameni de el și nu-și putea permite să mai facă greșeli.

Nate puse ciobul de sticlă deoparte și își înveli mâna în sacou. Dădu cu pumnul în geam. Dacă puștii de la Night Ship erau încă în viață, mai aveau foarte puțin timp.

Douăzeci și trei

Noaptea pusese stăpânire pe orașul situat de-a lungul țărmului.

Singura lumină era cea a fulgerelor care pâlpâiau printre legiunile de nori ai Medeei, precum și cea provenită de la câteva case cu generatoare electrice care ieșeau în evidență pe fundalul întunecat ca niște nave pe mare.

Percuția furtunii, produsă de tunet și de ploaie, era atât de puternică, încât Nate nu putea să-și audă propriii pași în timp ce înainta cu greu pe străzile inundate, alergând spre casa lui Tom. Trebuiau să meargă la Night Ship. Ei trebuiau să înfrunte în cele din urmă datoriile tinereții lor.

După ce îndepărtase geamul îngust de sticlă și-l ridicase pe Pete ca să treacă prin fereastră și să ajungă pe marginea unui strat de flori, Nate petrecuse multe minute așteptând ca băiatul să intre din nou în casă și să deblocheze ușa subsolului. El și Pete nu se cunoșteau de mult, iar trecutul lor înainte de povestea cu subsolul nu era deloc încurajator.

Adolescentul ar fi putut decide să i-l lase pe Nate lui Owen și poate că Nate chiar merita asta.

– Se va întoarce, îi zise Nate atât doamnei Liffey, cât și sie însuși. După aceea vom ieși cu toții de aici.

Orice viitor ar fi așteptat-o pe doamna Liffey dincolo de acel subsol

împutiț ar fi fost mai bun decât prezentul, dar Nate nu putea ști cu cât ar fi fost mai bun.

Deși îl aștepta, Nate tresări când auzi zgomotul de la ușa bucătăriei. Se furișă până la partea laterală a scărilor în timp ce zăvoarele de la ușă erau trase, răsuflând ușurat abia când Pete îl strigă de sus. Era norocos că Owen asigurase subsolul doar ca să țină oamenii înăuntru și nu în afară.

— Ce facem cu ea? întrebă Pete, făcând semn în josul scărilor.

— Nu vom putea să o cărăm pe scări doar noi, zise Nate, apoi se întoarse către femeia legată de scaunul cu rotile. Ne ducem după ajutoare, doamnă Liffey. O să vă ducem într-un loc unde să fiți în siguranță.

Ea era din nou complet trează și tremura atât de tare, încât Nate crezu la început că avea o criză.

— *O să vă ucidă, o să ne ucidă pe toți, o să ucidă pe oricine...*

— Ne vom întoarce, promise Nate.

Urcă și ultimele trepte până la ușă și păși din nou în bucătărie.

— Începe să bați pe la uși, îi zise el lui Pete.

Nu avea niciun motiv să vorbească în șoaptă, dar o făcu oricum. Picioarele lui erau încă grele de la cloroform, dar fiecare gură de aer proaspăt îl ajuta să-și revină.

— Roagă pe cineva să sune la poliție, adăugă Nate. Spune-le despre Owen și despre copiii de la Night Ship. Dacă liniile telefonice fixe și telefoanele mobile nu mai funcționează, spune-le să te ducă cu mașina până la secție.

— Și ce fac dacă nu mă vor crede? întrebă Pete când ajunseră în holul de la intrare.

Nate se uită la băiat. Avea ochii roșii de la plâns, pielea lui era palidă, iar hainele și părul, murdare de noroi și ude de ploaie. Cuvintele formau doar un fel de limbaj, iar Pete se exprima fluent în limba suferinței pure. Era ușor să uiți că Lake fusese în mare parte doar un oraș obișnuit, plin de oameni obișnuiți. Dacă acest băiat apărea la ușa lor, niciunul dintre ei nu avea să se îndoiască de povestea pe care o spunea.

Nu avea timp de pierdut, dar Nate se trezi apucându-l ușor de bărbie pe băiat, de parcă Pete ar fi fost fiul lui.

— Îmi pare rău pentru ce i-am făcut tatălui tău.

Cu o viață în urmă, Nate și prietenii lui prăbușiseră un copac peste casa lui Corso. Urmaseră o condamnare pentru conducere sub influența alcoolului, concedierea și divorțul. Era imposibil de spus cât de mult erau conectate aceste evenimente.

Viața clădește un lucru rău peste altul. Dar într-un univers în care lucrurile mici ar putea distruge întreaga lume, Nate și prietenii lui ar fi făcut viețile oamenilor să meargă mai rău și nu mai bine.

– Nu am știut nimic pe vremea aceea. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, aș face-o. Aș face totul altfel.

Nu se gândea doar la familia Corso sau la familia Jeffers, ci și la Lucy, Tom, Johnny și chiar la Owen. Ei credeau că Nate era prietenul lor, dar el nu le adusese decât durere.

Pete împinse mâna lui Nate.

– Doar salvează-i, bine? Pete nu mai vorbea în șoaptă. Salvează-mi prietenii!

Râuri de frunze sfâșiate, luminate de cerul în flăcări, îl ghidau pe Nate în timp ce cobora pe țârm. Abandonă străzile cât de repede era în stare, străbătând peluze și sărind garduri pentru a accelera, își simțea mâna stângă de mărimea unei mânuși de baseball. Mâna îi pulsa și țipa de durere la fiecare mișcare a degetului său slăbit.

Tom răspunse la ușă deja îmbrăcat în echipamentul său de vreme rea. Casa modestă a prietenului său se afla între casa lui Owen și Night Ship. Nate nu fusese sigur că avea să-l găsească acasă pe Tom, dar se bucură atât de mult când îl văzu.

– Ce naiba ți s-a întâmplat? întrebă Tom.

Nici el nu arăta prea grozav.

– Trebuie să mergem la Night Ship.

Nate abia răsuflă și tremura de frig.

Cât de mult și de cât timp alergase prin furtună? Cât de departe trebuia să meargă? Avea să ajungă vreodată acasă?

– Owen, el a fost... el este cel care...

Nate nici nu putea să termine fraza.

– Am fost pe chei de când ai plecat. M-am întors acasă pentru o uniformă uscată, dar tocmai m-au sunat prin stație. Mă trimit la casa lui Owen. Pete Corso a apărut și spune niște chestii nebunești...

– Totul este adevărat. Dar nu poți merge la casa familiei Liffey. Trebuie să mergem la Night Ship.

– La... Dar de ce?

– Owen va ucide copiii. O să-i prindă în clădirea de la Night Ship și o să incendieze totul.

– Nu trebuie să mai stai în ploaie. Tremuri cumplit. Haide. Îi făcu semn lui Nate să intre în casă, adăugând: îți voi da niște haine uscate și – *lisuse!*, ce s-a întâmplat cu mâna ta?

– Te rog, Tommy! *Te rog!* A omorât-o pe Lucy. A ucis-o în timp ce o viola și i-a ascuns trupul în promontorii.

Acest lucru păru să-l convingă pe Tom. Își puse gluga pe cap și trecu pe lângă Nate, pe ușa din față, ieșind în ploaie. Nate îl urmă în curtea din spate, fără copaci, unde o fâșie din vechiul debarcader putea fi spionată printre siluetele întunecate ale caselor din vecinătate și văluri nenumărate de ploaie.

O strălucire oranj inconfundabilă pâlpâia la ferestrele dinspre coastă ale promenadei.

Era deja prea târziu.

Douăzeci și patru

Forma zdrențuită a unui alt stejar prăbușit străluci la lumina farurilor. Alături de Nate, Tom înjură în timp ce călcă frâna. Arborele era atât de masiv, încât nici măcar dacă ar fi condus pe peluzele adiacente nu ar fi reușit să treacă de el. Toate rutele spre Strand erau blocate.

Promenada fiind deja în flăcări, singura cale spre Night Ship era prin trapa platformei de lansare a vechiului debarcader și aveau nevoie de una dintre bărcile lui Johnny pentru a ajunge acolo. Vila Vanhouten se afla la mai puțin de două străzi distanță, dar fiecare clipă conta.

Abandonară mașina și trecură peste scoarța alunecoasă a copacului. Medeea lupta cu ei la fiecare pas.

Tom sunase la secție din mașină în timp ce încercau să găsească o cale liberă până la mal. O altă unitate de patrulare se îndrepta deja spre casa lui Liffey, iar Tom îi avertizase de incendiul de la Night Ship.

Dispecerul avea să anunțe nava de stins incendiului ancorată la chei, dar cum străzile erau în acea stare, nu aveau cum să știe când puteau voluntarii din Lake să alcătuiască o echipă pentru a le sări în ajutor. Două garduri și cinci peluze mai târziu, ajunseră pe Strand, de unde se vedeau coșurile de fum ale vilei Vanhouten. Trecură prin gardurile vii și pe alea pavată cu ardezie care flanca veranda. Johnny trebuia să fie în continuare la spital, iar locul acela părea la fel de lipsit de viață ca și restul orașului.

Fie Johnny, fie tatăl său, comanda construcția unui hangar de-a lungul unuia dintre capetele docului. Două ambarcațiuni cu motor erau ancorate acolo, alături de un ansamblu de caiace legate în capătul hangarului. Între barele de protecție, bărcile se cutremurau sub asaltul lacului. Acoperișul hangarului le proteja de ploaie, dar valurile treceau pe deasupra și printre scândurile de la picioarele lor.

— Owen trebuie să fi luat Scarabeul, spuse Tom. Hangarul avea trei dane și anexa centrală era goală. Nu am cheia de la Sundowners. Va trebui să vâslim.

Nate simți privirea prietenului său în timp ce se întoarse spre locul în care se aflau caiacele. Erau lustruite, foarte puțin adânci și întunecate precum cerul.

Prinse un capăt al ambarcațiunii de două persoane și încercă să nu se gândească la topografia unduitoare a lacului. În panteonul unor astfel de lucruri, lacul nu era semnificativ ca mărime, însă Medeea îl biciuise într-o frenezie de valuri. Când erau într-o dispoziție mult mai bună, aceste ape înghițiseră de două ori viața lui Nate.

Ambarcațiunea se clătina periculos în timp ce o coborau la apă, de parcă lacul ar fi vrut cu înverșunare să o apuce. Valurile îi mângâiau părțile laterale ale carenei atingând ramele cocpitului, dar compartimentele caiacului erau rezistente, căci fuseseră proiectate pentru o bună flotabilitate.

Nate se repezi primul în barcă.

— Tu nu trebuie să mergi, îi zise el lui Tom.

Carena din fibră de sticlă a caiacului îl cuprinse ca un giulgiu sau ca un pântec matern. Nu știa ce aveau să găsească la Night Ship. Trecutul era un capitol încheiat și numai viitorurile lor puteau fi schimbate. Tom trebuia să aleagă. Peste ape, flăcările de la piciorul debarcaderului se

ridicau în ploaie, dar focul nu era singura amenințare. Un monstru vâna niște copii pe coridoarele în flăcări ale clădirii. Turnurile aceluia târâm al basmelor scânteiau în lumina din ce în ce mai intensă.

Ceva se sfârșea.

Nate se simțea copleșit gândindu-se la Meg, la Livvy și la faptul că era posibil să nu le mai vadă niciodată. Îi venea greu să creadă că ele puteau exista în aceeași realitate cu Night Ship și cu furtuna aceea interminabilă. Dar toate erau conectate. Binele și răul. Trecutul și viitorul. Uraganele și zilele însorite, cu cer senin. Poveștile și realitatea. Victimele și ticăloșii. Fiecare lucru era în același timp altceva. Acesta era planul de aur al universului. Aceasta era viața însăși.

Când Nate ridică privirea spre Tom din caiac, își imaginează că putea fi iarăși nou, fără pată și inocent. Putea fi din nou băiatul de zece ani care căzuse din copac și pe care cei doi buni prieteni ai lui îl ridicaseră din nou în picioare, unindu-și forțele. Băiețelul care stătuse ghemuit între poala mamei lui și o carte, uimit să găsească la fiecare pagină o lume nedescoperită încă.

Șansele clădite peste șanse nu-i permisese niciodată să fie în același timp fiu și tată, sau frate și soț, dar poate că era posibil să locuiască simultan în toate acele părți ale sinelui său.

Poate că trebuia să o facă. Nate nu știa dacă Tom avea să se urce în caiac. De fapt, nu mai știa ce să creadă. Ambarcațiunea se balansa nespusă, apoi se opri când Tom urcă la bord. Se îndepărtară de doc și începură să vâslească, strecurând vâslele printre crestele înspumate ale valurilor. Apele înfuriate erau aproape imposibil de navigat. Parcă dansau continuu pentru a-și menține echilibrul pe suprafața volatilă a lacului, dar vântul îi duse în partea de nord a clădirii Night Ship de parcă Medeea acolo ar fi vrut să-i trimită. Aveau multe de discutat în aceste ultime clipe. Ce aveau să găsească la vechiul debarcader? Cum aveau să-l înfrunte pe Owen? Cum puteau să-i salveze pe copii cu nimic altceva decât cu acel caiac de două persoane? Furtuna îi purtă în viteză până la Night Ship și, înainte ca Nate să se gândească la aceste întrebări, mătăhăloasa structură îi ocupă întregul câmp vizual. Focul părea să cuprindă partea din față a promenadei, deși Nate nu putea ghici cât de mult mistuise în interior. Locul acela dărăpănat era o lume în sine, iar de afară era

imposibil de știut ce se întâmplase cu labirintul lui de coridoare și nișe. Copiii puteau fi deja morți sau poate nici nu știau că Night Ship era în flăcări.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă. Când am văzut că nu te-ai mai întors la NYU după Crăciun.

Lui Nate i se făcu rău când își aminti cât de puțin timp pierduse gândindu-se la plecarea precipitată a prietenului său de la New York și nu știa dacă mai avea vreo șansă să-și ceară iertare pentru asta. „Bietul Tom”, probabil că-și spusese el într-un moment pe care îl furase din cine știe ce activitate făcută din interes propriu sau din sacrificiu, „e prea slab de înger ca să se descurce în marele oraș”.

– Ar fi trebuit să ne întâlnim la fel de des cum am stabilit la început. Îmi pare atât de rău.

Neîmpiedicată de crengi și de clădiri, vremea pe suprafața lacului devenise o masă fizică de forță și apă. Ploaia era o bătălie constantă, iar Nate lăsa rafală după rafală să-l lovească în față.

– Ce s-a întâmplat cu Lucy a fost din vina mea, indiferent ce a făcut Owen, zise Tom în cele din urmă. Nu te-am învinuit pe tine pentru nimic din toate astea. Dacă am spus asta, nu am vorbit serios. Ar trebui să dai vina pe mine.

– Voi doi nici nu ați mai fi rămas aici dacă nu eram eu. Tatăl tău a zis că am fost o otravă și avea dreptate. Am dat foc vieților voastre. Pentru prima dată, Nate simți miros de ars. Eu ar fi trebuit să mor odată cu familia mea, Tom.

Nate se gândi la milioanele de coincidențe care se petrecuseră în așa fel încât Just June să fie în acea parte a țărmului chiar în momentul accidentului.

– Dacă m-aș fi înecat odată cu ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Lucy, tu, bunica, Maura, Johnny, Owen, doamna Liffey...

Acesta era doar începutul listei. Peretele din pivnița lui Just June se extindea în tot orașul de pe malul lacului. Erau aproape de platforma de lansare. Vântul îi împingea de două ori mai repede, așa că trebuiau să folosească vâslele doar ca pe niște cârme. Trapa de lansare era deschisă și o barcă albastră și lucioasă era legată în apropiere, în fața lor: Nate își spuse că era barca pe care Owen o șterpelise din hangarul lui Johnny. Se

prinse de stâlpul de acostare și trase caiacul paralel cu rampa.

– Nu așa s-a întâmplat totul, zise Tom. Mai rămase puțin în caiac, pregătindu-se să pășească pe rampă. Nu-ți amintești lucrurile cum trebuie, Nate. Nu ai făcut-o niciodată. Nu a fost vorba doar de furie și răzbunare. Cum putea fi? Strânse parâma, legând-o de stâlpul de acostare și trase caiacul mai aproape de doc. Noi am fost alături de Johnny ori de câte ori mergeau prost lucrurile cu tatăl lui. Am încercat să-l ajutăm și pe Owen, chiar dacă el nu-și amintește acest lucru. Eram prieteni. Cum ai putea uita cât de mult râdeam împreună? Noi te iubeam. Era rândul lui Nate să pășească pe platforma de lansare, iar Tom îl apucă de braț ca să-l ajute. Încă te iubim, adăugă el.

Nate încă își ștergea obrajii când urcară în incinta de la subsolul clădirii. Știa că pentru ceea ce avea să urmeze, îi trebuia toată puterea lui de concentrare. Știa că el și Tom aveau nevoie de un plan pentru a-l anihila pe Owen, dar țipetele de copii care răzbăteau printre urletele vântului anunțau că nu mai era timp pentru strategii și comploturi.

Douăzeci și cinci

Subsolul era întunecos, dar tălpile lui Nate își aminteau drumul. Țipetele proveneau de la mai multe persoane, iar acestea îl atraseră spre scara în spirală, unde se ciocni de un obiect care îl făcu să se împiedice. Simți un val de căldură ridicându-se de la bărbie spre gură. Lanterna lui Tom dezvălui o baricadă de dulapuri, mese și scaune. Cineva baricadase acea intrare spre etajul superior.

– Bucătăria, șopti Tom.

Intrarea de serviciu a personalului era singura rută de rezervă care făcea legătura între subsol și etajul principal. Ștergându-și sângele de pe față, Nate alerga după raza săltăreață a lanternei lui Tom. Coridorul de aici era îngust și podeaua neregulată. Just June și sora ei, May, locuiseră odinioară în una dintre camerele care comunica cu acest coridor. Tom și lumina lui dispăruseră după un colț, iar Nate rări pasul pentru a găsi drumul până la ungherul în care știa că trebuiau să fie scările de serviciu. Bucăți de vopsea coșcovită se crăpau sub degetele lui în timp ce bâjbâia

prin întuneric, urcând șirul de trepte înguste și întortocheate ca să-ajungă din urmă pe prietenul lui.

— Și această intrare e blocată.

Tom se împinse cu toată forța în ușa care ducea în bucătărie. Nate i se alătură, izbindu-se și el cu umărul în ușa din lemn masiv. De fiecare dată când umărul său izbea ușa, avea senzația că-i zdrăngănea creierul și mâna lui rănită se umfla și mai tare, fiind pe cale să explodeze. Ușa protestă și nu se clinti. Ceva masiv trebuia să fie proptit de cealaltă parte.

Tom numără și se izbiră amândoi odată în ușă. Se auzi un scrâșnet când bariera fu împinsă pe gresia din bucătărie mai în spate cu vreo șase milimetri. Tom numără din nou – și din nou. Odată ce reușiră să împingă bariera cu încă vreo câțiva centimetri agonizanți mai în spate, loviră cu picioarele în ușă, încercând să o scoată din balamale. În cele din urmă, reușiră și o împinseră într-o parte.

Acum, că încetaseră să mai facă zgomot, Nate realizează că și țipetele din fostul club de noapte se opriseră. Absența subită a acestora îi făcu sângele să-i înghețe în oase.

Tom trecu peste obiectul care blocase ușa. Când Nate îl urmă, văzu că obstacolul era un masiv cuptor industrial de la jumătatea secolului.

Singura lor lanternă nu era de ajuns ca să lumineze bucătăria enormă. Praf și pânze de păianjen acopereau ca un giulgiu rândurile de tejghele murdare. Umbrele se regroupau cu fiecare spasm al luminii și fufioare încolăcite de fum se înălțau spre tavan. Camera mirosea atât a mucegai, cât și a fum. Nate se repezi la ușa batantă care se deschidea în caverna clubului de noapte.

— Ești gata? îl întrebă el pe Tom. În lumina aceea ciudată, chipul prietenului său era numai pe jumătate vizibil. Dincolo de ușă, clubul de noapte era animat de gemetele Medeei și de loviturile lacului. Nu aveau de unde să știe ce era de cealaltă parte.

Tom încuviință, apoi deschise drumul cu lanterna sa. Din fericire, ușa batantă se dovedi neașteptat de tăcută când se deschise în vasta încăpere întunecată. Ploaia își trimitea tunetele asupra ferestrelor impunătoare în timp ce fulgerul își etala luminile albastre și cenușii pe fundalul tremurător și arhitectural al cerului. Fumul începu să irite ochii lui Nate. Raza lanternei era doar o fărâmă de lumină într-un ocean de

Întuneric, dar Nate observa cu atenție fiecare detaliu dezvăluit de aceasta. Încăperea părise ordonată când fusese ultima dată acolo, cu numai câteva ore înainte, dar haosul pusese stăpânire pe ea de atunci. Spațiul era presărat cu cioburi sclipitoare de sticlă. Resturi de mâncare erau împrăștiate pe ringul de dans. Mesele și scaunele fuseseră răsturnate. Ușile care făceau legătura cu puntea de promenadă erau blocate cu un morman de mobilier, așa cum fusese și scara în spirală.

Un cataclism de fulgere erupse deasupra dealurilor submontane, luminând lacul și munții ca pentru un daghereotip al furiei Medeei. În momentul în care clipi, lui Nate îi rămase întipărit în ochi clișeul negativ al fulgerelor albastre zimțate. Un imens copac luminos și viu sclipi pe cer pentru numai o clipă. Tunetul ajunse la ei două secunde mai târziu. Unda lui de șoc zgudui debarcaderul: o avalanșă care distrugea tot ce exista dedesubt.

Nate se împiedică de o butelie de propan răsturnată, rostogolind-o înainte ca aceasta să se oprească, pentru ca apoi să se ciocnească de carcasa unui felinar stricat. Tom îi urmări traseul cu raza lanternei sale.

– A stricat toate felinarele, șopti Tom.

Frica înflorea în întuneric, iar teroarea era aliatul fiecărui monstru. Unde era Owen, se întrebă Nate. Unde erau copiii? De ce era atâta liniște?

– Acolo, spuse Tom. Lumina lanternei ilumină o învălmășeală de saci de dormit viu colorați. Aceștia erau răsuciți și abandonați în grupuri albastre și roșii. Toți, cu excepția unuia. Un băiat era căzut pe o parte, pe o saltea matlasată. Pe gât și pe cămașă avea stropi stacojii. Părul lui blond aproape alb strălucea ca un halo, cu excepția locului în care era întunecat și năclăit.

Nate trecu repede pe lângă Tom. Îngenunche lângă băiat și se aplecă destul de aproape de gura lui pentru a simți mirosul de unt de arahide al respirației acestuia.

– Respiră. Pulsul îi este normal, zise Nate. Căile lui aeriene erau libere. Încă mai sângerează, adăugă Nate. Rana arăta de parcă fusese făcută cu o armă tocită. Nate ezită să investigheze mai departe, dar era posibil ca băiatul să fi avut o fractură craniană. Poți să-mi dai acea...

Băiatul icni, iar sunetul neașteptat îl făcu pe Tom să înjure și să sară în spate.

– Ești teafăr, amice, îi zise Nate băiatului. Mai multe haine erau îngrămădite în jurul sacilor de dormit, așa că Nate împături un tricou și îl presă pe rana de la cap a băiatului. Mă bucur că ți-ai recăpătat cunoștința. Îmi poți spune numele tău?

– El m-a lovit, șopti băiatul. Enormii lui ochi căprui scânteiară de groază. A apărut din pereți. A apărut din...

Apoi tremură ușor, închise ochii și capul îi căzu inert pe umăr.

– A apărut...? întrebă Tom. Respira precipitat, de parcă ar fi rămas fără aer. El a apărut...?

– Încă respiră, e doar inconștient, zise Nate. Poți lumina aici?

Trebuia să oprească sângerarea.

– A apărut din pereți? întrebă Tom. Ce naiba vrea să însemne asta?

– Știi poveștile. Nate începu să sfâșie tricoul în fâșii. Se spune că Morton Strong avea găuri în pereții Sălii Century pentru a-și spiona clienții. În acele povești, erau anumite culoare secrete prin care oamenii puteau să urce de la subsol până la nivelurile superioare fără să fie văzuți.

În dimineața aceea, Just June fusese ceva mai mult decât o poveste. Înainte ca rămășițele ei să fie găsite, chiar Lucy, a cărei amintire pălise, începuse să fie considerată un mit. Într-un deceniu, cine mai știa ce povești ar fi putut circula în orașul aflat de-a lungul țărmului despre Regele Furtunii și despre ziua în care Night Ship arsese până la stâlpii de susținere în toiuł unui uragan nemilos? Tom plimbă raza lanternei sale prin încăpere ca și cum ar fi fost pulsul rotativ al unui radar.

– Probabil că dormeau când a ajuns Owen aici, zise el. După ce a dat foc, se întoarce aici și îl lovește pe acest puști. Ceilalți fug. Owen îi urmărește și, cum ieșirile sunt blocate, știe că nu mai au pe unde să fugă. Probabil că am ajuns aici chiar când s-a întâmplat asta. Probabil că ei toți...

Tom se opri, iar Nate realizează că prietenul lui nu mai mișca raza lanternei, ci o ținea fixată asupra unui singur punct.

– Iisuse!

– Ce e?

Nate începuse să înfășoare fâșiile de țesătură în jurul capului băiatului, fixând pe rană un tampon improvizat din material drept bandaj

compresiv.

– Pe la bucătărie, zise Tom.

Nate termină de acoperit rana și urmări raza lanternei lui Tom. Aceasta dezvăluie un loc de lângă intrarea în bucătărie. Dar în loc de peretele care ar fi trebuit să fie acolo, raza lanternei iluminează o trapă deschisă – o ușă pătrată, de vreun metru lățime. Marginile ei erau aliniată perfect cu contururile naturale ale lambriurilor din lemn ale încăperii și cu baghetele decorative lipite de-a curmezișul peretelui. Când se duseseră în bucătărie, ei trecuseră pe lângă ea fără să o observe. Pe vremuri, în liceu, trecuse pe lângă acel perete de sute de ori fără să-și imagineze că putea fi altceva decât părea să fie. Același lucru putea să-l spună și despre Owen Liffey.

– A apărut din pereți, zise Tom, apoi îndreaptă din nou lanterna spre copilul rănit. Crezi că e bine să-l mutăm?

– E mai sigur decât să-l lăsăm aici. Aproape toată mobila fusese mutată ca să blocheze ușile late de sticlă către promenadă, dar o strălucire deja apăruse în jurul marginilor acestora. Mirosul de arsură se intensifica. Ar fi bine să-i stabilizez gâtul, dar pentru asta va trebui să fac o improvizație.

– Du-l jos, la platforma de lansare, zise Tom.

Vorbi pe tonul lui oficial de ajutor de șerif.

– Unde?

Nate folosi cea mai inocentă voce pe care o avea în repertoriu. „Tu ești șeful” era mesajul pe care voia să-l transmită. „Cum spui tu, Tommy”.

– Pune-l în Scarabeu. Chiar dacă nu avem cheile bărcii, să plutească în derivă e mai bine decât să încerce să înoate, luptându-se cu furtuna și curenții, zise Tom. Eu voi lua restul. Ar fi trebuit să fie patru, nu? Tara, James și ceilalți doi. Toți cei de la funeralii. Trebuie să fie la următorul nivel. Fii gata să tai parâma dacă Owen o să mă bată aici, jos.

– Și atunci ce vom face?

Nate își imagina cum arăta fața lui în acele momente – la fel de deschisă ca a unui copil. El scrisese scenariul oricărei posibile turnuri a conversației chiar din momentul în care îl văzuse pe băiatul rănit. Acum trebuia doar să aștepte semnalul regizorului și să-și amintească replicile.

– Ambarcațiunile de patrulare și nava de stins incendii vor veni aici în cele din urmă. Lacul este periculos, dar unele dintre aceste lucruri vor

pluti.

– Dar cum rămâne cu pilonii? Nu este chiar Atlanticul, dar e un lac capricios și...

– Nu este altă cale să facem asta.

Tom spuse acest lucru într-un mod care îi sugeră lui Nate că gândurile lui urcau deja pe scările în spirală spre Sala Century pentru a întâlni orice l-ar fi așteptat acolo. Nate dădu din cap și se întoarse spre băiat. Inspectă bandajul pentru a se asigura că avea să reziste. Manipulă capul adolescentului cu foarte multă delicatețe, de parcă ar fi fost un ou crăpat.

– Sunt sigur că ești un doctor bun. Vocea lui Tom era groasă și șoptită, abia auzindu-se pe fundalul sonor al ploii care biciuia ferestrele. Sunt sigur că ești și un tată bun.

Când termină, Nate își trecu mâinile pe sub corpul fragil al băiatului. Icnii din cauza efortului, când ridică trupul slab. Puștiul nu cântărea mai mult de vreo patruzeci și cinci de kilograme, dar Nate trebuia să arate că era în stare.

Încercă să-și cruțe mâna dreaptă și să-și lase genunchiul drept să se îndoiaie, ca să facă față noului dezechilibru. În tot acest timp, proteja capul băiatului, ținând coloana cervicală a acestuia cât mai drept posibil.

– Trebuie să cântărească doar...

Tom se aplecă brusc pentru a-l prinde pe Nate înainte să se răstoarne.

– Mâna mea, zise Nate. Degetul lui mare tremura când îl ridică în lumină. Chiar și fără tremur, arăta convingător. Baza degetului era o umflătură de culoarea fripturii de vită și avea dimensiunea unei mingi de baseball. Așteaptă, îngăimă el, poate că...

Încercă să-l pună pe băiat pe umărul lui drept, încercând să-i stabilizeze capul. Era imposibil, bineînțeles, dar voia ca Tom să vadă asta cu ochii lui.

Lui Tom îi trebui o clipă, dar înțelese în cele din urmă. El înjură încet.

– La naiba! Îl luă pe băiat din brațele lui Nate, spunându-i: Voi reveni într-un minut. Stai aici. Să nu te duci sus fără mine.

Nate se asigură că poziția capului băiatului era cea corespunzătoare, apoi trase lanterna din mâna lui Tom.

– Mă duc doar să arunc rapid o privire la acea trapă ascunsă.

– Stai, spuse Tom. Nate!

Dar Nate nu ezită nicio clipă, grăbindu-se să se întoarcă spre bucătărie, și își vârî capul în ciudatul spațiu din perete. Plimbă raza lanternei în sus și în jos. Era un puț cu pereți din lemn brut, prevăzut cu suporturi care puteau servi drept scară. Baza aceluși puț era la subsol, dar partea superioară părea să meargă până deasupra Sălii Century, poate chiar până în vârful unuia dintre turnurile decorative ale clădirii Night Ship. Generații de pânze de păianjen încărcate de praf se strângeau și se întindeau, de parcă s-ar fi aflat în calea răsufării unui uriaș. Oare văzuse un picior? Nate ajustă lumina pentru a vedea până sus printre pereții aceluși puț. Era imposibil de spus.

– Trebuie să fi fost cam strâmt pentru el. Are construcția unui Sasquatch. Tom se afla în spatele lui Nate, ghemuit pe podea și uitându-se peste umărul acestuia. În brațele lui, băiatul era nemișcat. Nu cred că ar trebui să ne despărțim, zise Tom.

– Trebuie să-l scoatem pe acest copil de aici și tu ești singurul care îl poate căra. O să vă aștept și o să-mi țin ochii deschiși și urechile ciulite.

– Nu cred că vei sta pe loc.

– Atunci, ar fi bine să te grăbești.

Puse din nou lanterna în mâna lui Tom.

– Așteaptă, spuse Tom. Se întoarse cu tot cu băiat, astfel încât Nate să poată ajunge la pistolul pe care îl ținea în tocul de la șold.

– Păstrează lanterna și arma, zise Nate.

– Dacă nu pot fi aici, atunci vreau ca tu să...

O cascadă de bubuituri zgudui debarcaderul. Nu era tunet de data asta. Erau geamuri sparte și scrâșnete de oțel și trosnete de scânduri. Night Ship murea.

Tom avea de gând să spună altceva, așa că Nate i-o luă înainte.

– Ultima dată când am tras cu o armă, tot ce trebuia să fac era să apăs pe trăgaci. Dacă nu ai fi vorbit atât de mult, acum ai fi fost pe drumul de întoarcere. Își permise să folosească pentru câteva clipe tonul său de Rege al Furtunii: *Du-te*, Tom. Și să-i protejezi capul.

Nate nu putea vedea fața lui Tom, dar nici nu era nevoie. Putea să o schițeze pe de rost. Ținu deschisă ușa de la bucătărie, apoi îl susținu pe băiat în timp ce Tom escalada cuptorul care bloca intrarea de la subsol. Înainte de a coborî pe scările de serviciu, Tom se întoarse din nou spre el.

– Nate, eu...

– Hristoase, Tom, du-te odată! Încearcă să te întorci înainte să se prăbușească întregul debarcader.

Ascultă pașii prietenului său care cobora scările cufundate în întuneric. Nate nu știa ce ar fi putut să facă pentru a le salva viața copiilor și pentru a-i duce departe de acel debarcader, dar știa că avea să fie neplăcut. Viitorul se ramifica în sute de feluri, iar ușile din capătul acelor coridoare se deschideau în suferință. Tom purta deja pe umeri toate poverile pe care le putea suporta. Dacă ar fi putut, Nate l-ar fi scutit pe Tom de tot ceea ce avea să urmeze. Viețile unor tineri erau în joc, printre care fratele și sora lui Lucy. Nate trebuia să-i salveze. Cu orice preț, trebuia să-i salveze.

Își descălță pantofii și străbătu din nou bucătăria către ușile batante. Vederea lui nocturnă fusese întotdeauna perfectă. Clubul de noapte era gravat în tonuri de gri închis, dar nu complet negru.

Umbre în diferite nuanțe și schițe ale amintirilor sale îl ghidară pe treptele în spirală acoperite de catifea putredă. În timp ce urca, își lăsă mâna să mângâie catifeaua zdrențuită. Cu decenii în urmă, catifeaua aceea fusese luxoasă, moale și fină, dar totul se descompune într-un final. Totul se termină.

Ajunse în capul scărilor și străbătu balconul de deasupra ringului de dans. Formele banchetelor putrede și ale șezlongurilor stăteau ca niște santinele de-a lungul pereților. Un hol aflat de cealaltă parte a balconului făcea legătura cu o serie de încăperi folosite pe vremuri pentru diverse activități ilegale. Lumina candelabrului făcea ca mătasea din care erau confecționate smochingurile bărbaților să strălucească divin, în timp ce aceștia jucau zaruri și râdeau. Pe aceste podele scorojite, femeii în dantelă și pene dansau în norișori de fum de țigară. Erau fantome, dar acum ceva mai rău bântuiau aceste săli.

Depart de ferestre impunătoare ale ringului de dans, Sala Century era cufundată complet în întuneric. Nate ar fi putut să vadă la fel de clar și cu ochii închiși. Încerca să diferențieze sunetele furtunii de toate celelalte șoapte ale locului. De pârâitul și trosnetele focului din apropiere. De involburarea și retragerea apelor lacului. Undeva înăuntru, cineva trebuia să respire. Undeva, sub orice altceva, erau niște inimi tinere cuprinse de

frică. Doar dacă nu era prea târziu.

Porni încet pe coridorul central, picioarele lui ude plescăind încet pe podea. Mai mult simțea decât vedea camerele pe lângă care trecea. Acestea erau cufundate în tăcere, dar asta nu înseamnă că erau goale. Dacă Owen era undeva în pereți, atunci putea fi oriunde. Coridorul continua. Nate încercă să-și amintească dacă acest pasaj intra și înainte atât de mult în interiorul clădirii. Pentru prima dată, se întreba cum era posibil ca o structură atât de mare să existe pe un debarcader. Niveluri multiple, un labirint de coridoare și de camere. O întreagă lume stătea cumva deasupra acestor piloni vechi de secole. Când momentul sosi, urechile lui Nate se dovediră mai folositoare decât ochii lui. Auzi scârțâitul unui pas greu. Foșnetul hainelor. Zbârnâitul unui obiect care sfâșia aerul cu o viteză uimitoare.

Nate avu timp doar să ridice brațul în dreptul feței înainte să primească lovitura. Un baston sau o bătă. Avu o străfulgerare și, pentru o clipă, era din nou într-un laborator, auzind zgomotul de sticlă spartă, în timp ce trupul lui accepta pedeapsa administrată cu un băț de lacrosse din genunchi până în creștet. Urmă un alt atac, dar vechile abilități ale lui Nate ieșiră la suprafață. În ciuda întunericii, prinse bâta în palme. Ignorând durerea degetului său rănit, îl trase pe atacator spre el și se trânti deasupra lui pe podea. Silueta de sub trupul lui era prea plăpândă ca să fie Owen.

– James?

– Știam că ești tu, spuse James. Începu să se zbată sub trupul lui Nate. Nate trase bâta din mâna băiatului și o aruncă. Era aceeași bătă de baseball pe care o văzuse la copii mai devreme.

– Unde e Owen?

– Dă-te jos de pe mine.

– Unde sunt ceilalți?

– James? se auzi o șoaptă din apropiere.

– Mută canapeaua înapoi și încuie naibii ușa, Teej!

Pupilele lui Nate făcură implozie în fața luminii de intensitatea unei supernove.

– Teej!

– James, nici măcar nu poartă haină de ploaie.

Nate se simțea periculos de vulnerabil în fața fasciculului luminos al lanternei. Ca un actor în lumina reflectoarelor sau ca un prizonier care încearcă fără folos să evadeze.

– Uită-te la el, James, spuse Tara. Uită-te la el!

Nate încă stătea cu ochii mijiți din cauza luminii, iar băiatul se liniști.

– Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea.

Nate își aminti că fața lui se murdărise de sânge de la coliziunea cu grămada de mobilier care bloca scările de la subsol.

– Multe. Trebuie să plecăm de aici. Dar închideți odată lumina. Ne va găsi.

– Nu mergem nicăieri cu tine, spuse James.

Aveau aproximativ aceeași înălțime, dar lui Nate nu-i fu greu să-l apuce pe tânăr de gulerul cămășii. James protestă atunci când Nate îl trăgea după el prin deschiderea ușii în care stătea Tara.

– Este el! țipă un băiat din colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Nate îl recunosc. Era cel care îl amenințase cu bara de fier-beton cu câteva ore mai devreme. Băiatul făcu un pas înapoi, dând peste fata gotică cu o mulțime de piercinguri – ultima dintre cei patru adolescenți care-i ceruseră socoteală.

Fata gotică îi ceru băiatului să tacă și îl cuprinse protectoare pe după umeri.

– Liniște, Carlos, spuse ea.

– Închideți ușa, îi zise Nate Tarei.

Nu aveau timp pentru asta, dar nici nu mai avea timp să-i conducă pe toți patru jos, unul câte unul. Trebuia să-i convingă că nu era dușmanul lor. Simțea locul în care îl lovise bâta peste braț. O contuzie îi înflorise în scobitura cotului. Brațul era lovit, dar nu rupt.

În sfârșit, putea să o vadă pe Tara – acum că raza lanternei nu mai era în ochii lui. Ea evita să-l privească, dar Nate credea că acest lucru se datora mai mult vinovăției decât fricii.

– Ce arde? întrebă fata gotică.

Vânturile Medeei și lamentările lacului umplură încăperea cu sunete ascuțite și joase.

– Totul. Există o barcă și un caiac la platforma de lansare și nu avem cheile Scarabeului, dar...

– Unde e Pete? Întrebă Tara.

– Pete e bine. E cu poliția chiar în acest moment.

– Păi, cred că totul e *grozav* atunci, mârâi James, administrându-i lui Nate o doză de venin din partea familiei Bennett. El se smulse din mâna lui Nate și se îndreptă spre umbrele din capătul opus al încăperii.

– Cum rămâne cu Mikey? Întrebă Carlos. El și fata gotică se duseră lângă Tara, mai aproape de lumină. Omul acela îl lovea și...

– Mikey a fost rănit destul de rău, zise Nate, presupunând că Mikey era băiatul pe care-l găsiseră jos, rănit la cap. Tommy – adjunctul șerifului Buck – îl duce la una dintre ambarcațiuni. Trebuie să ajungem și noi acolo, jos.

Camera în care se aflau era atât lungă, cât și largă. Raza lanternei lui Tara lumina petecul de podea pe care se îngrămădeau toți, cu excepția lui James. Nate nu putea să vadă din pereți decât porțiuni pe care vopseaua era scorojită. Striații întunecate pătau tencuiala de sub stratul de vopsea ca arterele groase și capilarele fine ale unui sistem cardiovascular, ca și cum Night Ship însăși ar fi fost viu.

– Cum ai ajuns aici? Întrebă fata gotică. Am blocat toate căile de acces și ne-am asigurat că fiecare fereastră a fost acoperită cu scânduri.

– *Voi v-ați* baricadat aici?

Nate presupunea că Owen fusese cel care îmfundase ieșirile și schimbase poziția cuptorului pentru a scăpa de adolescenți, deși era greu de imaginat cum ar fi putut Owen să facă toate acele lucruri de unul singur atât de repede.

Fata gotică se uită urât la el.

– Acesta este locul nostru.

Pentru o clipă, Nate rămase stupefiat, apoi își aminti ce obișnuia să însemne acel debarcader pentru el. Acesta era un loc al lui, în care el putea fi el însuși, cel autentic. Sau asta fusese iluzia lui.

Problema era că Night Ship era o capcană deghizată într-un refugiu.

– James a spus că nu vei reuși să ne sperii și să ne alungi din casa noastră, zise Carlos.

– Și nu vei putea face asta, spuse James din perimetrul luminat. Nate își aruncase bâta de baseball, dar James ridică acum o coadă de metal care poate că fusese pe vremuri o lampă de podea. Băiatul era foarte

supărat. Furia lui era la fel de orbitoare cum fusese pe vremuri furia lui Nate. Nu vom cădea în capcana ta. Ce încerci să obții de la noi?

— Owen încearcă să ne omoare. Nu simțiți fumul? El a incendiat Night Ship. El l-a lovit pe Mikey și a ucis-o pe Maura. Umerii lui căzură. Epuizarea îi făcea să se încovoiaie. El a ucis-o pe Lucy, adăugă Nate.

În cameră se lăsă o liniște deplină.

— Și are de gând să ne ucidă pe noi acum, continuă Nate. Trebuie să ajungem la trapa de lansare. Nate deschise din nou ușa camerei. *Vă rog*, insistă el. Prietenul vostru rănit e acolo, jos. Nu mai avem timp.

Carlos și fata gotică se uitară din nou la James, la Tara și apoi unul la celălalt. Nate și-a fi dorit ca ei să se miște, iar el ar fi putut cădea în genunchi de ușurare dacă ar fi făcut asta.

James înaintă un pas ca și cum ar fi vrut să-i împiedice să plece, deși nu făcu asta. Fața lui părea de alabastru în lumină, maxilarul fiindu-i încleștat ca o menghină.

Dar ochii lui – ochii îi erau injectați de suferință.

— Trebuie să fiți rapizi și să nu faceți niciun zgomot, le spuse Nate după ce primii doi trecură pe lângă el și pășiră în hol. Calea către platforma de lansare era liberă deocamdată, dar nu știa unde era Owen.

Perechea nu avea o lumină, dar acești copii erau de la Night Ship. Aveau să-și găsească drumul.

— A ucis-o, spuse Tara când sunetul pașilor prietenilor ei se diminuează.

Nu rostise aceste cuvinte ca și cum ar fi fost o întrebare.

— Minți, spuse James, dar nu părea prea sigur de cuvintele lui.

Se uită la Tara. O lacrimă îi strălucea pe marginea bărbiei.

— El...

Nate simți un nod în gât. Un sunet ieși din gura lui, dar nu era un cuvânt.

— A fost Owen Liffey în tot acest timp? Întrebă Tara.

Nate dădu din cap, pentru că nu avea încredere deplină în sine însuși ca să vorbească.

— Nu am putut vedea cine a venit la noi, zise ea. Eram toți jos. Dormeam. Mikey a început să țipe. Avea sânge peste tot, apoi l-am văzut pe un tip cu haină de ploaie și glugă. Dar a fost doar pentru o secundă. Omul a început să spargă felinarele și am fugit toți aici, sus... Ochii erau

mari și plini de lacrimi. Semăna atât de mult cu Lucy. Am crezut că ești tu.

Avea sens ca Owen să fi spart corpurile de iluminat. Dacă adolescenții nu-l vedeau deloc, nu l-ar fi putut identifica. Chiar dacă unii dintre ei aveau să scape de la Night Ship, Owen încă putea încerca să-l facă pe Nate țapul ispășitor.

Nate uita însă că Owen era tulburat mintal, dar nu prost.

– Owen Liffey a omorât-o pe Lucy, murmură James ca pentru sine. De parcă dacă ar fi auzit acest lucru rostit de propria voce, i-ar fi fost mai ușor să înțeleagă acest lucru. Owen a ucis-o pe Lucy.

– Am crezut că am blocat totul, spuse Tara. Ce ne-a scăpat?

– Există niște pasaje în pereți, explică Nate. Exact ca în povești. Noi nu le-am găsit niciodată, dar cred că Owen a reușit să le găsească.

– Cineva a încercat să intre aici imediat după ce am pus canapeaua în ușă, zise Tara. Aproape că a rupt-o. A trebuit să ne opunem toți ca să ținem ușa închisă. Apoi s-a oprit și când nu am mai auzit nimic un timp, James a ieșit să arunce o privire.

James părea din nou furios, dar de această dată, furia lui nu era îndreptată asupra lui Nate.

– Nu știu unde este, spuse Nate. Dar scările bucătăriei sunt libere acum. Putem coborî pe acolo. Dacă îl vedem, nu va putea să ne oprească pe toți.

Dacă s-ar fi întâmplat așa, el l-ar fi oprit pe Owen suficient timp pentru ca adolescenții să scape.

– Night Ship arde, zise Tara întorcându-se spre fratele ei. Trebuie să plecăm.

James închise ochii și apoi dădu din cap. Părea dintr-odată complet epuizat. Adevărul era greu, mai ales când se schimba în dezavantajul tău.

Lăsă bara de metal să cadă zdrăngănind pe podea și făcu câțiva pași spre ușă, apoi se opri și se întoarse în întuneric.

În același timp, întunericul din spatele lui James se mișcă.

Tara țipă. Era un tânguț jalnic de bocitoare, dar acesta abia ajunsese la nota maximă înainte ca brațul lui Owen, gros ca un trunchi de copac, să se încolăcească în jurul gâtului fratelui ei.

Douăzeci și șase

Țipătul Tarei nu se stinse de tot. Începu să horcăie în timp ce fratele ei era strâns de gât, de parcă amândoi ar fi împărțit aceeași trahee.

În cercul proiectat de fasciculul luminos al lanternei, Owen era un monolit negru în spatele lui James. Purta aceeași haină de ploaie pe care obișnuia să o poarte când dădeau Loviturile de Trăsnet. Cu gluga trasă pe față, parcă era ieșit dintr-un coșmar.

– Lasă în jos lanterna, spuse Owen. Calmul vocii lui era chiar mai tulburător decât nuanța purpurie care se intensifica pe fața lui James. Băiatul trăgea șuturi în picioarele lui Owen și încerca să-și înfigă coatele în pieptul de fier al bărbatului. Ar fi luptat la fel de bine cu un munte.

Raza lanternei păli când Tara se supuse.

Noua poziție a lanternei lumina podeaua din spatele lui Owen, unde Nate observă un covor pe jumătate putrezit. Un colț al acestuia era îndoit de o trapă deschisă, care părea special proiectată pentru a fi confundată cu plăcile parchetului ce acoperea pardoseala. O altă cale de acces la pasajele ascunse care făceau legătura cu trapa de lângă ringul de dans.

– Cred că nu ar trebui să fiu surprins, Nate.

Owen își drese glasul. Ochii lui Nate începură să lăcrimeze din cauza fumului. Bolta sa palatină dobândise o textură aspră și dură.

– Lasă puștiul să respire, Owen.

– Nu-mi spune că ești de partea lor. Acești copii – îl scutură el pe James fără să pară că ar fi făcut vreun efort – au comis vreo cincizeci de delikte în ultimele două săptămâni. Unii dintre ei sunt infractori. La naiba, nu trebuie să uiți că înainte de sfârșitul săptămânii ar putea chiar să adauge și o crimă pe lista lor.

Nate alungă o imagine fugară din minte – bunica lui în patul de la terapie intensivă, conectată la o mulțime de tuburi și înfășurată în tifon.

Lângă el, Tara se scufundă mai adânc în întuneric.

– Trebuie să te gândești la asta.

Vocea lui Nate era calmă, dar mintea lui gonea. Atât bâta de baseball, cât și bara de metal erau departe de el. Nu ar fi ajuns la ele înainte ca Owen să-i rupă gâtul lui James, care era în cel mai mare pericol. Tommy

ar fi trebuit să ajungă la ei în curând, dar poate că nu destul de repede. Nate știa că trebuia să încerce cumva să-l ducă de nas pe Owen. Încercă să-și imagineze textura minții lui Owen. Știa ce voia vechiul său prieten; Nate trebuia doar să-l convingă că acest lucru era exact cel pe care i-l oferea.

Fumul se aduna în valuri pe tavan, iar viitorul lor se restrângea clipă de clipă.

– Unde sunt ceilalți copii? Întrebă Owen. Credeam că erau toți aici.

– Sunt în siguranță.

– Mai încearcă o dată.

Owen îl ridică pe James și fața băiatului se întunecă. Picioarele lui se bălângăneau în aer precum cele ale unei jucării.

– Sunt jos. Dar nu contează, Owen, pentru că...

Owen făcut doi pași gigantici către Nate. Atunci Nate realizează că abia îi ajungea bărbatului la bărbie. Fiecare celulă a trupului său îi spunea să fugă, dar suprimă acest impuls. Încă mai avea doi copii de salvat.

La apropierea lui Owen, Tara se întoarse în ușă, iar Nate își spuse că asta îl oprise pe Owen din drum.

– Nu, Tara. Nu vrei să pleci, zise Owen. Ar fi foarte rău pentru fratele tău. Crede-mă pe cuvânt. Apoi îi spuse lui Nate: Ei știu prea multe. Tu știi asta.

– Nu contează ce știi ei. Contează ceea ce spun, zise Nate. Vorbea cu vocea Regelui Furtunii. O lamă a încrederii șlefuite cu viclenie. Nu sunt nevinovați. Ai spus-o cu gura ta: sunt într-o lume plină de necazuri. Putem folosi acest lucru, Owen.

Owen îl dominase pe Nate la ultima lor conversație, dar asta se întâmplase în subsolul lui Owen, când simțurile lui Nate fuseseră amortite de cloroformul preparat în casă. Acum, lamele minții lui Nate erau ascuțite de adrenalină. Acum se aflau în Night Ship, care era teritoriul lui.

– E prea târziu pentru asta, zise Owen clătînând din cap, dar Nate descoperi ceva în privirea lui. Îndoială? Speranță? Indiferent ce era acel sentiment, era ceva ce putea folosi.

– Bineînțeles că nu este prea târziu, oftă Nate. Pentru câteva minute, avea nevoie ca Owen să creadă din nou că el era Regele Furtunii. Amândoi ne dorim tăcerea celuiilalt. Așa că putem face o înțelegere cu ei.

Încă mai putem ieși din asta.

– Știi că încerci să intri în mintea mea, Nate. Ce vrei să spui prin „o înțelegere”?

– Nu vrem să mergem la închisoare! zise Tara.

Nate se uită la ea, destul de surprins. Nici dacă ar fi planificat asta, nu ar fi ieșit mai bine.

Emoții contradictorii se ciocniră pe fața lui Owen. Nate își putea imagina roțițele minții lui Owen învârtindu-se și sfărâmându-se. Trebuia să-și amintească trecutul în timp ce încerca să planifice viitorul. Cântărind cine era Nate cu ceea ce făcuse Owen. Mai era o singură întrebare: era Nate dușmanul lui, sau, chiar și după tot ce se întâmplase, mai exista vreo șansă ca Nate să fie încă prietenul lui?

Tipul mătăhălos slăbi strânsoarea suficient cât James să fure o singură gură de aer.

– Trebuie să le arătăm că suntem de încredere, spuse Nate. Apoi vom veni cu o poveste care să funcționeze pentru toată lumea. Așa vom face.

– Și putem? întrebă Owen încruntându-se. Nate înțelese că Owen încerca să țină pasul, să se ancoreze la ceva care era adevărat. Putem... fi de încredere?

– Bineînțeles!

Nate râse, apoi îi făcu din ochi.

Era un fel de magie – să se joace cu cutia de puzzle a minții altuia pentru a obține rezultatul pe care-l dorea. Dar, mai mult decât magie, era jonglerie. O persoană putea fi păcălită numai dacă nu știa unde să se uite și numai dacă voia să creadă – în adâncul sufletului ei – minciuna.

– Adu-i pe ceilalți, Tara, horcăi James. Trebuie să ne punem de acord.

Gemenii Bennett erau rapizi, Nate trebuia să recunoască. La fel ca sora lor mai mare.

– Vino cu mine, James, zise Tara.

– Nu, spuse Owen. El rămâne aici.

Nate dădu din cap. De parcă aceea ar fi fost o concesie pe jumătate câștigată și nu vreun soi de capcană. Deoarece știa că tocmai îl prinsese în laț pe Owen și că, în scurt timp, mintea bărbatului avea să înceapă să funcționeze împotriva lui însuși. Psihologia era o armă minunată dacă știai cum să o folosești. Owen credea că reușise să-l păstreze pe James,

când, în realitate, nu făcuse decât să o piardă pe Tara. În scurt timp, disonanța lui cognitivă avea să înceapă a folosi o decizie proastă pentru a întări o alta. În scurt timp, lanțul lui Nate avea să se strângă atât de mult, încât Owen ar fi ajuns să implore să fie eliberat. Atunci, ei ar fi putut să iasă de acolo.

– Grăbește-te, îi zise Nate Tarei. Se întoarse cu spatele la Owen și păși către fată. Aici aerul începe să fie din ce în ce mai irespirabil, îi zise el, adăugând din buze: Fugi!

– În regulă, zise Tara, citindu-i mesajul de pe buze.

Dar ea nu plecă. Cu ochii în lacrimi, întoarse capul spre fratele ei geamăn.

– *Du-te, Teej!* E deja destul de greu să respiri! cârâi James în mânăca lui Owen. Te iubesc!

Nate urmări privirea băiatului, care îi spunea din ochi Tarei: „Te iubesc și vreau să fii în siguranță”.

Nate își dorea ca Lucy să fi trăit pentru a-i vedea pe cei doi frați ai ei cum se maturizaseră.

Tara puse lanterna pe podea, așa că Nate nu-i văzu fața când plecă. O auzi cum suspina și își imaginează lacrimile ei, dar începeau cu toții să lăcrimeze și să tușească.

– Și cum o să funcționeze asta? întrebă Owen.

Încă părea nesigur după voce, dar mersese prea departe ca să-și mai permită să se îndoiască de ceva. Acesta era un joc al încrederii și el pierduse deja.

– Mai întâi trebuie să plecăm de pe acest debarcader, spuse Nate. Nava de stins incendiul va fi aici în curând și nu vrem să ne găsească cineva. Putem merge acasă la Johnny, ca să ne putem regrupa.

Nate se apropiase de ușă în timpul plecării Tarei. Bâta de baseball era în hol, ascunsă vederii lui Owen, dar Nate trebuia să-l ocolească pentru a ajunge la ea.

– Și apoi?

Owen era disperat să-l creadă pe Nate. Regele Furtunii avea întotdeauna un plan.

Dar totul se năruie.

– Apoi te vei preda poliției. Vocea lui Tom venea de undeva de după

umărul lui Nate. S-a terminat, Owen.

– Tommy! Owen părea perplex, dar și cumva încântat. La fel ca în vremurile bune! Păcat că Johnny este momentan pe lista celor invalizi. Niciodată nu îi plăcuse să fie lăsat pe dinafară.

– Pete Corso e cu poliția, O, spuse Tom.

Nate privea neputincios cum majoritatea ușilor către viitor se închideau brusc.

– Poliția? Întrebă Owen de parcă nu ar fi reușit să înțeleagă. Tu ești poliția, Tommy, dar ești și prietenul meu în același timp, nu-i așa?

Owen era într-adevăr condamnat, indiferent ce s-ar fi întâmplat, dar nu le era de niciun folos ca el să-și dea seama de asta. Dimpotrivă. Chiar și un animal inofensiv atacă atunci când este încolțit, iar Owen era departe de a fi inofensiv. Tom stricase totul.

Nate trebuia să găsească rapid o altă cale de scăpare.

– M-ai auzit? Întrebă Tom. Scosese pistolul din toc, dar arma nu era îndreptată spre Owen. Nu încă. Puștiul pe care l-ai ținut legat de noaptea trecută încoace e acum cu polițiștii. Ofițerii sunt la tine acasă. Sunt în subsolul tău. Cu mama ta. Înțelegi?

Ultimele fire ale vrăjii pe care Nate o țesuse căzură în jurul lor.

– Ai mințit? Owen clipi uitându-se la Nate, cu expresia stupefiată a unui copil care tocmai trăsese de barba lui Moș Crăciun pentru a afla că sub acea deghizare se ascundea tatăl lui. Nu mă vei ajuta, de fapt.

– S-a terminat, Owen, spuse Tom. Nu are niciun rost să faci asta. Lasă-l pe copil...

Tom se opri, din cauza unui acces violent de tuse.

Nate își acoperise nasul cu mâneca, dar capul încă îi vâjâia din cauza fumului. Trebuiau să iasă de acolo.

– Nu. Owen clătină din cap, vârful glugii sale legănându-se dintr-o parte în alta. Încă putem să scăpăm. Întotdeauna am scăpat.

Auzită destul de des, până și cea mai îndrăzneată minciună suna ca adevărul. Fața lui James se întunecă în timp ce șuiera, încercând să respire aerul acela acid, iar Owen își încordă și mai mult brațul.

– Nu înrăutăți și mai mult situația, spuse Tom.

Owen ținea gâtul subțire al băiatului în strânsoarea lui de titan. Tom avea un pistol. Night Ship ardea. Camera se umplea cu fum. Nate nu avea

nicio armă sau vreun alt avantaj. Se îndreptau spre o destinație teribilă, iar el era doar un pasager.

– Încă ne putem gândi la o soluție, zise Owen. Ce mai contează încă o minciună sau două? Vibrațiile structurii care era pe cale să se prăbușească zdruncinara debarcaderul. Nate ți-a spus cum te-am acoperit, Tommy? Ți-a spus cum te-am salvat în noaptea aceea când ai împins-o pe Lucy în apă?

– Am o idee, zise Nate.

Owen începu să râdă. După o secundă, râsul lui se transformă într-o tuse convulsivă, dar cu toate astea nu slăbi strânsoarea lui James, care era acum inert în brațele lui.

– Ascultă-mă, zise Nate. În primul rând, trebuie să mergem jos. Astfel vom câștiga câteva minute înainte de a muri din cauza fumului.

Ordinele Regelui Furtunii nu mai aveau același efect ca pe vremuri, dar logica lui era incontestabilă. Dacă rămâneau acolo sus, aveau să moară – și repede. Nate ieși din încăpere fără să mai aștepte un răspuns. Cheia era să iasă rapid și să-l lase pe Owen prea uimit ca să poată face altceva decât să-l urmeze.

Odată ajuns în hol, alergă spre scări. Flăcările încă nu ajunseseră în pragul clubului de noapte, dar aerul din Sala Century era otrăvitor. Nate începu să se clatine, iar viziunea lui se îngustă în timp ce pășea pe treptele în spirală. Trebuia să se bazeze pe propriile brațe care se țineau de balustradă – ba fugind, ba clătinându-se amețit, la un pas să cadă.

Fumul negru curgea acum dinspre ușile de sticlă ale punții de promenadă. Fumul se ridica în valuri până în tavan, la fel ca apa năvalnică a unui râu de munte într-o fotografie cu expunere lungă. Dincolo de mobilierul pe care copiii îl îngrămădiseră în fața ieșirii, strălucirea focului devenise la fel de intensă ca lumina zilei la amiază. Nate se aștepta la niște negocieri între Tom și Owen, în timp ce aceștia își coregrafiau ieșirea din Sala Century, dar el știa că nu avea prea mult timp.

Mai multe dărâmături cutremurată debarcaderul din direcția uscatului.

Tunetul Medeei părea să răspundă bubuiturilor clădirii care se dărâma.

Ferestrele înalte orientate spre sud fuseseră acoperite cu scânduri.

Nate se grăbi spre una dintre ferestrele din spatele clubului, în fostul salon, dincolo de pedestalul care susținea cuva acvariului distrus.

Majoritatea acestor scânduri fuseseră la locul lor pe vremea când era în liceu, dar peste acestea erau adăugate altele noi. Șipicile păreau la fel de groase și de rezistente ca un zid, dar Nate cunoștea acest loc. El știa că Night Ship era putredă de la turnuri până la pilonii de susținere. Lemnul era ca lutul sub degetele lui. Chiar dacă avea mâna rănită, nu dură prea mult până ce reuși să rupă destule cuie ruginite pentru a elibera o secțiune de la baza ferestrei până la înălțimea umerilor.

Abia atunci când privi prin geamul crăpat la lumina unui fulger, își dădu seama de starea jalnică a punții de promenadă care era aproape de această fereastră. Cel puțin o treime din pasarela ce mărginea această parte a debarcaderului căzuse. Trebuia să aibă grijă. Nate risca să înfrunte apele furtunoase doar ca ultimă soluție. Lacul nu era de încredere.

Accese violente de tuse răsunau dinspre scări, în timp ce raza unei lanterne tăia valul de fum care se acumula sub plafonul boltit. Probabil că Tom îl obligase pe Owen să meargă înaintea lui. Când uriașul apăru la baza scărilor, îl purta pe James pe umăr, atârnat într-o poziție precară. Owen nu purta greutatea puștiului la fel de ușor ca înainte. Probabil că aerul plin de fum își spusese cuvântul. Deși se mișca greu, Nate se duse repede înaintea lui cu o palmă ridicată în semn de pace.

Bărbatul mătăhălos tresări atunci când Nate îl ajută să-l pună jos pe băiat. Apoi făcu câțiva pași în față, se aplecă și începu să tușească din cauza fumului care-i invadase plămâni. James era încă inconștient – fie din cauza fumului, fie din cauza strânsorii lui Owen. Nate se asigură că băiatul avea căile respiratorii libere și că respira.

Owen horcăia în întuneric și Nate se duse la el. Nu trebuiau să se lupte. Universul era nemilos și crud, clădind în modul său unic șansă după șansă. *El era dușmanul*, nu altcineva: și mai puțin decât oricine, prietenii cuiva. Doar că în cazul prietenilor mai exista o șansă. Dar acestea erau niște idealuri ale unor oameni mai buni, născuți pentru niște vieți mai norocoase.

După cum se zărea raza lanternei în întuneric, Nate înțelese că Tom se afla încă pe palierul de sus, dar că avea să ajungă curând acolo.

Atât de multe emoții se îngrămădeau în sufletul lui Nate. Acest loc. Acest oraș. Acești oameni. Trezeau atâtea sentimente în el.

– Tu ai omorât-o pe Lucy, dar moartea ei nu a fost numai vina ta, O, spuse Nate. Se întrebă când fusese ultima dată când Owen primise compasiunea cuiva. Se întreba dacă lui îi spusese cineva vreodată că nu era prea târziu să fie bun. Îl apucă de umăr pe Owen, de parcă ar fi fost din nou prieteni. De parcă nu ar fi fost amândoi niște monștri. Ca și cum toți acei ani de coșmar ar fi fost îndepărtați ca prin minune și ei erau din nou în acea furtună de la început, când Owen era un copil durduliu, cu ochi somnoroși, iar Nate era ceva mai mult decât un zombie.

– E și vina mea, în același timp. Acum înțeleg asta. Și îmi pare rău.

– Îți pare rău?

Owen respira precipitat, încă îndoit de mijloc, cu mâinile proptite deasupra genunchilor. Scuipe ceva vâscos pe podea. Asta nu schimbă nimic. Vocea lui era un scrâșnet aproape neauzit sub răpăiala ploii și trosnetul din ce în ce mai pronunțat al focului care mistuia promenada. Ai spus că ai o idee, zise el. O cale de a ieși din această situație.

– Ceilalți copii au plecat, O. Dar eu trebuie să-l salvez pe acesta. Nu te pot lăsa să mă oprești.

– Spune-mi ideea ta, șuieră Owen.

– Nu o să-ți placă.

Nate se lăsă în genunchi și înfipse fulgerător un pumn de cuie ruginite în tendonul lui Ahile din piciorul stâng al lui Owen. Urletul bărbatului sfâșie vuietul focului și mugetul înfiorător al furtunii.

Atât de puține dintre poveștile orașului Lake aveau eroi.

Nate făcu un fort pentru a-l trage pe James de lângă mătăhălosul bărbat, dar nu reuși să facă asta destul de repede. În timp ce Owen se prăbușea, apucă glezna lui Nate, făcându-l pe acesta să aterizeze brutal pe podea.

– Mincinosule! urlă Owen. Trădătorule! Încă încerci să mă manevrezi ca pe toate celelalte păpuși ale tale.

Owen îl trase pe Nate către el. Nate încercă să se prindă de scândurile pe care era întins. Știa că trebuie să se ridice, trebuia să gândească limpede. Dar nu putea.

– Trageți de un fir și îl veți vedea pe purcel cum dansează!

Owen scoase un sunet ciudat – ceva între tuse și urlet. Îl pocni pe Nate în coaste cu pumnul său, iar acesta avu impresia că fusese lovit de o

mașină.

– Crezi că vreau scuzele tale?

Noua durere pe care o simțea Nate era mai rea decât trauma musculară. Avea cel puțin o coastă fisurată. Încercă să-l strige pe Tom, dar nu putea decât să respire.

Owen încercă să se ridice în picioare, dar nu reuși, înjurând din cauza durerii provocate de rana de la picior. Unul dintre cuiile înfipte de Nate în piciorul lui Owen făcu un zgomot pe podea. Era lung de zece centimetri, negru și strâmb din cauza zecilor de ierni îndurate. Mai erau șase în locul din care provenea.

– Știi când mi-am dorit ceva de la tine? Când eram copii. Când mama tăia câte o bucată din mine o dată pe săptămână. Unde erai tu atunci? Unde era Regele Furtunii?

Îngenunche pe coloana vertebrală a lui Nate și apăsă pe vertebre. Durerea era electrică. Nat se cutremură din vârful degetelor de la picioare până în cele de la mâini.

– Dar *tot* mai crezi că dai ordine aici. Nu ești un zeu, Nate. Iată, îți voi dovedi.

Owen îl apucă pe Nate de păr și îi trase capul înapoi. Țintuită de greutatea lui Owen, coloana lui vertebrală se întindea și se îndoia spasmodic, iar creierul nu-i putea spune de unde provenea toată această agonie.

Dacă vântul ar fi ascultat, i-ar fi transmis toată dragostea lui. Ar fi telegrafiat-o în zbuciumul Medeei, de-a lungul kilometrilor întregi devastați de furtună, până în dealurile din New Jersey, unde locuiau cele mai bune părți din el însuși.

Sunetul împușcăturii îl făcu să simtă că focul de armă era destul pentru a anihila o persoană. Bubuitul îi răsuna în urechi la fel cum răsuna pe coridoarele clubului de noapte.

– Tommy! strigă Owen.

Durerea îi făcea vocea mai guturală, deși exprima aceeași ciudată încântare de înainte. Owen îi dădu drumul lui Nate și se rostogoli pe spate. Căzând din nou pe podeaua scorojită, Nate nu scotea niciun sunet. Fiecare respirație chinuitoare părea să-l scufunde și mai adânc între scânduri.

– Ce ți-a luat atât de mult? Întrebă Owen.

– Am verificat celelalte camere, spuse Tom. Trebuia să mă asigur că nu mai era nimeni acolo. Nate își putea simți degetele în timp ce acestea cercetau așchiile de lemn pe care era întins. Nu își putea vedea picioarele, dar ele păreau să se miște când el le cerea să o facă.

– Ești un exemplu pentru toți cei din breasla ta, știi asta?

Nate încercă să-și ridice genunchii până la stomac. Partea dreaptă a corpului său începu să urle de durere. Protestul său fu remarcat, dar avertismentele lui fură ignorate.

– Nu are un plan pentru noi. E doar o altă minciună de-a lui. Deci te-ai gândit la ce am spus, Tom? Întrebă Owen. Am dreptate, nu-i așa?

Nate se rostogoli pe o parte pentru a-i privi pe cei doi. După poziția trupului, Tom părea îngrijorat, dar ajunsese la ringul de dans într-o formă mai bună decât Owen. Ținea lanterna într-o mână și arma în cealaltă, îndreptată în sus – spre aerul în care Nate presupunea că fusese tras focul. Tom avea o fâșie de pânză legată la nas și la gură.

– Poate.

– *Cu siguranță.* Toate au pornit de la el. E numai vina lui. Chiar el spune asta. Tocmai mi-a mărturisit acest lucru.

Deși trebuia să fie o adevărată tortură, uriașul bărbat se ridică în picioare. De asemenea, Nate își schimbă poziția, ridicându-se cu un efort chinuitor.

L-ar fi bătut pe Owen, dar nu l-ar fi scos din joc. Trebuia să-l scoată pe James de acolo.

– Tu, eu, Lucy, bunica lui Nate și acești copii. Totul a început cu Nate. Știi ce spunea Regele Furtunii. Toată acea suferință. Toată acea durere. Cineva trebuie să plătească pentru asta.

Nate ar fi dat orice pentru a vedea fața lui Tom.

– Iar ceilalți copii nu știu că tu ai împins-o pe Lucy în lac în noaptea aceea.

– A fost un accident.

Ușa de sticlă care făcea legătura cu puntea de promenadă se făcu țândări și strălucirea flăcărilor umplu clubul de noapte. Umbre lungi săreau și se aplecau peste pereți.

– Știi că asta nu contează. Voi sunteți parte din motivul pentru care el

a pierdut-o pe Lucy, iar Regele Furtunii nu iartă.

Nate se aplecă să-l ridice pe James de pe podea. Adolescentul era subțire, dar greu. Nate văzu numai alb în fața ochilor când ceva în tâmpla lui pocni din cauza efortului. Când această durere scăzu în intensitate, devenind doar un junghi, începu să-l tragă pe James, centimetru cu centimetru, spre fereastra de pe rama căreia scosese scândurile.

— Încă putem să ne punem de acord cum să scăpăm. Copiii te vor asculta, îi zise Owen lui Tom. E ca atunci când am ars casa lui Decker în liceu. Acel foc ne-a legat pe toți. La fel cum uciderea lui Lucy ne-a legat pe noi doi, Tom. Iar asta compensează toate lucrurile neplăcute, nu-i așa? Și din asta poate ieși ceva bun.

Fumul distrusese complet Sala Century. Flăcările devoraseră mormanul de mobilier care blocase ieșirea spre puntea de promenadă.

— E prea târziu pentru el, Tom, spuse Nate. Când vorbi, avu senzația că gâtul îi luase foc. Vino aici și vom pleca de aici împreună. Nu te învinovățesc pentru Lucy și nici ea nu ar face asta.

— Nu poți avea încredere în el, zise Owen. După tot ce ne-a făcut? Cum poți să crezi ce spune? Uită-te la piciorul meu, Tom. Uite ce mi-a făcut. Chiar crezi că va face tot ceea ce este corect pentru tine în loc să facă tot ceea ce i se pare corect pentru el?

Nate era aproape de fereastră, dar simțea infernul iminent ca pe niște mâini pe spatele lui.

— El pleacă, Tom, spuse Owen. Îl are pe puști și are și viitorul tău în mâinile lui. Vei pierde totul când adevărul va ieși la lumină. Slujba, familia. Ce va spune tatăl tău? Dacă nu o să te arunce în închisoare, te vor alunga din oraș. Atunci unde te vei duce? Cu el? La fel ca în facultate, nu? Te va scoate la cină de trei ori pe săptămână, nu-i așa? Owen râse. Dar imaginează-ți viața fără el, Tom.

Niște degete se încleștară pe bicepsul lui Nate. Nate se întoarse absolut ușurat. Pânza de pe gura lui Tom dispăruse. Dar privirea de pe fața prietenului său șterse zâmbetul lui Nate, scurgându-l și de ultimele sale puteri.

— Nu pot să o fac, Nate, spuse Tom. Pur și simplu nu pot.

Mâna care ținea arma se ridică.

— Imaginați-vă cum e să fii liber, zise Owen.

Pe fața lui Tom se citea neliniștea.

— Îmi pare rău, remarcă el și se aruncă asupra lui Nate.

În urma impactului, Nate și băiatul pe care-l căra se prăbușiră prin fereastră, aterizând violent pe puntea de promenadă. Prin geamul spart, el îl zări pe Tom întorcându-se spre Owen și îndreptându-și Glockul spre ringul de dans. Lemnul putred de sub Nate se mișcă.

În secunda următoare, Nate se afla în aer, căzând printre scândurile rupte ale punții, direct în gura fără fund a lacului.

Pentru o clipă, rămase suspendat în aer ca un pescăruș purtat de vânt, apoi ajunse sub apă. Răceala cu care îl lovi lacul era mai dureroasă decât piciorul tras de Owen în coaste. Deasupra și dedesubt, aer și apă, vii și morți. Totul deveni incert după șocul coliziunii. Dar brațul lui era în continuare încolăcit în jurul trupului inert al lui James și ultimele bule de aer ale respirației lui se îndreptară spre lumea celor vii. Ținându-l strâns de cămașă pe James, mișcă picioarele pentru a se ridica amândoi la suprafață.

Când ajunse la numai un braț distanță de aer, purgatoriul lacului explodează în cel mai glorios răsărit. Apele izbucniră în mii de mozaicuri unduitoare de flăcări, umbrite de frânturile dantelate ale valurilor.

Douăzeci și șapte

Lumile pier în tot felul de moduri. Night Ship arsese și se scufundase.

Un val de fierbințeală încinse plămâniile lui Nate când reuși să se ridice la suprafață și trase cu nesaț aer în piept. Scoase capul lui James deasupra apei. Era prea mult zgomot ca să poată auzi dacă băiatul respira. Nate trebui să-și lipească urechea de gura adolescentului pentru a se asigura că acesta era încă în viață.

Deasupra apei, lacul era un dezastru.

Grămezi plutitoare de resturi aprinse pâlpâiau printre crestele înspumate ale valurilor ca niște orașe arzând pe întinsul tundrei. Medeea scuipa apă, fum, abur, cenușă și scânteii în rafale care se aprindeau, se uscau și se răceau.

Spatele lui Nate preluă violența impactului atunci când curentul îi izbi

într-unul dintre piloni. Deasupra lor, podeaua subsolului clădirii era doar o gaură enormă, mărginită de flăcări. Fusesse o explozie, înțelesese Nate. Una dintre buteliile de propan pe care copiii le păstrasera în clubul de noapte. Era sigur că Tom trăsese intenționat cu pistolul în butelie.

Tom.

Nate îl strigă pe prietenul său, în timp ce lacul îl împingea iute printre ceilalți piloni. O parte din clubul de noapte se prăbușise și desprinsese o bună parte din structura de susținere a debarcaderului. Scufundarea acestei structuri înălță ziduri de apă care îl acoperiră din nou pe Nate. De această dată, îi era mai greu să dea din picioare ca să se ridice la suprafață.

Avea brațul încolăcit în jurul gâtului lui James în același fel în care îl ținuse Owen, deși intențiile lui erau diferite. Băiatul era în urma lui, în timp ce Nate făcea tot posibilul ca să rămână amândoi la suprafață. În jurul lor, șuvoaie de foc se înălțau spre cer, biciuite de uragan. Nu toate resturile debarcaderului erau în flăcări. Bucăți de șindrilă de pe acoperiș pluteau ca niște frunze pe apă. Valurile se spărgeau de carcase masive din lemn putred.

Când își recăpătă suflul, Nate îl strigă din nou pe Tom. Vântul îi înghiți glasul. Abia își putea auzi vocea.

Privi cum ultimul turn al clădirii Night Ship se prăbuși într-o galaxie de scânteii. Acestea se răsuciră ca o nebuloasă în furtună și apoi se stinseră. Sigiliul debarcaderului fiind rupt de explozie, uraganul alimentă focul de pe promenadă, trimițându-l în partea dinspre uscat ca pe o torță. Acolo unde valurile nu erau negre, din ele se ridicau flăcări.

Nate nu știa dacă adolescenții luaseră atât caiacul, cât și barca cu motor, dar nu mai conta, pentru că oricum nu putea să vadă nimic.

Fața lui James se afundă din nou în valuri, iar Nate făcu un efort pentru a-l ține într-o poziție mai bună, dar era imposibil. Apa era prea agitată. Valurile se prăbușeau fără oprire peste capetele lor, iar Nate era sleit de puteri.

Curentul îi avea în puterea lui și țărnel nu se vedea.

Ar fi trebuit să-și simtă picioarele fierbinți din cauza efortului de a se menține la suprafață, dar apa era atât de rece, încât acestea îi amortiseră. Un alt val îi aruncă pe cei doi din nou sub apă, dar de data aceasta Nate

zări ceva: o lumină în fața lui, dar și sub apă, unde niciun foc nu putea să ardă. Îl ținu pe James deasupra lui și își afundă din nou capul în apă ca să se uite. Nu avea sens. Două coloane de lumină spintecau apa limpede ca farurile unei mașini.

O mașină în lac, se gândi Nate. *Imposibil* Dar nu era imposibil. Știa mai bine decât oricine. Începu să înoate către lumină și curentul îl purtă mai repede în direcția aceea. Poate că acesta era locul în care lacul îl îndemnase întotdeauna să meargă. Înghițea apă din plin în timp ce încerca să respire și să-l țină pe James la suprafață.

Trecu pe lângă niște resturi, dar niciunul dintre acestea nu era destul de mare sau suficient de stabil ca să poată fura măcar o clipă de odihnă. Lacul îi atrăgea tot mai aproape de centrul său, iar Nate îl lăsă. Orașul aflat de-a lungul țărmului deveni o amintire. Oare își pierduse mințile? se întrebă Nate. Încercă să-și amintească efectele exacte ale intoxicației cu monoxid de carbon.

Erau departe de ceea ce amintea de Night Ship, dar aproape de locul în care Nate credea că văzuse farurile. Confirmă acest lucru printr-un nou plonjon sub suprafața apei. În loc de două, acum vedea o singură rază de lumină, iar el nu știa dacă asta era bine sau rău.

Văzu în fața lui un morman de resturi plutitoare. Obiectele nu aveau conturul unor piese de mobilier în stil victorian. Nu era mobilier sau vreun turn al unei țări de basm. Avea o lanternă aprinsă, legată de încheietura unei mâini și profilul celui mai bun prieten al lui Nate.

Tom plutea cu fața în sus, legănat de valuri. Nate se cutremură și strigă la el, dar nu auzi niciun răspuns. Nu putea să-și dea seama dacă respira. Pielea feței lui era rece, dar la fel era și pielea lui Nate. Cu mâinile lui umflate, Nate apucă gulerul hainei de ploaie a lui Tom și începu să-l târască după el la fel ca pe James. Pentru câteva momente, acest lucru i se păru posibil. Departe de incendiul și de fumul de la Night Ship, era mai ușor să vezi țărmul. Mult în față, putea să vadă plaja cu pietre pe care fusese odată salvat și condamnat. Plaja se iveaua și dispărea. Curenții îl purtaseră atât de departe doar ca să-l tachineze. Mișcă picioarele cu furie, încercând să se apropie de țărm, dar lacul îi trăgea pe el și pe ceilalți departe de uscat, spre țărmul lui nordic. Valurile îi pocneau fața și îi inundau gâtul. Capul lui Tom căzu sub apă și Nate încercă să-l ridice, dar

atunci James începu să se scufunde.

Nu mai simțea fierbințeală în brațe, pentru că acum le simțea grele, împietrite. Îl trăgeau în jos împreună cu Tom, cu James și cu hainele lor îngreunate de apă. În adâncul apei reci, unde morții lui îl așteptaseră atât de mult. În strălucirea fulgerelor, Nate zări silueta unei persoane pe plaja din fața lui. Stătea în mijlocul bolovanilor, haina ei udă de ploaie semănând cu giulgiul unui spectru. Poate că June voia ca el să fie în siguranță, dar universul era un loc incert. Ce fel de consecințe aveau să apară dacă ea l-ar fi salvat și de această dată, se putea întreba ea. O a treia șansă ar fi făcut să apară mai multe fire albastre decât roșii? Era imposibil de știut. Periculos de ghicit.

De această dată, trebuia să se salveze singur. Plămânii lui urlau și respirația îi era din ce în ce mai slabă. Deasupra lui, lovituri de tun izbucneau și scânteiau între norii de furtună.

Nate realizează că se îneca. Se îneca.

Înțelese că nu aveau cum să reușească. Îl ucisese pe cel mai bun prieten al său și pe fratele mai mic al primei sale iubiri.

— Îmi pare rău, Meg. Încă o gură din apa lacului îi ajunse în stomac. Livvy. Vocea lui era sfâșiată de vuietul furtunii și zdrobită de loviturile neîncetate ale valurilor. Îmi pare rău, Tommy. Fulgerul luminează țărnul. O ultimă imagine a unei lumi pierdute pentru el. Văzduhul bubui de parcă un gigant ar fi bătut furios la ușa cerului.

— Îl auzi, Nate?

Tommy.

Nate nu știa cât de puternic fusese ancorat până ce nu fu eliberat. Poverile lui, regretele lui, se desprinseseră de el ca niște greutateți în apele incolore.

Mâna prietenului său se strânse pe încheietură.

— Auzi tuncetul?

REGELE FURTUNII

Povestea se schimbă dacă așa vrea povestitorul.

Într-o zi, gemenele numite după cele mai frumoase luni ale anului au

fost născute de o femeie care nu s-a îndurat să le omoare.

Într-o zi, un bărbat și-a condus familia cu mașina pe un drum care și-a schimbat brusc direcția spre nori, plonjând apoi cu toții sub valuri.

Într-o zi, o casă rustică din șindrilă, de la poalele munților, a ars în timpul unei furtuni violente cu grindină.

Lacul își iubește poveștile. Acestea sunt spuse, împărtășite și prețuite.

Dar nu spun adevărul.

Detaliile sunt înfrumusețate, iar personajele sunt abandonate, adăugate sau compuse.

Transmiterea emoției și a acțiunii prin cuvinte este o alchimie schimbătoare.

Schimbi o poveste doar spunând-o.

Și, mai devreme sau mai târziu, sticla rămâne goală, barca se întoarce la chei și focul arde până se termină cărbunii. Fiecare poveste se termină.

Dar viața? Viața are probleme neterminate.

* * *

Night Ship nu mai era.

La săptămâni după Medeea, oamenii încă îi mai adunau resturile de pe țârm. Părți ale structurii de fier a promenadei încă se profilau arcuite pe baza ei carbonizată, dar totul avea să dispară în curând.

Câteva fonduri de reabilitare ale orașului Lake după stricăciunile provocate de uragan fuseseră alocate pentru demolarea sa. Nate urmărea cum echipele de muncitori ruinele îi dezmembrau. Sunetul ferăstraielor aluneca peste ape, până la chei, ca niște țipete de păsări.

– Ar trebui să-i arăți lui Livvy plaja, îi zise bunica.

– Bună idee. Putem sări peste pietre.

Nate îi dusesse pe toți la plaja cu pietre cu o zi înainte. Trebuise să o ducă în brațe pe bunica lui până acolo, dar ea nu era grea – numai oase și pulovere. Era dificil să ajungi în acel refugiu aflat pe țârm, dar acesta îi salvase viața de două ori.

Toamna venise de mult printre ei. Frunzele și culorile acestora se uscau și păleau, pregătindu-se pentru venirea iernii. Cerul era albastru și nu păstra nimic mai sinistru decât norii cumulus. Bărți cu vâsle tăiau apele de argint spre promontoriul nordic al lacului. Dar Nate și bunica lui aveau ochi doar pentru ceea ce mai rămăsese din Night Ship.

– Mă întreb dacă vor uita, zise bunica lui.

Mintea ei era ca o înregistrare strigată. Uneori repeta la nesfârșit același lucru. Alteori recita versuri și frânturi de secvențe muzicale. Dar dacă știai destul de bine partitura, puteai urmări melodia.

– Nu vor uita.

Nate credea acest lucru.

Auzi pașii grăbiți ai lui Livvy înainte să o vadă. Fetița abia încetini înainte să se năpustească asupra scaunului cu roțile al bunicii.

– Johnny spune că fantomele de pe Night Ship ar putea fi oriunde acum!

Fața fetei era roșie din cauza vântului, iar ochii ei străluceau de bucurie.

– Ce ar trebui să facem? Întrebă bunica.

– Să fugim! Să fugim!

Livvy o luă la fugă pe alea din scânduri, sperind un cârd de pescăruși care își luă zborul.

– Să-i invit la o cafea ar fi ceva mult mai potrivit pentru mine, draga mea, zise bunica.

Uneori redevenea cea de odinioară.

Johnny se apropia de ei în cârje, șchiopătând.

– Ai o influență foarte puternică asupra ei, îi spuse Nate. Ce ar trebui să facă terapeutul, să trimită facturile la hotelul Empire sau direct pe adresa ta?

– M-am gândit să-i zic o poveste. Johnny respira precipitat. Se descurca groaznic cu cârjele. Copiilor le plac poveștile, nu-i așa? Cu înghețata am greșit. Unde intră atâta înghețată?

O privi pe Livvy terorizând păsările. Acestea zburau de la balustrade la bănci și înapoi.

Dincolo de ea, Tom și Meg stăteau rezemați de balustrada aleii de scânduri, urmărind operațiunile de demolare din nord. Tom nu era în uniforma lui de polițist. Niciodată nu avea să mai poarte o uniformă.

Distrugerea clubului Night Ship fusese o nenorocire, dar una destul de izolată. Când lumea aceea se sfârșise, luase multe păcate cu ea. Dar încă mai existau consecințe.

Owen nu mai era. Atât Pete Corso, cât și Nate îl auziseră mărturisind

că-i omorâse pe Maura Jeffers, pe domnul Liffey, pe domnul Vanhouten și pe Lucy. Închisoarea și tortura propriei sale mame dovedea că bărbatul fusese capabil de astfel de crime. Povestea avea monstrul ei, iar monstrul era mort.

Într-un fel, Regele Furtunii avusese dreptate în privința ecuațiilor suferinței. Loviturile de Trăsnet ale lui Nate și recentele manifestări de vandalism pe care le inspiraseră acestea încetaseră. Vandalii hărțuiți de Owen în timp ce Night Ship ardea credeau cu tărie că Nate și Tom le salvaseră viețile. Erau chit. În mare parte.

Tom demisionase din poliție imediat ce ieșise din spital. Avusese loc o investigație internă. Nate nu era sigur ce aranjamente fuseseră încheiate sau ce înțelegeri fuseseră făcute, dar tatăl lui Tom ieșise la pensie imediat după aceea – după ce fusese atâția ani șeful poliției din Greystone Lake. Nate nu știa cât de mult din implicarea lui Tom în moartea lui Lucy sau din faptul că tatăl lui ascunsese unele probe ieșite la lumină.

În vremuri grele, orașele mici își fac propriile lor reguli. Ce știa Nate era că Johnny contribuise substanțial la campaniile mai multor politicieni locali care se confruntau cu alegeri dificile în următorul an.

Lacul își iubea poveștile, dar se și bucura de secretele sale.

Telefonul lui Nate începu să sune, iar el îl scoase din buzunar.

JAMES: TIPUL CARE A VENIT ÎN INSPECȚIE SPUNE CĂ MARȚI E ÎN REGULĂ

Tom îi supraveghea pe contractorii însărcinați cu reconstrucția pubului Union, cu ajutorul celor doi frați gemeni, James și Tara. Existau avarii structurale ale clădirii și aveau să treacă luni întregi înainte ca pubul să se deschidă din nou. După deschidere, gemenii aveau să ajute la administrarea localului.

– Ești un băiat bun, spuse bunica. Uneori ea nu era prezentă deloc, iar alteori părea să aibă un soi de telepatie.

– Lucrez la asta.

Nate înțelese acum că ecuațiile suferinței Regelui Furtunii erau probleme care nu puteau fi niciodată echilibrate. Una dintre părți era întotdeauna în dezavantaj. Matematica lui era concepută pentru

reciprocitate, mizele ei devenind exponențiale.

Bunica lui Nate nu avea să mai fie întregă – nici la minte, nici la trup. Tara nu intenționase să o rănească pe bunica lui când incendiase pubul Union, dar o făcuse. Acest lucru îl tortura pe Nate. În fiecare zi simțea un cuțit în stomac. Nepotrivirea nedreaptă a șanselor.

Avea atât de puțină experiență când venea vorba de iertare! Ori de câte ori bunica lui repeta ce spunea, sau uita anumite excursii pe plaja cu pietre, ori încurca numele lui Livvy, trebuia să-și amintească faptul că ea nu ar fi învinovățit-o pe Tara și nici nu ar fi vrut ca Nate să facă asta.

Ea i-ar fi spus că nu era niciodată prea târziu să fii bun.

Pentru că toată lumea este vinovată de ceva.

Toți merită să fie pedepsiți.

Și atunci unde se termină? Pentru că trebuia să se termine. Trebuia.

La rândul ei, Tara știa că această clemență nu era ușor de acceptat pentru Nate. Tocmai de aceea era atât de valoroasă. Tocmai de aceea conta.

Încă alergând cu viteză maximă, Livvy făcu un salt spre Tom. Acesta avea o cicatrice lucioasă, care semăna cu o mână strânsă – de la maxilar până la urechea stângă –, dar cicatricea nu o speria pe fetiță. Ochii lui se făcură mari pentru o clipă înainte de coliziune. Când o prinse pe Livvy în brațe, fața lui se extinse în același zâmbet pur din copilărie.

Câțiva Matinali tăiau apele spre sud. Costumele lor de neopren erau niște particule întunecate pe suprafața vastei oglinzi a lacului. Nate nu-și putea da seama dacă June se afla în acel grup de înotători, dar, oriunde ar fi fost, el spera ca fantomele care o conduceau în aceste ape reci să o bântuie cu mai puțină înverșunare decât o făcuseră. Nate credea că June ar fi fost mulțumită de modul în care plănuia să-și trăiască acea a treia viață.

Puternic, dar și sincer în același timp. Dur, însă și blând. Nu asamblat, ci întreg.

Dar pentru a începe bine această viață, știa că trebuia să fie curată.

Îi mărturisise totul lui Meg. După ce supraviețuise, să-i spună despre băiatul care fusese odinioară și despre lucrurile pe care le făcuse nu i se păruse atât de greu pe cât se temuse. Adevărul schimbase lucrurile în moduri subtile între ei, așa cum îl schimbase și pe el. Dar relația dintre ei

era în regulă. Erau niște oameni buni. Și acest dar depășea orice alt noroc de care s-ar fi bucurat Nate, pentru că știa că avea să-și petreacă viața încercând să o merite.

Meg sărută capul lui Livvy, iar plețele lor se contopiră în bătaia vântului.

Împreună cu Tom, ele zâmbeau când își făcură drum spre Nate, spre Johnny și bunica.

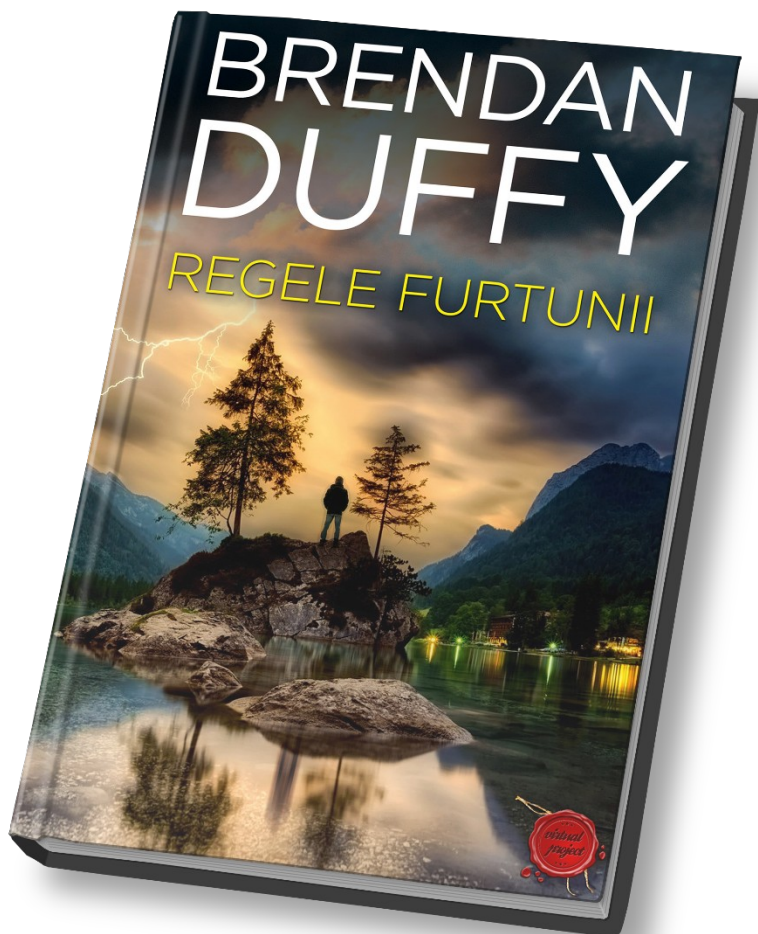
Nate cel răzbunător din trecut obișnuia să aibă multe idei despre viitor, dar nu și-ar fi putut imagina o astfel de după-amiază. O zi în care puterea nu era confundată cu fericirea și nici teama cu iubirea.

Dacă ar fi putut, Nate i-ar fi spus aceluia băiat că o viață construită pe răzbunare și susținută de furie nu este deloc viață. I-ar fi spus că mila și puterea puteau fi același lucru. Că indiferent cât de întunecate păreau lucrurile, îl așteptau zile bune. De fapt, nici nu-și poate imagina cât de bune vor fi acele zile.

Meg, Tom și Livvy ajunseră lângă Nate. Un alt fel de zâmbet era pe fața fiecăruia dintre ei.

Lacul dă înapoi ceea ce ia.

Este un avertisment, dar și o rugăciune.

virtual-project.eu

violin